

Về Cổ Đại Làm Đầu Bếp

Contents

Về Cổ Đại Làm Đầu Bếp	2
1. Chương 1: Ngày Tỉnh Lại	2
2. Chương 2: Thương Lành Rồi	6
3. Chương 3: Có Thể Làm Việc Rồi	9
4. Chương 4: Tìm Việc Rồi	13
5. Chương 5: Có Chút Mặt Mũi Rồi	17
6. Chương 6: Đến Gần Tâm	20
7. Chương 7: Chân Tướng Lộ Diện	24
8. Chương 8: Có Chuyện Rồi	28
9. Chương 9: Thì Ra Thích Hắn	31
10. Chương 10: Nói Rõ Tình Cảm	35
11. Chương 11: Lương Tinh Đang Tương Duyệt	39
12. Chương 12: Giặt Quần Áo	42
13. Chương 13: Hai Người Thôi Việc	46
14. Chương 14: Mua Đồ	49
15. Chương 15: Ca Ca Và Ca Phu	53
16. Chương 16: Trước Khi Biệt Ly	57
17. Chương 17: Dọc Đường Phong Cảnh Đẹp	60
18. Chương 18: Cảnh Trở Châu	64
19. Chương 19: Hết Bạc Rồi	67
20. Chương 20: Đi Vinh Đô	71
21. Chương 21: Trận Đấu Bất Đầu	75
22. Chương 22: Say Rượu	79
23. Chương 23: Có Vài Chuyện Khó	83
24. Chương 24: Chiêu Thân	86
25. Chương 25: Hình Như Có Hỉ Rồi	90
26. Chương 26: Mua Trâm Ngọc	95
27. Chương 27: Búi Tóc Cho Y	99
28. Chương 28: Mê Trong Mê	103
29. Chương 29: Kiếm Ít Bạc	107
30. Chương 30: Đánh Nhau	111
31. Chương 31: Gặp Mặt Ca Ca	114
32. Chương 32: Trước Khi Đoàn Tụ	118
33. Chương 33: Nam Nhi Cũng Có Nước Mắt	121
34. Chương 34: Đoàn Tụ	125
35. Chương 35: Tìm Việc	129
36. Chương 36: Bàn Chuyện Làm Ăn	133
37. Chương 37: Gặp Chuyện Không Ngờ	137
38. Chương 38: Xem Tửu Lâu	141
39. Chương 39: Tửu Lâu Khai Trương	145
40. Chương 40: Kinh Doanh	148
41. Chương 41	152

42. Chương 42	156
43. Chương 43	161
44. Chương 44	166
45. Chương 45	170
46. Chương 46	175
47. Chương 47	180
48. Chương 48	186
49. Chương 49	191
50. Chương 50	197
51. Chương 51	202
52. Chương 52	207
53. Chương 53	212
54. Chương 54: Pn1 Lễ Tình Nhân	217
55. Chương 55: Pn2 Về Noãn Thu: Noãn Thu Làm Sao Tóm Chồng	223

Về Cổ Đại Làm Đầu Bếp

Giới thiệu

Thể loại: xuyên đến dị thế, đam mỹ, chủng điền văn, sinh tử Nhân vật chính: Phó Vọng Niên x Thanh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-co-dai-lam-dau-bep>

1. Chương 1: Ngày Tỉnh Lại

Tia sáng rất nóng rải qua khắp nơi phồn vinh hưng thịnh, trong không khí tỏa ra mùi thơm cỏ xanh nhàn nhạt kèm theo mùi bùn đất.

Tia sáng từ từ đi qua một căn nhà nhỏ thô sơ, chung quanh nhà nhỏ vây một bức tường bùn ngang vai, trong nhà một cái sân nhỏ sơ sài, một gốc cây hạnh trổ trĩu quả lá xanh ở góc sân, dưới ánh nắng tản một mảnh rực rỡ lóa mắt.

Một bên góc sân nhỏ xây một nhà bếp đơn giản, lúc này ống khói trên nóc nhà bếp bốc lên đoàn khói đen, khói đen từ từ bay lên không trung, dần dần tan ra.

Phòng chính mộc mạc lại ngăn nắp sạch sẽ, chỉ có một cái bàn vuông đồng dạng mộc mạc cùng mấy cái ghế gỗ, người kỹ trong không khí còn tỏa khắp mùi thơm cây cỏ nhàn nhạt.

Trên bậc cửa phòng chính lúc này đang ngồi một nam nhân thân mặc áo vạt rộng cổ xám, một bàn tay thon dài hữu lực tùy ý vươn ra, một bàn tay khác thì gác trên đùi co lên của mình và chống đầu mình.

Nam nhân có đôi lông mày đen sậm, một đôi mắt sáng ngời nhàn chán nhìn cây hạnh bên góc sân, môi dày vừa phải, cảm giác cả người cho người khác là dương cương hữu lực.

Thu hồi tầm mắt nhìn vết thương từ từ tốt lên trên vai, Phó Vọng Niên lúc này mới nhẹ nhàng thở một hơi. Tầm mắt sáng rực xoay một vòng trong sân sau đó rơi đến trên bóng dáng xanh bận rộn trong bếp, lại xoay đầu nhìn vết thương trên vai một cái.

Trong lòng ngẫm oán trách vết thương này lúc nào mới có thể thật sự khỏi a, Phó Vọng Niên cảm thấy hân hiện tại là ước gì không nhìn thấy vết thương này.

Nghĩ đến bóng dáng xanh bận nấu cơm trong bếp, Phó Vọng Niên liền cảm thấy trong lòng hân bị một loại ấm áp mềm mại nhét đầy.

Tuy người đó bây giờ còn không phải rất thích nói chuyện với hân.

Bóng dáng xanh bận rộn trong bếp là phu lang của Phó Vọng Niên, cũng chính là lão bà Phó Vọng Niên thú về, tuy hai người đều là nam, nhưng này lại là sự thật không thể thay đổi.

Nghĩ đến lúc hân vừa tỉnh lại kia, Phó Vọng Niên là tốn thời gian mấy ngày mới biết hân là ở nơi nào, lời này vẫn là hỏi thăm ở bên ngoài về.

Không thể nói với phu lang sống với hân ba năm này “Ta đã quên mọi chuyện, quên nơi này là nơi nào, cũng quên thế giới này là thế nào” đi!

Thế là, ngày thứ hai tỉnh lại Phó Vọng Niên đợi sau khi người kia ra ngoài, hân cũng theo sau tìm người hiểu rõ tình huống nơi này.

Tuy Phó Vọng Niên là thật sự không muốn nhắc đến mấy chuyện lúng túng gặp phải lúc hân đi hỏi người khác, không ngờ chính là tìm mấy người hỏi chút cũng thành một trò cười.

Mấy người bị hỏi, đều là rất khinh thường nhìn hân, phần nhiều đều tưởng hân là rảnh rỗi sinh nông nổi.

Nhìn thấy qua lại trên đường đều là nam nhân, Phó Vọng Niên đành phải đi đến trước mặt lão gia gia trông có vẻ rất hòa nhã dễ gần hỏi.

Lão gia gia người ta lúc đầu nhìn thấy hân, tuy không có giống người khác khinh thường hân, lại cũng là khuyên hân phải biết quý trọng, Thanh Dao là một phu lang tốt rất nhiều lời tốt đẹp.

Phó Vọng Niên xác thực cũng nghe vào, cũng từ trong miệng lão nhân biết chút tình huống của Thanh Dao và hân lúc trước.

Cũng biết nơi này chỉ có loại sinh vật nam giới, nam giới nơi này lại chia làm nam nhân và á nam, á nam thì tương đương nữ nhân kiếp trước, phụ trách phụ chồng dạy con.

Tầm mắt theo sát Thanh Dao còn bận trong bếp, mấy tiếng ho thỉnh thoảng truyền tới càng là đánh lòng Phó Vọng Niên từng tia đau nhói.

Phó Vọng Niên sớm chú ý đến cổ họng của Thanh Dao rất miễn cảm với dầu khói, mỗi lần Thanh Dao vừa vào bếp nấu cơm làm đồ ăn hân liền sẽ nghe thấy tiếng ho của Thanh Dao.

Phó Vọng Niên lúc này chỉ là hi vọng vết thương của mình có thể sớm khỏi chút, như vậy mình liền có thể thay Thanh Dao làm việc, không để Thanh Dao chịu đựng mùi dầu khói.

Chú ý thấy bóng dáng xanh đi đến bên này, Phó Vọng Niên vội vàng đứng lên, tùy tay phủi bụi đất dính trên móng, không thể để Thanh Dao biết hân này giờ ngồi trên bậc cửa nửa ngày, đều chỉ là đang nhìn y nấu cơm!

Trên tay Thanh Dao dùng khay bưng hai món một canh đi đến phòng chính, Phó Vọng Niên sạch sẽ lưu loát né qua một bên, để Thanh Dao vào phòng không chút cản trở.

Thanh Dao sau khi đặt mấy món trên bàn, lại về nhà bếp bưng một đĩa cơm trắng thơm phức tới.

Phó Vọng Niên rất tự nhiên ngồi xuống một bên, nhìn Thanh Dao cầm chén lên múc một chén cơm cho hân, sau đó múc một chén cho chính mình, lúc này mới ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Phó Vọng Niên vươn tay gấp một đĩa rau xanh bỏ vào trong miệng nhai kỹ.

Mùi vị rất bình thường, còn không ngon bằng hủn làm, nhưng Phó Vọng Niên vẫn ăn rất ngon lành.

Nhìn Thanh Dao luôn vui đầu ăn cơm, tuy như rất nghiêm túc ăn cơm, Phó Vọng Niên cũng biết Thanh Dao chưa ăn được bao nhiêu.

Chờ Thanh Dao nuốt cơm trong cổ họng xuống, Phó Vọng Niên hỏi: “Thanh Dao, người lát nữa còn phải đi làm việc sao?”

Thanh Dao gật đầu, nhàn nhạt nói: “Còn có ít sổ sách chưa tính xong, lão bản yêu cầu tính xong trong hôm nay.”

Một hồi trầm mặc, chỉ còn lại động tác tiếp tục ăn cơm của hai người, không ai mở miệng nói chuyện nữa.

Phó Vọng Niên trong lòng trào lên đủ loại tư vị.

Nhìn khuôn mặt thanh tú bình tĩnh không gợn sóng kia, trong lòng không ngừng gầm sao phu lang của hủn là ít nói như thế.

Nhớ ngày đầu tiên hủn tỉnh lại liền nhìn thấy một khuôn mặt phù hợp sở thích của hủn xuất hiện trước mắt hủn, Phó Vọng Niên thích đến cảm đều không biết phải gác đầu.

Xuyên thì xuyên đi, còn mang đến cho hủn một phu lang mỹ nhân, chuyện này Phó Vọng Niên cũng thanh thản tiếp nhận.

Chỉ là thời gian không đến một ngày Phó Vọng Niên liền phát hiện phu lang này và hủn, ách hủn là quan hệ với hủn lúc đầu có thể gọi là nhạt nhẽo.

Tuy nói là phu phu ba năm, có lẽ sẽ có chút ngứa gãi kia, nhưng cũng còn không đến mức nửa ngày mới nói mấy câu đi!

Sau đó trải qua hỏi thăm mọi cách của Phó Vọng Niên mới biết hai người này lúc đầu thành thân là có một phen dằn vặt như thế.

Thì ra Thanh Dao trước đó là có người mình thích, lại bởi vì ngày nào đó bị họ Phó, ách, cái tên kia cưỡng ép ăn sạch sẽ, người trong nhà Thanh Dao đành phải rưng rưng nước mắt gả Thanh Dao cho tên kia.

Thanh Dao sau khi gả đến, nghe nói tên kia đối với Thanh Dao rất không tốt, không những muốn Thanh Dao ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình, chuyện buổi tối còn dùng cưỡng đối với Thanh Dao.

Trên đời này không có tường không thông gió, chuyện này cũng liền lọt gió như thế.

Chờ lúc tên kia nghe thấy mấy nghị luận lên án này, đối với người ngoài tên kia không thể nói gì, tên kia xác thực là đối với Thanh Dao như vậy, mà buổi tối lại là trút hết tâm trạng của tên kia trên người Thanh Dao.

Cứ như vậy, cả trấn Hoa Dương cũng đều biết chuyện này.

Tên đó vẫn không xem người khác ra gì, cho đến một ngày nào đó, một người im lặng thích Thanh Dao đứng ra hung hăng nói tên đó một trận.

Hai người liền đánh nhau, tên đó đánh không lại người ta, trên đường cầm một cây dao giết heo lên chém người ta, người nọ kinh hãi tránh né một dao này.

Tên đó thì tự mình vấp, dao muốn chém người ta liền chém trên người mình, máu tươi cứ vậy từ vai ào ào tuôn ra.

Sau đó, sau đó chính là linh hồn của Phó Vọng Niên bây giờ chiếm cơ thể này.

Phó Vọng Niên rất thản nhiên tiếp nhận thể giới quan nơi này, cũng rất thản nhiên tiếp nhận sự thật hủn đã có phu lang.

Đạo lý rất đơn giản, Phó Vọng Niên hủn vốn là con, đến thể giới toàn con này cũng rất dĩ nhiên tiếp nhận.

Không có hoang mang, không có chửi trời mắng đất, có chỉ là cảm thấy hủn hóa ra cũng có cơ hội có thể sống lần nữa, còn cho hủn một đại lễ như vậy.

Thanh Dao lúc này đặt chén đĩa xuống, Phó Vọng Niên nhú mày, vẫn là ăn ít như thế, hèn gì gầy như thế. Nhìn khuôn mặt cằm gầy nhọn của Thanh Dao, Phó Vọng Niên luôn cảm thấy đó là gầy thành như vậy, mà không phải trời sinh như vậy.

Phó Vọng Niên nói: “Thanh Dao, người ăn quá ít.”

Thanh Dao dường như có chút bất ngờ, ánh mắt bình thản nhìn Phó Vọng Niên một cái: “Ta ăn no rồi.”

Phó Vọng Niên im lặng, trong lòng cũng không biết Thanh Dao có phải ăn no thật không, nhưng lượng cơm này đâu phải lượng cơm một nam nhân nên có, cho dù là con mèo có lẽ đều có thể ăn nhiều hơn y.

Chờ Phó Vọng Niên ăn cơm xong đặt chén đĩa xuống, Thanh Dao liền trước sau như một đứng lên thu dọn mặt bàn, bưng chén đĩa chậm chậm đi tới bếp.

Về mặt bình tĩnh nhìn bóng dáng gầy kia, Phó Vọng Niên cảm thấy trong lòng có chút đau, như mũi kim đâm trong lòng khó chịu, ngứa ngứa mang theo chua xót.

Cho dù Thanh Dao là một á nam, vậy cũng vẫn là nam nhân a, hấn ở bên ngoài nhìn thấy mấy á nam kia có người nào là gầy như Thanh Dao đâu.

Sau khi hạ quyết tâm chờ vết thương trên vai lành, phải bắt đầu hảo hảo bồi bổ cơ thể cho Thanh Dao, gầy như vậy sao có thể dưỡng ra cơ thể khỏe mạnh.

Nói đến trù nghệ của hấn, Phó Vọng Niên dám giơ hai tay đảm bảo, kém thế nào đi nữa, hấn cũng vẫn là đầu bếp của quán ăn năm sao.

Tin tưởng chỉ cần hấn làm vài món ngon, sau đó từ từ dưỡng tốt dạ dày Thanh Dao, nuôi ra thịt chỉ còn là vấn đề thời gian.

Thanh Dao sau khi thu dọn bếp xong nói một tiếng với Phó Vọng Niên ngồi ngắn người trong sân liền ra ngoài, trong lòng tuy có chút kỳ quái Phó Vọng Niên lúc này sao có thể có tâm trạng ngây người như vậy, lại cũng không chú ý nhiều.

Phó Vọng Niên ra ngoài nhìn bóng dáng Thanh Dao từ từ biến mất ở nơi xa, sau đó về trong sân, cảm thấy trong lòng ngọt ngào phát hoảng.

Nơi này không thể lên mạng, không thể xem tivi, không thể nghiên cứu các loại món ăn, lại làm người liên tục nhàn rỗi mấy ngày Phó Vọng Niên ngứa tay.

Phó Vọng Niên quyết định đến trên trấn đi dạo trước, vừa vặn cũng định tìm một việc để kiếm tiền nuôi gia đình, về sau mấy chuyện kiếm tiền này đều giao cho hấn được rồi, Thanh Dao thì trước ở trong nhà hảo dưỡng cơ thể tốt hơn.

Đang nói thì đã thật đến trên trấn, vì mấy ngày này Phó Vọng Niên đột nhiên chuyển biến, mọi người lúc này cũng không như mới đầu khinh thường như thế, chẳng qua ánh mắt này nhìn nhìn, Phó Vọng Niên cảm thấy trong lòng có chút buồn bực.

Lúc này trên trấn là náo nhiệt, còn ồn ào náo động hơn Phó Vọng Niên nhìn thấy trên tivi.

Hai bên đường phố bày quầy phần nhiều đều là nam nhân, cũng có ít là á nam, phỏng chừng đều là vài á nam trong nhà không có nam nhân.

Đối với Phó Vọng Niên mà nói nhìn thấy đều chỉ là thuần một sắc nam nhân, trong lòng cũng đúng là chưa từng nghĩ có một ngày lại sẽ đến loại thế giới này.

2. Chương 2: Thương Lành Rồi

Một người bán thịt heo cao to lực lưỡng bên cạnh nhìn thấy Phó Vọng Niên, khàn giọng hô: “Ồi chào, đây không phải Phó lão đệ sao? Giờ này sao xuất hiện trên đường lớn vậy?”

Phó Vọng Niên nhú mồm, lại vẫn lễ độ trả lời: “Đang muốn tìm chút việc làm, muốn cho Thanh Dao hảo hảo nghỉ ngơi.”

Người bán thịt heo nghe thấy lời này, càng không thể tin nổi nhìn Phó Vọng Niên, cả bên cạnh có người muốn mua thịt heo đều không chú ý, tiếp tục nói: “Thì ra Phó lão đệ lần tỉnh lại này thật là tỉnh ngủ rồi, biết thương phu lang rồi, ta đã nói mà, phu lang này vốn nên đặt trong nhà thương, như tiểu phu lang nhà ta ấy.....”

Người bán thịt heo còn đang nói dông dài, Phó Vọng Niên lại là không có hứng thú ở lại nghe dông dài, tăng nhanh bước chân tiếp tục đi tới trước.

Phó Vọng Niên trong lòng luôn nói chuyện này còn cần người nói sao? Thanh Dao nhà ta tự ta sẽ hảo hảo thương.

Phó Vọng Niên cũng biết á nam nơi này trừ chiều cao thấp hơn nam nhân một khúc, thể lực cũng không kém nam nhân, sớm không để Thanh Dao làm việc nặng.

Lúc đầu Phó Vọng Niên vẫn nhìn thấy dáng vẻ Thanh Dao xách một thùng nước lớn liên liên luy, sau đó hỏi người mới biết, sau đó chuyện này liền đều đặt trên người hắn.

Trên trần có mấy tẩu lâu lớn, lữ thương qua lại đều thích qua đêm ở mấy tẩu lâu này, đương nhiên cũng có vài người thích ăn mỹ thực trên trần sẽ đến ủng hộ.

Phó Vọng Niên lúc này đang cân nhắc mấy tẩu lâu này, xem thử hắn là nên phát triển ở đâu.

Phó Vọng Niên cảm thấy có thể phù hợp yêu cầu của hắn chỉ cần tiền lương của tẩu lâu đó có thể làm hắn hài lòng, còn có chính là mỗi ngày phải có thời gian nghỉ ngơi đầy đủ, hắn còn chờ giúp Thanh Dao bồi bổ cơ thể, nên chuyện này thể nào cũng không thể dừng lại.

Cả buổi chiều cứ vậy dạo một vòng trên đường, lúc chuẩn bị trở về, nhìn thấy một nam nhân đi đến hướng hắn, trong mắt nhưng mang theo một luồng tức giận.

Phó Vọng Niên khó hiểu nhìn người đến, hắn đến nơi này nhiều ngày như vậy không có trêu chọc người nào, vậy thì chỉ có thể là tên kia trêu chọc.

Dừng chân yên lặng đợi nam nhân nọ đi tới hắn, trên mặt lại là biểu tình ôn hòa không lo sợ.

Nam nhân đến đứng lại trước mặt Phó Vọng Niên, giọng rất trầm thấp nói: “Thanh Dao là một phu lang tốt, nếu người không hảo hảo quý trọng, ta liền sẽ nghĩ cách làm quan huyện giải trừ hôn sự của phu phu hai người.”

Giải trừ, vậy tức là ly hôn, là cách nói của thế giới này, đương nhiên này phải được hai bên phu phu đều đồng ý mới có thể giải trừ.

Mọi thứ đều có ngoại lệ, vương triều Vinh Hoa có đạo luật nói rõ: Nếu phu quân có đánh phu lang, tình huống nghiêm trọng, có thể thông qua quan huyện dùng pháp lệnh giải trừ quan hệ phu phu của hai người.

Mấy ngày trước tỉnh lại, Phó Vọng Niên liền nắm rõ luật lệ nơi này, dấu sao hắn một người ngoài, nếu làm chuyện ngoài luật lệ gì, lúc đó kêu oan cũng không có ai tin.

Nhàn nhạt nhìn nam nhân cao bằng hắn một cái, Phó Vọng Niên đáp lại: “Rất xin lỗi, ta nghĩ người không chờ được đến lúc đó, bởi vì bắt đầu bây giờ ta sẽ hảo hảo quý trọng Thanh Dao.”

Nam nhân dường như có chút bất ngờ, nhìn mắt Phó Vọng Niên rất lâu, trong mắt lóe qua một tia đau đớn, sau đó nói: “Hi vọng người có thể được làm được.”

“Ta luôn nói được làm được.” Phó Vọng Niên chú ý đến đau đớn trong mắt nam nhân, có lẽ người cũng thích Thanh Dao, nhưng rất xin lỗi, Thanh Dao y chỉ có thể là của ta.

Yên lặng nhìn nam nhân lướt qua bên người hắn rồi đi, Phó Vọng Niên lúc này mới tiếp tục đi tới trước.

Lúc này trời cũng có chút tối, Thanh Dao hẳn về nhà rồi, hay về nhà trước vậy!

Bước chân càng đi càng nhanh, người dọc đường nhìn thấy người lắc lư chậm rãi này đột nhiên tăng tốc, khó hiểu nhìn bóng lưng một cái, sau đó tiếp tục làm việc.

Thanh Dao chân trước vừa vào cửa nhà, Phó Vọng Niên chân sau theo vào cửa.

Nhìn thấy bóng lưng gầy gò phía trước, trong lòng Phó Vọng Niên cảm thấy có con sâu đang cắn a cắn, đau đến nội tâm.

Làm sao cũng không hiểu hắn sao chỉ mấy cái nhìn như thế liền yêu Thanh Dao bình thường đối với hắn lạnh nhạt này.

Nếu nói Thanh Dao bộ dáng đẹp, vậy cũng là bộ dáng tuần tú làm người hài lòng, Phó Vọng Niên thật không cho rằng hắn là một nam nhân chỉ thích bộ mặt.

Duy nhất làm Phó Vọng Niên cảm thấy Thanh Dao đột nhiên xông vào trong lòng hắn chính là lúc ngày tỉnh lại đó Thanh Dao lần đầu tiên nấu cơm cho hắn ăn.

Ngày đó Phó Vọng Niên vừa tỉnh lại không lâu, choáng váng không biết ở nơi nào, đến khi Thanh Dao giúp hắn băng bó vết thương dùng cái cố mất trí nhớ hỏi Thanh Dao chút chuyện, nghe thấy Thanh Dao nói hai người là phu phu, ừm, có chút bất ngờ.

Thanh Dao sau khi giúp Phó Vọng Niên thay thuốc vết thương xong liền đi làm việc, để lại Phó Vọng Niên không rõ tình huống.

Phó Vọng Niên nhìn hoàn cảnh cư trú khác trước kia, nghĩ Thanh Dao xuyên qua, dứt khoát hảo hảo ngủ chút nữa, sau khi tỉnh lại tỉnh sau.

Mơ hồ ngủ cả buổi chiều, Thanh Dao trở lại, Phó Vọng Niên phát hiện hắn vẫn ở đây. Cũng liền biết hắn đây là thật sự trọng sinh ở dị thế rồi, hóa ra trận tai nạn xe cộ kia lúc này đã chỉ còn lại một cỗ thi thể chết chấy.

Câu đầu tiên sau khi trở lại của Thanh Dao chính là “Người muốn ăn cùng ta, hay ta ra ngoài mua ít đồ ăn về cho người”.

Phó Vọng Niên sửng sốt nhìn Thanh Dao, trong mắt mang theo nghi hoặc sâu sắc, Thanh Dao nói hai người là phu phu, theo lý mà nói đương nhiên là cùng ăn cơm rồi, nghe ý lời này của Thanh Dao là hai người lúc trước hình như rất ít cùng ăn cơm.

Phó Vọng Niên liền nghĩ thái độ Thanh Dao đối đãi hắn sau khi hắn tỉnh lại.

Nói chuyện bình tĩnh, ánh mắt nhàn nhạt, băng bó vết thương trái lại rất nhẹ nhàng, nhưng cảm giác đó đều không như liên kết tình cảm giữa phu phu, trái lại như là thực thi nghĩa vụ của một phu lang.

Phó Vọng Niên liền biết giữa hai người này chắc chắn là có chút xích mích, hẳn lại là không biết vì sao xích mích nhau.

Lúc Thanh Dao ra cửa đến bếp nấu cơm làm đồ ăn, Phó Vọng Niên im ắng ra khỏi phòng, sau đó nghe thấy một trận tiếng ho, liền theo tiếng ho một đường đi đến nhà bếp.

Lúc đó Thanh Dao lạnh nhạt với hắn một tay đang xào rau xanh, một tay không ngừng quạt dầu khói xông vào mũi kia.

Phó Vọng Niên liền cảm thấy tim hắn cứ vậy bị bắt được.

Phó Vọng Niên một đầu bếp ngôi sao, trước giờ đều là nấu cơm làm đồ ăn cho người khác, khi nào đến phiên người khác làm đồ ăn cho hắn ăn, đó là chuyện chưa từng trải qua.

Khi hắn nhìn thấy Thanh Dao vừa chịu đựng mùi dầu khói, vừa làm đồ ăn, tình cảm vắng lặng rất lâu đột nhiên cứ vậy phun trào ra.

Tuy lúc ăn cơm phát hiện đồ Thanh Dao nấu chỉ là ăn được mà thôi, Phó Vọng Niên lại là giầu loại ẩm áp này ở đáy lòng.

Đi nhanh đến trước mặt Thanh Dao, Phó Vọng Niên sợ đột nhiên lên tiếng dọa đến Thanh Dao, liền không có lên tiếng nói chuyện, chờ lúc Thanh Dao nhìn thấy hắn, Phó Vọng Niên mới nói: “Thanh Dao về rồi, hôm nay mệt không?”

Thanh Dao mờ mịt nhìn Phó Vọng Niên một cái, sau đó mới trả lời: “Không sao, sổ sách đã tính xong.”

Phó Vọng Niên nhìn thần sắc mệt mỏi trên mặt Thanh Dao, trong lòng thầm than người này nói dối đều không biết soạn bản nháp sao, ôn nhu nói: “Nghỉ ngơi lát trước, nấu cơm trễ chút đi!”

Thanh Dao gật đầu, tay lại luồn vào trong ngực y, sau đó lấy ra một túi tiền giặt đến bọt màu, lấy ra một lượng bạc đưa cho Phó Vọng Niên.

Khóe miệng Phó Vọng Niên giặt không ngừng, hóa ra đây là chi phí cho hắn ra ngoài uống rượu vui chơi sao!

Liền lắc đầu với Thanh Dao: “Không cần, ta bây giờ cũng không ra ngoài làm gì, tiền này người cất trước, nếu lúc ta cần, nói với người sau.”

Trong mắt Thanh Dao mang theo bất ngờ, lại là nghe lời bỏ bạc về trong túi tiền, sau đó lại bỏ vào trong ngực.

Buổi tối, Phó Vọng Niên vẫn thói quen mấy ngày này, trước ngồi trong sân một khoảng thời gian, nhìn thấy thời gian cũng xấp xỉ, lúc này mới về phòng ngủ.

Yên lặng nhìn Thanh Dao ngủ ngon một cái, Phó Vọng Niên lúc này mới cởi áo ngoài, thổi tắt nến, im ắng nằm trên giường.

Trong phòng tức khắc chỉ còn lại ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, tuy không phải rất sáng, trái lại cũng nhìn được tình hình trong phòng.

Bên tai nghe thấy hô hấp ổn định, chớp mũi ngửi được mùi cơ thể nhàn nhạt, Phó Vọng Niên cảm thấy trong bụng có luồng khô nóng, lại như trước kiềm nén lại.

Không qua bao lâu liền như bình thường, Phó Vọng Niên nghe thấy tiếng khóc thút thít thấp kèm theo cầu xin nhàn nhạt của Thanh Dao.

Thanh Dao cảm thấy y lại nhìn thấy chuyện Phó Vọng Niên làm với y, y muốn cự tuyệt, nhưng Phó Vọng Niên lại trói tay y, làm y không động đậy được, nhìn Phó Vọng Niên không ngừng ra vào trong người y, Thanh Dao chỉ cảm thấy một luồng đau đớn chui thẳng đến trong lòng.

Chỉ có thể thấp giọng cầu xin Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên lại như không nghe thấy tiếp tục tách chân y ra, sau đó lại một lần đau đớn từ nơi phía sau truyền tới.

Bên tai tựa hồ nghe thấy giọng nói ôn nhu, Thanh Dao không tự giác dịch đến ôm ấp ấm áp của giọng nói này, một đôi tay to ấm áp nhẹ nhàng vỗ lưng y, Thanh Dao dần dần không cảm thấy đau đớn nữa, ngược lại truyền đến một loại an tâm.

Nhìn thấy tâm trạng của Thanh Dao từ từ ổn định lại, Phó Vọng Niên mới nhẹ nhàng thả lỏng thần kinh căng chặt.

Tối mấy ngày nay Thanh Dao thường xuyên nửa đêm khóc tỉnh, lúc mới đầu Phó Vọng Niên còn không biết là làm sao, không biết một người rõ ràng có thể lãnh đạm đến không đếm xỉa hắn, sao có thể nửa đêm vừa ngủ vừa khóc.

Đến khi hắn nghe rõ Thanh Dao luôn nói lời cầu xin, sau đó lại không cẩn thận nhìn thấy vài vết trói trên tay Thanh Dao, Phó Vọng Niên lúc này mới tin tên kia thật sự là cường bức Thanh Dao, hơn nữa lại làm Thanh Dao trong mơ cũng đang cầu xin tên kia.

Hèn gì, tối ngày đầu tiên hắn tỉnh lại nhìn thấy y ngủ cách xa hắn, còn căng chặt cơ thể chú ý cử động của hắn.

Hèn gì, có lần hấn đón lấy ly từ trong tay y, đầu ngón tay sơ ý chạm đến tay y, lại phát hiện thân thể y có chút run nhẹ.

Hèn gì, cả mấy người chẳng dính dấp gì bên ngoài kia cũng biết chuyện thân mật trong phòng hai người.

Ôm chặt Thanh Dao khôi phục bình tĩnh trong lòng, tay nhẹ nhàng vỗ lưng gầy yếu.

Phó Vọng Niên nhìn lông mi Thanh Dao bởi vì rơi lệ mà lóng lánh ánh nước, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên, sau đó in một nụ hôn trên cái trán trắng tinh, lúc này mới nhắm mắt yên lặng ngủ.

Đêm này, trong phòng như cũ là ấm áp như xuân, tình ý khoan thai.

Ngày tháng đồng dạng cứ vậy yên bình qua mấy ngày.

Vết thương trên vai Phó Vọng Niên hiện giờ cũng đã lành, chỉ còn lại một vết sẹo có chút dọa người.

Cá nhân Phó Vọng Niên lại cảm thấy không trở ngại gì, nam nhân nào trên người không có hai ba vết sẹo như thế đó mới là chuyện lạ, huống chi vết sẹo này còn là bước ngoặt để mình đến nơi này.

Thương lành rồi, Phó Vọng Niên cũng quyết định là lúc bắt đầu kết hoạch nuôi béo của hấn.

Chuyện đầu tiên phải làm đương nhiên là nấu bữa ngon, để Thanh Dao hảo hảo ăn chút cơm, như vậy mới có thể căn cứ kế hoạch của hấn tiến hành bước tiếp theo.

3. Chương 3: Có Thể Làm Việc Rồi

Ngẩng đầu nhìn mặt trời gay gắt treo trên cao, lúc này chính là lúc chuẩn bị cơm trưa, phỏng chừng lúc này Thanh Dao cũng gần sắp về.

Chỉ thời gian ngắn ngủi này, Phó Vọng Niên cũng tăng nhanh bước chân đi vào nhà, cầm rau xanh đặt ở bên góc nhà bếp lên bắt đầu nhặt rau.

Lúc trưa Phó Vọng Niên đến chợ rau mua ít rau xanh về, thuận tiện mua ít thịt gà và thịt nạc.

Tiền bạc là để trên bàn trang điểm trong phòng, không cần nói Phó Vọng Niên cũng biết đó là Thanh Dao để lại, dạo này đồ đạc tiền duy nhất trên cái bàn trang điểm thô sơ kia có lẽ cũng chính là tiền bạc thỉnh thoảng xuất hiện trên bàn,

Phó Vọng Niên nhìn cũng biết đây là bởi vì mấy ngày trước hấn nói không cần cho tiền, Thanh Dao mới để tiền bạc ở đó, xem ra ấn tượng của Thanh Dao với hấn còn dừng lại ở ký ức lúc trước.

Nghĩ lúc này hấn còn chưa ra ngoài làm việc, muốn mua ít đồ ăn cũng là thật không có tiền, Phó Vọng Niên liền lấy chút bạc ra ngoài mua đồ ăn.

Rau xanh rửa xong, liền cầm thịt nạc và thịt heo vừa mua về đều rửa sạch.

Tay chân nhanh nhẹn xắt thịt heo thành sợi, xắt thịt gà thành khối, sau đó tìm một củ gừng ở trong góc cạo vỏ, rửa sạch thái sợi. Cả quá trình liền mạch lưu loát.

Nhìn đồ chuẩn bị xong, Phó Vọng Niên hài lòng gật đầu, thời gian này luôn không luyến tay, còn có chút lo lắng lúc này sẽ khớp, không ngờ cảm giác trên tay vẫn là rất thạo.

Xem ra hiệu quả cố gắng mấy năm này của hấn đúng là không phải dễ quên như thế.

Nguyên liệu đều chuẩn bị hoàn tất, Phó Vọng Niên liền ngồi xổm xuống bắt đầu nhóm lửa, tuy chưa từng dùng loại bếp nhóm lửa này, Phó Vọng Niên mấy ngày này lại luôn chú ý động tác của Thanh Dao, nên này cũng không tốn bao sức liền nhóm lửa được.

Đổ ít nước vào trong nồi, tráng nồi một lượt, một cái nồi bắt đầu chuẩn bị nấu cơm, một cái nồi thì chờ dùng để làm đồ ăn.

Phó Vọng Niên từ nhỏ đã rất thích nấu ăn, lúc ở cô nhi viện luôn ăn nồi cơm lớn, mỗi lần đều ăn đến hần sợ hãi, sau đó Phó Vọng Niên liền hạ quyết tâm, có một ngày, hần nhất định phải nấu ra món ngon.

Tuy quá trình này gian nan làm Phó Vọng Niên khó mà tưởng tượng, Phó Vọng Niên vẫn là từng bước thực hiện nguyện vọng của hần.

Năm tốt nghiệp sơ trung, Phó Vọng Niên liền vô duyên với cao trung, thế là bắt đầu đến thành phố lớn tìm việc làm.

Lúc mới đầu, mấy quán ăn kia thấy Phó Vọng Niên chỉ là một đứa nhỏ tốt nghiệp sơ trung, đều không muốn tuyển cu li như vậy.

Phó Vọng Niên lại là luôn không từ bỏ mộng tưởng của hần, đến khi một ông chủ của quán ăn nhỏ thấy Phó Vọng Niên tuổi nhỏ lại có ánh mắt kiên định như thế, liền tuyển Phó Vọng Niên.

Từ phục vụ bưng bê, đến giúp việc trong bếp, lại đến phụ bếp, sau đó lại đến một đầu bếp chân chính, đến khi ông chủ của quán ăn nhỏ chuẩn bị thăng Phó Vọng Niên làm bếp chính, Phó Vọng Niên từ chức.

Phó Vọng Niên không vội tìm công việc khác, mà là dùng tiền để dành mấy năm này của hần đi học chuyên ngành đầu bếp, sau khi học thành làm đầu bếp của một quán ăn không lớn nhưng cũng không nhỏ.

Một đường đến lúc Phó Vọng Niên 30t, Phó Vọng Niên đã là một bếp chính của quán ăn năm sao.

Lúc này, Phó Vọng Niên đã xem như là có thành tựu nhỏ, trong nhà chỉ thiếu một nữ chủ nhân.

Song, Phó Vọng Niên lại biết đây là chuyện cả đời đều không thể.

Hần sớm đã biết tính hướng của mình, cũng rất坦然 nhiên tiếp nhận tính hướng của mình.

Lúc ông chủ của quán ăn có ý giới thiệu cháu ngoại gái của mình cho hần quen, hần cũng khéo léo cự tuyệt, đầu sao hần là thật sự không có hứng thú với nữ nhân.

Trước khi tai nạn xe cộ, Phó Vọng Niên vừa nhìn thấy người gọi là bạn trai cũ đang cãi nhau với một nam sinh dễ thương khác, lý do rất đơn giản, chỉ vì một nam nhân, đương nhiên nam nhân kia không phải Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên cảm thấy vô vị liền rời đi, đang lái xe chuẩn bị về, lại bị chiếc xe chạy mất kiểm soát tông thẳng mặt.

Sau đó, một linh hồn của Phó Vọng Niên chiếm cơ thể của Phó Vọng Niên này.

Lúc chuẩn bị nấu món rau xanh cuối cùng, Phó Vọng Niên nghe thấy tiếng cửa mở, có lẽ hần là Thanh Dao đã về.

Trên tay tiếp tục xào rau xanh, động tác thành thạo, mỗi một lần xào xóc đều lưu lại một độ cong đẹp ở không trung.

Nhà bếp lúc này tỏa ra một mùi thơm, mùi thịt, mùi cơm....

Thanh Dao đang vội muốn về nhà nấu cơm, lại ở ngoài nhà nhìn thấy ống khói trong nhà bốc lên đoàn khói đen, khói đen bay đến độ cao nhất định, liền không thấy dấu vết.

Có chút nghi hoặc đẩy cửa sân ra, vào nhà lại thuận tay đóng cửa, không tự chủ đi đến nhà bếp.

Vừa đến cửa liền nhìn thấy Phó Vọng Niên một thân quần áo vải xám đang thuần thực xào xóc rau xanh, nhà bếp còn truyền đến mùi cơm và mùi thịt đậm đà.

Vừa muốn đi vào nhà bếp xem thử, lại bị mùi dầu khói ập tới mặt làm sặc, nhanh chóng xoay đầu ho ở một bên.

“Khụ....., khụ khụ, khụ.....”

Phó Vọng Niên nghe thấy tiếng ho quen thuộc, xoay đầu liền nhìn thấy Thanh Dao nhẹ ho bên cửa, vội vàng nói: “Thanh Dao, người đến trong phòng ngồi chút trước, chỉ còn lại món này, lát nữa liền dọn cơm.”

Thanh Dao một chân vừa vào cửa nghe xong lời này, đôi mắt trong suốt chăm chú nhìn Phó Vọng Niên, há miệng như muốn nói gì, lại không có âm thanh, sau đó xoay người đi đến trong phòng.

Nhìn thấy Thanh Dao đã đến trong phòng, Phó Vọng Niên mới yên tâm xới rau xanh đã xào xong ra, sau đó múc nước vào trong nồi.

Xem ra sau này hẳn vẫn là phải bảo Thanh Dao ít vào bếp mới được.

Thanh Dao vừa ngồi ở trong phòng không lâu, liền nhìn thấy Phó Vọng Niên bưng đồ ăn tới, rất tự nhiên đứng lên muốn đến nhà bếp lấy chén đĩa, lại bị Phó Vọng Niên ngăn cản.

“Ta đi lấy chén đĩa là được, người trước ở đây chờ một lát.” Phó Vọng Niên đặt thức ăn trên bàn, nhanh chóng về nhà bếp lấy chén đĩa tới.

Giúp Thanh Dao xới một chén cơm to, lại xới cho chính mình một chén, ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm.

Nhìn thấy Thanh Dao ngây ngốc nhìn cơm trắng đầy ắp trong chén y, Phó Vọng Niên đương nhiên sẽ không nói lời bởi vì ta muốn nuôi béo người, nên người phải ăn nhiều chút.

Theo hiểu biết của hắn với Thanh Dao, trừ phi thật sự ăn không hết, bằng không Thanh Dao là sẽ không lãng phí thức ăn.

“Thanh Dao, ăn cơm đi! Người trước ném thử mấy món này hợp khẩu vị không?”

Gắp một khối thịt gà bỏ vào chén cơm đầy của Thanh Dao, xới quá nhiều cũng có chút không tốt, như vậy đều không bỏ được mấy khối thịt vào chén.

Phó Vọng Niên thăm giạn, hẳn vừa nãy sao không phát hiện vấn đề này.

Thanh Dao nhìn đồng cơm trắng như núi nhỏ trước mắt, đột nhiên lo lắng y sẽ ăn không hết, đến khi Phó Vọng Niên gắp một khối thịt gà tới, Thanh Dao mới hồi thần, giờ đĩa bắt đầu chậm chậm ăn cơm.

Nhẹ nhàng cắn một miếng thịt gà, lại là chưa từng nghĩ mùi vị thịt gà này là ngon y chưa từng nghĩ.

Nghi hoặc nhìn Phó Vọng Niên đối diện, nhìn thấy Phó Vọng Niên lúc này cũng đang nhìn y.

Phó Vọng Niên rất dễ dàng liền sáng tỏ lời Thanh Dao muốn hỏi, giọng nói trầm thấp mang theo sủng nịch nhàn nhạt: “Ngon không? Ngon thì ăn nhiều chút.”

Lại vươn tay gắp mấy khối thịt gà bỏ vào trong chén của Thanh Dao, chỉ cảm thấy cơm thật là xới nhiều quá.

Lại thấy Thanh Dao cúi đầu tiếp tục ăn cơm, mặt cúi làm Phó Vọng Niên lo lắng đều sắp vùi vào trong chén, mới nghe thấy một câu lẩm bẩm: “Ngon.”

Phó Vọng Niên lúc này mới mỉm cười nhìn cái đầu vùi vào trong chén kia, Thanh Dao như vậy là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, lại là đáng yêu có chút khác.

Bưng chén cơm lên bắt đầu ăn cơm, ăn mùi vị gì cũng không chú ý, mỉm cười trong mắt lại là luôn chưa từng ngừng.

Ăn cơm trưa xong, Phó Vọng Niên lại ngăn cản động tác muốn thu dọn chén đĩa của Thanh Dao, hẳn thì sạch sẽ lưu loát thu dọn mặt bàn xong, lại thu dọn nhà bếp xong, lúc này mới về trong phòng.

“Thanh Dao, lát nữa còn phải đi làm việc sao?”

“Ừm, nghỉ ngơi chút thì đi.”

“Lát nữa cùng ra ngoài, ta muốn đến trên trấn tìm chút việc làm.”

Lần này Thanh Dao lại là sửng sốt nhìn Phó Vọng Niên, vừa nãy y hình như nghe thấy Phó Vọng Niên nói muốn đến trên trấn tìm việc làm.

“Không sai, ta lát nữa muốn đi tìm việc làm.” Phó Vọng Niên lặp lại lời hắn vừa nói, trên mặt Thanh Dao đúng là lời hiện hết lên mặt.

Hai người ngồi trong sân nghỉ ngơi một hồi, tuy đều không nói gì, nhưng luôn cảm thấy trong không khí có chút hơi thở đã không lạnh đậm giống lúc đầu, sau khi nghỉ ngơi xong, liền cùng đi ra ngoài.

Lúc này chính là sau giờ Ngọ, tuy lúc này rất nóng, trên đường lớn lại như cũ là người qua lại.

Phó Vọng Niên không chú ý người đi qua bên cạnh hắn, lại là cảm giác được rất nhiều ánh mắt dị dạng nhìn hắn, nghĩ cũng biết là bởi vì biến hóa mấy ngày nay của hắn.

Nhìn thấy Thanh Dao vẻ mặt bình tĩnh đi đến nơi phải làm việc, trong lòng Phó Vọng Niên có thất vọng nho nhỏ.

Thanh Dao đúng là rất ít biểu cảm, hắn tỉnh lại đến bây giờ đều chưa từng thấy nụ cười của Thanh Dao, đều không biết nụ cười của Thanh Dao là thế nào.

Đi cùng Thanh Dao một đường đến cửa tiệm sách Thanh Dao phải làm việc, Phó Vọng Niên lúc này mới dừng bước.

Xoay đầu nói với Thanh Dao bên cạnh: “Thanh Dao, vậy ta đi xem thử có thể tìm chút việc gì làm không trước, người tự mình phải nhớ nghỉ ngơi đừng hoảng.”

Thanh Dao gật đầu: “Ta biết rồi.”

Phó Vọng Niên lúc này mới yên tâm tiếp tục đi tới trước.

Thanh Dao nhìn bóng dáng dần dần đi xa một cái, trong mắt mang theo nghi hoặc rất lớn, có điều rất nhanh liền nhạt đi, sau đó vào trong cửa tiệm chuẩn bị bắt đầu công việc hôm nay.

Bởi vì lần trước đã dạo qua một vòng trên trấn, Phó Vọng Niên cũng quyết định xong muốn đến tử lâu kia tìm việc làm, lúc này sau khi đưa Thanh Dao đến cửa tiệm sách, Phó Vọng Niên liền trực tiếp đến tử lâu Phú Nguyên có tiếng trên trấn.

Vừa vào cửa, liền chú ý thấy người trong lầu đồng loạt nhìn hắn, ánh mắt khác nhau, có khinh thường, có hiếu kỳ, có coi rẻ.....

Tóm lại, Phó Vọng Niên có thể nghĩ đến đều nhìn thấy, xem ra tên kia đúng là làm người nơi này ấn tượng sâu sắc.

Tiểu nhị nhìn thấy người tới là Phó Vọng Niên, không có tiến lên chào hỏi, Phó Vọng Niên cũng không để ý, trực tiếp đi đến trước mặt chủ quầy hỏi: “Chủ quầy, xin hỏi quý tử lâu cần đầu bếp không?”

Chủ quầy là một nam nhân trung niên mặt mũi hiền lành, nhìn Phó Vọng Niên một cái: từ từ nói: “Phó công tử đây là muốn tìm việc làm sao?”

Phó Vọng Niên không quá để ý nói: “Ta mấy ngày trước cũng nghiêm túc nghĩ qua, quá khứ ta thật sự là quá hồ đồ, chỉ biết ăn uống chơi bời, trước giờ chưa từng nghĩ dốc sức chăm lo trong nhà, này không phải vừa nghĩ rõ chuyện này, liền chuẩn bị tìm chút việc làm. Ta cũng không bản lĩnh bao nhiêu, nhiều lắm chỉ biết mấy món sở trường, nếu chủ quầy cảm thấy được, hi vọng chủ quầy cho một cơ hội thử xem.”

Chủ quầy nghe lời này của Phó Vọng Niên, trực giác Phó Vọng Niên này sao ngủ một giấc tỉnh lại thay đổi nhiều như thế?

Lại cũng là cảm thấy Phó Vọng Niên như vậy cũng không phải xấu, nếu như vậy, vậy Phó phu lang cũng không cần cả ngày ra ngoài liều mạng làm việc nuôi gia đình nữa, này trái lại là một chuyển biến không tệ.

Chủ quầy nói: “Phó công tử có tâm tư này, vậy Phó phu lang cũng có thể hảo hảo nghỉ ngơi, nghĩ Phó phu lang một mình liều sống liều chết vì gia đình, cuối cùng tiền kia vẫn là bị công tử cầm đi ăn uống, nếu là phu lang nhà ta, ta là lo lắng để y chịu khổ này.”

Nhìn ra chủ quầy nói lời này là xuất phát từ thật lòng, Phó Vọng Niên cũng liên tục gật đầu, cảm khái đáp: “Chủ quầy giáo huấn phải.”

Nhìn thấy Phó Vọng Niên là thật lòng thật ý tiếp thu lời của mình, chủ quầy lúc này mới nói: “Được rồi, người lúc trước là người thế nào, ta cũng không truy cứu nhiều, bây giờ trong lầu đang muốn tìm một đầu bếp, người trước đi làm hai món thử xem, nếu món làm được, vậy liền lưu lại.”

“Vậy thì cảm ơn chương quỹ trước.”

“Còn phải xem trù nghệ của người thế nào mới được, nếu thật không được, cũng sẽ không lưu lại.”

“Biết, ta sẽ cố gắng.”

Chương quỹ lúc này gọi tiểu nhị bưng đồ ăn ra ngoài: “Tiểu Đỗ, người trước dẫn Phó công tử đến nhà bếp.”

Tiểu nhị tên tiểu Đỗ đáp: “Được rồi, Phó công tử chờ lát.”

4. Chương 4: Tìm Việc Rồi

Tiểu Đỗ sau khi bưng món ăn lên bàn, mới nói với Phó Vọng Niên: “Phó công tử theo ta.”

Phó Vọng Niên đáp một tiếng, liền theo sau tiểu Đỗ đi đoạn đường nhỏ liền đến nhà bếp của tửu lâu Phú Nguyên.

Nhìn sơ một cái, Phó Vọng Niên liền cảm thán một phen trong lòng, thật không hổ là tửu lâu có tiếng trên trấn, tuy hẳn không phải rất rõ quy mô nhà bếp của tửu lâu khác, quy mô nhà bếp của tửu lâu Phú Nguyên này trái lại không kém như trong tưởng tượng.

Nhà bếp lúc này đang bận đến khí thế ngất trời, mấy cánh tay của đầu bếp ra sức vung vẩy, cả thời cơ lau mồ hôi đều không có, thấy tiểu nhị mang theo một người vào, bếp chính quát to: “Tiểu nhị, đây là tìm được người rồi sao?”

Nhìn người phía sau tiểu nhị một cái lại là Phó Vọng Niên, có chút thất vọng, bếp chính còn tưởng tiểu nhị là tìm được đầu bếp đến rồi! Cũng mặc kệ hẳn, tiếp tục động tác trên tay mình.

Tiểu Đỗ nói: “Tìm được, đây nè, Phó công tử đây chính là muốn chuẩn bị đến làm đầu bếp, chương quỹ nói trước để hẳn thử bản lĩnh, nếu trù nghệ này là qua được, thì lưu lại.”

Bếp chính nghe lời này, lại giọng ồ ồ nói: “Được, chuyện này cứ giao cho lão Lưu ta, tiểu Đỗ đi làm trước đi!”

Tiểu Đỗ tay chân linh hoạt rời khỏi nhà bếp, để lại một mình Phó Vọng Niên chờ đánh giá trong bếp.

Bếp chính lão Lưu làm xong một món cá chiên sốt chua ngọt, nhanh nhẹn nhắc ra khỏi bếp, sau đó dừng việc trong tay, đánh giá từ đầu đến chân Phó Vọng Niên một phen.

Phó Vọng Niên yên lặng mặc lão Lưu đánh giá hẳn, chỉ là không biết lão là muốn đánh giá tới lúc nào mới xong.

Lão Lưu cũng chỉ là đánh giá trên dưới một phen, liền nhìn Phó Vọng Niên một cái, sau đó nói: “Ta nên gọi người thế nào đây?”

Phó Vọng Niên đáp: “Lão sư phụ gọi ta tiểu Phó là được.”

“Được, liền gọi tiểu Phó, ta nói tiểu Phó a, chuyện lúc trước ta cũng không nói nhiều, nhưng người nói muốn làm đầu bếp, vậy người phải trở tài cho chúng ta xem thử trước, chỉ cần qua được, thì giống như chương quỹ nói, cho nên bây giờ....”

“Ta biết, ta bây giờ liền làm hai món cho ngài nếm thử.” Phó Vọng Niên biết ý nói.

Đầu bếp bên cạnh chừa ra một chỗ cho Phó Vọng Niên, mọi người chỉ thấy một cây dao đến trên tay Phó Vọng Niên như có sự sống lên xuống nhanh chóng, thời gian chốc lát này, thịt gà cắt thành gà hột lựu kích cỡ bằng nhau, lát thịt cũng xắt dày mỏng đều nhau, ánh dao bay lượn này đúng là làm mấy người này mở mang tầm mắt.

Mấy người thật chưa từng nghĩ Phó Vọng Niên này lại có kỹ thuật dùng dao như vậy, lúc vừa bắt đầu trong lòng còn có chút lén cười, không ngờ lúc này lại là đều trợn to hai mắt.

Phó Vọng Niên không chú ý biểu cảm của mấy người này, tay chân nhanh nhẹn đổ dầu vào chảo, chảo nóng rồi, sau đó lại đổ ớt xanh vào trong chảo xào xóc, động tác xào xóc kia sạch sẽ lưu loát, cả lão Lưu cũng là xem đến mắt tròn rất to.

Chờ lúc ớt xanh xào gần chín, Phó Vọng Niên múc ớt xanh ra, sau đó lại đổ dầu, cho vào tỏi băm, chờ ngửi thấy mùi thơm, lại đổ lát thịt xắt xong vào xào, chờ lát thịt xào ra mùi thơm, lúc sắp chín bỏ ớt xanh vào xào chung, không lâu một món thịt xào ớt xanh liền xong.

Phó Vọng Niên động tác nhanh chóng xào xong một món gà cung bảo khác, thời gian phút chốc ngắn ngủi, hai món ăn gia đình liền xuất hiện trước mắt.

Lão Lưu mở mắt to tròn nhìn hai món ăn này, nhìn là món ăn đơn giản, lại là được Phó Vọng Niên xào ra điều luyện và thơm ngon, kiếm không được nuốt nước miếng ừng ực.

Đầu bếp nấu ăn bên cạnh cũng ngửi thấy mùi thơm, lúc này đều xoay đầu nhìn hai món Phó Vọng Niên vừa xào ra một cái.

Phó Vọng Niên nói với lão Lưu: “Sự phụ ngài xem thử, món này được không?”

Lão Lưu cẩn thận cầm một đôi đũa lên, sau đó lại cẩn thận gấp một miếng thịt lên cho vào miệng, ăn xong miếng thịt, lại gấp một miếng ớt xanh, biểu cảm trên mặt tuy tỉnh bơ, Phó Vọng Niên lại nhìn ra hài lòng từ trong mắt lão.

Lão Lưu nói: “Không ngờ, đúng là không nghĩ tới tiểu Phó lại có trù nghệ như vậy, vậy lúc trước đúng là đều lãng phí, được rồi, chuyện này ta là thông qua, còn lại chính là chuyện của chương quỹ.”

Tiểu Đỗ vừa nãy kia lúc này vừa vắn đi vào, lão Lưu liền nói với tiểu Đỗ: “Tiểu nhị, người đem hai món này cho bàn lúc trước gọi món, nhớ xem thử phản ứng của bàn đó.”

Tiểu Đỗ rất sáng tỏ gật đầu nói: “Chuyện này lão Lưu cứ yên tâm giao cho tiểu nhân, tiểu nhân lập tức đi.”

Phó Vọng Niên ở lại trong bếp không biết lúc này ngoài tửu lâu xảy ra chuyện gì khác.

Tiểu Đỗ đặt hai món ăn trên một cái bàn, nói với hai người bên bàn: “Hai vị công tử, hai món này mùi vị khác lúc trước, hai vị nếm thử trước, nếu mùi vị này ngon, sau này còn hi vọng hai vị công tử ghé đến nhiều.”

Hai người nghe tiểu Đỗ nói, nhìn hai món ăn ở mặt bàn một cái, cũng không cảm thấy hai món này có gì khác, không phải thịt xào ớt xanh và gà cung bảo giống lúc trước sao?”

Có điều tiểu nhị đã nói như vậy, cũng có chút hiếu kỳ hai món này có gì khác, từng người vươn tay gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, lại là ngón nghiêng ăn xong thịt, lại gấp ít gà cung bảo cho vào trong miệng, mùi vị này quả thật khác lúc trước.

Nam nhân vạm vỡ sát cửa sổ nói: “Tiểu nhị ca, hai món này đúng là khác lúc trước, mùi vị này đầy đủ hơn trước, làm ta cảm thấy chưa từng ăn mùi vị ngon như vậy.”

Giọng của nam nhân thẳng thắn, còn nói lớn tiếng, khách mấy bàn bên cạnh nghe thấy, đều kêu tiểu Đỗ: “Tiểu nhị ca, cho ta hai món giống vậy.”

Tiểu Đỗ vui vẻ ghi lại mấy bàn khách muốn món giống vậy, mới chạy về bếp.

Mà chương quỹ luôn chú ý tình hình bên này thì là sáng tỏ đây là chuyện gì.

Chương quỹ cười híp hai mắt, đúng là không ngờ Phó Vọng Niên kia lại có trù nghệ tốt như thế, thật không hiểu lúc trước hắn sao không tận dụng!

Phó Vọng Niên biết khách thích hai món vừa làm, tiểu nhị lại nói còn có mấy bàn khách muốn món giống vậy, lúc này liền luôn bận xào hai món này trong bếp.

Chờ thời gian ăn cơm cả ngày trôi qua, Phó Vọng Niên cũng cảm thấy cánh tay hắn đều sắp liệt, xem ra trừu quá lâu không luyện tập, làm bếp phụ cũng là sẽ mệt người.

Lão Lưu thấy Phó Vọng Niên ấn cánh tay của chính mình, nói với Phó Vọng Niên: “Tiểu Phó, xem ra hai món người xào đúng là rất được hoan nghênh, đúng là nhìn không ra người lại có tay nghề như vậy.”

Phó Vọng Niên nói thầm trong lòng: Tên lúc trước lại không phải ta, các người đương nhiên nhìn không ra. Trên mặt lại là vẻ mặt ôn hòa.

Phó Vọng Niên lễ độ nói một tiếng với mấy đầu bếp ở nhà bếp: “Vậy ta đi nói chuyện này với chủ quầy trước.”

Ra khỏi bếp đến trong lâu, lúc này chỉ còn lại hai ba bàn khách còn đang ăn cơm, Phó Vọng Niên trực tiếp đi đến trước mặt chủ quầy.

Nhìn thấy chủ quầy đang tính sổ, lễ độ hỏi: “Chủ quầy, ngài thấy chuyện đầu bếp này?”

Chủ quầy ngẩng đầu nhìn thấy là Phó Vọng Niên, sau đó cười nói: “Được, chuyện này cứ định như vậy, ngày mai liền có thể bắt đầu đi làm, tiền lương là mười lượng, người thấy được không?”

Phó Vọng Niên tính một lát, mười lượng cũng tương đương ba ngàn trước kia của mình, đối với thân phận bếp chính lúc đó của hắn mà nói là rất ít, nhưng cũng biết ở nơi này lại là rất nhiều, cũng không mặc cả.

“Vậy thì mười lượng, vậy ta về trước.”

“Chờ đã, chờ đã, nè, đây là ít tiền hôm nay người đáng được, cầm đi.” Chủ quầy lấy ra nửa xâu tiền đặt ở mặt bàn.

Phó Vọng Niên kinh ngạc, hắn đúng là không ngờ chủ quầy này sẽ cho mình bạc của trưa nay, nhìn nửa xâu tiền này có một lúc chưa phản ứng kịp.

Chủ quầy thấy Phó Vọng Niên như là khó hiểu, nói: “Nếu tiểu Phó chỉ là làm một hai món, vậy ta là sẽ không cho người tiền này, nhưng người buổi chiều làm nhiều món như vậy, chỉ về hai món người làm cũng đủ kiếm năm lượng, nên đây cũng là người đáng được.”

Phó Vọng Niên nhướng mày, trong lòng thật chưa từng nghĩ chủ quầy này lại là người hiểu chuyện như thế, có điều vẫn là cảm giác nói: “Vẫn cảm tạ chủ quầy.”

Chủ quầy thấy Phó Vọng Niên là một người biết ơn như vậy, hài lòng gật đầu.

Phó Vọng Niên cầm tiền nhét vào trong ngực, mới rời khỏi tử lâu.

Lúc trưa đã mua xong đồ ăn của buổi tối, Phó Vọng Niên lúc này cũng không cần đi mua đồ ăn nữa, ước chừng tiền vừa kiếm được, xem ra có thể làm tiền cơm mấy ngày.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, thời gian còn sớm, Phó Vọng Niên cảm thấy không cần vội về như thế, đi lên xem thử Thanh Dao trước.

Thanh Dao làm việc kế toán của một cửa tiệm sách, có điều chỉ là tính các khoản nhỏ, nghe Thanh Dao nói là bởi vì Thanh Dao tính sổ tốc độ nhanh lại chuẩn, Thanh Dao mới có thể luôn làm ở tiệm sách.

Phó Vọng Niên không hỏi tiền lương Thanh Dao làm bao nhiêu, đối với Phó Vọng Niên mà nói, đây là việc riêng tư cá nhân, nếu Thanh Dao không nói với hắn, như thế hắn cũng không cần thiết hỏi.

Nghĩ đến về sau tiền hắn kiếm cũng do Thanh Dao quản lý, Phó Vọng Niên đột nhiên cảm thấy cảm giác này rất tốt.

Dùng thời gian rất ngắn liền đến nơi Thanh Dao làm việc, Phó Vọng Niên cảm nín với tốc độ của mình, này đúng là nửa ngày không gặp, như cách ba thu.

Chỉ là ở ngoài tiệm sách lộ đầu nhìn bên trong tiệm một cái, không nhìn thấy Thanh Dao, Phó Vọng Niên đoán Thanh Dao lúc này hắn ở một phòng ngăn của tiệm sách.

Nghênh ngang vào tiệm sách, tùy tay lật sách trên kệ một cái, Phó Vọng Niên nhìn văn tự bên trên một cái.

Phó Vọng Niên luôn rất kỳ quái, vì sao hắn đến một thế giới như vậy, hắn lại có thể nghe cũng biết nói tiếng nơi này, hơn nữa cũng có thể xem hiểu văn tự nơi này, đương nhiên chuyện này chỉ là nghĩ một lúc như thế, Phó Vọng Niên cũng không xoắn xuýt nữa.

Xuyên không cũng đã xuyên rồi, chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi này ngược lại không dễ thấy.

Nhân viên tiệm và lão bản của tiệm sách thấy người đến là Phó Vọng Niên cũng không để ý, phu lang người ta đều đang làm việc ở đây, mỗi người cho dù thấy người này không thuận mắt, cũng không thể nói ngay mặt người ta đi! Tuy lúc này là cách một bức tường.

Phó Vọng Niên nhìn thấy một cuốn sử truyền về vương triều Vinh Hoa, vươn tay lấy cuốn sách, nói với nhân viên tiệm: “Ta có thể ở đây xem sách một lát không?”

Nhân viên tiệm kỳ quái liếc Phó Vọng Niên một cái, hồ hững nói: “Ngài nếu muốn đứng, thì ngài đứng đây xem đi!”

Phó Vọng Niên đáp: “VẬY NÊN CẢM TẠ RỒI.”

Lần này không chỉ nhân viên tiệm vẻ mặt không dám tin nhìn Phó Vọng Niên, cả lão bản của tiệm sách đều là vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phó Vọng Niên.

Đây là sắp giở trời sao? Sao Phó Vọng Niên này còn biết nói cảm tạ người khác.

Phó Vọng Niên không để ý biểu cảm của hai người, tự mình đi đến một góc, bắt đầu xem sách hắn đang cầm trên tay.

Rất nhanh liền hòa vào văn hóa lịch sử trong sách, cứ vậy rất yên lặng xem cả buổi chiều.

Đến khi Thanh Dao đi ra nhìn thấy Phó Vọng Niên xem sách ở trong góc, nhẹ nhàng gọi Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên mới hồi thần.

Ngẩng đầu nhìn thấy là Thanh Dao đang gọi hắn, Phó Vọng Niên nhất thời cũng chưa phản ứng kịp, hỏi: “Thanh Dao, sao ngươi ra rồi?”

Ánh mắt Thanh Dao quái dị nhìn Phó Vọng Niên một cái, sau đó nói: “Lúc này lão bản chuẩn bị đóng cửa rồi, có thể về rồi a!”

“À à, thì ra là tan làm rồi a!”

“Tan làm?”

“À, ý chính là hoàn công.”

Phó Vọng Niên có chút cười ha ha nói, hắn sao nói lộ hết vậy? May mà Thanh Dao không truy cứu.

“Vậy Thanh Dao chúng ta về thôi!”

“Ừm.”

Đặt sách về trên kệ, Phó Vọng Niên bước lớn đi đến bên cạnh Thanh Dao, hai người sóng vai rời khỏi tiệm sách.

Lão bản nhìn bóng lưng rời đi của hai người, hỏi nhân viên tiệm đang chuẩn bị đóng cửa bên cạnh: “Đó là Phó Vọng Niên sao?”

Nhân viên đáp: “Lão bản, đó là Phó Vọng Niên?”

“Thật sự là Phó Vọng Niên?”

“Thật sự.”

“Đúng là Phó Vọng Niên, ta còn tưởng ta gặp thứ không tốt gì!”

“Ta cũng tưởng như vậy.”

“Quái tai quái tai.” (tên côn trùng trong ngục trong truyền thuyết cổ đại)

“Xác thực là quái tai.”

“Ngươi sao còn rảnh rỗi ở đây, còn không chuẩn bị đóng cửa.”

“Lão bản không phải đang hỏi sao?”

“Hỏi xong rồi, người nên làm gì làm đi.”

Nhân viên động thủ đóng cửa lớn của tiệm sách, trong miệng lẩm bẩm: Còn không phải lão bản ngài hỏi, ta mới trả lời sao.

5. Chương 5: Có Chút Mặt Mũi Rồi

Sóng vai từ cửa tiệm sách băng qua đường lớn, trên đường một mảnh âm âm, hai người Phó Vọng Niên và Thanh Dao lại là yên lặng, không có ai phá vỡ khoảnh khắc yên lặng này trước.

Trong lòng Thanh Dao rất muốn hỏi việc làm của Phó Vọng Niên thế nào rồi, chờ lúc ý thức được y đã bắt đầu hỏi.

“Việc làm buổi chiều tìm thế nào rồi?”

Phó Vọng Niên có chút bất ngờ, có điều vẫn trả lời: “Đã tìm được, làm đầu bếp ở tửu lâu Phú Nguyên, chưởng quỹ nói mỗi tháng mười lượng bạc.”

Thanh Dao có chút bất ngờ, không ngờ Phó Vọng Niên lại tìm được việc đầu bếp của tửu lâu số một số hai trên trấn, hơn nữa tiền lương cũng nhiều gấp mấy lần y làm tính sổ.

“Thật ư? Vậy thì tốt.”

Phó Vọng Niên không bởi vì Thanh Dao rất bình thản nói “Vậy thì tốt” mà cảm thấy thất vọng, từ khi Thanh Dao mở miệng hỏi hẳn việc tìm thế nào, Phó Vọng Niên liền biết Thanh Dao so với mới đầu thích ứng nói chuyện với hắn hơn.

Cũng không biết Thanh Dao lúc trước là làm sao sống cùng tên kia, lại có thể xem nhẹ hắn lâu như thế, lại không có biện pháp với cường bức của tên kia.

Cứ vậy một đường yên lặng đi về nhà, trong lòng Phó Vọng Niên lại cảm thấy một khắc này rất yên tĩnh, cũng rất ấm cúng.

Lúc Thanh Dao chuẩn bị đến nhà bếp, Phó Vọng Niên kéo Thanh Dao lại, Thanh Dao không có vùng vẫy, Phó Vọng Niên liền cầm lấy cổ tay gầy nhỏ kia, bàn tay to cảm nhận nhiệt độ da thịt thân cận.

Chỉ là cổ tay kia đúng là làm Phó Vọng Niên không vừa ý, luôn cảm thấy cổ tay kia thật quá nhỏ, có lẽ nam nhân nơi này đều thích cổ tay nhỏ như vậy, Phó Vọng Niên lại cảm thấy cổ tay của Thanh Dao rất rõ ràng là bởi vì dinh dưỡng không tốt tạo thành, cũng không biết phải lúc nào mới có thể thêm chút thịt.

“Thanh Dao, về sau đều do ta nấu cơm được rồi, giờ không phải ta cũng sắp làm đầu bếp, nên này cũng xem như là một luyện tập.”

Thanh Dao nhìn bàn tay dày rộng nắm cổ tay mình, không có lạnh bằng lúc đầu, cũng không có sợ hãi lúc đó, ngược lại không ngừng truyền tới một luồng nhiệt lượng.

Không biết vì sao sẽ có cảm giác như vậy, Thanh Dao trả lời: “Nếu người thích, vậy thì nấu đi!”

Phó Vọng Niên nghe thấy Thanh Dao trả lời, trong lòng thầm cao hứng, trên mặt lại là tĩnh bơ bình tĩnh.

“Vậy ta đi nấu cơm trước, Thanh Dao thì nghỉ ngơi trong phòng một lát trước đi, tính sổ đúng là chuyện hao tâm tổn sức.”

Thanh Dao cũng thật sự xoay người về phòng, có điều lại là đi qua phòng chính đến hướng phòng của hai người.

Phó Vọng Niên lúc này mới đi vào bếp bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Thanh Dao về phòng lấy một cái áo còn chưa may xong đến sân, sau đó tìm một vị trí ở trong sân chuẩn bị tiếp tục may đồ.

Trên tay cầm kim may đường khâu hần hoi, mắt lại là thỉnh thoảng quét qua nhà bếp, như có điều suy nghĩ, sau đó lại tiếp tục công việc trên tay.

Phó Vọng Niên cảm thấy tối nay nên hầm chút canh ngon cho Thanh Dao bồi bổ, thu dọn xong nguyên liệu buổi sáng mua về, sau đó quyết định ninh canh gà, lại làm một món cà tim om và một món cá hấp, sau đó thêm một món rau xanh, thực đơn tối nay đã chuẩn bị xong.

Nghĩ xong thực đơn, Phó Vọng Niên lại hành động nhanh nhẹn bắt đầu xắt thịt gà, làm sạch con cá trắm cỏ, sau đó đều xắt xong nguyên liệu cần dự bị.

Chỉ thời gian ngắn ngủi, nhà bếp liền truyền ra mùi thơm đậm đà, dưới lòi kéo cửa gió thoảng mùi thơm bay ra sân, sau đó từ từ bay ra ngoài sân.

Phu lang nhà sát vách vừa vắn đi ngang qua trước cửa, ngửi thấy mùi thơm như thế, từ ngoài cửa nhìn thấy Thanh Dao đang may vá trong sân, hiếu kỳ hỏi: “Thanh Dao, nhà ngươi đây là làm gì? Mùi này sao thơm như vậy?”

Thanh Dao lắc đầu, đáp: “Ta cũng không rõ, là hần đang nấu.”

Hàng xóm nghe xong trợn mắt nói: “Ngươi nói đây là phu quân nhà ngươi nấu, này đúng là có chút không dám tin, chiều nay lúc mua đồ ăn trên trấn, ta nghe mọi người truyền rằng hai món ăn phu quân nhà ngươi nấu đều khiến người ăn đến nghiện!”

Thanh Dao cả buổi chiều đều làm ở tiệm sách, lúc về trực tiếp về nhà với Phó Vọng Niên, cũng không phải rất rõ chuyện này, nghe hàng xóm nói như vậy, trong lòng cũng rất ngạc nhiên, có điều trên mặt vẫn rất bình tĩnh nói: “Ta lúc đó ở tiệm sách, không biết chuyện này.”

“Này cũng phải, không việc gì, ta về trước, ta cũng phải nhanh chuẩn bị về nấu cơm, nếu không người kia nhà ta về, còn không biết sẽ cãi nhai gì.”

Thanh Dao nhìn thấy hàng xóm đi rồi, dời ánh mắt đến nhà bếp, nghi hoặc trong mắt càng sâu.

Lúc trưa Thanh Dao đã ăn qua món Phó Vọng Niên nấu, xác thực là ngon nhất trong món y từng ăn, lại không ngờ lại có thể khiến nhiều người trên trấn thích ăn như thế, Phó Vọng Niên sao có thể có trù nghệ tốt như thế?

Thanh Dao sau khi gả đến, đều chưa từng thấy Phó Vọng Niên nấu cơm làm đồ ăn, trên cơ bản Phó Vọng Niên sẽ vào bếp, cũng chỉ là bởi vì hần đói, đến bếp giục y nhanh nấu cơm xong mà thôi.

Lại trước giờ chưa từng nghĩ hần còn có một tay trù nghệ tốt, Phó Vọng Niên cũng rất ít ăn món Thanh Dao nấu, cũng nghe hần từng nói món y nấu khó ăn, sau đó hần phần nhiều đều là ra ngoài ăn, trừ phi là lúc hết tiền mới sẽ ở lại trong nhà ăn cơm.

Phó Vọng Niên rất nhanh liền nấu xong món tối nay, nhìn mấy món ăn vừa nấu xong, hài lòng gật đầu, lúc trưa Thanh Dao đều ăn hết cơm hần xối, xem ra thật sự có liên quan với món ăn.

Trong lòng Phó Vọng Niên kế hoạch phải nuôi Thanh Dao khỏe mạnh, có điều chuyện này lén lút tiến hành là được.

Cầm giẻ lau chuẩn bị đến trong phòng lau sạch bàn, lại nhìn thấy Thanh Dao ở trong viện nghiêm túc may đồ.

Động tác của Thanh Dao rất thuần thục, trừu nghiêm túc may, còn sẽ thỉnh thoảng dừng lại xem quần áo, sau đó lại tiếp tục may.

Phó Vọng Niên nghĩ thầm nếu cảnh này để bất cứ ai ở nơi kiếp trước kia nhìn thấy đều sẽ cảm thấy quái dị, một đại nam nhân lại ở đây may vá, Phó Vọng Niên lại cảm thấy cảnh này là yên tĩnh thanh bình như vậy.

Có chút thất thần nhìn một tảng hà y khoác trên người Thanh Dao, Phó Vọng Niên chưa từng nghĩ hần lại sẽ có một khác ảm cúng như vậy.

Chú ý thấy Thanh Dao nhìn hướng mình, mắt Phó Vọng Niên đột nhiên cứ vậy chạm đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng của Thanh Dao.

Không khí xung quanh tựa hồ đều yên tĩnh lại vào một khoảnh khắc này, chỉ có hai đôi mắt cách hai thời không trùng phùng vào khắc này yên lặng nhìn chăm chú đối phương.

Sau rất lâu, Phó Vọng Niên tựa hồ nhìn thấy trên mặt Thanh Dao chậm chậm nhuộm lên một tầng đỏ, không phải đỏ lửa của tia sáng, là đỏ tươi của tự nhiên, lúc này mới hồi thần.

Lại thấy Thanh Dao cũng vào lúc này cúi mặt mang theo đỏ tươi, Phó Vọng Niên nhếch miệng mỉm cười, xem ra quan hệ của hắn và Thanh Dao đang từ từ tiếp cận.

Tâm tình đột nhiên trở nên rất tốt, Phó Vọng Niên mỉm cười nói với Thanh Dao: “Thanh Dao, nên ăn cơm thôi.”

Thanh Dao nghe thấy, mắt vẫn không dám nhìn tới, đứng lên thu dọn đồ đạc trực tiếp vào phòng, Phó Vọng Niên theo sau vào phòng.

Lau bụi trên bàn một lượt, nhìn thấy Thanh Dao muốn đến nhà bếp, vội vàng nói: “Thanh Dao, người ngồi là được, ta rất nhanh sẽ bưng đồ ăn lên.”

Trong bếp còn có mùi dầu khói, Phó Vọng Niên là thật lòng không hi vọng lại nhìn thấy Thanh Dao bởi vì dầu khói mà ho.

Hành động nhanh chóng về nhà bếp, đều các món đến trong phòng.

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên tới lui hai lần mới bưng hết món lên bàn, trong lòng có loại cảm giác quái dị đang từ từ sinh sôi.

Sao lúc này y lại có chút như người ăn không ngồi rồi kia!

Phó Vọng Niên đặt chén đĩa xong, nhìn thấy Thanh Dao luôn đứng chưa ngồi, nhếch khóe miệng nói: “Thanh Dao, nhanh ngồi xuống ăn cơm, món ăn nguội không ngon.”

Múc một chén canh gà cho Thanh Dao, lại xới một chén cơm, lần này Phó Vọng Niên lại biết không cần xới quá đầy, sau đó xới một chén cho chính mình.

Động tác bắt đầu như cũ là gấp một miếng thịt cá cho Thanh Dao, sau đó thúc giục nói: “Thịt cá nguội sẽ không ngon, cẩn thận xương.”

Thanh Dao cẩn thận lựa xương cá ra, mới từ từ bắt đầu ăn thịt cá, mùi vị vẫn là ngon như buổi trưa.

Mượn cơ hội hai người mặt đối mặt lên nhìn Phó Vọng Niên, khuôn mặt nhìn ba năm lại còn chưa có ấn tượng gì, Thanh Dao cảm thấy lúc này rất quen thuộc, lại rất xa lạ, không rõ y vì sao sẽ có cảm giác như vậy.

Chờ lúc tầm mắt Thanh Dao lại chạm Phó Vọng Niên, Thanh Dao mở đôi mắt phượng xinh đẹp như muốn nhìn ra gì từ trong mắt Phó Vọng Niên.

Thẳng thắn vô tư, không có trốn tránh, tựa hồ còn có một tia nhu tình từ từ đọng lại trong đó.

Ý thức được y như vậy nhìn Phó Vọng Niên rất lâu, lúc này mới có chút xấu hổ cúi đầu tiếp tục ăn cơm, trên mặt lại là không tự giác hồng lên.

Phó Vọng Niên nhìn thấy vầng đỏ trên mặt Thanh Dao, ý cười trong mắt không ngừng, từng tia nhu tình không để người biết từ từ tỏ khắp trong mắt.

Vừa rồi Thanh Dao tựa hồ rất cố gắng muốn từ trong mắt hắn nhìn ra cái gì, Phó Vọng Niên trước giờ không biết hắn lại có thể thần nhiên như vậy đối mắt với một người lâu như thế, có điều cảm giác đối mắt với Thanh Dao đúng là không tệ.

Phó Vọng Niên nghĩ đến chuyện hai lần đều bởi vì ánh mắt hai người gặp nhau, sau đó trên mặt Thanh Dao liền mang theo vầng đỏ, có lẽ quãng đường truy phu của hắn đã có tiến triển.

Nhìn thấy cơm trong chén Thanh Dao gần ăn hết, Phó Vọng Niên nói: “Thanh Dao, ăn thêm chút cơm, tối nay nấu nhiều, đến ngày mai ăn cũng không tốt với cơ thể.”

Thanh Dao lần này lại là thật sự xới nửa chén nữa, lén lút cho Phó Vọng Niên một ánh mắt không có bất cứ lực uy hiếp gì, gắp ít cà tím om tiếp tục ăn cơm.

Phó Vọng Niên có chút đắc ý cười, đương nhiên Thanh Dao sẽ không biết chuyện trong lòng Phó Vọng Niên lúc này là có một tiểu thiên sứ ác ma đang vì hắn đạt được mưu kế mà xoay vòng vòng.

Phỏng chừng chuyện này Thanh Dao cũng sẽ không có một ngày biết, Phó Vọng Niên sẽ không nói với Thanh Dao, kỳ thật rất sớm trước đó, ta liền ra chủ ý muốn nuôi béo người!

Có điều cả đời này cũng sẽ có những lúc, nào biết sẽ hay không là có một ngày Phó Vọng Niên hí hửng đắc ý nói lộ ra, đương nhiên mấy cái này đều là chuyện sau này.

Thời điểm buổi tối, Phó Vọng Niên giống ngày trước tắm sạch sẽ thoải mái, lúc ra khỏi nhà tắm nhìn thấy Thanh Dao đang nấu nước, Phó Vọng Niên cũng biết Thanh Dao đây là muốn ngâm mình.

“Thanh Dao, lửa để ta canh trước, người đi chỉnh lý chuyện khác trước đi!”

Thanh Dao lại bị Phó Vọng Niên đuổi ra khỏi bếp, trong lòng trực giác chuyện này có chút kỳ lạ, Phó Vọng Niên sao cứ không cho y vào bếp vậy?

Nghĩ đến mấy nguyên do nào đó, Thanh Dao có chút ngớ ra, Phó Vọng Niên chẳng lẽ biết chuyện của y?

Ánh mắt phức tạp nhìn Phó Vọng Niên ngồi xổm đang chuẩn bị bỏ củ vào lò, chậm rãi nói: “Người có phải biết ta nghĩ thấy mùi dầu khói sẽ ho không?”

Động tác của Phó Vọng Niên dừng chút, sau đó xoay người nhìn Thanh Dao, trong mắt không chút gợn sóng, giọng trầm khàn đáp: “Ừ.”

Thanh Dao lần này lại chỉ là nói một câu: “Vậy ta đi tìm quần áo trước.”

Sau đó xoay người ra khỏi bếp, Phó Vọng Niên sẽ không biết trong lòng Thanh Dao lúc này là có bao nhiêu rung động.

Nhìn bóng lưng rời đi, Phó Vọng Niên thầm than bóng lưng Thanh Dao vẫn là gầy gò như thế, cảm thấy chuyện quan trọng nhất bây giờ vẫn là giúp Thanh Dao bồi bổ cơ thể trước mới được.

Xoay người về tiếp tục bỏ củ vào trong lò, trong đầu lại bắt đầu ngẫm nghĩ món ăn ngày mai.

6. Chương 6: Đến Gần Tâm

Phó Vọng Niên cảm thấy trong tim Thanh Dao không chứa một hạt bụi, cũng không hiểu hẳn một lão nam nhân 30t sao như mấy thằng nhãi con đột nhiên để bụng đối với ai đó.

Trong lòng lúc này có chua cũng có ngọt, như mối tình đầu gì đó người ta nói.

Phó Vọng Niên cảm thán từ trong lòng không ngờ hẳn lại tìm được một người chân chính để bụng, tuy lúc này người đó vẫn lạnh nhạt với hắn.

Trong nồi lớn lúc này bốc ra hơi nóng, hơi bốc lên mịt mù che lấp nhà bếp như là quần lên một tầng lụa mỏng.

Phó Vọng Niên đi đến nhà tắm lấy thùng gỗ qua, sau đó dùng muôi từng múc nước vào trong thùng.

Nghĩ đến lát nữa Thanh Dao muốn tắm trong phòng, Phó Vọng Niên liền cảm thấy trong bụng hắn có chút bốc lửa.

Thanh Dao đều là tắm trong phòng, ở đầu kia của bình phong, chuyện này mấy ngày sau khi hắn tỉnh lại liền biết.

Khi vừa tỉnh lại phỏng chừng Thanh Dao có thể là kiêng dè có người trong phòng, đều là tắm ở nhà tắm.

Chờ lúc Phó Vọng Niên bắt đầu ở trong phòng hoặc trong sân, Thanh Dao mới về trong phòng ngủ dùng thùng tắm lớn tắm rửa.

Phó Vọng Niên biết chuyện này, cũng tìm đúng thời gian, không vào phòng giờ này tránh dọa đến Thanh Dao, có điều trong lòng lại nghĩ người nơi này xem ra đều là thích dùng thùng tắm ngâm mình.

Phó Vọng Niên cũng thích ngâm mình, nhưng muốn hắt một đại nam nhân dùng một thùng tắm để ngâm mình, Phó Vọng Niên liền nghĩ đến cảnh ngâm mình của mấy cô gái nhỏ yếu điệu trong phim truyền hình, nơi này lại không có bồn tắm lớn, thì đành phải tắm rửa bình thường thôi.

Hơi thở dài, trong lòng Phó Vọng Niên không biết hắt lúc nào mới có thể ôm được phu lang về, sợ làm Thanh Dao bị kinh sợ, mỗi tối lúc hai người ngủ cùng giường, tay chân Phó Vọng Niên đều là quy củ.

Lại không ai biết Phó Vọng Niên nhịn có bao vất vả, một phu lang thanh tú nằm ngay bên cạnh hắt, chớp mũi đều là mùi cơ thể của đối phương, Phó Vọng Niên lại chỉ có thể nhìn không thể ăn.

Muốn tách phòng, đây là dễ dàng, Phó Vọng Niên cảm thấy phỏng chừng lời này của hắt vừa ra, trong lòng Thanh Dao khẳng định là giờ hai tay tán thành, nhưng Phó Vọng Niên lại cũng cảm thấy này đối với kế hoạch sau này của hắt không tốt.

Hai người hiện giờ thời gian chung sống vốn đã ít, nếu tách phòng nữa, phỏng chừng tiến triển của hai người càng cất bước gian nan.

Phó Vọng Niên cũng hạ quyết tâm cho dù là nhịn cũng muốn ngủ cùng giường với Thanh Dao, thỉnh thoảng sờ tay nhỏ, hôn má, giải khát chút trước cũng được.

Tới lui mấy lần, liền đổ đầy bảy phần thùng tắm cao ngang eo hắt, Phó Vọng Niên nói với Thanh Dao đang chỉnh lý đồ trong phòng: “Thanh Dao, nước đã được rồi, người ngâm chút trước đi! Nếu nước không đủ ấm, người liền gọi ta, ta ở ngay bên ngoài.”

Nói xong lời này cũng thật sự đi ra ngoài, ra cửa lại thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Thanh Dao nghe thấy tiếng đóng cửa, mới cầm quần áo, đi đến sau bình phong, treo đồ lên, thò tay thử độ ấm của nước, rất ấm, lại là vừa vặn.

Động thủ cởi từng cái áo trên người, một mảnh da thịt trắng nõn lộ ở trong không khí, có thể bởi vì ở bên cạnh thùng tắm, cả người bị sương mù lượn lờ làm người nhìn không rõ trên da thịt trắng nhợt mang theo vết sẹo nhàn nhạt.

Vươn một bàn chân nhỏ gầy đứng trên cái ghế nhỏ, lại nhấc một chân thon dài trắng ngần kia bước vào thùng tắm, sau đó cả cơ thể chìm trong nước.

Nước nóng ấm áp lướt qua mỗi phần da thịt, Thanh Dao thoải mái nhẹ nhàng hừm một tiếng, sau đó bắt đầu hắt nước đến trên người mình, lúc giờ tay nhìn thấy trên tay chỉ còn lại sẹo nhỏ nhàn nhạt, hơi ngơ ngẩn một hồi, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Phó Vọng Niên ngẩng đầu ngậy ngốc nhìn trời đêm đen kịt, buổi tối nơi dị thể này, Phó Vọng Niên phát hiện hắt nhìn thấy đêm đầy sao lúc trước không nhìn thấy.

Nhớ lần đầu tiên lúc nhìn thấy nhiều ngôi sao như vậy, Phó Vọng Niên đột nhiên cảm thấy cứ vậy thì tốt, trong lòng lúc này cũng nghĩ không biết Thanh Dao ngâm xong chưa.

Phó Vọng Niên cảm thấy hắt lúc này có chút buồn bực, thân là phu quân của Thanh Dao, lúc này hắt có quyền lợi vào phòng nhìn Thanh Dao tắm rửa, lại bởi vì đông nguyên do cản trở, Phó Vọng Niên đành phải ở đây từ từ chờ.

Qua một đoạn thời gian, Phó Vọng Niên phỏng chừng Thanh Dao đã ngâm mình xong, mới đứng dậy chuẩn bị về phòng đổ nước trong thùng gỗ đi, này đều là thói quen hình thành hiện tại.

Có thể là bởi vì bận việc tính sổ hao tâm tổn sức, Thanh Dao sau khi tắm xong đều sẽ trực tiếp ngủ, sẽ không đến trong sân cùng Phó Vọng Niên ngắm trăng sao.

Phó Vọng Niên cũng biết Thanh Dao có thể vẫn chưa phải rất quen hần của hiện tại, nên cũng không vội muốn Thanh Dao bồi hần, hơn nữa Thanh Dao mệt như thế, trong lòng Phó Vọng Niên cũng rất đau lòng.

Lặng lẽ về đến trong phòng, nhìn thấy Thanh Dao lúc này đang chuẩn bị trèo lên giường, có thể là Phó Vọng Niên đột nhiên trở về, Thanh Dao có chút giật mình xoay đầu nhìn cửa.

Phó Vọng Niên nói: “Ta đổ nước liền về ngủ, Thanh Dao người ngủ trước.”

Buổi tối lúc ngủ, Phó Vọng Niên như cũ chờ Thanh Dao ngủ rồi mới về nằm xuống, sau đó nhẹ nhàng ôm cơ thể Thanh Dao qua.

Phó Vọng Niên cúi đầu nhìn khuôn mặt tuần tú của Thanh Dao, trông có vẻ rất trẻ tuổi, ưu tư Thanh Dao bày ra lại giống như một người trải qua rất nhiều chuyện.

Thanh Dao lúc gả đến không quá 18, lúc này cũng chỉ 21, ở kiếp trước vẫn chỉ là một sinh viên, ở nơi này lại là đã là phu của người nhiều năm như vậy.

Vén ra sợi tóc nhu thuận bên trán Thanh Dao, yên lặng nhìn hoa văn hoa mai tinh tế ở thái dương, vươn tay nhẹ nhàng xoa nhẹ hoa văn hoa mai.

Phó Vọng Niên không nghĩ đến hoa văn trên trán á nam lại là một đóa hoa mai tinh tế như vậy, lúc đó nghe lão nhân nói á nam trừ thể lực chiều cao không bằng nam nhân ra, điểm quan trọng là trên trán á nam đều sẽ có một hoa văn hoa mai.

Lần đầu tiên lúc nhìn thấy hoa văn này, Phó Vọng Niên liền cảm thấy rất tinh tế, hiện tại nhìn kỹ, lại là càng thêm thu hút Phó Vọng Niên.

Đôi lông mày đẹp đẽ của Thanh Dao đột nhiên vặn lại, Phó Vọng Niên đoán phỏng chừng Thanh Dao lại gặp ác mộng, ngón trỏ dờn đến giữa mày Thanh Dao nhẹ nhàng trượt, thẳng đến lông mày khôi phục ban đầu, lúc này mới cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái giữa mày, sau đó ngồi dậy thổi tắt nến, lại nằm xuống nhẹ ngửi mùi thơm nhàn nhạt nhắm mắt.

Chuyện Phó Vọng Niên làm đầu bếp ở tửu lâu Phú Nguyên có tiếng trên trấn liền truyền ra như cơn gió.

Trên trấn hiện tại thảo luận nhiều nhất là gì, đương nhiên là Phó Vọng Niên ham ăn lười làm kia lại bắt đầu học người ta kiếm tiền, hơn nữa học còn rất không tệ, còn tìm được một công việc tốt.

Người có việc hay không đều nhàn lúc này đều chạy đến tửu lâu Phú Nguyên gọi món, này trái lại vì gì, còn đều không phải muốn ném thử trù nghệ của Phó Vọng Niên này là thế nào, lại có thể làm đầu bếp ở tửu lâu Phú Nguyên.

Chưởng quỹ thấy đột nhiên đến nhiều người như vậy, kệ họ là đến vì chuyện gì, chỉ cần có thể kiếm bạc là được, cũng mặt mày hớn hở xem trò cười.

Phó Vọng Niên lúc này đang nấu ở trong bếp, tiểu nhị tiểu Đổng bưng đồ ăn ở một bên đang tường thuật trực tiếp hiện trường!

“Ta nói tiểu Phó ca, lúc này bên ngoài đang nhiều người lắm, đều nói muốn ném thử tay nghề của tiểu Phó ca, ầm ĩ, ta còn chưa bao giờ thấy cảnh này.”

“Vậy lần này người đứng là được lợi rồi.” Phó Vọng Niên không cho là đúng.

“Sao được lợi, người nhiều tiền lương chưởng quỹ cho ta vẫn không phải nhiều như thế, người nhiều ta còn bận đến chết đi sống lại!”

“Ta nói tiểu Đổng, lời này của người nếu để chưởng quỹ nghe thấy, bảo đảm không tốt cho người.” Lão Lưu nấu bên cạnh thừa dịp nói.

“Thôi, ta không phải chỉ nói mấy câu như thế sao? Lại không thật không làm việc, lại nói, ta còn phải dựa vào chút bạc này nuôi sống mấy người trong nhà, không nói nữa, ta bưng món ra trước.”

Động tác trên tay Phó Vọng Niên không ngừng, trong lòng lại là đang nghĩ, người sợ nổi tiếng heo sợ mập, lúc trước nổi tiếng kia là nổi tiếng lười biếng, nổi tiếng lần này lại là người ta hiếu kỳ đến, thói đời này người hiếu kỳ đúng là đến đâu đều không thay đổi.

Bên ngoài có bao nhiêu người muốn nếm thử tay nghề của hắn đó đều không phải là chính sự, chỉ cần làm mấy người xem náo nhiệt kia về sau không lời nói vậy là được, hắn còn phải dốc sức truy phụ! Không thể bởi vì chuyện này mà chậm trễ hành động của hắn.

Lão Lưu thấy Phó Vọng Niên rất lâu không nói chuyện, tưởng Phó Vọng Niên để ý lời vừa nãy tiểu nhị nói, nói: “Tiểu Phó a, tiểu Đỗ này chính là một tiểu tử mau miệng, người cũng đừng để ý, trù nghệ của người ta dám bảo đảm là thật sự tốt.”

Phó Vọng Niên tuy không để ý lời của tiểu Đỗ, nhìn thấy lão Lưu quan tâm mình như thế, trong lòng vẫn là cảm thấy có chút cảm kích, đáp: “Lưu thúc yên tâm, ta sẽ không vì chút chuyện này liền cảm thấy chịu không được.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Người bên ngoài là phản ứng gì, Phó Vọng Niên không biết, lúc tiểu Đỗ đi vào thỉnh thoảng nói mấy câu, sau đó Phó Vọng Niên tiếp tục bận hơn nửa ngày ở nhà bếp khí thế ngất trời.

Thời gian một hồi ngắn ngủi, trù nghệ của Phó Vọng Niên liền thu phục khẩu vị của rất nhiều người, mà lúc này người nhìn thấy Phó Vọng Niên cũng đối với Phó Vọng Niên triệt để thay đổi hẳn, mọi người đều không ngờ Phó Vọng Niên này lại có thể thay đổi khác như vậy.

Ngày nào đó, Phó Vọng Niên đang lúc từ trên đường đi ngang qua chuẩn bị đi tìm Thanh Dao, lại phát hiện một á nam còn chưa gả đi chớp mắt với mình, khó hiểu nhìn á nam này một cái, sau đó vẫn là quyết định xem nhẹ.

Lúc cùng Thanh Dao đi về nhà, Phó Vọng Niên vẫn là cảm thấy có vài á nam phóng ánh mắt với hắn, đột nhiên có chút sáng tỏ, này chắc không phải đang liếc mắt đưa tình với hắn chứ!

Vừa nghĩ thế, trái lại dọa Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên thật sự chưa từng nghĩ một người có phu như hắn lại đột nhiên trở nên được hoan nghênh như thế.

Kiếp trước đều không có nhận được mặt mày táo bạo như vậy, thói đời này lại là sao vậy, chẳng lẽ là bởi vì đều là cùng một loại đặc trưng nên mới lớn gan như thế sao.

Đột nhiên cảm nhận được hơi thở lãnh đạm trên người Thanh Dao nặng thêm, Phó Vọng Niên nghĩ thầm có lẽ là Thanh Dao cũng cảm giác được bầu không khí xung quanh.

Vươn tay nắm lấy tay Thanh Dao, Phó Vọng Niên cảm thấy có lẽ hắn nên làm mấy người này biết hắn là người có phu lang, hơn nữa là người rất thương phu lang.

Quả thật giống như Phó Vọng Niên nghĩ, mấy á nam vừa nãy còn liếc mắt đưa tình với hắn kia nhìn thấy hắn dắt tay Thanh Dao ánh mắt kia đều biến vị.

Phó Vọng Niên thăm than xem ra tâm lý của á nam nơi này lại có chút tương tự nữ nhân kiếp trước.

Thanh Dao cảm thấy lòng bàn tay mình không ngừng truyền đến hơi nóng của lòng bàn tay Phó Vọng Niên, nhẹ nhàng vùng vẫy một cái muốn rút tay mình ra, lại bị Phó Vọng Niên nắm lấy toàn bộ, làm tay y đều không động đậy được, đành phải tùy ý Phó Vọng Niên nắm như vậy.

Không biết Phó Vọng Niên vì sao đột nhiên có hành động này, tuy hai phu phu dắt tay là chuyện rất bình thường, chỉ là lúc người này là Phó Vọng Niên, Thanh Dao liền cảm thấy có chút quái dị.

Hơn nữa từ khi Phó Vọng Niên tỉnh lại đều chưa từng làm chuyện đó với y nữa, buổi tối ngủ đều là y đã ngủ còn chưa nhìn thấy Phó Vọng Niên về phòng.

Sau đó Thanh Dao buổi tối cũng không còn lo lắng, rất sớm liền có thể ngủ, tuy lúc sáng tỉnh dậy lại phát hiện hắn đã ngủ ở bên ngoài, cũng không biết y buổi tối là làm sao lăn đến bên người Phó Vọng Niên.

“Thanh Dao, chúng ta đi mua chút đồ ăn tối nay trước.” Phó Vọng Niên lúc này nói với Thanh Dao.

Từ sau khi Phó Vọng Niên bắt đầu đi làm, Phó Vọng Niên đều là làm xong ở tửu lâu Phú Nguyên, buổi trưa thì tìm dịp rảnh đưa cơm cho Thanh Dao, đương nhiên đây là chuyện được chương quỹ phê chuẩn, bởi vậy hiện tại phải đi mua đồ ăn của buổi tối.

“Ừm.” Thanh Dao trả lời.

“Tối nay muốn ăn món gì?”

“Thịt xào nấm hương và cá chép kho.”

Mấy ngày nay hai người đều là cùng ra ngoài mua đồ ăn, Phó Vọng Niên lại thường sẽ hỏi Thanh Dao muốn ăn món gì, lúc mới đầu Thanh Dao đều nói tùy tiện, sau đó dần dần bắt đầu nói ra món muốn ăn, mà tối đó trên bàn chính là món Thanh Dao chọn.

Lúc Phó Vọng Niên và Thanh Dao đi đến chợ mua đồ ăn, trong chợ toàn là người, chân nối tiếp chân, Phó Vọng Niên cảnh giác kéo Thanh Dao đến bên người mình, để tránh bị người khác đụng ngã.

Thanh Dao được Phó Vọng Niên bảo hộ trong lòng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đoan chính dương cương của Phó Vọng Niên, nhìn thấy trong mắt Phó Vọng Niên lộ ra sùng nịch, đột nhiên cảm thấy nếu luôn như vậy thì tốt.

Thanh Dao biết y hiện tại đang tham luyện Phó Vọng Niên đối tốt với y, nhưng Thanh Dao cũng sợ nếu ngày nào đó Phó Vọng Niên lại khôi phục dáng vẻ lúc trước, y lúc đó nếu cho đi tâm, như thế Thanh Dao cũng không còn là Thanh Dao.

Tay phải thon dài trắng ngần gắtgao nú tay áo của Phó Vọng Niên, lúc này Thanh Dao chỉ muốn buông thả chính mình, tin tưởng Phó Vọng Niên mấy ngày nay đối với y khác.

7. Chương 7: Chân Tướng Lộ Diện

Phát hiện Thanh Dao nú tay áo hắt, Phó Vọng Niên tưởng Thanh Dao là bị cảnh nhiều người như vậy dọa, cúi đầu nhìn gương mặt hơi trắng bệch của Thanh Dao, ôn nhu nói: “Thanh Dao đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người.”

Đúng là không biết Thanh Dao lúc trước là làm sao chịu đựng chèn ép của nhiều thịt người như vậy, chỉ mấy lượng thịt trên người y, Phó Vọng Niên nhìn cũng cảm thấy lo lắng.

Hai tay bảo hộ Thanh Dao vững vàng đi đến trước quầy bán rau xanh, Phó Vọng Niên vươn tay phải ra cầm lên một bắp cải hỏi: “Bắp cải này bán thế nào?” Tay kia lại là gắt gao bảo hộ Thanh Dao.

Người bán rau nhìn qua một cái, nói: “3 văn tiền 1 cân.”

Phó Vọng Niên lật bắp cải một chút, cải trắng rất đẹp, phiến lá tươi mới sạch sẽ, cũng đáng tiền, lựa hai bắp đưa cho người bán: “Cân cho ta chút.”

Người bán tay chân nhanh nhẹn đón lấy bắp cải Phó Vọng Niên lựa đem cân, sau đó dùng rơm cột lại đưa cho Phó Vọng Niên, Thanh Dao lúc này vươn tay nhận lấy bắp cải.

Phó Vọng Niên cười ha hả trả tiền, hiện giờ thật giống phu phu cùng đi chợ mua rau, một người trả tiền, một người lựa rau, tuy vừa nãy rau là mình lựa, nhưng loại cảm giác này lại là như nhau.

Thanh Dao nghe thấy Phó Vọng Niên cười rất vui vẻ, lại cũng không biết Phó Vọng Niên cười cái gì, cũng liền không để ý.

Hai người đều không chú ý đến vài á nam đến mua rau bên cạnh hâm mộ nhìn Thanh Dao, lại có phu quân cùng đi mua rau, này lại là có bao nhiêu hiếm thấy.

Tiếp tục đi thêm mấy sạp nhỏ mới mua xong nguyên liệu cơm tối cần, đương nhiên trừ rau xanh, cái khác đều là nguyên liệu hai món Thanh Dao đã nói.

Buổi tối, Phó Vọng Niên tiếp tục cho Thanh Dao ăn một chén cơm lớn thêm một chén canh nóng hổi, lúc này mới hài lòng gật đầu, xem ra không quá mấy tháng, Thanh Dao hẳn có thể trở thành một mỹ nhân phu lang khỏe mạnh.

Tối này Phó Vọng Niên lại là về phòng sớm, nhìn thấy Thanh Dao còn chưa ngủ, cởi áo ngoài, mặc đồ trong nằm ở bên ngoài, nhảy bèn chú ý thấy cơ thể Thanh Dao run nhẹ một cái.

Làm như không phát hiện, vươn tay ôm thắt lưng Thanh Dao, sau đó kéo Thanh Dao vào trong lòng mình, nhẹ nhàng nói: “Ngủ đi, mai còn phải đi làm?”

“Ừm.” Một tiếng đáp rất khẽ.

Phó Vọng Niên lại nói: “Thanh Dao, người thích công việc hiện tại của người không?”

Thanh Dao ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên nhìn đôi mắt trong suốt kia, chậm rãi nói: “Ta đang nghĩ, nếu người không thích công việc này, thì người về nhà phụ trách việc trong nhà, việc kiếm tiền cứ giao cho ta.”

Thanh Dao lúc này mới hiểu ý của Phó Vọng Niên, nói: “Ta thích việc tính sổ.”

Y thích loại việc phải tập trung lực chú ý đó, như vậy y liền có thể quên rất nhiều chuyện, quên những chuyện lúc trước kia.

“Ừ, vậy thì tiếp tục đi, nếu hôm nào người thấy mệt, nhớ nói với ta, ta không muốn người là bởi vì muốn kiếm tiền mà ép buộc mình đi làm.”

Vươn tay nhẹ nhàng xoa tóc mượt hơi đen của Thanh Dao, xúc cảm trơn mượt trên tay làm Phó Vọng Niên không nỡ buông tay.

Thanh Dao đột nhiên yên lặng nhìn mắt Phó Vọng Niên rất lâu rất lâu, lâu đến lúc ánh mắt Phó Vọng Niên đều sắp tránh né, Thanh Dao mở miệng: “Người, rốt cuộc là ai?”

Không khí xung quanh tựa hồ vì câu này mà dừng lưu động, cả phòng yên tĩnh, như bất cứ nơi nào thế gian này đều không có âm thanh.

Phó Vọng Niên sửng sốt, trong mắt mang theo một tia phức tạp, tựa hồ là hạ quyết tâm rất lớn, nhìn mắt Thanh Dao từ từ nói: “Nếu ta nói, ta kỳ thật không phải Phó Vọng Niên lúc đầu, người tin không?”

Thanh Dao đồng dạng nhìn mắt Phó Vọng Niên, đôi mắt trong suốt lúc đầu tựa hồ nổi một tia gợn sóng, rất nhanh lui, sau đó bình tĩnh nói: “Tin.”

Lần này đến phiên Phó Vọng Niên nhìn chăm chăm mắt Thanh Dao, giọng nói đẹp mà tĩnh mịch nhất quán của Thanh Dao truyền tới: “Bởi vì hắn ta sẽ không hơn một tháng đều không chạm vào ta, hắn ta cũng sẽ không nấu cơm làm đồ ăn, hắn ta càng sẽ không dùng ánh mắt như vậy nhìn ta.”

Ánh mắt ôn nhu sùng nịch như vậy, quý trọng đau lòng như vậy, cũng sẽ không nửa đêm nhẹ nhàng vỗ lưng y để y ngủ ngon, có những việc tuy không có nói rõ chính xác, nhưng đã nhập vào lòng, liền không dễ quên được.

Thì ra Thanh Dao lại là sớm đã phát hiện chỗ bất đồng của hai người rồi sao?

Phó Vọng Niên cảm thấy trong lòng đột nhiên một trận thoải mái, vậy cũng chính là nói Thanh Dao đều luôn là nói chuyện với hắn, nhìn hắn, mà không phải tên kia.

Phó Vọng Niên từ từ nói với Thanh Dao chuyện quái dị xảy ra trên người hắn, cuối cùng yên lặng chờ Thanh Dao mở miệng.

“Cũng chính là nói, người là linh hồn của thế giới khác.”

“Ừ.”

“May mắn là người, may mắn là người.” Giọng nói thấp của Thanh Dao truyền đến.

Nếu không phải người, vậy hắn ta hiện tại còn sẽ đối xử y trước sau như một, nếu không phải người, là một người khác, có lẽ thái độ cũng xấp xỉ hắn ta đi!

Chỉ là người đó vừa vặn là người, đúng lúc là người mà thôi.

Phó Vọng Niên biết Thanh Dao cuối cùng biết chuyện của hắn, trong lòng cũng kèm theo một trận xúc động, kỳ thật Phó Vọng Niên luôn không hi vọng Thanh Dao xem hắn thành tên kia, lại không biết hắn nên làm sao mới có thể nói rõ chuyện này với Thanh Dao, hiện tại Thanh Dao đã biết, trong lòng Phó Vọng Niên cũng không cần lo lắng chuyện này nữa.

Thanh Dao ở trong lòng Phó Vọng Niên khẽ khóc, nước mắt theo xiêm y mỏng manh của hai người thấm vào trên da thịt màu đồng của Phó Vọng Niên, cảm giác nóng ướt làm Phó Vọng Niên đột nhiên cảm thấy bụng dưới một trận nóng như lửa.

Chết tiệt! Hỏa khí lại đến, sao cố tình vào lúc này, Phó Vọng Niên biết hắn hơn một tháng này đều chỉ là dựa vào tay phải giải quyết vấn đề, chỉ cần một cái trêu chọc đơn giản của Thanh Dao, trong lòng liền rất muốn kéo Thanh Dao đến trong lòng hảo hảo phóng thích dục vọng của hắn.

Nhưng hiện tại còn chưa phải lúc, nếu bởi vì chuyện này phá vỡ quan hệ hai người không dễ dàng xây lên, vậy hết thảy lại phải làm lần nữa.

Thanh Dao đang khóc cũng chú ý thấy cơ thể Phó Vọng Niên có chút nóng lên, lén lút nhìn bụng dưới phồng lên của Phó Vọng Niên, sau đó hít sâu một hơi, nói: “Nếu người muốn, ta, ta, nguyện ý.....”

Thanh Dao phát hiện y thật sự nói không nên lời không có thể diện như vậy, nói đến một nửa, làm sao cũng không nói tiếp được, trên mặt lại là đỏ như đánh má hồng, vệt nước mắt còn dính bên má.

Tuy lời của Thanh Dao không nói hoàn chỉnh, Phó Vọng Niên lại cũng biết ý của Thanh Dao, đột nhiên cảm thấy hắn đã nghe thấy âm thanh của thiên nhiên, cũng không biết có phải hắn nghe nhầm không.

Ngây ngốc nhìn Thanh Dao, đến khi má Thanh Dao lộ ra đỏ tươi, Phó Vọng Niên mới tin hắn vừa nãy thật sự đã nghe thấy chuyện rất tốt bụng.

Phó Vọng Niên không dám tin tưởng nhìn Thanh Dao không tự nhiên, giọng khàn nói: “Thanh Dao, người biết bản thân đang nói gì không?”

Thanh Dao thẹn đỏ mặt, nhẹ nhàng nói: “Ta, ta biết, bởi vì là người, cho nên ta, ta nguyện ý.”

Sinh hoạt hơn một tháng, có những chuyện chính là bởi vì chi tiết nhỏ nhặt trong sinh hoạt mà làm một người cảm phục.

Chữ “tình” này, trước giờ đều là khó hiểu lại khiến người cam tâm tình nguyện nhảy vào bẫy.

Nếu có cơ hội này vì sao không cược một ván, cược một ván tình yêu sớm bị chú định không thể vặn hồi lại xuất hiện chuyển ngoặt.

Hai tay Phó Vọng Niên ôm mặt đỏ tươi của Thanh Dao, nói: “Thanh Dao, ta không phải hắn ta, người rõ không?”

“Ta rất rõ, bởi vì là người, nên ta mới nguyện ý, lúc trước, đều là hắn ta cưỡng bức ta, ta không muốn, ta thật sự không muốn.” Thanh Dao đột nhiên khóc.

Cuộc sống ba năm này việc tên kia làm với Thanh Dao, Thanh Dao không phải không hận, chỉ là hận rồi tên kia cũng không thể có thay đổi gì, chỉ cần tên kia không muốn, Thanh Dao muốn rời khỏi tên kia, đều không phải chuyện Thanh Dao có thể làm.

Năm thứ nhất, Thanh Dao thử phản kháng, chỉ sẽ bị xúc phạm càng nhiều, năm thứ hai, Thanh Dao muốn chạy trốn, chỉ là các ca ca của y còn ở nơi này, y không thể cũng không muốn liên lụy ca ca, năm thứ ba, Thanh Dao im lặng thừa nhận hết thảy tên kia mang cho y.

Có những lúc không phải không có dũng khí hạ quyết tâm làm một việc, mà là không có dũng khí đối mặt với những người thân cũng vì y cảm thấy đau lòng kia, Thanh Dao có thể bình tĩnh tiếp nhận nhiều chuyện như thế, kỳ thật đều chỉ là chịu đựng một mình ở lại trong góc liếm vết thương.

Trên ngực lại truyền tới ẩm ướt của nước mắt, Phó Vọng Niên xót xa ân hận, hắn sao là nói chuyện không nên nói vậy!

Thanh Dao rõ ràng vừa nãy mới dịu lại, lại bị một câu của hắn làm rối lên.

“Thanh Dao, đừng khóc, ngoan, chuyện lúc trước đều qua rồi, hiện tại chúng ta cùng hảo hảo sống.” Giọng trầm khàn an ủi Thanh Dao thút thít.

Ôm khuôn mặt khóc đến có chút trắng nhợt, sát môi mình lên nhẹ nhàng hôn nước mắt ở khóe mắt Thanh Dao, sau đó từ từ hôn lên môi trơn kia.

Cảm giác trên môi mềm mại, mang theo chút mát lạnh, Phó Vọng Niên dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ theo viền môi Thanh Dao, nhìn thấy Thanh Dao nín khóc hơi hé môi hồng ra, theo kẽ hở mà vào, đầu lưỡi khéo léo trượt qua mỗi góc trong khoang miệng, mang theo thanh hương nhàn nhạt.

Mắt Phó Vọng Niên luôn chú ý biểu cảm của Thanh Dao, trên mặt Thanh Dao còn dính vệt nước mắt, tuy không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ giữa Thanh Dao và tên kia, nhưng cũng nhìn ra được Thanh Dao là rất lâu chưa từng khóc tưng tưng như vậy, thương tiếc ngậm lấy môi hồng kia.

Thanh Dao từng sốt không biết nên đáp lại Phó Vọng Niên thế nào, Phó Vọng Niên không ngờ Thanh Dao lại là trúc trắc như vậy, thật sự không tưởng tượng được người này lại là phu lang đã gả đi ba năm.

Đầu lưỡi quấn lấy lưỡi nhỏ trúc trắc của Thanh Dao, sau đó vừa mút vừa cắn nó, lật Thanh Dao qua, Phó Vọng Niên phủ lên người Thanh Dao, động tác trên môi lại không dừng, rất lâu sau mới rời khỏi đôi môi bị hằn hôn sưng đỏ kia.

Mà Thanh Dao thì nhân cơ hội này hít thở không khí trong lành, má đỏ như muốn nhỏ máu.

Phó Vọng Niên vươn tay sờ mắt Thanh Dao, mắt Thanh Dao rất đẹp, còn đẹp hơn dĩ vãng hằn thấy qua, dưới lông mi dài là một đôi mắt trong suốt bình tĩnh, nhưng cũng có lúc ngoại lệ, ví như lúc này nhiễm lên không tự nhiên nhàn nhạt.

Nhìn thấy hô hấp của Thanh Dao đã bình ổn, Phó Vọng Niên lại bắt đầu vòng hôn sâu mới, ngậm lấy cả môi Thanh Dao, đôi tay bắt đầu từ từ di động trên người Thanh Dao, chú ý thấy cơ thể Thanh Dao đột nhiên căng chặt.

Trong đầu Phó Vọng Niên thiên nhân giao chiến rất lâu, trong bụng hắn hiện tại có một đốm lửa nóng khó mà giải trừ, thân hình tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt trước mắt không ngừng kích thích hắn, đáp lại trúc trắc của Thanh Dao càng làm hắn đắm say không thôi.

Chỉ là hắn vừa nãy mới nói rõ chuyện của hắn với Thanh Dao, nếu lập tức phát sinh quan hệ với Thanh Dao, ngược lại làm Phó Vọng Niên cảm thấy mình có chút dè dặt.

Nhịn khô nóng trong bụng, kết thúc hôn ngũ ngon tốt đẹp này, vẫn là mấy ngày nữa nói sau đi, lúc đó thì thật sự chỉ có Phó Vọng Niên đến từ dĩ vãng, không có Phó Vọng Niên nguyên bản.

Phó Vọng Niên vừa rời khỏi môi Thanh Dao, liền thấy Thanh Dao hớp lớn hít thở không khí, Phó Vọng Niên vươn tay điểm mũi Thanh Dao, cười nhẹ, thật là, lại không biết dùng mũi hô hấp, sao có thể có người đáng yêu như thế.

Lửa nóng còn đang bốc, Phó Vọng Niên cảm thấy hắn còn không hảo hảo giải quyết vấn đề hiện tại của hắn, sợ lát nữa thật sẽ ăn sạch sẽ Thanh Dao, cười nói: “Có chút khát, đi uống chút nước trước, Thanh Dao ngủ trước đi, mai còn phải đi làm đó!”

Lại ấn nhẹ một cái hôn trên môi Thanh Dao, nhìn thấy Thanh Dao đỏ mặt không biết mắt nên đặt đâu, Phó Vọng Niên mới đứng dậy ra cửa phòng.

Đương nhiên Phó Vọng Niên là đi thẳng đến nhà tắm, Thanh Dao ở lại trong phòng lại không biết Phó Vọng Niên không phải thật sự muốn uống nước, mà là muốn xả nước.

Chờ đến Thanh Dao cảm thấy trên mặt đã không nóng bỏng như lúc nãy, mới vươn đôi tay ra sờ lên má mình, nghĩ đến vừa nãy Phó Vọng Niên hôn môi y không ngừng, có chút sưng sốt vươn tay lướt qua đôi môi có chút sưng đỏ, “soạt” một cái nhớ ra chuyện gì.

Vừa nãy y hình như nói với Phó Vọng Niên y nguyện ý, nguyện ý.....

Thanh Dao kéo chăn lên trùm đầu mình, y hiện tại mới phát hiện y lại nói lời mất mặt như thế, lại là y nói ra, y lát nữa làm sao đối mặt Phó Vọng Niên a!

Thanh Dao rất đả điều cảm thấy vẫn là nhanh ngủ thôi, qua ngày mai Phó Vọng Niên hẳn cũng sẽ quên chuyện này, vậy y cũng không cần cảm thấy thẹn thùng nữa.

8. Chương 8: Có Chuyện Rồi

Phó Vọng Niên ra ngoài một chuyến lúc về trong phòng liền thấy Thanh Dao đã ngủ, cả người rút vào trong chăn, thời tiết này cũng không sợ nóng.

Có chút lo lắng như vậy sẽ làm Thanh Dao ngủ không thoải mái, Phó Vọng Niên liền tiến lên vén chăn ra, lại giúp Thanh Dao đắp chăn xong, mới yên tâm ngồi xuống bên giường.

Nước lạnh vừa nẩy làm trên người hắn mang theo tia hơi lạnh, liền như vậy ngồi chờ thân thể hắn khôi phục nhiệt độ lúc trước mới nằm về trên giường, sau đó ôm Thanh Dao qua, trong lòng luôn thán cuối cùng ăn được chút đậu hũ mềm rồi.

Sáng hôm sau Phó Vọng Niên phát hiện Thanh Dao tựa hồ có chút tránh ánh mắt hắn, trong lòng tuy có chút kỳ quái, lại cũng biết tối qua hắn mới nói rõ thân phận của hắn với Thanh Dao, có lẽ là bởi vì nguyên nhân như vậy Thanh Dao mới có chút không tự nhiên, cũng không để ý chuyện này nữa.

Nghĩ đến chuyện tối qua nói rõ với Thanh Dao, Phó Vọng Niên cũng cảm thấy lúc này trong lòng một trận thoải mái.

Bắt đầu từ bây giờ giữa hai người hắn với Thanh Dao chính là thật sự thẳng thắn thành thật đối xử với nhau, ở giữa không còn ngăn Phó Vọng Niên kia.

Phó Vọng Niên và Thanh Dao sau khi ăn bữa sáng xong, liền bắt đầu đến trên trần làm việc.

Giống lúc trước, Phó Vọng Niên đưa Thanh Dao đến tiệm sách sau đó mới tiếp tục đi đến tửu lâu Phúc Nguyên.

Chờ lúc Phó Vọng Niên tâm tình tốt đi đến tửu lâu Phúc Nguyên, không nhìn thấy mọi người bắt đầu bận rộn ở bếp, lại là tụ họp ở lầu, không biết vì sao nhìn chường quỹ.

Chường quỹ lúc này vẻ mặt nghiêm túc ngồi, trông có vẻ như là có chuyện gì rất nghiêm trọng muốn tuyên bố.

Phó Vọng Niên vừa đến, nhất thời cũng không rõ đây là làm sao.

Muốn hỏi mọi người, lại đều là vẻ mặt nặng nề, cũng không rõ rốt cuộc là sao.

Tuy rất muốn rất muốn biết đây là làm sao, nhưng lúc này biểu cảm của mọi người đều nặng nề như thế, hắn đột nhiên cũng cảm thấy lần này là thật gặp phải chuyện gì.

Lại nhìn chường quỹ tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn, một đôi mắt bình thường nhìn hiền hậu bắn ra ánh sáng sắc bén, nghiêm túc mở miệng: “Lão bản đã nói không tham gia, vậy chúng ta cũng đừng nghĩ chuyện này nữa.”

Phó Vọng Niên mơ hồ cũng không rõ câu chường quỹ nói ra là ý gì, lại thấy mọi người đều gật đầu.

Nhìn thấy mọi người đều biết là chuyện gì, chỉ mình hắn không biết, Phó Vọng Niên không nhịn được nghi hoặc trong lòng mở miệng hỏi: “Chường quỹ, đây là xảy ra chuyện gì?”

Chường quỹ và mấy đầu bếp cùng nhìn hướng Phó Vọng Niên, sau đó đều như nhớ ra gì không nhìn Phó Vọng Niên nữa, để lại Phó Vọng Niên khó hiểu gãi đầu.

Chường quỹ nói: “Là như vậy, tiểu Phó có thể là vừa bắt đầu làm đầu bếp, không biết chuyện này. Vương triều Vinh Hoa mỗi năm sẽ tổ chức một lần thi đấu trù nghệ, trận đấu đều là bắt đầu từ đầu tháng tám mỗi năm. Chuyện thi đấu này chia thành tửu lâu và cá nhân, lấy tự nguyện làm nguyên tắc, mỗi năm lúc này liền sẽ có rất nhiều tửu lâu và người đến từ các nơi sẽ đến Vinh Đô tham gia.”

Chưởng quỹ nói đến đây, hơi nhìn Phó Vọng Niên một cái tiếp tục nói: “Tứ lâu Phú Nguyên đều luôn sẽ tham gia, năm nay không định tham gia.”

Phó Vọng Niên nghe đến đây kỳ quái hỏi: “Vì sao không tham gia?”

Chưởng quỹ không nói, bếp chính Lưu lại mở miệng: “Biết tình huống chúng ta mỗi lần tham gia không?”

Phó Vọng Niên lắc đầu, đừng nói hắn vốn không phải Phó Vọng Niên lúc đầu, cho dù phải, cũng không nhất định biết tình huống mấy chuyện này.

Bếp chính Lưu thở dài nói: “Mỗi lần thi đấu chiến thắng đại đa số đều là đại tứ lâu trong Vinh Đô, tứ lâu đường xa đến chiến thắng có thể gần như không có.”

Phó Vọng Niên nói: “Có thể mà thôi, cũng không phải không có cơ hội a!”

“Tiểu Phó này có thể không biết, làm bình phẩm đại đa số đều là người trong Vinh Đô, món ăn mấy nơi nhỏ như trấn Hoa Dương có hợp khẩu vị của họ không cũng là rất khó nói.”

Phó Vọng Niên nghe xong lại cũng cảm thấy lời này rất đúng, người của hai vùng khác nhau, khẩu vị cũng là rất khác.

Này giống như lấy món phía nam cho người phía bắc ăn, xác thực là khác biệt lớn nhất.

Chưởng quỹ như có điều suy nghĩ nhìn Phó Vọng Niên rất lâu, sau đó mở miệng: “Tiểu Phó, ta nơi này có lời không biết nên nói không?”

Phó Vọng Niên khó hiểu nhìn chưởng quỹ, đầu bếp khác cũng nhìn chưởng quỹ, chưởng quỹ từ từ nói: “Lão hủ cảm thấy tiểu Phó đi tham gia đấu cá nhân sẽ là một quyết định rất không tệ.”

“Hả?” Phó Vọng Niên nhìn chưởng quỹ, không biết chưởng quỹ vì sao sẽ khích lệ hắn đi tham gia đấu cá nhân, không phải nói khẩu vị khác biệt lớn sao? Này hắn không liên quan cá nhân hay tứ lâu đi!

Đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Phó Vọng Niên, làm Phó Vọng Niên đều cảm thấy trên người hắn có phải giấy bí mật gì không.

Chưởng quỹ đột nhiên nghiêm túc đánh giá Phó Vọng Niên một phen, sau đó nói: “Chúng ta mới đầu không biết tiểu Phó biết nấu ăn, hơn nữa món tiểu Phó nấu mùi vị cũng rất đủ, theo ta thấy, tiểu Phó nói không chừng có thể làm ra món thích hợp người Vinh Đô thích ăn.”

Phó Vọng Niên không biết chưởng quỹ từ đâu cảm thấy hắn sẽ làm ra món như vậy, hỏi: “Dám hỏi chưởng quỹ vì sao sẽ cho rằng như vậy?”

“Bởi vì tiểu Phó lúc nấu ăn tựa hồ đều sẽ nghĩ ai ăn món người nấu, mà lúc người nấu ăn cũng có một loại khí tức rất vui vẻ.”

Phó Vọng Niên lại là thật không biết, hắn còn chưa từng nghĩ nấu ăn còn có thể làm người có loại cảm giác này.

Chưởng quỹ tiếp tục nói: “Ta tuy không biết nấu ăn, nhưng lại dám nói biết ăn, cho nên cũng có thể ném được tình cảm trong món ăn.”

Phó Vọng Niên nhìn thấy mấy đầu bếp xung quanh cũng gật đầu, trong lòng tuy cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng xem ra chưởng quỹ này vẫn là có kĩ năng.

“Tiểu Phó, người nghe chưởng quỹ không sai, đi tham gia đi!” Lão Lưu lúc này đứng phía chưởng quỹ, cũng khích lệ Phó Vọng Niên tham gia.

“Đúng vậy, đúng vậy, Phó lão đệ đi đi, chúng ta đều sẽ ủng hộ người.” Mấy vị đầu bếp theo sau lão Lưu khích lệ nói.

Trải qua chung sống khoảng thời gian này, mọi người đều thật sự cảm thấy trù nghệ của Phó Vọng Niên thật sự là rất không tệ.

Nhất là cải biến của Phó Vọng Niên mọi người cũng là rõ như ban ngày, lúc này nghe chưởng quỹ và bếp chính khích lệ Phó Vọng Niên như vậy, mọi người cũng đều nói ra cách nghĩ của từng người.

Phó Vọng Niên nhìn thấy tình hình hiện tại, trong lòng cũng có chút rục rịch, dẫu sao đây là chuyện về trù nghệ.

Hắn cũng là rất muốn hiểu nhiều thêm trù nghệ của thế giới này, nếu chỉ là luôn ở đây, có lẽ hắn không tìm được cơ hội như vậy.

Trong đầu lại lướt qua bóng dáng gầy của Thanh Dao, Phó Vọng Niên biết nếu muốn hắn để lại mình Thanh Dao ở đây, sao đó đi tham gia, trong lòng hắn lại là trăm chiều không muốn.

Tuy nói nam nhân nên lấy sự nghiệp làm trọng, nếu không có từng trải của kiếp trước, có lẽ hiện tại hắn khẳng định là bằng lòng bỏ phu lang sau đó rời đi.

Chính bởi vì có từng trải như thế, hắn cũng càng thêm rõ, chuyện quan trọng nhất sau cùng chung quy bất quá chỉ là hi vọng có một người yêu ở bên cạnh hảo hảo trải qua cuộc sống bình thản lại ấm cúng.

Mặt Phó Vọng Niên mang mỉm cười nói: “Cảm tạ mọi người khích lệ ta như vậy, ta sẽ về nghĩ kỹ chuyện này, lúc đó vô luận có đi không, ta đều sẽ cảm tạ phần tâm ý này của mọi người.”

Mọi người tựa hồ không ngờ câu trả lời của Phó Vọng Niên lại là như vậy, mới đầu còn đều tưởng Phó Vọng Niên hẳn sẽ rất vui vẻ tham gia mới phải, lại không ngờ là trả lời bình tĩnh như vậy.

Chưởng quỹ nhìn kỹ Phó Vọng Niên một cái, sau đó nói với mọi người: “Được rồi, đi chuẩn bị trước, chuyện này thì để cho tiểu Phó tự nghĩ là được.”

Tuy vừa nãy mọi người còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn sắc trời cũng xác thực nên bắt đầu chuẩn bị làm việc, đều lục tục theo vào bếp.

Phó Vọng Niên vừa muốn đi theo, chưởng quỹ lúc này nói: “Tiểu Phó, ta không hiểu người đang băn khoăn gì, nhưng vô luận thế nào, phải nhớ tùy tâm là được.”

Phó Vọng Niên cảm kích nói với chưởng quỹ: “Cảm tạ chưởng quỹ.”

Tuy vừa nãy mới biết chuyện lớn như vậy sắp tổ chức, Phó Vọng Niên lại không chút bị ảnh hưởng, vừa vào bếp liền là tràn đầy năng nổ, làm mấy đầu bếp cũng tràn đầy tinh thần theo.

Ngày này lúc người ngoài không biết, đám đầu bếp của tửu lầu Phú Nguyên đã mở một cuộc họp.

Đúng giờ họp, Phó Vọng Niên buông công việc trong tay, cầm cơm chuyên môn chuẩn bị cho Thanh Dao muốn đi đưa cơm.

Lão Lưu bên cạnh thấy, cười nói: “Tiểu Phó, đi đưa cơm cho phu lang à!”

Phó Vọng Niên xoay đầu nhìn lão Lưu, lộ ra một nụ cười mỉm: “Đúng vậy.”

“Chưa từng thấy ai thương phu lang như người.”

Lão Lưu lắc đầu, lại cũng thật cảm thấy Phó Vọng Niên này lần này tỉnh thật là làm người phân không rõ hắn có phải đều luôn như vậy không.

Phó Vọng Niên cười mà không nói, hắn cảm thấy không phải hắn thương, mà là Thanh Dao vốn chính là người khiến hắn nguyện ý che chở cả đời.

Nghĩ đến lát nữa thì có thể nhìn thấy Thanh Dao, trong lòng Phó Vọng Niên liền cảm thấy cao hứng.

Lúc trước khi hẹn hò với người khác chưa từng có tâm tình như vậy, hiện tại chỉ cần nghĩ đến Thanh Dao ngoan ngoãn ăn hết cơm hắn chuẩn bị liền cảm thấy rất thỏa mãn.

Quan trọng là, tối qua hai người đã nói rõ tất cả, lúc này Phó Vọng Niên cũng cảm thấy trong lòng như trôi nổi trong đám mây, thoải mái.

Thanh Dao đặt bút xuống, ghi xong một con số cuối cùng hôm nay tính xong, xoay đầu nhìn bên ngoài, cũng nên là lúc hắn đưa cơm đến.

Từ sau khi Phó Vọng Niên làm đầu bếp ở tửu lầu Phú Nguyên, cơm trưa của y đều là Phó Vọng Niên đưa tới, mới đầu y có nói qua không cần đến, huống chi Phó Vọng Niên cũng còn phải làm việc.

Phó Vọng Niên lại nói với y chuyện này là được chưởng quỹ đồng ý, cũng không rõ chưởng quỹ của tử lâu Phú Nguyên sao sẽ đồng ý yêu cầu như vậy của Phó Vọng Niên.

Tối qua Phó Vọng Niên đã nói rõ mọi chuyện với y, nói thật, Thanh Dao cảm thấy thật sự rất không thể tưởng tượng nổi.

Y chưa từng nghĩ trên đời lại còn có chuyện quái dị như thế.

Nhưng y lại nguyện ý tin tưởng chuyện như vậy, bởi vì y có thể cảm giác bất đồng của Phó Vọng Niên này, từ trong miệng hắn biết được rất nhiều tri thức khác nơi này chính là một sự thật.

Đang nghĩ, trong đầu Thanh Dao hiện ra thân mật tối qua của hai người, mặt trắng nõn tuần tú nháy mắt hồng.

Y chưa từng nghĩ hôn môi giữa phu phụ lại sẽ là như thế.

Càng nghĩ càng cảm thấy đầu y lúc này như quán bện một nùi chỉ làm sao cũng gỡ không ra, vươn tay vỗ mặt, muốn làm mình bình tĩnh lại.

“Thanh Dao, phu quân nhà ngươi đưa cơm tới.” Bên ngoài truyền đến tiếng cười nhạo của lão bản.

Cơ thể gầy hơi có chút run rẩy, y không ngờ vừa nghĩ đến hắn, hắn lại đến rồi.

Phó Vọng Niên nói với lão bản: “Cảm tạ lão bản.”

Lão bản mất lạnh trừng một cái: “Tạ ta làm gì, ta chỉ là không muốn để đứa nhỏ Thanh Dao đói thôi.”

Phó Vọng Niên liên tiếp nói: “Phải phải phải, ta lập tức đưa cơm cho Thanh Dao.”

Động tác nhanh chóng đi đến phòng nhỏ Thanh Dao làm việc, lão bản hài lòng lắc lư đầu, Phó Vọng Niên này đúng là khác trước.

Nhân viên tiệm nhìn thấy lão bản không ngừng lắc lư đầu, hỏi: “Lão bản, đầu ngài sao vậy?”

Lão bản nhìn nhân viên một cái, sau đó nói: “Ta nói tiểu Lâm a, nếu người cũng giống tên ấy, phỏng chừng phu lang nhà ngươi khẳng định sẽ hảo hảo khen thưởng người.”

Tiểu Lâm khó hiểu hỏi: “Vì sao ta đưa cơm cho người kia nhà ta, y sẽ khen thưởng ta a, ta ở đây làm việc, y đưa ta còn được, lại nói ta lại không thiếu gì.”

Lão bản dùng ánh mắt hết thuốc cứu chữa nhìn tiểu Lâm, tiếc rằng nói: “Tiểu Lâm đúng là không hiểu phong tình, may người còn làm việc trong tiệm sách, hảo hảo xem thêm vài sách tình yêu nam nữ hoa kiều đi!”

Tiểu Lâm càng khó hiểu, này liên quan gì đến tình yêu nam nữ hoa kiều, người kia nhà ta cũng không nói với ta ta nên hảo hảo xem sách a!

Cuối cùng tiểu Lâm cho rằng chuyện này có lẽ người đọc sách nhiều như lão bản mới sẽ hiểu, ta một nhân viên nhỏ vẫn là nghiêm túc làm việc thôi, để tránh lại bị lão bản nói xấu.

9. Chương 9: Thì Ra Thích Hắn

Phó Vọng Niên xách giỏ nhỏ lặng lẽ đến bên cạnh Thanh Dao, lại nhìn thấy Thanh Dao gương mặt hồng hào rục rịch.

Trong lòng liền cảm thấy gương mặt hồng hào như vậy, nhìn đều cảm thấy cả người Thanh Dao khỏe mạnh.

Mỉm cười hài lòng hiện ra ở mặt anh tuấn cương nghị kia, dịu giọng nói: “Thanh Dao, ăn cơm.”

Đặt giỏ ở một bên, sau đó mở nắp ra, một luồng mùi thơm nhân lúc này chạy tán ra.

Cả lão bản và tiểu Lâm ở bên ngoài cũng ngửi thấy mùi thơm, yết hầu của hai người không tự giác lẫn lên xuống hai cái, nuốt nước miếng.

Cơm Phó Vọng Niên nấu sao thơm như thế?

Hắn sao cố tính lúc này đưa cơm đến?

Phu lang người lúc nào mới đưa cơm đến cho phu quân a, phu quân người hiện tại là đói bụng dẹp dẹp rồi!

Phó Vọng Niên bưng cơm chuẩn bị xong đến trên bàn nhỏ trước mặt Thanh Dao, sau đó cầm đũa lên đưa cho Thanh Dao.

“Nào, ăn lúc nóng, lát nữa nguội không ngon.”

Thanh Dao vươn tay nhận lấy đũa, hỏi: “Người ăn chưa?”

Trong lòng Phó Vọng Niên vì câu này của Thanh Dao kích động không thôi, trên mặt lại chỉ là cười nhàn nhạt: “Ta lát nữa ăn sau, bây giờ cũng không đói.”

Cắn một miếng thịt gà, nhai kỹ mấy cái, sau đó nói: “Kỳ thật người không cần đưa cơm tới sớm như thế, lúc này từ lâu hắn đang là lúc nhiều người đi!”

Phó Vọng Niên nói: “Không sao, ta đều là đã sớm chuẩn bị xong phân lượng nhất định, sau đó mới đến đưa cơm, lúc về vừa vặn, huống chi ta cũng thích đưa cơm cho Thanh Dao.”

Nghe thấy câu cuối cùng của Phó Vọng Niên, trên mặt Thanh Dao dần dần ửng hồng.

Y không ngờ Phó Vọng Niên lại nói trực tiếp như thế, từ sau khi thăng thần tới qua, Thanh Dao luôn cảm thấy nhìn thấy Phó Vọng Niên trong lòng y hình như cũng thấy rất vui vẻ.

Y trước giờ chưa từng có cảm giác như vậy, nhất thời cũng không rõ vì sao sẽ có tâm tình như vậy.

Phó Vọng Niên ở bên cạnh im lặng chú ý biểu cảm của Thanh Dao, Thanh Dao đúng là rất dễ hiểu.

Đúng là không ngờ hắn lại có thể gặp được một phu lang tâm tư đơn thuần như vậy.

Nghĩ đến chuyện nói buổi sáng, Phó Vọng Niên lại nhìn Thanh Dao.

Hắn là muốn tham gia thi đấu, nhưng hắn càng nhiều là muốn hiểu trừu nghệ thế giới này, mà không phải vì chút hư danh gì đó.

Quan trọng là, chỉ cần nghĩ đến Thanh Dao không ở bên người, hắn liền cảm thấy mấy cái đó đều không ý nghĩa.

Sau khi Thanh Dao ăn cơm xong, nhìn thấy Phó Vọng Niên ngây ngốc nhìn y, cũng không biết hắn đang nhìn gì, nhẹ giọng nói: “Ta ăn no rồi.”

Phó Vọng Niên hồi thần, quyết định chuyện này vẫn là đừng nói trước, vẫn là chờ hắn nghĩ kỹ lại nói với Thanh Dao.

“Vậy ra về trước, người nghỉ ngơi một lát trước, vừa ăn no liền chuẩn bị làm việc cũng không tốt.”

“Ừm, ta biết.”

Phó Vọng Niên dọn đồ bỏ vào trong giỏ, sau đó vươn tay xoa lên má Thanh Dao.

Lúc Thanh Dao còn chưa phản ứng kịp, lại thu tay về, nói: “Đi đây, chạng vạng gấp lại!”

Tuy có chút kỳ quái cách tạm biệt của Phó Vọng Niên, Thanh Dao vẫn nói theo: “Chạng vạng gấp lại.”

Nhận được đáp lại của phu lang thân ái, Phó Vọng Niên mỉm cười đi ra khỏi phòng nhỏ, sau đó chào lão bản và nhân viên tiệm liền rời khỏi tiệm sách.

Lão bản nhìn bóng dáng Phó Vọng Niên đi xa, nói: “Thật không ngờ Phó Vọng Niên này là người thương phu lang như vậy, cũng không biết lúc trước nó sao khổ nạn như thế!

Phát hiện ông vừa nói gì, ngẩng đầu nhìn phòng nhỏ, cẩn thận thở dài.

May mà Thanh Dao không nghe thấy, nếu không thì thật không biết Thanh Dao có tức giận không, tuy nói ông hiện tại là chưa từng thấy Thanh Dao tức giận.

Ngày tháng cứ vậy một ngày tiếp một ngày trôi qua, Phó Vọng Niên cũng chú ý thấy chút ít biến hóa của Thanh Dao.

Thanh Dao hiện giờ không ít lời như lúc trước nữa, gặp phải chuyện không hiểu hoặc lúc cần hẩn giúp, Thanh Dao đều sẽ rất tự giác mở miệng.

Duy nhất không đổi là chuyện buổi tối, Phó Vọng Niên vẫn sẽ thỉnh thoảng ăn chút đậu hủ, có điều lại là không có tiến triển sâu hơn.

Chuyện này cũng không phải Phó Vọng Niên trong lòng không muốn, chỉ là này dù sao là xã hội cổ đại!

Quan niệm đó khẳng định không mạnh như kiếp trước của hẩn, Phó Vọng Niên cảm thấy nếu hẩn cứ vậy vào lúc Thanh Dao chưa tỏ thái độ, đã ăn Thanh Dao, cũng không biết sẽ là kết quả thế nào.

Tuổi của hai người chênh lệch, càng làm Phó Vọng Niên không xuống tay được, hẩn một nam nhân thành thực dục cầu bất mãn nhìn chằm chằm tiểu phu lang, này nghĩ thế nào đều cảm thấy không tự nhiên.

Thanh Dao càng là không hiểu Phó Vọng Niên, y biết Phó Vọng Niên rất muốn, nhưng hẩn lại không chạm vào y.

Mỗi lần đều sẽ chờ đến lúc y ngủ mới rời khỏi phòng, Thanh Dao lúc này cũng biết hẩn là đi ngâm nước lạnh.

Bởi vì sau khi quay lại trên người Phó Vọng Niên đều mang theo hơi lạnh, mà hẩn cũng đều sẽ chờ hơi lạnh trên người hết rồi mới sẽ nằm xuống ôm y ngủ.

Kỳ thật giấc ngủ của Thanh Dao rất cạn, lúc này y thông thường đều sẽ tỉnh lại, chỉ là Thanh Dao cũng luôn không để chuyện này trong lòng mà thôi.

Nhưng hiện tại nghĩ đến Phó Vọng Niên lại nhẫn nhịn như vậy, trong lòng cũng có chút đắng, cũng có chút ngọt, cũng không rõ vì sao sẽ có cảm giác như vậy.

Sáng hôm sau, Thanh Dao dậy sớm đến bờ sông giặt quần áo trước, Phó Vọng Niên thì bận chuẩn bị bữa sáng.

Lúc Thanh Dao đến bờ sông, đã có vài người đang giặt quần áo, liền đi đến một chỗ trống ngồi xổm xuống, lấy từng cái áo ra.

Lúc lấy đồ của Phó Vọng Niên ra, Thanh Dao cũng sốt nhìn cái áo này.

Sau khi Phó Vọng Niên tỉnh lại, vậy đồ y giặt luôn đều không phải của Phó Vọng Niên lúc trước, mà là Phó Vọng Niên hiện tại, nghĩ đến cái này liền cảm thấy trong lòng có chút không tự nhiên.

Yên lặng đặt quần áo của hai người xong, trong lòng lại đập bình bịch.

Y rất là không rõ tâm tình này, lúc trước đều chưa từng gặp chuyện như vậy, nhất thời có chút hoảng hốt lo sợ.

Á nam cách gần Thanh Dao chính là hàng xóm sát vách của Thanh Dao, nhìn thấy Thanh Dao ngây người, hỏi: “Thanh Dao, đây là sao vậy?”

Thanh Dao hồi thần nói: “Không, không sao.”

“Vậy thì tốt, nếu có chuyện thì nói với ta, nói không chừng ta có thể có cách.”

Thanh Dao tập trung suy nghĩ, y rất muốn biết vì sao y sẽ có tâm tình như vậy, ngại ngần hỏi: “Ca phu Lý gia, ta muốn hỏi một chút, chính là, ách, chính là nếu lúc nghĩ đến một người, trong lòng liền sẽ đập thành thịch, đây là tại sao?”

Á nam được Thanh Dao gọi ca phu Lý gia khó hiểu nhìn Thanh Dao, sau đó mới hiểu là thế nào.

Chuyện của Thanh Dao và Phó Vọng Niên mọi người đều rõ, hiện nay Phó Vọng Niên đột nhiên biến thành một phu quân tốt cần cù như vậy, Thanh Dao bắt đầu động tâm cũng là chuyện bình thường.

“Người Thanh Dao nói có phải phu quân nhà ngươi không?”

Thanh Dao đỏ mặt gật đầu, có chút vô thức nhìn á nam này.

Ca phu Lý gia lúc này mới nói: “Vậy nói rõ ngươi là thích phu quân nhà ngươi rồi.”

Thanh Dao sững sốt, sau đó khó hiểu hỏi: “Đây chính là thích sao?”

“Đúng vậy, lúc người này không ở trước mặt ngươi, ngươi cảm thấy trong lòng rất nhớ, lúc người này ở trước mặt ngươi, ngươi nhìn người ta, lại cảm thấy trong lòng như có nai con chạy loạn.”

Thanh Dao cảm thấy tâm tình hiện tại của y thật sự giống ca phu Lý gia nói, lúc này mới biết hóa ra y lại là thích Phó Vọng Niên.

Lại cũng rất kỳ quái trong lòng y không có cảm thấy gì không tốt, chỉ là cảm thấy có chút không tự nhiên, không ngờ y lại thích hẳn.

Nghĩ đến hơn một tháng nay, Phó Vọng Niên đối với y xác thật là thật sự tốt, y cũng chưa từng ước mong quá cao y có thể có vận may như vậy, lại sẽ gặp được Phó Vọng Niên như vậy.

Khoảng thời gian này hai người chung giường chung gối lâu như thế, hẳn cũng chỉ là thỉnh thoảng sẽ hôn y, sờ y, lại luôn dừng lại lúc y sợ hãi, Thanh Dao biết Phó Vọng Niên hẳn là không muốn tổn thương y.

Một nam nhân lo nghĩ cho y như vậy, trong lòng Thanh Dao chỉ là cảm thấy y không muốn, cũng không cam cứ vậy bỏ lỡ.

Lúc Phó Vọng Niên làm bữa sáng xong, Thanh Dao cũng vừa vặn giặt đồ xong trở về.

Lúc này trời đã sáng sủa, nhìn thấy Thanh Dao tốn sức muốn phơi đồ xong, Phó Vọng Niên liền đi đến sân giúp Thanh Dao.

Nam nhân cao to rất thoải mái phơi đồ trên sào tre, sau đó hỏi: “Thanh Dao, lúc này bờ sông nhiều người không?”

Phó Vọng Niên sớm đã muốn hỏi Thanh Dao vấn đề này, chỉ là đều không tìm được thời cơ tốt.

Sáng sớm đã phải đến bờ sông giặt đồ, trong lòng hẳn vẫn là có chút bất an, cũng liền muốn biết có phải sẽ khá nhiều người không, như vậy hẳn cũng an tâm chút.

Thanh Dao nhìn thấy Phó Vọng Niên thoải mái phơi đồ xong, nghĩ đến chuyện vừa nãy nói với ca phu Lý gia, đỏ mặt đáp: “Rất nhiều người.”

Phó Vọng Niên cúi đầu liền nhìn thấy khuôn mặt Thanh Dao thẹn đỏ, nhất thời không rõ Thanh Dao sẽ thẹn thùng.

Có điều Thanh Dao như vậy lại cũng là làm hẳn cảm thấy mê người, hẳn hẳn nhin đã lâu rất dễ sẽ dâng lên một luồng khô nóng, vội vàng nói: “Được rồi, chúng ta ăn cơm trước đi, ngươi vào nhà trước.”

Ăn sáng xong hai người giống như bình thường đi đến trên trần, mà Phó Vọng Niên cũng ngày càng quyết định Thanh Dao tựa hồ có chút khác.

Nói thế nào nhỉ, cảm giác Thanh Dao hiện tại như tỏa ra một loại cảm giác thoải mái vui vẻ, không còn lạnh nhạt như lúc trước.

Nhìn Thanh Dao đi bên cạnh, cánh tay hai người như có như không quệt qua.

Phó Vọng Niên đột nhiên vươn tay nắm lấy đôi tay thon dài trắng nõn kia, Thanh Dao không có giãy dụa, Phó Vọng Niên liền tỉ mỉ cảm nhận cảm giác trên tay truyền đến.

Tay Thanh Dao có chút lạnh, cũng không biết là trời sinh, hay cơ thể còn chưa tắm bổ tốt, có điều như vậy cảm giác nắm lại rất tốt, xúc cảm mát lạnh trơn mềm không ngừng tuôn ra lòng bàn tay.

Thời gian này đều không cho Thanh Dao làm việc nặng như chẻ củi gánh nước, đôi tay này cũng bắt đầu từ từ trở nên mịn và tinh tế.

Khóe mắt hơi nhìn đôi tay đan nhau của hai người, lại nhìn Thanh Dao đang cúi đầu, trong lòng một trận vui mừng, Thanh Dao đây là đáp lại hần nhĩ!

Xem ra không bao lâu nữa, quan hệ của hai người hẳn lại sẽ có tiến triển lớn hơn.

Phó Vọng Niên đột nhiên rất mong đợi lúc ấy.

Lúc Thanh Dao tính xong khoản cuối cùng, ra khỏi phòng đến lật cuốn sách trên kệ.

Lão bản nhìn Thanh Dao một hồi, sau đó hỏi: “Thanh Dao, phu quân nhà ngươi có tham gia thi đấu trù nghệ không?”

Thanh Dao ngẩng đầu nhìn lão bản, trong mắt mang theo nghi vấn: “Thi đấu trù nghệ gì?”

Lão bản đến trên kệ một bên tìm thấy một cuốn sách đưa cho Thanh Dao, nói: “Chính là thi đấu trù nghệ mỗi năm tổ chức, mấy cái này đều là những món ăn chiến thắng những năm qua.”

Thanh Dao giở ra một trang, trang đầu tiên trên sách liền giới thiệu nội dung liên quan thi đấu trù nghệ, sau đó thì là món ăn những năm qua.

Thanh Dao tuy chưa từng chú ý thi đấu trù nghệ này, nhưng nhìn từ trong sách, này hình như cũng là một cuộc thi tương đối linh đình.

Nhưng Phó Vọng Niên không nói qua chuyện này với y, là hẳn không biết, hay không muốn nói với y?

Thanh Dao nói với lão bản: “Ta không rõ lắm, hẳn cũng không nói chuyện này với ta.”

Trong lòng lại có chút sa sút, cả lão bản đều biết, Phó Vọng Niên hẳn cũng sớm đã biết chuyện này đi!

Lão bản chú ý thấy Thanh Dao sa sút, trong lòng đoán có thể là Phó Vọng Niên còn chưa nhắc đến chuyện này với Thanh Dao, ông nói ra trái lại gây rắc rối rồi.

Nghĩ phải bù đắp lỗi của ông thế nào, liền nói: “Có thể phu quân ngươi cũng là vừa biết chuyện này, đang chuẩn bị nói chuyện này với người đó!”

Thanh Dao không nói chuyện, trong lòng lại đang nghĩ nếu Phó Vọng Niên muốn tham gia, trên sách nói phải đến Vinh Đô tham gia thi đấu, vậy hẳn không phải cũng phải đến Vinh Đô?

Thanh Dao không biết chuyện này rốt cuộc là tốt hay xấu, trong lòng y vừa biết tình cảm y đối với Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên có thể sắp đi Vinh Đô.

Tuy hiện tại còn chưa phải rất rõ quyết định của Phó Vọng Niên, nhưng trong lòng Thanh Dao rất rõ nam nhân thông thường đều là lấy sự nghiệp làm trọng.

Bởi vì chuyện này, tâm trạng của Thanh Dao liền sa sút một hồi, cảm thấy tâm trạng như vậy của y bất lợi với công việc, liền cố gắng tĩnh tâm, sau đó mới bắt đầu tiếp tục làm việc.

10. Chương 10: Nói Rõ Tình Cảm

Từ lâu Phú Nguyên lúc này đang là lúc nhiều người đến ăn cơm, bên ngoài là một đám người chờ món ăn lên bàn.

Mấy tiểu nhị chào hỏi khách, bưng đồ ăn bện đến đầu óc choáng váng, trong bếp càng là bộn tụi bụi.

Nhà bếp lúc này bao phủ một tầng sương mù, trong không khí còn kèm theo mùi thơm đậm đà.

Phó Vọng Niên động tác nhanh chóng làm xong một món gà cay, sau đó tiếp tục làm món kế tiếp.

Đầu bếp trong bếp lúc này đều là bận rộn, lại cũng sẽ dành thời gian nói vài câu.

Đầu bếp Trương mượn lúc đây nổi hỏi Phó Vọng Niên: “Tiểu Phó, người đạo này hình như tâm tình rất tốt, có chuyện gì vui hả?”

Phó Vọng Niên cười: “Cũng không gì, chỉ là đạo này quan hệ với phu lang nhà ta chuyển biến tốt.”

Phó Vọng Niên cảm thấy bốn từ “phu lang nhà ta” làm trong lòng hắn rất là cao hứng, Thanh Dao là phu lang nhà hắn, này cảm thấy thế nào đều làm người hưng phấn.

Mấy đầu bếp nghe thấy lời này, đều cười nói: “Chẳng lẽ, lúc trước người với phu lang nhà người đều căng thẳng!”

“Cũng không căng, mấy vị đại ca cũng biết ít chuyện lúc trước của ta, nên bây giờ không dễ dàng có thể quan hệ với phu lang nhà ta tốt chút, nên lúc này trong lòng cảm thấy cao hứng.”

“Này cũng phải, người không nhắc, ta còn quên mấy chuyện lúc trước của người, hiện tại nghĩ, đúng là nghĩ không ra người lúc trước sao dần thế, nhìn thấy ta đều cảm thấy người làm mất mặt nam nhân.”

Đầu bếp Trương thật là nói ra tâm tư của đám đầu bếp, hiện tại là thật rõ Phó Vọng Niên thay đổi rồi, hiện giờ cũng dám trực tiếp nói ra ý nghĩ của bản thân.

Trán Phó Vọng Niên nhảy ra ba vạch đen, tuy hắn là chiếm cơ thể người khác, nhưng hiện tại nghe thấy lời này là hắn, trong lòng luôn có chút quái dị, nhưng lại không thể phủ nhận.

Bất lực thở dài: “Trương đại ca nói đúng, ta lúc trước đúng là không ra sao, may mà ta tỉnh ngộ sớm, nếu không thì ta nói không chừng liền bỏ lỡ phu lang tốt như thế.”

Đầu bếp Trương nghe thấy Phó Vọng Niên cảm khái, cười mở cười lớn: “Tiểu Phó đúng là có thể thích ứng mọi hoàn cảnh, tốt, từ nay về sau, ta cũng không nhắc mấy chuyện lúc trước của người nữa, tránh người nhớ đến mấy chuyện hèn mạt lúc trước.”

Phó Vọng Niên cười có chút cứng đờ, nói không nhắc, người đây không phải còn nhắc đó sao?

Mấy đầu bếp trong bếp cười mở cười lớn theo, Phó Vọng Niên thấy tình hình này, cũng không còn không tự nhiên nữa.

Thôi kệ, dù sao mấy người này cũng là thật lòng muốn hắn tốt, chuyện lúc trước nhắc hay không cũng không phải chuyện của hắn.

Vẫn là nghĩ nhiều chút chuyện với Thanh Dao là được, cũng không biết lúc này Thanh Dao có nghĩ ngợi một lát không.

Phó Vọng Niên cảm thấy nếu kêu hắn đi tham gia thi đấu trừ nghệ gì kia, hắn khẳng định có thời gian rất dài không gặp được Thanh Dao.

Hiện tại nửa ngày không gặp, trong lòng hắn liền có chút nhớ, thật không biết về sau thời gian dài như thế không gặp trong lòng là nhớ thành dạng gì.

Nếu Thanh Dao nguyện ý cùng đi thì tốt rồi, thuận tiện cùng Thanh Dao đi nơi khác của vương triều du ngoạn.

Đột nhiên ý thức được vừa rồi nghĩ cái gì, trong lòng Phó Vọng Niên có một ý nghĩ: Nếu Thanh Dao nguyện ý cùng đi, như thế hắn không phải vừa có thể tham gia thi đấu, vừa không cần tách ra với Thanh Dao sao?

Trong lòng liền có chủ ý, tiếp tục cố gắng làm đồ ăn, ai cũng không biết Phó Vọng Niên vừa rồi nghĩ đến cái gì.

Lúc chạng vạng Phó Vọng Niên như cũ đến tiệm sách chờ Thanh Dao cùng về nhà, hiện giờ hai người đều có chút tâm sự, cũng cứ vậy yên lặng một hồi.

Phó Vọng Niên là muốn tìm thời gian tốt chút nói chuyện này với Thanh Dao, Thanh Dao thì chờ Phó Vọng Niên mở miệng nói chuyện này, nên hai người cứ vậy một đường đi đến nhà.

Thanh Dao về trong phòng lấy ra quần áo tiếp tục hoàn thành tay áo cuối cùng, Phó Vọng Niên thì nhìn Thanh Dao nghiêm túc may đồ trong sân một cái, sau đó mới về bếp bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Lúc cơm tối, hai người đều có vẻ có chút không tập trung.

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên, hít sâu một hơi, y cảm thấy y phải nắm chắc cơ hội này, nên cũng muốn thử hỏi ra chuyện y muốn hỏi: “Nghe nói đầu tháng chín có thi đấu trù nghệ, phu quân là muốn chuẩn bị tham gia sao?”

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao, lần đầu tiên nghe Thanh Dao dùng xưng hô như vậy gọi hắn, trong lòng lại cảm thấy rất ấm áp, đây là đại biểu Thanh Dao bắt đầu tiếp nhận hắn là phu quân y rồi sao?”

Tuy mới đầu nghe mấy á nam đã thành hôn kia đều là gọi nửa còn lại như vậy, Phó Vọng Niên lúc đầu vẫn có chút không tự nhiên, nhưng nghe nhiều, cũng không còn cảm thấy có gì.

Lúc này lại nghe Thanh Dao gọi hắn như vậy, Phó Vọng Niên liền có cảm giác chân thật, thật sự bắt đầu tạo thành một gia đình với Thanh Dao.

Phó Vọng Niên chăm chú nhìn Thanh Dao, nói: “Ta đang muốn nói chuyện này với người, ta nghĩ qua rồi, nếu người nguyện ý đi cùng ta, ta liền đi, nếu người không muốn đi, ta cũng không tham gia.”

Mở to mắt nhìn Phó Vọng Niên, Thanh Dao khó hiểu hỏi: “Này có liên quan gì đến ta đi hay không?”

“Ừ, bởi vì ta không muốn tách ra với Thanh Dao, hơn nữa đối với ta mà nói, Thanh Dao mới là quan trọng nhất.”

Lời này đối với Thanh Dao mà nói không nghi ngờ là chưa từng tưởng tượng, chỉ thấy Thanh Dao vì câu này nháy mắt đỏ mắt.

Không biết có phải ảo giác của Phó Vọng Niên không, hắn luôn cảm thấy đôi mắt phượng đẹp của Thanh Dao tựa hồ cũng chất chứa sương mù.

Thanh Dao không hiểu: “Đối với nam nhân mà nói, không phải sự nghiệp mới là quan trọng nhất sao?”

Phó Vọng Niên tiếp tục nói: “Có lẽ vậy, nếu ta của mấy năm trước, ta cũng sẽ nghĩ như vậy, nhưng hiện tại ta mới biết, trong lòng ta quan trọng nhất chỉ là cùng người yêu dẫu vui vẻ trải qua mỗi ngày, này chính là hạnh phúc lớn nhất.”

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng rất muốn hỏi Phó Vọng Niên lúc trước có phải có một người rất thích không, nhưng y phát hiện y không dám mở miệng.

Y sợ nói ra lời này, Phó Vọng Niên có thể hay không nhớ đến chuyện lúc trước, sau đó liền cảm thấy y chẳng qua là phu lang trên danh nghĩa của hắn.

Y không biết y hiện tại vì sao đột nhiên có nhiều cảm xúc lúc trước chưa từng trải qua như vậy, y cũng không biết vì sao thích một người thì sẽ có tâm tình như vậy.

Nhưng y rất rõ, y rất lưu luyến ôn nhu, che chở của Phó Vọng Niên với y, y cũng hi vọng Phó Vọng Niên có thể luôn như vậy với y.

Y không biết tâm tình như vậy của y có phải chính là loại ích kỷ người khác nói không, nhưng y chính là không muốn buông tay, chỉ cần Phó Vọng Niên không nói rõ không thích với y.

Phó Vọng Niên yên lặng nhìn Thanh Dao ở đối diện, có lẽ tối nay nên hảo hảo nói rõ với Thanh Dao tình cảm của hắn với y, như vậy Thanh Dao mới có thể hiểu tình cảm của hắn.

Vươn tay gấp một ít đồ ăn bỏ vào trong chén Thanh Dao, ôn nhu nói: “Ăn nhiều chút, xem người gầy như vậy.”

Thanh Dao thì thuận theo ăn hết đồ ăn Phó Vọng Niên gấp qua.

Buổi tối lúc về phòng, Phó Vọng Niên nhìn thấy Thanh Dao ngồi trước bàn trang điểm, thân mặc đồ trong mỏng manh, tóc dài rồi tung rũ sau lưng.

Hắn luôn cảm thấy tóc của Thanh Dao rất đẹp, không thô cứng như hắn, cũng không biết Thanh Dao là bảo dưỡng thế nào, rõ ràng cả người đều gầy như thế.

Nhưng hắn hiện tại có thể xoay người ra ngoài không a, nhìn thấy Thanh Dao như vậy, Phó Vọng Niên cảm thấy hắn sẽ chịu không nổi mê hoặc như vậy.

Thanh Dao nhìn thấy Phó Vọng Niên về phòng, lúc này mới đứng lên cầm quần áo qua đi đến bên người Phó Vọng Niên, đưa quần áo cho Phó Vọng Niên.

“Quần áo này là vừa làm xong, phu quân thử trước xem vừa người không, nếu không vừa, ta lại sửa chút.”

Ý nghĩ nghĩ ra cứ vậy bị kiềm lại, Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao một thân đồ trong màu trắng, lại nhìn quần áo trên tay Thanh Dao, đột nhiên vươn tay ôm Thanh Dao vào lòng.

Giọng trầm thấp vang lên bên tai Thanh Dao: “Thanh Dao, người không biết người hiện tại là đang làm chuyện có bao nguy hiểm sao?”

Thanh Dao chỉ cảm thấy y bị ôm vào một cái ôm ấm áp, bao phủ cả người y trong ấm áp này, giọng nói truyền tới bên tai làm y không tự giác thẹn đỏ mặt.

Lại là vào lúc y vì lời này cảm thấy khó xử, trái tai miễn cưỡng bị Phó Vọng Niên nhẹ nhàng ngậm vào khoang miệng ấm áp.

Cảm giác tê dại từ chỗ bị ngậm truyền tới, Thanh Dao không khống chế được nhẹ nhàng rên khẽ.

Phó Vọng Niên lúc này đang ngậm trái tai non mềm trắng ngần của Thanh Dao, nghe thấy tiếng rên khẽ này, như là được cổ vũ, buông ra động tác cẩn thận của hắn.

Tìm đến đôi môi trơn mềm của Thanh Dao, thuần thực cạy ra hàm răng của Thanh Dao, ở trong khoang miệng ấm áp tìm đến phần nộn sần sùi, sau đó không ngừng mút, đầu lưỡi trượt qua mỗi góc, dẫn đến Thanh Dao khẽ rên rỉ.

Một tay ôm chặt eo nhỏ của Thanh Dao, một tay chạy đến lưng Thanh Dao cách đồ trong nhẹ nhàng vuốt sống lưng có chút cộm tay.

Thanh Dao bị hôn đến vô lực chỉ có thể dựa cơ thể trên người Phó Vọng Niên, Thanh Dao như vậy như là tùy thời đều sẽ vô lực té ngã trên đất.

Bế ngang Thanh Dao lên đi nhanh đến bên giường, Phó Vọng Niên khẽ nhủ đầu mảy, trọng lượng nhẹ không thể tưởng tượng nổi trên tay làm hắn đau lòng.

Nhẹ nhàng đặt Thanh Dao trên giường, nhìn thấy Thanh Dao tuy mặt đỏ như máu, trong mắt lại lộ ra sợ hãi không che giấu được.

Dùng giọng nói ôn nhu mà trầm thấp hỏi: “Thanh Dao, cho ta, được không?”

Thanh Dao im lặng nhìn Phó Vọng Niên trước mắt, này không phải hắn ta, mà là Phó Vọng Niên y thích.

Nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra, nhẹ nhàng gật đầu với Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên chỉ cảm thấy hắn đã chờ rất lâu rất lâu, đến khi Thanh Dao nhẹ nhàng gật một cái, toàn bộ lo âu trong lòng biến mất.

Cúi đầu hôn lên môi hồng của Thanh Dao, mắt chú ý đôi mắt phượng xinh đẹp của Thanh Dao, trong mắt phượng lúc này có sợ hãi nhàn nhạt, nhiều hơn là không tự nhiên.

Phó Vọng Niên trong lòng khẽ nhói, Thanh Dao như vậy lại là nơi nào có thể tìm được?

Rời khỏi đôi môi non mềm, đến bên tai trắng ngần, giọng nói khàn thấp lại ôn nhu nói: “Thanh Dao, ta yêu người.”

Phó Vọng Niên hồi lâu không nhìn thấy Thanh Dao có phản ứng gì, lo lắng nhìn Thanh Dao, lại nhìn thấy khóe mắt Thanh Dao vương nước mắt.

Nước mắt óng ánh như trên châu lóe tia sáng chói mắt, Phó Vọng Niên lại chỉ cảm thấy trong lòng có chút đau xót.

Cúi đầu thương tiếc hôn đi nước mắt, khẽ nói: “Không sao không sao, nếu Thanh Dao không muốn, chúng ta liền ngủ thôi!”

Lại nhìn thấy Thanh Dao lắc đầu, hồi lâu mới nói: “Ta là không ngờ phu quân lại sẽ nói câu này với ta, ta tưởng.....ta tưởng.....”

Phó Vọng Niên sáng tỏ nhìn Thanh Dao, hỏi: “Người tưởng gì?”

“Ta tưởng.....trong lòng phu quân có người khác, ở cùng ta chỉ là bởi vì.....bởi vì.....”

Vươn tay sờ mái tóc đẹp như thuận của Thanh Dao, nói: “Ta biết Thanh Dao muốn nói gì, Thanh Dao, người vì phu yêu chỉ có mình Thanh Dao.”

“Sao có thể?” Thanh Dao vẻ mặt không dám tin.

Phó Vọng Niên ôn nhu nói: “Vi phu lúc trước chưa từng biết yêu một người là cảm giác gì, cho đến khi gặp được Thanh Dao mới biết cảm giác yêu, hiện tại vi phu chỉ muốn gần Thanh Dao là được.”

Trong mắt Thanh Dao có sương mù, nhẹ nhàng hỏi: “Nhưng ta không tốt.”

“Thanh Dao không tốt chỗ nào, hắn ta đối với người như vậy, người còn giúp hắn ta băng bó vết thương, còn thay hắn ta nấu cơm giặt đồ, trên đời nào tìm được phu lang tốt như Thanh Dao.”

Nghe thấy Phó Vọng Niên nhắc đến hắn ta, cơ thể Thanh Dao khẽ run rẩy, Phó Vọng Niên đau lòng vỗ về Thanh Dao.

“Thanh Dao đừng sợ, vi phu không phải hấn ta, nên Thanh Dao có thể oán trách vi phu không tốt, có thể mắng vi phu một trận.”

Phó Vọng Niên chỉ nghe thấy Thanh Dao khẽ lẩm bẩm: “Phu quân rất tốt, nên ta cũng sợ rời khỏi phu quân rồi, ta liền không biết nên làm sao?”

Nhắc cầm Thanh Dao lên, để máthai người đối nhau, Phó Vọng Niên lúc này mới nói: “Thanh Dao, biết không? Taluôn không biết vì sao ta sẽ đến thế giới này. Sau khi yêu người, ta liền biết,ta chính là vì tìm người mà đến, nên ta hiện tại rất cảm tạ trời xanh cho ta cơ hội này để ta gặp được người, nên đời này ta sẽ không buông người ra, đời đờikiếp kiếp đều sẽ không buông người ra.”

11. Chương 11: Lưỡng Tình Đang Tương Duyệt

Thanh Dao ngơ ngác nghe Phó Vọng Niên bày tỏ, hốc mắt từ từ có chút ẩm ướt, lại là nhịn không muốn để nước mắt chảy xuống.

Phó Vọng Niên thấy, thương tiếc nói: “Nếu Thanh Dao là vui mà khóc, vi phu ta là rất thích.”

Thanh Dao không khóc, nước mắt lại không ngừng chảy ra từ khóe mắt, Phó Vọng Niên thì im lặng nhìn Thanh Dao, Thanh Dao lúc này hấn chỉ cảm thấy như là một bức tranh đẹp.

Hồi lâu sau nước mắt của Thanh Dao mới ngừng, Phó Vọng Niên cẩn thận lau nước mắt cho Thanh Dao.

Thanh Dao lúc này nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ta.....ta.....ta cũng.....thích người.”

Nói xong, mặt đã đỏ bừng.

Phó Vọng Niên ngơ ngác nhìn Thanh Dao, hấn vừa rồi hình như là nghe thấy Thanh Dao bày tỏ, sững sốt hỏi: “Thanh Dao, người vừa rồi là nói....người....người....”

Thanh Dao khó hiểu Phó Vọng Niên rõ ràng là một người rất ổn trọng, sao lúc này ngược lại có vẻ có chút ngốc.

Lại là không tự nhiên lặp lại lời vừa rồi: “Ừm, ta thích người.”

Phó Vọng Niên lúc này mới vui vẻ ôm lấy Thanh Dao, thiết tha hôn lên môi hồng trơn mềm của Thanh Dao.

Giờ này khắc này, hai người lưỡng tình tương duyệt cùng chìm đắm trong triền miên ấm áp như vậy.

Môi Phó Vọng Niên dời đến bên tai ửng đỏ của Thanh Dao nhẹ nhàng nói: “Thanh Dao đừng sợ, ta không phải hấn ta, yên tâm giao bản thân cho ta.”

.....

Sau một phen chăn đờ dập dờn, Phó Vọng Niên thỏa mãn nằm về phía ngoài, thân thanh khí sáng nhìn Thanh Dao bên cạnh, trên người trơn mềm trắng sáng đều là dấu ấn hấn mới lưu lại, trên người dính bạch trọc hai người vừa phát tiết qua, hài lòng gật đầu, khoảnh khắc này Thanh Dao trong ngoài đều là của hấn.

Ánh mắt về đến trên mặt Thanh Dao, Thanh Dao sớm đã mệt xiu, trên mặt đầy mệt mỏi, môi mềm sưng như anh đào chín khiến người muốn hái.

Cúi đầu ịn một cái hôn trên môi Thanh Dao, sau đó nằm về nhắm mắt, lần đầu tiên điên cuồng muốn một người như vậy, cũng là lần thỏa mãn nhất hiện nay, Phó Vọng Niên cũng cảm thấy có chút mệt, nhắm mắt rất nhanh liền ngủ.

Phó Vọng Niên lúc tỉnh lại đã rất trễ, Thanh Dao vẫn ngủ rất say, lo lắng bạch trọc lưu lại trong người Thanh Dao sẽ làm Thanh Dao khó chịu, liền đi nấu nước nóng giúp Thanh Dao lau người.

Lại đổi chăn đệm ra giường dính dấu vết ám muội trên giường, sau đó mới đặt Thanh Dao về trên giường, để Thanh Dao tiếp tục nghỉ ngơi cho tốt.

Hài lòng hôn một nụ hôn chào buổi sáng với Thanh Dao ngủ say, Phó Vọng Niên lúc này mới chuẩn bị đến tửu lâu làm việc.

Nhìn Thanh Dao ngủ say, một nụ cười ngốc hiện trên mặt Phó Vọng Niên, trong lòng thầm nói lát nữa phải đến tiệm sách xin lão bản cho Thanh Dao nghỉ trước mới được.

Tâm tình ngày nay của Phó Vọng Niên là siêu cấp thoải mái, nói ra với Thanh Dao rồi, cũng có tiến triển thêm một bước với Thanh Dao, trong lòng Phó Vọng Niên là luôn có một luồng hoan hỉ.

Này còn không, dáng vẻ thân thanh khí sáng này làm mấy đầu bếp trong bếp đều chú ý thấy tâm tình tăng vọt của Phó Vọng Niên lúc này.

“Phó lão đệ, người hôm nay hình như rất cao hứng.” Đầu bếp Trương rút bớt thì giờ nói một câu.

“Dĩ nhiên, hôm nay là ngày cao hứng nhất từ khi ta đến đây.”

“Chẳng lẽ là bởi vì món Phó lão đệ làm được người ta khen, nên Phó lão đệ cao hứng như vậy?”

Phó Vọng Niên cười mà không nói, đây là ngày cao hứng nhất từ khi hấn đến thế giới này, đương nhiên lời này đều là cất trong lòng, hấn không muốn bị người khác xem thành yêu ma quỷ quái.

Hấn chỉ muốn sống tốt với Thanh Dao, tốt nhất còn có mấy tiểu tử trắng mập, Phó Vọng Niên liền cảm thấy không uống đời này, Phó Vọng Niên hấn không có phức thù lớn gì, chỉ muốn gần phu lang trải qua cuộc sống thoải mái.

Đầu bếp Trương thấy Phó Vọng Niên chỉ lo cười, cũng biết lời này hỏi cũng không có được đáp án, cũng nói: “Cao hứng thì tốt, cuộc sống này không phải sống đơn giản như vậy là được sao? Ta và phu lang nhà ta cũng vì chút chuyện nhỏ liền bắt đầu tốt. Này còn chưa, tối qua biết được phu lang nhà ta lại có rồi, trong lòng ta là cao hứng.”

Phó Vọng Niên nhướng mày, cười nói: “Vậy ta chúc mừng Trương lão ca trước.”

Đầu bếp Trương cười ha hả nói: “Không dám không dám, trong lòng có chuyện vui thì muốn nói với người khác chút.”

Lúc Thanh Dao tỉnh lại đã là giờ Ngọ, chỉ cảm thấy toàn thân như là bị xe ngựa nghiền qua, nhất là chỗ trên eo, mỗi nhử vô lực.

Lại cũng phát hiện trên người trừ mỗi nhử vô lực, phía sau hơi có chút đau nhói ra, không có khó chịu gì.

Trên người cũng mặc đồ trong sạch sẽ, có lẽ hẳn là Phó Vọng Niên lau người giúp y.

Nghĩ đến lúc trước mỗi lần đều là tự y nhện đau đớn toàn thân đi nấu nước nóng, sau đó lại gian nan thanh lý cơ thể mình, trên mặt liền bắt đầu mang theo chút trắng bệch.

Thanh Dao nhẹ vỗ mặt trắng bệch, nhắc nhở mình phu quân hiện tại không phải tên lúc trước, đừng sợ.

Từ từ nhớ lại chuyện tối qua hai người làm, trên mặt trắng bệch đột nhiên như đánh má hồng.

Tuy hiện giờ không người nhìn thấy, Thanh Dao vẫn cảm thấy rất không tự nhiên, nghĩ đến tối qua hình như còn là y nói nguyên ý, sau đó phu quân liền.....

Tuy lúc đó Thanh Dao cảm thấy rất sợ, nhưng trừ lúc đầu có chút đau, cảm giác sau đó y đều cảm thấy rất thoải mái, sau đó hình như y còn bắt chấp nhục nhả ôm lấy cổ Phó Vọng Niên, đôi chân quần lên eo cường tráng rắn chắc của hắn.

Thanh Dao càng nghĩ càng cảm thấy không tự nhiên, hơi nóng trên mặt bốc không ngừng, tia sáng từ cửa sổ nhỏ chiếu vào dị thường rõ ràng, Thanh Dao lúc này mới ý thức được hiện tại đã rất trễ, lần đầu tiên ngủ muộn như thế mới dậy, cũng không biết sẽ bị người nói xấu không.

Chống thất lưng mỗi nhử từ từ ngồi dậy, sau đó mang giày, lúc đang chuẩn bị đứng lên, lại là vô lực ngã về trên giường, mà chỗ phía sau lúc này liền bắt đầu có chút đau nhói.

Thanh Dao rất kỳ quái, dĩ vãng tuy toàn thân đều đau đớn, lại sẽ không cả người vô lực như hiện tại.

Phó Vọng Niên đẩy cửa phòng ra liền nhìn thấy cảnh Thanh Dao ngã trên giường, sắc mặt lo sợ đi đến bên giường đỡ Thanh Dao.

“Thanh Dao, sao vậy?”

“Ta.....ta hiện tại mới thức....cơm trưa còn chưa chuẩn bị.....phu quân.....”

“Thanh Dao, ta không phải đã nói sao? Từ nay về sau chuyện nấu nướng liền giao cho ta, hướng chỉ người hiện tại đáng về này ta sao yên tâm để người xuống giường, lát nữa ăn cơm rồi hảo hảo ngủ một giấc.”

“Hả?” Thanh Dao kinh ngạc nhìn Phó Vọng Niên, tựa hồ chưa nghe rõ lời Phó Vọng Niên vừa nói.

“Người cảm thấy người hiện tại có thể đi đứng đành hoàng sao? Bên tiệm sách ta đã nói với lão bản giúp người, lão bản cũng đồng ý cho người nghỉ ba ngày. Người chỉ dưỡng cơ thể cho tốt là được.”

“Ba.....ba ngày?” Thanh Dao ngây ngốc lặp lại.

“Tối qua ta thật sự là quá điên cuồng, nên người phải nghe ta, nghỉ ngơi tốt trước, biết chưa?” Tuy là hỏi, lại là vẻ mặt không cho cự tuyệt.

“Biết rồi.” Tuy trong lòng không tình nguyện, nhưng Thanh Dao cũng biết Phó Vọng Niên nói không sai, y hiện tại là thật sự toàn thân mỗi nhử, cả đường đều đi không xong.

Nhưng nghĩ đến y là bởi vì chuyện đó mà nằm trên giường nghỉ ngơi ba ngày, trong lòng luôn cảm thấy không tự nhiên, nếu để người khác biết, cũng không biết sẽ nói y không biết liêm sỉ không.

Thanh Dao lúc trước chưa từng trải qua tình sự như vậy, cũng không biết tình sự giữa phu phu là tuyệt như thế, hiện giờ cũng nhất thời không biết phản ứng của y tối qua đều là chuyện rất bình thường.

“Được rồi, nào, người nằm trước, ta đi bưng cơm tới.” Vươn tay nhéo trên mặt không tự nhiên của Thanh Dao: “Ngoan, giữa phu phu làm chuyện này rất bình thường, đừng để ý cái khác.”

Thanh Dao không nói không đại biểu Phó Vọng Niên không biết, chỉ cần hơi tử mỉ cảm nhận Thanh Dao, Phó Vọng Niên liền nhìn hiểu lo lắng của Thanh Dao.

Xác định Thanh Dao thật sự không có chuyện gì, lúc này mới yên tâm ra ngoài bưng cơm vào đặt đến trên bàn nhỏ bên cạnh.

12. Chương 12: Giặt Quần Áo

Trong lòng Thanh Dao đột nhiên thấy rất ngọt ngào, nghĩ đến ân nhu Phó Vọng Niên đối với y vừa rồi, tim đập thình thịch.

Đôi tay thon dài trắng ngần xoa tim mình, thì ra đây chính là cảm giác thích, trong lòng như tràn đầy ấm áp.

Đến khi Phó Vọng Niên bưng cơm vào, nhìn thấy khuôn mặt cương nghị anh tuần đó, đôi môi tối qua lưu lại dấu vết trên người y kia, nói lời ân nhu với y, đều làm tim Thanh Dao đập không ngừng.

Phó Vọng Niên nhìn thấy Thanh Dao luôn ngây ngốc nhìn hắn, nhếch miệng mỉm cười: “Sao vậy, có phải cảm thấy vị phu tuần soái phi phạm không?”

Thanh Dao nghe xong cúi mặt hồng xuống, Phó Vọng Niên cười mà không nói, muốn Thanh Dao có thể dừng cảm giác đặt tình cảm của y còn cần chút thời gian.

Lại đi bưng một bồn nước nóng tới, trước để Thanh Dao tẩy rửa một phen, mới xới một chén cơm gấp ít món Thanh Dao thích ăn qua.

Bưng chén cơm lên chuẩn bị dứt Thanh Dao ăn cơm, Thanh Dao muốn vươn tay đón lấy chén cơm, Phó Vọng Niên nhẹ nhàng tránh, tà mỉ cười nói: “Người xác định người có khí lực bưng chén, nếu lát nữa rớt chén, cái chén này là phải nói tạm biệt với chúng ta nha!”

Thanh Dao lúc này mới thu tay mình về, y là để tâm thật sự không cẩn thận rớt cái chén kia, lúc này đôi tay y xác thực cũng là mỗi như vô lực.

Trong lòng Phó Vọng Niên đắc ý cười, có điều trên mặt lại là tĩnh lặng, ngồi xuống ghế nhỏ bên cạnh, sau đó bắt đầu dứt Thanh Dao ăn cơm.

Đột nhiên nghĩ đến lúc đó hắn bị thương là Thanh Dao dứt hắn, hiện tại là hắn dứt Thanh Dao, liền cảm thấy duyên phận đúng là chuyện kỳ diệu như thế.

Thanh Dao ăn một miếng cơm đột nhiên nhớ đến gì, nói: “Phu quân không phải phải đi làm sao, lúc này sao còn ở trong nhà?”

Gắp một cục thịt gà cho Thanh Dao, lúc này mới nói: “Ta vừa rồi từ tửu lâu trở về, sáng nay nói qua với chương quý, nên hôm nay ta cũng xin nghỉ một ngày.”

“Xin lỗi, đều là nguyên nhân bởi vì ta.”

“Nói xin lỗi cái gì, chuyện này là bản thân ta tự nguyện, ai bảo người là phu lang thân ái của ta chi!”

Thanh Dao nghe thấy lời này của Phó Vọng Niên trên mặt giống như một đóa mẫu đơn nở rộ, nhìn làm trong lòng Phó Vọng Niên phơi phới, Thanh Dao người biết như vậy sẽ rất mê người không!

Nam nhân tối qua mới hưởng thụ qua mỹ vị của Thanh Dao thật là không chịu nổi dụ hoặc, đương nhiên, hắn là một nam nhân thành thực, cũng biết lúc này không hợp lại đẩy ngã Thanh Dao, liền nhìn no mắt là được.

Chờ sau khi Thanh Dao ăn no, Phó Vọng Niên nói: “Thanh Dao, người ngồi nửa canh giờ trước, sau đó mới nằm xuống nghỉ ngơi, ta ra ngoài dọn dẹp đồ trước.”

“Ừm.” Trên mặt Thanh Dao mang theo biểu cảm nhu hòa, tuy không có nhìn thấy nụ cười, nhưng Phó Vọng Niên lại biết tâm tình Thanh Dao hiện tại rất tốt.

Quay đầu nhìn Thanh Dao một cái, Phó Vọng Niên mới ra khỏi cửa phòng.

Sau khi về bếp dọn dẹp chén đĩa xong, Phó Vọng Niên ở trong sân im lặng ngồi một lát, nhìn thấy trong góc còn có một đồng củi chưa chẻ.

Nghĩ đến lúc hần vừa tỉnh lại, đều là nhìn Thanh Dao vất vả chẻ củi ở đây, liền cảm thấy trong lòng có chút nhói.

Sau khi thương lành, hần liền không cho Thanh Dao chẻ củi nữa, tuy Thanh Dao ở tiền kiếp xem như là một nam nhân chân chính, nhưng ở nơi này y xác thật chỉ là một á nam khí lực như nữ nhân.

Nếu hiện tại chẻ củi khẳng định sẽ làm ồn đến Thanh Dao, vẫn là chờ sau khi Thanh Dao tỉnh ngủ chẻ củi đi.

Nhân lúc này, Phó Vọng Niên liền quét tước trong ngoài nhà một lượt, nhìn phòng và sân sạch sẽ, Phó Vọng Niên hài lòng gật đầu.

Lúc về phòng Thanh Dao đã ngủ, cẩn thận đắp chăn cho Thanh Dao, lại nhẹ tay nhẹ chân ra khỏi phòng.

Thấy thời gian còn sớm, liền đến nhà tắm lấy ra giường tắm phủ chăn tối qua hai người làm bẩn, còn có quần áo của hai người thay ra đến bờ sông giặt.

Lúc này đã qua giờ Ngọ, rất ít người lúc này còn sẽ ở bờ sông giặt đồ, lại thảnh thơi cũng sẽ gặp được vài người.

Lúc Phó Vọng Niên đến bờ sông, liền nhìn thấy một á nam đã thành hôn đang giặt ra giường.

Thấy đối phương tựa hồ rất kinh hồn nhìn hần, Phó Vọng Niên không biết đây là bởi vì chuyện gì, liền lễ độ cười với đối phương, đối phương lại là càng thêm không dám tin nhìn hần.

Vô duyên vô cớ nghĩ một lát, Phó Vọng Niên liền không để ý biểu cảm của đối phương là làm sao nữa, phỏng chừng là nguyên nhân của tên kia!

Phó Vọng Niên tâm tình rất tốt, vừa ngâm nga vừa giặt đồ, sau đó chú ý thấy một tầm mắt rất kỳ quái.

Nhìn qua hướng tầm mắt bắn ra, là á nam vừa nãy, nhìn dáng vẻ của y tựa hồ rất muốn hỏi hần chuyện gì.

Phó Vọng Niên trong lòng nhột nhột, người nếu có chuyện thì nói thẳng a, nhìn chăm chăm hần như vậy, không biết này sẽ làm hần cảm thấy rất không tự nhiên sao?

Im lặng chờ rất lâu, cuối cùng nghe thấy giọng của đối phương, mở miệng lại là: “Tiểu Dao đâu?”

Phó Vọng Niên đáy lòng thầm nói người này quen Thanh Dao, còn gọi thân mật như thế, đột nhiên có chút chua, hần đều còn chưa gọi qua Thanh Dao như vậy.

Thôi, hiện tại không phải lúc ghen, xem ra là á nam kia thấy hần giặt đồ, tưởng hần làm gì Thanh Dao rồi đi!

Trong lòng thầm đắc ý, hần lại là làm gì Thanh Dao, tuy người là hảo hữu của Thanh Dao, nhưng chuyện thân mật giữa phu phụ người cũng không quản được.

“Tiểu Dao mệt, giờ đang nghỉ ngơi trong nhà!” Tiểu Dao, cảm giác thân mật thêm rồi.

Nụ cười trên mặt Phó Vọng Niên phóng đảng a phóng đảng, này đều là công lao của hần, có cái cố tốt để Thanh Dao hảo hảo nghỉ ngơi.

Đối phương tựa hồ có chút bất ngờ, sau đó nói: “Vậy tiểu Dao dạo này khỏe không?”

“Rất khỏe, nếu người rảnh, người có thể đến trò chuyện với tiểu Dao, có điều hai ngày nữa hãy qua, hai ngày này tiểu Dao phải hảo hảo nghỉ ngơi.”

Đối phương không nói nữa, trong mắt lại là mang theo ý vị tìm tòi nghiên cứu luôn lén lút chú ý Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên cũng rộng lượng tùy ý đối phương tìm tòi nghiên cứu, dù sao chuyện này chính là phải thuận theo tự nhiên như vậy thôi.

Chuyện chiều ngày đó Phó Vọng Niên quay đầu cũng liền quên sạch sẽ, chỉ cảm thấy đó có thể là một bằng hữu quan tâm Thanh Dao.

Theo cách nghĩ của Phó Vọng Niên mà nói, chỉ cần là chuyện có liên quan tới Thanh Dao, hẳn đều sẽ nhớ, này nếu là chuyện không liên quan tới Thanh Dao hẳn cũng liền sẽ không để ý như vậy.

Chiều ngày nay Phó Vọng Niên vừa từ tửu lâu về, trên đường đi qua đều nhận được rất nhiều ánh mắt bất đồng trước kia.

Lúc đưa cơm trưa cho Thanh Dao, Thanh Dao nói qua y hôm nay về nhà sớm chút, Phó Vọng Niên lúc này chính là về nhà một mình.

Đến khi sắp đến cửa nhà mới cảm thấy không có không kỳ cục như vậy, cũng thật không biết mấy người này phải đến lúc nào mới thích ứng hẳn của hiện tại.

Vào sân nhìn thấy Thanh Dao đang nói chuyện với một á nam đã thành hôn, Phó Vọng Niên cũng không để ý, trái lại hai người đồng loạt nhìn hướng Phó Vọng Niên.

Thanh Dao tiến lên nói: “Về rồi!”

Phó Vọng Niên đáp: “Ừ.”

Sau đó cũng nhìn rõ á nam kia, lại là á nam lần trước gặp ở bờ sông, không ngờ còn thật đến tìm Thanh Dao trò chuyện.

Thanh Dao nhìn thấy ánh mắt Phó Vọng Niên mang theo nghi vấn, liền nói với Phó Vọng Niên: “Ca phu vừa nãy tới trò chuyện với ta, hiện giờ đang chuẩn bị về!”

Biết Thanh Dao là đang giới thiệu cho hẳn thân phận của á nam kia, Phó Vọng Niên cũng hiểu người này chính là ca phu của Thanh Dao, lễ độ nói: “Vậy ca phu đi thông thả, có rảnh lại đến chơi.”

Lan Hiên im lặng nhìn Phó Vọng Niên một cái, sau đó nói: “Ừm, có rảnh ta sẽ lại đến nói chuyện với tiểu Dao, vậy ta hiện tại về trước.”

Đến khi Lan Hiên đi xa, Thanh Dao mới nói: “Ca phu tên Lan Hiên, gả cho ca ca năm năm rồi, hai đứa con.”

Phó Vọng Niên quay đầu nhìn Thanh Dao: “Ừ, ta biết rồi, lần sau gặp thì biết nên chào hỏi thế nào rồi.”

Lan Hiên vừa về đến nhà, liền gấp gấp tìm phu quân đã về nói rõ tình huống y hôm nay đi thăm Thanh Dao.

Lúc này một nam nhân bộ dáng cao to lực lưỡng lơ đãng trên chẻ củi ở trong sân, tám múi cơ bụng chắc khỏe hiện ra mị lực dương cương.

Động tác chẻ củi trầm ổn hữu lực, một chút đều không giống hán tử bình thường, một nông phu thôn làng lại có lực đạo vững chắc như vậy có chút làm người bất ngờ.

Nhìn thấy phu quân đang chẻ củi trong sân, Lan Hiên về phòng bưng ly trà tới, sau đó đưa đến trên tay phu quân.

Thân hình tráng kiện đã nhìn năm năm, vẫn làm y lặng lẽ đỏ mặt, định thần một lát mới nói: “Phu quân, ta vừa nãy đến nhà tiểu Dao thăm tiểu Dao.”

Thanh Dực vừa uống một ngụm nước có chút bất ngờ, lo lắng hỏi: “Phó Vọng Niên kia có nói người mắng người không?”

“Không có, hẳn rất bình tĩnh, hơn nữa còn kêu ta rảnh lại đến xem!”

Thanh Dực nhú mày, dựa theo kinh nghiệm trước kia mà nói, nếu trong nhà có ai đến thăm Thanh Dao, Phó Vọng Niên kia đều sẽ mắng người đến.

Lúc trước vì không để đệ đệ bị Phó Vọng Niên xúc phạm, người trong nhà đều nhin không đi thăm Thanh Dao, chỉ sợ vừa đi liền làm Phó Vọng Niên đánh Thanh Dao.

Trong lòng Thanh Dực cảm thấy rất có lỗi với đệ đệ, nếu lúc đầu không phải vì bảo vệ danh tiết của đệ đệ, cũng sẽ không gả đệ đệ cho hần ta.

Ai biết Phó Vọng Niên kia lại là một người trước và sau khi thành hôn bất đồng, làm gã hối hận không thôi, nghĩ đến bởi vì sợ ý của gã mà đem hạnh phúc của Thanh Dao cứ vậy bị gã hủy, trong lòng cảm thấy rất có lỗi với a cha và cha.

“Chuyện trên trần nói khoảng thời gian này, người tin không?” Thanh Dực nhớ đến chuyện nghe được trên trần.

“Ừm, ta mới đầu còn không phải rất tin, phu quân, người nhớ chuyện lần trước ta nói với người lúc giặt đồ ở bờ sông không?”

“Nhớ.”

“Lúc đó ta đã cảm thấy kỳ quái, hần lại giặt đồ và ra giường, hơn nữa dáng vẻ ra giường kia có chút như là, là sau chuyện đó làm bẩn.” Lan Hiên đỏ mặt nói.

Y và Thanh Dực tuy đã là phu phu năm năm, nhưng nói đến chuyện phòng the, trong lòng vẫn cảm thấy có chút không tự nhiên.

Thanh Dực lén cười, phu lang của gã đúng là không tự nhiên như lúc đầu gả cho gã, vươn tay捏 má then đỏ lại mềm mại của Lan Hiên, liền thấy Lan Hiên không tự nhiên trừng gã một cái.

Thanh Dực cười nói: “Tiểu Hiên, đã qua nhiều năm như vậy, người vẫn luôn không thay đổi!”

Lan Hiên giả vờ then quá hóa giận nói: “Phu quân cũng không phải không thay đổi, nào giống a cha của hai đứa nhỏ.”

“Phải phải phải, chúng ta đều không thay đổi, này nói rõ chúng ta đều còn trẻ, nên tối nay ta sẽ hảo hảo chiếu cố tiểu Hiên.”

“Ai cần người chiếu cố, ta đi chuẩn bị cơm tối trước.” Then đỏ mặt trừng Thanh Dực một cái, Lan Hiên đỏ mặt cấp tốc đi đến nhà bếp.

Thanh Dực nhìn Lan Hiên đi vào bếp, mới thu ý cười trên mặt lại, trong đầu nghĩ chuyện trên trần nói khoảng thời gian này còn có lời của tiểu Hiên, xem ra Phó Vọng Niên này xác thực đã thay đổi, tìm thời gian xem thử rồi nói!

Hiện nay lúc nấu cơm Thanh Dao tuy rất ít vào bếp, lại cũng sẽ giúp làm vài chuyện, như hiện tại ở trong sân rửa rau.

Phó Vọng Niên ở trong bếp hỏi: “Tiểu Dao, trong nhà chỉ một ca ca sao?”

“Ừm, đại ca tên Thanh Dực, lớn hơn người 2t.”

Phó Vọng Niên đột nhiên chạy ra hỏi: “Ta bao nhiêu tuổi?”

Thanh Dao không cảm thấy bất ngờ, dấu sao đã biết Phó Vọng Niên hiện tại đã không phải Phó Vọng Niên trước kia.

“Phu quân năm nay 25, ta 21.”

Phó Vọng Niên than nói, Thanh Dao thật sự là 21, hần đúng là trâu già gặm cỏ non, có điều xưng hô phu quân này nghe ra lại là ngày càng thuận tai.

“Thanh Dao, ta nói với người, tuổi thật tể của ta là 31.” Phó Vọng Niên thần bí đầy mặt.

“Hả?” Thanh Dao kinh ngạc nhìn Phó Vọng Niên, y chưa từng nghĩ Phó Vọng Niên lại đã là người qua 30.

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao kinh ngạc đầy mặt, sa sút nói: “Thanh Dao có phải cho rằng ta là đại thúc không.”

“Không, ta chỉ là chưa từng nghĩ phu quân lại là người từng này tuổi.”

“Ha hả, đó là ta trẻ mãi không già.” Phó Vọng Niên lúc này là một nam nhân đa dạng.

13. Chương 13: Hai Người Thôi Việc

Thanh Dao trợn trắng mắt, cảm giác dạo này quan hệ của y và Phó Vọng Niên ngày càng gần, bất lực nói: “Phu quân người hiện tại trông có vẻ một chút đều không giống 25, trái lại giống 30t.”

“A, vậy thì nói rõ cơ thể này già rồi, yên tâm, ta sẽ hảo hảo luyện tập thân thể, sau đó để Thanh Dao biết vì phu ta là 25 không cần nghĩ ngợi gì.”

Thanh Dao đột nhiên cảm thấy lời của Phó Vọng Niên có chút giả vờ không đứng đắn, trong lòng lại cảm thấy cuộc sống như vậy rất yên lòng, hài hòa hạnh phúc hơn cuộc sống dĩ vãng.

“Phu quân, người sẽ luôn ở cùng ta sao?” Nghi vấn luôn ở trong lòng hợp thời nói ra.

Thanh Dao không nghe thấy trả lời của Phó Vọng Niên, đến khi một bóng dáng từ từ xuất hiện trước mặt y, sau đó khuôn mặt cương nghị đoan chính kia im lặng nhìn y.

Phó Vọng Niên nói: “Thanh Dao, người biết không? Ta luôn cho rằng ông trời cho ta có cơ hội sống lần nữa, chính là vì gặp được người, nên vô luận thế nào ta đều sẽ không rời khỏi người, ai bảo người trộm tim ta!”

Thanh Dao lại là mở mắt trong suốt nhìn Phó Vọng Niên, trong mắt như là không dám tin, lại mang theo kinh hỉ nhàn nhạt.

“Ngày đầu tiên ta tỉnh lại đã biết bản thân thích người, còn hiện tại, là yêu người.” Haizz, trên tay đều là dấu mỡ, nếu không thì thật muốn sờ má trắng mềm của Thanh Dao.

Đột nhiên nghe thấy Phó Vọng Niên bày tỏ, khuôn mặt trắng ngần đột nhiên đỏ tươi, Phó Vọng Niên thấy, chỉ là lộ ra một nụ cười mỉm ấm áp.

Trời xanh mây trắng trên cao, nhìn không rõ âm áp tỏa ra dưới đất, cũng không biết bên dưới lúc này có xuân quang vô hạn.

Càng chung sống cùng Thanh Dao, Phó Vọng Niên liền cảm thấy hần càng có thâm tình say mê với Thanh Dao.

Trước giờ chưa từng nghĩ hần lại sẽ có gặp phải kỳ diệu như thế, cũng chưa từng nghĩ hần ấm áp luôn muốn lại đặt ở một thế giới như vậy.

Hiện giờ nghĩ đến tai nạn xe cộ bất ngờ kia như là vì để hần đến thế giới này mà xảy ra tự nhiên như thế.

Lúc đó ngọn lửa cao lạnh dâng lên quanh thân cũng là như chúc mừng hần.

Thanh Dao sau khi rửa sạch rau, vừa muốn bước vào bếp liền bị Phó Vọng Niên gọi lại, chỉ nghe Phó Vọng Niên nói: “Tiểu Dao, đã nói với người bao nhiêu lần, chuyện của nhà bếp cứ giao cho ta.”

Tuy Phó Vọng Niên là nói qua rất nhiều lần, nhưng Thanh Dao vẫn cảm thấy nếu đều để chuyện nhà bếp cho hần phụ trách, phu lang mình đây sẽ bị người nói xấu, lại cảm thấy nói như vậy với Phó Vọng Niên không tốt.

Đành phải lúng ta lúng túng nói: “Nhưng cũng không thể luôn không vào bếp a, nếu ngày nào đó phu quân ra cửa làm việc chưa về, hoặc về muộn, vậy cũng không thể chờ phu quân về mới nấu ăn a.”

Phó Vọng Niên cảm thấy lời Thanh Dao nói cũng có chút đạo lý, nhưng trong lòng luôn cảm thấy có chút lo lắng, nghĩ ngợi, sau đó nói: “Vậy tiểu Dao, nếu người vào bếp thì nấu ít canh và hấp đồ ăn, xào đồ ăn này nọ thì không được.”

Thanh Dao cảm thấy như vậy cũng không tệ, y cũng là bởi vì không chịu được mùi dầu khói, mùi khói nhóm lửa trái lại không sao, gặt đầu, lại nghĩ đến trù nghệ của y hình như rất kém, nói: “Trù nghệ của ta hình như rất kém.”

Phó Vọng Niên mỉm cười, này trái lại là thật, có lẽ là Thanh Dao đối với trù nghệ không có thiên phú gì, cười nói: “Không sao, ta sẽ dạy ngươi vài món ăn dễ làm, lúc đó làm mấy món này là được.”

Thanh Dao gặt đầu, đưa rau xanh cho Phó Vọng Niên, sau đó về trong sân bưng nước vừa rửa rau đến cây hạnh trong góc.

Phó Vọng Niên về bếp tiếp tục chuẩn bị cơm tối, đột nhiên nghĩ đến chuyện thi đấu trù nghệ còn chưa nói rõ với Thanh Dao, lần trước cũng chỉ lo thân mật với Thanh Dao, lại quên mất chuyện này.

Lúc buổi tối chuẩn bị ngủ, Phó Vọng Niên vừa muốn nói chuyện này với Thanh Dao, Thanh Dao lại mở miệng: “Phu quân, lần trước chuyện thi đấu trù nghệ ngươi nói còn nhớ không?”

Phó Vọng Niên gặt đầu, hỏi: “Ừ, nhớ, sao vậy?”

Thanh Dao đột nhiên ngập ngừng ấp úng nói: “Ta.....chính là ta muốn đi theo, phu quân cảm thấy được không?”

Lại thấy Phó Vọng Niên vẻ mặt kinh hãi nhìn Thanh Dao, cũng chính là nói Thanh Dao nguyện ý đi cùng hắn, cười nói: “Đương nhiên, ta vốn định nếu Thanh Dao không muốn đi, ta cũng không đi. Có điều nếu Thanh Dao muốn đi, chúng ta thuận tiện đi xem thử cảnh quan bên ngoài thế nào?”

Thanh Dao gặt đầu, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, y từng nghĩ, nếu Phó Vọng Niên thật sự là nguyên nhân bởi vì y mà không đi tham gia thi đấu, vậy y thà rằng đi cùng hắn một chuyến.

Y thích Phó Vọng Niên, đồng dạng cũng hi vọng có thể làm chút chuyện cho Phó Vọng Niên, tuy không biết người khác là làm thế nào, nhưng y cũng hi vọng có thể dựa theo cách nghĩ của y để bỏ ra cố gắng.

Phó Vọng Niên nghĩ chút lại nói: “Vậy công việc của tiểu Dao?”

Thanh Dao không để ý lắm nói: “Ta sẽ nói rõ chuyện này với lão bản.”

“Ta là đang nghĩ, tiểu Dao không phải rất thích công việc này sao? Ngươi nguyện ý bỏ công việc này đi cùng ta sao?”

Phó Vọng Niên tuy rất hi vọng Thanh Dao đi cùng hắn, nhưng cũng biết Thanh Dao thích công việc hiện tại, trong lòng là không hi vọng Thanh Dao vì hắn mà từ bỏ công việc của y.

Thanh Dao nói: “Lúc trước thích công việc này, là bởi vì đây là công việc cần chuyên tâm, sau đó ta liền có thể quên chuyện trong nhà, có thể quên chuyện của hắn ta.”

Nói đến đây khó xử nhìn Phó Vọng Niên một cái, sau đó tiếp tục nói: “Hiện tại đã khác trước kia, nên ta cũng hi vọng làm chút chuyện muốn làm.”

Phó Vọng Niên nghe đến đây đã hiểu chuyện Thanh Dao muốn tỏ rõ, ôn nhu nhìn chăm chú Thanh Dao: “Lại là tiểu Dao thích, vậy thì nghe theo tiểu Dao thôi!”

Thấy Thanh Dao gặt đầu, Phó Vọng Niên tiếp tục nói: “Vậy ta ngày mai cũng sẽ đi từ lâu nói với chủ quầy một tiếng. Sau đó chúng ta chuẩn bị đồ cần thiết, cũng phải đến Vinh Đô sớm chút mới được.”

Phó Vọng Niên chỉ nhìn thấy Thanh Daoo luôn gặt đầu, đáng vẻ đáng yêu đó làm hắn không kiềm nén được dục vọng của hắn, bế Thanh Dao lên đi đến trên giường.

Thanh Dao bởi vì hành động đột ngột nhẹ hô một tiếng, sau đó đổ mặt tùy ý Phó Vọng Niên đặt y trên giường, Phó Vọng Niên theo sau đè trên người gầy gò của Thanh Dao.

Ánh trăng yên lặng theo cửa sổ như ẩn như hiện chiếu bóng dáng quấn chặt nhau trên giường, thỉnh thoảng tràn ra rên rỉ ngậy ngất trời đêm tối nay, đêm này đã định trước là một đêm không ngủ.

Lúc Thanh Dao tỉnh lại chỉ cảm thấy trên người y trừ có chủ mỗi nhừ ra, không có gì khó chịu, biết Phó Vọng Niên sau đó đã thanh lý cơ thể giúp y.

Từ từ chóng cơ thể còn có chút mỏi như đây, trong lòng nghĩ đến chuyện tối qua, liền cảm thấy xấu hổ và buồn bực, tối qua y hình như lại quần lấy Phó Vọng Niên không chịu buông tay.

Nghĩ đến chuyện tối qua Phó Vọng Niên làm với y, trong lòng cảm thấy không tự nhiên, y không ngờ lại còn có tư thế như thế, y hiện tại chỉ cảm thấy thất lực đều không có khí lực.

Lúc Phó Vọng Niên đi vào nhìn thấy chính là dáng vẻ Thanh Dao ngồi trên giường phiền muộn đầy mặt, cũng không biết Thanh Dao là nhớ đến chuyện gì.

Đi đến bên giường, nhìn thấy dấu vết ám muội trên người Thanh Dao, trong lòng thầm đắc ý, mấy dấu vết này đều là hắn tạo ra.

Phó Vọng Niên đôi mắt càng nhìn càng không chịu được thu hút như vậy, đến khi Thanh Dao cảm nhận ánh mắt nóng rực của Phó Vọng Niên, cúi đầu nhìn thấy mình hiện tại trần truồng, lúc này mới chân tay luống cuống cầm chăn lên che cơ thể.

Phó Vọng Niên chờ phúc được thấy rồi, mới nói: “Thức dậy ăn sáng, cần ta giúp ngươi xin nghỉ với lão bản không?”

Lần trước bởi vì chuyện này đã xin ba ngày, Thanh Dao đã cảm thấy y đủ mất mặt, nếu hiện tại còn bởi vì chuyện này xin nghỉ, y khẳng định sẽ bị người khác nói y không biết nhục nhã.

Xấu hổ và buồn bực trừng Phó Vọng Niên một cái: “Ai nói ta muốn xin nghỉ, ta còn muốn đi nói chuyện công việc với lão bản!”

Vừa mở miệng mới phát hiện giọng y khàn như thế, cũng biết này hẳn là tối qua kêu thành như vậy, lại trừng Phó Vọng Niên một cái, Phó Vọng Niên thì rất vô tội nhìn Thanh Dao.

Tuy biết tình huống Thanh Dao hiện tại là nguyên nhân hắn tạo thành, nhưng Phó Vọng Niên là thật cảm thấy Thanh Dao tối qua là thật quá hấp dẫn hắn, hiện tại tạo thành tình huống này hẳn cũng chỉ có thể nấu chút trà nhuận hầu cho Thanh Dao nhuận cổ họng trước.

Đi đến bên tủ tìm một bộ đồ cho Thanh Dao, sau đó lại đi đến bên giường hỏi: “Muốn vi phu giúp không?”

Thanh Dao cấp tốc vươn cả tay trắng nõn ra nhận lấy đồ, sau đó lại trốn sau chăn, nói: “Ta muốn thay đồ, phu quân ra ngoài trước.”

Phó Vọng Niên cũng không làm khó Thanh Dao, vừa rồi đã no mắt, cũng liền cam tâm tình nguyện đi ra cửa phòng, lại thuận tay đóng cửa phòng.

Đến khi Phó Vọng Niên ra khỏi phòng, Thanh Dao mới bỏ chăn xuống, nhìn kỹ trên người đây là dấu vết Phó Vọng Niên lưu lại, cả bên trong đùi đều đầy dấu đỏ, mặt như là đánh má hồng tươi nhất.

Cầm quần áo lên cấp tốc mặc vào, xác định trên người đều bọc kín mít, lúc này mới đi đến trước bàn trang điểm, cầm lược gỗ lên bắt đầu chải tóc có chút rối.

Về đến tiệm sách sau khi tính xong sổ sách của một ngày, Thanh Dao đi đến trước bàn của lão bản, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Lão bản thấy Thanh Dao như vậy, mở miệng hỏi: “Thanh Dao có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

Thanh Dao gật đầu, sau đó nói: “Lão bản, phu quân ta muốn đi tham gia thi đấu, ta muốn đi cùng hắn, nên ta....ta muốn....”

Lão bản hiểu rõ gật đầu, nói: “Ngươi là muốn đi cùng nó, muốn nói thôi việc với ta đúng không!”

Thanh Dao gật đầu, không biết ứng phó thế nào nhìn lão bản, lão bản đối với y tốt như thế, y nhất thời cũng không biết nên làm sao nói rõ chuyện này với lão bản.

Lão bản cười nói: “Ngươi vừa sáng nhìn ra liền như có tâm sự, ta còn đang nghĩ sẽ là chuyện gì, thì ra là chuyện này. Thanh Dao à, Phó Vọng Niên ta là nhìn trưởng thành, hiện giờ thấy nó không chịu thua kém như vậy, ta cũng là cao hứng cho ngươi, nên hiện giờ ngươi muốn đi cùng nó, cũng là chuyện tốt, nếu không thì lần đi này cũng không biết lúc nào trở về.”

Thanh Dao cảm kích nói: “Cảm tạ lão bản.”

“Tạ cái gì, đều là mấy đứa nhỏ ta nhìn trưởng thành, trong lòng ta cũng là cao hứng.”

Trong lòng lão bản là thật lòng cảm thấy cao hứng cho Thanh Dao, Phó Vọng Niên hiện giờ thay đổi mọi người đều là nhìn trong mắt, nhớ trong lòng, ít nhiều đều sẽ cảm thấy vui mừng cho Thanh Dao.

Bên Phó Vọng Niên thì nói rõ ràng với chương quỹ dự định của hắn, chương quỹ cũng không nói gì nhiều, chỉ nói một câu: “Đối xử với Thanh Dao cho tốt.”

Phó Vọng Niên trình trọng nói: “Chương quỹ yên tâm, ta là thật lòng thích Thanh Dao, nên lần này ta sẽ quý trọng Thanh Dao, không để Thanh Dao chịu khổ nữa.”

Chương quỹ nheo đôi mắt, bớt đi sắc bén thỉnh thoảng, chỉ là biểu cảm trên mặt lại là trang nghiêm: “Vậy thì tốt, như vậy ta cũng yên tâm, thuận buồm xuôi gió.”

“Đa tạ chiếu cố mấy ngày này của chương quỹ, ta sẽ hảo hảo nhớ lời của chương quỹ.”

Phó Vọng Niên là thật lòng cảm thấy cảm kích chương quỹ này, nếu không phải ông cho hắn cơ hội như vậy, phỏng chừng hắn cũng sẽ không dễ như thế liền được người nơi này tiếp nhận.”

Cách ngày, Phó Vọng Niên liền đã bắt đầu không nấu ăn ở tửu lâu nữa, có điều hắn cũng dạy mấy đầu bếp trong tửu lâu cách nấu ăn của hắn.

Lúc hắn không ở đây, đều là do mấy đầu bếp này làm mấy món này, nên lúc này cũng không ai biết món mình ăn đã không phải Phó Vọng Niên làm nữa.

Chuyện công việc của hai người đều đã sắp xếp xong, liền đến trên trần mua ít đồ, mà Phó Vọng Niên phát hiện tâm tình Thanh Dao rất tốt, lúc này hắn cũng là ý cười đầy mặt.

Hai người sau khi mua xong đồ cần thiết, Phó Vọng Niên lại nghĩ đến quần áo của Thanh Dao không phải rất nhiều, liền mang theo Thanh Dao đến tiệm may.

Thanh Dao nhìn thấy đây là muốn đi đến tiệm may, mới đầu cũng không để ý, còn tưởng Phó Vọng Niên là muốn mua quần áo cho chính hắn, dù sao lần đi Vinh Đô này cũng là cần chuẩn bị nhiều quần áo chút mới được.

14. Chương 14: Mua Đồ

Hai người đến tiệm, chủ tiệm nhìn thấy là Phó Vọng Niên, không có như mấy người lúc đầu kia kinh ngạc khi nhìn thấy Phó Vọng Niên, khoảng thời gian này cải biến của Phó Vọng Niên cũng xem như là lan truyền cả trấn Hoa Dương, hiện giờ nhìn thấy hắn cũng chỉ vẻ mặt bình tĩnh.

Lễ độ mở miệng hỏi: “Là muốn mua quần áo thế nào?”

Phó Vọng Niên xoay đầu nhìn Thanh Dao nói: “Tiểu Dao, người chọn hai bộ thích đi.”

Nghi hoặc nhìn Phó Vọng Niên, Thanh Dao nói: “Ta có quần áo, không cần mua.”

“Chúng ta lần này đi xa cũng không biết lúc nào sẽ trở về, vẫn là mua thêm hai bộ dự bị tốt hơn.”

Nghe thấy Phó Vọng Niên nói như vậy, Thanh Dao liền chọn hai bộ, Phó Vọng Niên nhìn thấy màu sắc của hai bộ quần áo, cũng cảm thấy xanh lá và xanh dương đậm thích hợp với Thanh Dao.

Chủ tiệm gói hai bộ Thanh Dao chọn xong, sau đó đưa cho Thanh Dao, Phó Vọng Niên thì lấy túi tiền ra trả, sau đó cùng Thanh Dao đi ra ngoài.

Hai người vừa đi vừa nghĩ còn thiếu gì, Phó Vọng Niên đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng có chút quen mắt, ngẩng đầu nhìn người tới, lại là nam nhân vừa bắt đầu đã nói hắn phải đối đãi Thanh Dao cho tốt.

Nam nhân đi thẳng đến trước mặt hai người, trước tiên là nhìn Phó Vọng Niên một cái, sau đó nhìn Thanh Dao.

Phó Vọng Niên chỉ nhìn thấy Thanh Dao tựa hồ cũng là rất ngạc nhiên khi nhìn thấy nam nhân, liền biết Thanh Dao và nam nhân này hẳn đã không còn quan hệ gì.

Thấy dáng vẻ nam nhân như là có lời muốn nói, Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao một cái, Thanh Dao vẻ mặt mờ mịt, liền nói với Thanh Dao: “Tiểu Dao, đây là bằng hữu của ngươi đi, vậy các ngươi nói chuyện, ta đến trong tiệm xem thử trước.”

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên, nhìn thấy Phó Vọng Niên chỉ chỉ tiệm phụ kiện bên cạnh, lại nhìn nam nhân đứng trước mặt họ, sau đó gật đầu với Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên lúc này mới đi đến tiệm phụ kiện, lại để lại cho nam nhân một ánh mắt không được đánh chủ ý với Thanh Dao.

Nam nhân tựa hồ không ngờ sẽ nhận được ánh mắt như vậy, có phút chốc chưa phản ứng kịp, hồi thần thì nhìn Thanh Dao, sau đó nói: “Thanh Dao, nghe nói ngươi muốn cùng hắn đi Vinh Đô.”

Thanh Dao nhàn nhạt đáp: “Ừm.”

“Ngươi cho rằng hắn là thật sự thay đổi rồi sao?”

Thanh Dao nhìn nam nhân, tựa hồ không nghĩ tới người này sẽ nói ra lời như vậy, sau đó đáp: “Chỉ cần bản thân ta rõ hắn có thay đổi không là được.”

“Ngươi tựa hồ thay đổi rồi?”

“Ta luôn đang thay đổi, chỉ là ngươi không phát hiện mà thôi. Không có chuyện gì nữa, ta phải đi, phu quân ta còn đang chờ ta.”

Không nghe thấy nam nhân nói nữa, Thanh Dao liền từ bên hông đi qua, Phó Vọng Niên lúc này đã ra khỏi tiệm phụ kiện, Thanh Dao liền trực tiếp đi đến Phó Vọng Niên.

Nam nhân đứng tại chỗ không quay đầu, lại cũng không có động tác.

Anh hối hận rồi, từ lần trước khi gặp Phó Vọng Niên, anh đã hối hận rồi, anh tưởng Phó Vọng Niên chỉ là thay đổi nhất thời, lại là không ngờ lại là thay đổi cả Thanh Dao đều nhìn thấy.

Thanh Dao, nếu ba năm trước, ta lúc đó đứng ra, chúng ta hiện tại sẽ không phải kết quả như vậy đi!

Nếu lúc đó không phải bởi vì trong lòng ta quấy phá, hiện tại nam nhân đứng bên cạnh ngươi hẳn là ta đi!

Hóa ra đã bỏ lỡ chính là thật sự bỏ lỡ rồi, cũng không cách nào vãn hồi nữa.

Phó Vọng Niên im lặng chờ Thanh Dao đến, nhìn thấy Thanh Dao lúc nhìn thấy hắn trên mặt hơi lộ ra ý cười, trong lòng hơi yên tâm.

Hắn luôn biết có một nam nhân có tình cảm khác với Thanh Dao, cũng biết nam nhân đó là người Thanh Dao đã từng thích.

Vừa nãy lúc nhìn thấy hai người gặp nhau, trong lòng hắn kỳ thật là rất muốn đẩy người đó ra, nhưng hắn biết hắn không thể làm như vậy.

Thanh Dao đã nói qua với hắn y thích hắn, Phó Vọng Niên biết cuộc sống lúc trước của Thanh Dao, có thể làm Thanh Dao nói ra câu như vậy, liền nói rõ trong lòng Thanh Dao thật sự có hắn, nên hắn hiện tại chỉ hi vọng có thể từ từ tiến vào chiếm giữ trong lòng Thanh Dao, đến khi trong lòng Thanh Dao chỉ còn lại hắn.

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao đi đến bên người, hỏi: “Các ngươi nói xong rồi?”

“Ừm, chúng ta tiếp tục mua đồ đi!” Thanh Dao tiến lên đón lấy bọc đồ trên tay Phó Vọng Niên, sau đó sóng vai tiếp tục đi tới trước.

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên cao to cường tráng bên cạnh, trong lòng chỉ cảm thấy ngọt ngào ấm cúng.

Y vừa nẩy tưởng lúc gặp lại nam nhân đó y sẽ bối rối như lúc đầu, nhưng không nghĩ đến trong lòng y sẽ là bình tĩnh như thế.

Thanh Dao biết y hiện tại có thể bình tĩnh nói chuyện với nam nhân như vậy, là bởi vì trong lòng y hiện tại chỉ còn lại Phó Vọng Niên bên cạnh, Phó Vọng Niên đến từ dĩ thế này.

Ba năm trước y cũng từng hận, nên sau khi gả cho Phó Vọng Niên y liền không gặp lại nam nhân, gặp lại không phải kẻ thù thì là người xa lạ.

Thanh Dao hiện tại chỉ là hi vọng có thể bắt lấy người bên cạnh này, hạnh phúc này, nên y cũng nguyện ý quên mọi thứ lúc trước, buông hết mọi thứ lúc trước, học yêu một người xứng đáng.

Phó Vọng Niên nhìn thấy Thanh Dao luôn ngây ngốc nhìn hắn, trong mắt còn lộ ra rất nhiều cảm xúc không thể giải thích, cúi đầu hỏi: “Sao vậy?”

Thanh Dao lắc đầu, nhìn Phó Vọng Niên, thấp giọng nói: “Ta chỉ là đang nghĩ, gặp được phu quân thật tốt.”

Phó Vọng Niên trước giờ không biết lỗi tai hắn có linh như vậy, lại cảm thấy xung quanh chỉ có câu thấp này của Thanh Dao lặp lại trong đầu.

Hắn biết Thanh Dao luôn ít lời, có thể làm Thanh Dao nói ra câu này, vậy chính là cố gắng lớn nhất của Thanh Dao.

Có lẽ Thanh Dao hiện tại còn không biết làm sao biểu đạt tình cảm của y, nhưng Phó Vọng Niên lại phát hiện Thanh Dao đang từng bước đi tới hắn.

Thấp giọng nói bên tai Thanh Dao: “Người bước một bước tới ta, chín mươi chín bước còn lại để ta bước tới người.”

Thanh Dao không hiểu nhìn Phó Vọng Niên, y quả thật không hiểu ý lời này của Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên mỉm cười nhìn Thanh Dao: “Không có gì, người chỉ cần làm chuyện người cảm thấy vui vẻ là được.”

Có những chuyện Thanh Dao không biết để hắn đến dạy là được, Thanh Dao đã định trước là của hắn, cũng chỉ có thể là của hắn.

May mà lộ trình trấn Hoa Dương đi Vinh Đô cũng chỉ bốn năm ngày, Phó Vọng Niên cũng rất nhanh đã chuẩn bị xong đồ trên đường cần.

Nhưng lúc chuẩn bị xong mấy thứ này, nhìn thấy Thanh Dao có chút thất thần, Phó Vọng Niên hỏi: “Thanh Dao, còn sót đồ gì không?”

Thanh Dao lắc đầu: “Không, ta chỉ muốn đi thăm bọn ca ca được không?”

Phó Vọng Niên đáp: “Đương nhiên được, lát nữa ta đi cùng người, ta cũng chưa từng gặp ca ca!”

Chờ sau khi Phó Vọng Niên thu thập đồ mua về xong, hai người liền cùng đến nhà ca ca Thanh Dục của Thanh Dao.

Lúc này hai tiểu hài đang vui vẻ chơi đùa trong sân, nhìn thấy có người vào, hai đôi mắt tròn bóng hiếu kỳ nhìn người đến.

Thanh Dao nhìn hai tiểu hài, cũng cảm thấy có chút xa lạ, từ sau khi gả cho Phó Vọng Niên, y không có cơ hội nào gặp được ca ca, y cũng không dám tùy tiện đến thăm ca ca, sợ ca ca sẽ nói lời phàn nàn gì.

Lan Hiên từ trong phòng đi ra liền nhìn thấy Thanh Dao đứng ở sân, cười nói: “Tiểu Dao, sao người đến đây?” Nói với hai tiểu hài: “Đây là thúc thúc, mau chào.”

Hai tiểu hài quy củ chào: “Chào thúc thúc.” Mắt tròn bóng vẫn hiếu kỳ nhìn thúc thúc đẹp này.

Thanh Dao vui vẻ đáp, đưa hai bao kẹo trên tay cho hai tiểu hài, nói: “Đây là kẹo thúc thúc mua, xem thử ngon không?”

Kẹo đối với con nít mà nói không nghi ngờ gì là có hấp dẫn rất lớn, nhưng cha cũng từng nói không thể tùy tiện nhận đồ của người khác.

Hai đôi mắt chiếu sáng nhìn kẹo, lại nhìn Thanh Dao, sau đó lại nhìn Lan Hiên.

Lan Hiên lúc này cười nói với hai đứa con: “Thức cho hai đứa, còn không cảm ơn thức thức.”

Có được đồng ý của cha, hai đứa nhỏ vui vẻ nhận lấy kẹo, lại cũng không quên nói: “Cảm ơn thức.”

“Ngoan, thật ngoan.” Thanh Dao mỉm cười sờ tóc mềm của hai đứa nhỏ.

Phó Vọng Niên lúc này chỉ là im lặng ở một bên nhìn màn này, đáy lòng cảm thấy nếu hôm nào trong nhà cũng có mấy đứa nhỏ, nói không chừng Thanh Dao chính là một người cha tốt như vậy.

Lan Hiên nhìn thấy Phó Vọng Niên tựa hồ có chút bất ngờ, có điều rất nhanh liền khôi phục thần sắc, lễ độ nói: “Đệ phu cũng đến.”

Phó Vọng Niên hồi thần, lễ độ gật đầu với Lan Hiên, sau đó phóng ánh mắt trên người phu lang thân ái của hắn.

Lan Hiên lúc này nói: “Vào nhà ngồi trước.” Nói xong liền đi vào trong nhà, sau đó bưng ấm trà lên rót trà cho hai người.

Thanh Dao và Phó Vọng Niên trước sau vào nhà, ở bên cạnh tìm cái ghế ngồi xuống, lúc này truyền tới tiếng non nớt của con nít, lại là gọi a cha.

Phó Vọng Niên nhìn sân, lại là một nam nhân bộ dáng dương quang tráng kiện, lông mày rậm, một thân bắp thịt chắc khỏe.

Nam nhân vào sân ôm hai đứa nhỏ, cười lớn một tiếng, sau đó nói: “Ở trong nhà có ngoan ngoãn nghe lời cha không?”

Hai tiểu hài cùng lúc trả lời: “Có, vừa nãy có một thức thức đến, mua kẹo cho bọn con.”

“Vậy có cảm ơn thức thức không?”

“Có, thức thức còn nói bọn con ngoan.”

“Vậy a cha hiện tại có chuyện muốn nói với thức thức, hai tiểu bảo bối chơi trong sân trước.”

Nam nhân buông hai đứa nhỏ ra, sau đó bước lớn đi vào nhà, nhìn thấy người đến lại là Thanh Dao còn có Phó Vọng Niên, tựa hồ cũng có chút bất ngờ, trực tiếp đi đến bên cạnh Thanh Dao, có chút kích động nói: “Tiểu Dao, dạo này tốt không?”

Không phải Thanh Dực kích động, mà là gã thật sự rất lâu rồi không gặp qua Thanh Dao, đối với đệ đệ này trong lòng gã có rất nhiều ân hận.

Nhưng gã cũng không có cách, chuyện ba năm trước gã cũng từng muốn ngăn cản, nhưng tình huống lúc đó không cho phép gã đi ngăn cản.

Thanh Dao nhìn thấy Thanh Dực vào, sớm đã đỏ hốc mắt, run rẩy cơ thể đứng lên, có chút nghẹn ngào gọi: “Ca.”

Phó Vọng Niên lại ở bên nhìn cũng không phải rất rõ chuyện của hai người, tình cảnh này trông có vẻ như là nhiều năm không gặp.

Khoảng cách hai nhà gần như vậy, lại còn sẽ xuất hiện chuyện như vậy, xem ra tám phần không thoát khỏi liên can với tên kia.

Chưa từng nghĩ chuyện trong đó còn có như vậy, trong lòng Phó Vọng Niên chỉ cảm thấy chua chát, người thân như vậy lại là xa lạ như vậy, thật không biết tên kia là khổ nạn đến mức gì.

Thanh Dực nhìn đệ đệ sắc mặt hồng hào, hơn nữa cả người trông có vẻ cũng không gầy gò như lần trước gã nhìn thấy, trong lòng khẽ thở phào.

Lại xoay đầu nhìn Phó Vọng Niên, đôi mắt lại là như có sinh mạng gắt gao nhìn chăm chú mắt Phó Vọng Niên, lại nhìn thấy đôi mắt chân thành của Phó Vọng Niên, lâu sau mới nói: “Đệ phu đây là hiếm khi đến một chuyến, không biết là vì chuyện gì?”

Phó Vọng Niên nhướn mày, không ngờ tính tình Thanh Dực này còn thật trực tiếp, tức thì cũng thẳng thắn nói: “Tiểu Dao nói muốn đến thăm ca ca và ca phu, còn có hai cháu ngoại, ta cũng chỉ cùng Thanh Dao đến thăm thôi.”

Thanh Dao và Lan Hiên đứng một bên không nói, Thanh Dực lại là nhú cặp mày kiếm, nói: “Vậy đúng là cảm tạ đệ phu cùng tiểu Dao đến.”

Phó Vọng Niên trong lòng cũng biết Thanh Dực khẳng định là bởi vì chuyện trước kia mới sẽ có vẻ mặt như vậy, cũng vờ như không biết chuyện này, nhàn nhạt nói: “Tiểu Dao là phu lang ta, đi cùng tiểu Dao tất nhiên là chuyện bình thường.”

Mày nhú lại của Thanh Dực đột nhiên giãn ra, đáy lòng nghĩ có lẽ Phó Vọng Niên này hiện tại là thật lòng thay đổi, vì sao không hảo hảo nhìn người như vậy đối xử Thanh Dao.

Về thay đổi của Phó Vọng Niên, Thanh Dực cũng nghe qua, vô luận là bên ngoài, hay phu lang nhà mình cũng nói qua một ít, hiện giờ nhìn kỹ, Thanh Dực cũng biết chuyện này là thật.

Ánh mắt và ngôn hành cử chỉ của một người là làm sao đều sẽ mang chút mùi vị ban đầu, nhưng Phó Vọng Niên này lại là thay đổi triệt để.

Đôi mắt như là lộ ra rất nhiều chuyện, im lặng nhìn, ngôn hành cử chỉ trầm ổn không kém một nam nhân trung niên thành thực ổn trọng.

15. Chương 15: Ca Ca Và Ca Phu

Thanh Dao đột nhiên nhìn thấy Phó Vọng Niên và ca ca nhìn nhau như vậy, cũng không rõ hai người là đang đánh giá gì, lại từ bầu không khí quanh thân hai người cảm thấy một loại kiềm nén.

Lo lắng nhìn Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên lúc này sẽ cho Thanh Dao một ánh mắt không cần lo lắng, mà ánh mắt này cũng vừa vịn ánh vào mắt Thanh Dực.

Thanh Dực im lặng nhìn Phó Vọng Niên, sau đó thu mắt lại nhìn Thanh Dao, nói: “Tiểu Dao, tối nay cùng ca phu ở lại ăn cơm đi!”

Nói xong nhìn Phó Vọng Niên một cái, tin tức tiết lộ trong mắt đã rất rõ ràng, người tối nay phải ở lại cùng Thanh Dao.

Phó Vọng Niên chẳng ừ hử gì cả nhếch khóe môi, hơi gật đầu.

Thanh Dao nhìn thấy Phó Vọng Niên gật đầu, lúc này mới trả lời Thanh Dực: “Ừm, chúng ta sẽ ở lại ăn cơm.”

Thanh Dao nhìn Thanh Dực một cái, sau đó tiếp tục nói: “Ca ca, ta muốn cùng phu quân đi Vinh Đô, cũng không biết lúc nào có thể trở về, đến nói với các người một tiếng trước, để tránh các người lúc đó lo lắng.”

Thanh Dao phát hiện lời y mới nói xong, Thanh Dực lại đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc, cả không khí xung quanh tựa hồ đều nổi lên biến hóa.

Phó Vọng Niên nhảy bèn cảm giác được biến hóa của Thanh Dực, khó hiểu nhìn Thanh Dực, chỉ cảm thấy quanh thân Thanh Dực lúc này một mảnh lạnh lẽo, tựa hồ đang nhẫn nhịn gì, lại tựa hồ có thù hằn rất lớn.

Lan Hiên ở cùng Thanh Dực nhiều năm như vậy càng là nhận ra biến hóa của Thanh Dực, bước nhẹ đi đến bên cạnh Thanh Dực, nhỏ giọng nói: “Phu quân, sao vậy, chuyện gì đột nhiên làm người tức giận như thế?”

Thanh Dực nhìn Lan Hiên, cười ôn nhu với phu lang chung sống nhiều năm, sau đó quay đầu nhìn Thanh Dao, trên mặt lại là không chút biểu cảm, Thanh Dực nói: “Tiểu Dao, các ngươi vì sao muốn đi Vinh Đô?”

Câu hỏi tựa hồ rất bình tĩnh, Thanh Dao lại cảm giác lạnh lẽo trong lời này, chưa từng thấy ca ca như vậy, đáy lòng có chút hơi sợ hãi, không biết làm sao nhìn Phó Vọng Niên, đột nhiên không biết nên nói gì.

Phó Vọng Niên lúc này đi đến bên cạnh Thanh Dao, nhẹ nhàng ôm lấy vai Thanh Dao, ánh mắt Thanh Dực nhìn cánh tay Phó Vọng Niên ôm Thanh Dao, sau đó nhìn Phó Vọng Niên, không biết Phó Vọng Niên đây là ý gì.

Phó Vọng Niên nhỏ giọng nói với Thanh Dao: “Không sao chuyện này giao cho ta.”

Thanh Dực tỉnh bơ nhìn động tác của Phó Vọng Niên, sau đó im lặng chờ động tác tiếp theo của Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dực, lạnh nhạt nói: “Ca, chuyện này là bởi vì ta muốn đi Vinh Đô tham gia thi đấu trừu nghệ, ta muốn dẫn Thanh Dao ra ngoài chơi.”

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh như không có âm thanh, bốn người đều không mở miệng.

Lan Hiên lo lắng nhìn Thanh Dao và Phó Vọng Niên, sau đó nhìn Thanh Dực, y chưa từng thấy Thanh Dực như vậy, cũng không rõ Thanh Dực đây là làm sao.

Có lẽ chuyện đi Vinh Đô này hẳn là chuyện Thanh Dực lo lắng, lại không biết Thanh Dực lo cái gì, theo lý mà nói đệ phu nguyên ý cùng tiểu Dao ra ngoài chơi hẳn là chuyện tốt mới phải.

Thanh Dực mở miệng, lại lạnh thấu nói: “Nếu ta không hi vọng Thanh Dao đi Vinh Đô thì sao?”

Phó Vọng Niên nhíu mày nhìn Thanh Dực, không rõ Thanh Dực vì sao sẽ nói lời này, Thanh Dao cũng là không hiểu nhìn ca ca, lại nhìn Phó Vọng Niên, sau đó lại nhìn ca ca.

Thanh Dực lạnh lùng nói: “Vì sao phải đi Vinh Đô, chẳng lẽ ngươi không đi Vinh Đô không được, hoặc là nói ngươi không tham gia thi đấu trừu nghệ gì kia không được?”

Thanh Dao không hiểu ca ca vì sao đột nhiên biến thành như vậy, muốn mở miệng nói, lại bị thần sắc trong mắt Phó Vọng Niên cản lại, nghi hoặc nhìn Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dực nói: “Ca, ta không hiểu ý ngươi, nếu ca thật sự không muốn bọn ta đi tham gia thi đấu trừu nghệ, sẽ có lý do trong đó đi!”

Qua lời Thanh Dực vừa nói, Phó Vọng Niên trong lòng khẳng định chuyện này hẳn không phải vấn đề đi Vinh Đô, mà là nguyên nhân tham gia thi đấu trừu nghệ, chỉ là Thanh Dực không nói rõ, hẳn lại sao biết nguyên do trong đó rốt cuộc là gì.

Thanh Dao và Lan Hiên im lặng nhìn hai người, không biết đối thoại của hai người này rốt cuộc sẽ là kết quả thế nào.

Làm phu phụ với Thanh Dực nhiều năm như thế, Lan Hiên cũng là chưa từng thấy Thanh Dực lại sẽ có vẻ mặt như vậy, lúc này cũng lo lắng nhìn Thanh Dực.

Thanh Dực lạnh lùng nhìn Phó Vọng Niên, nói: “Nếu ta nói là vì tốt cho tiểu Dao, ngươi cảm thấy sao?”

Phó Vọng Niên không biết nên trả lời Thanh Dực thế nào, hẳn cũng biết Thanh Dực quan tâm Thanh Dao, lại từ đầu đến cuối không biết Thanh Dực vì sao lạnh băng như vậy nói ra lý do như vậy, trừ phi nguyên do trong đó có liên quan những chuyện lúc trước họ từng trải qua.

Lại nhìn biểu cảm trên mặt Thanh Dực như hàn sương, Phó Vọng Niên biết hẳn hỏi nữa cũng không hỏi ra nguyên do gì, đành phải buông tha chuyện này trước, trong lòng lại nghĩ phải tìm cơ hội làm rõ chuyện này.

Phó Vọng Niên cúi đầu nhìn Thanh Dao vẻ mặt nghi hoặc, Thanh Dực nói vì tốt cho Thanh Dao, như thế hẳn cũng đành nguyên ý tin tưởng lý do này, nhàn nhạt nói: “Đại ca đã là vì tốt cho tiểu Dao, vậy ta cũng không tham gia thi đấu lần này nữa.”

Thanh Dực tựa hồ không ngờ Phó Vọng Niên lại dễ như vậy liền đồng ý lời của gã, rất bất ngờ nhìn Phó Vọng Niên, chỉ nhìn thấy đôi mắt Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao tràn ra nhu tình.

Trong mắt lộ ra một thần sắc khó hiểu, trên tay tựa hồ truyền đến một hơi nóng, xoay đầu nhìn bên cạnh, lại là Lan Hiên, Lan Hiên lúc này đang lo lắng nhìn gã, trong lòng hơi cảm động, dịu giọng nói: “Không sao.”

Mà Thanh Dao nghe thấy lời của Phó Vọng Niên, lại nghi hoặc nhìn Phó Vọng Niên: “Phu quân không phải muốn tham gia thi đấu sao? Nếu ca ca không cho ta đi, vậy ta ở lại trong nhà chờ là được.”

Phó Vọng Niên vươn tay điểm mũi xinh của Thanh Dao, dịu giọng nói: “Không phải đã nói sao, nếu tiểu Dao không đi, ta cũng không hiếm lạ thi đấu gì, chỉ cần ở bên cạnh tiểu Dao là được.”

“Nhưng....” Môi hồng bị ngón tay Phó Vọng Niên chặn lại, nuốt lời chưa hết xuống bụng.

“Không có nhưng mà, nghe ta là được, có điều nếu Thanh Dao muốn ra ngoài chơi, chuyện này chúng ta có thể thương lượng lần nữa.”

Thanh Dao kinh hỉ nhìn Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên cũng biết Thanh Dao kỳ thật là rất muốn ra ngoài chơi, không phải thật sự muốn đi xem hán tham gia thi đấu trừu nghệ gì.

Thôi kệ, nhân lúc trẻ tuổi thì cùng Thanh Dao ra ngoài chơi nhiều chút, dù sao Thanh Dao mấy năm này cũng chỉ lo kiếm tiền nuôi gia đình, cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Thanh Dao lúng túng mở miệng: “Có thể sao?”

Phó Vọng Niên đáp: “Đương nhiên có thể, tiểu Dao muốn đi đâu?”

Thanh Dao không trả lời lời của Phó Vọng Niên, lại cẩn thận nhìn Thanh Dực, xem ra cũng là như sợ Thanh Dực không cho y ra ngoài.

Thanh Dực nhận được ánh mắt cẩn thận của đệ đệ, cũng biết Thanh Dao đang nghĩ gì, tức thì cũng biết ánh mắt vừa nãy của gã dọa đến đệ đệ, liền nhân nhạ mở miệng: “Chỉ cần không phải tham gia thi đấu, các người muốn đi đâu chơi thì đi đó.”

Thanh Dao lúc này mới vui vẻ bám cánh tay đầy lực của Phó Vọng Niên lắc lư, mấy người chưa từng thấy Thanh Dao vui vẻ như vậy đều cười nhìn Thanh Dao.

Chờ Thanh Dao phản ứng lại động tác của y, thẹn đỏ mặt cười với ca ca và ca phụ, sau đó trốn đến bên người Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên nhìn thấy một mặt trẻ con này của Thanh Dao, trong lòng lại là dị thường cao hứng, Thanh Dao hiện tại cuối cùng là có thể dùng cảm biểu đạt ý nghĩ của y, hơn nữa cũng có thể hảo hảo hưởng thụ điều tốt mình đối với y, này đối với Phó Vọng Niên mà nói lại là hạnh phúc rất lớn.

Tối đó Phó Vọng Niên và Thanh Dao ở lại ăn cơm tối rồi về, mà Thanh Dao cũng cùng hai cháu ngoại nhỏ chơi bắt diệp nhạc hồ, lúc đi lưu luyến không nỡ tạm biệt hai thằng bé.

Trên đường Thanh Dao đều là mặt mỉm cười, làm Phó Vọng Niên đều cảm thấy Thanh Dao như là đổi thành người khác, nhưng cũng biết Thanh Dao hiện tại mới là chân chính cảm thấy vui vẻ.

Thanh Dao lúc trước bởi vì quá nhiều chuyện đè trên vai, cả người đều như không có sức sống gì, hiện giờ được Phó Vọng Niên sủng như vậy trái lại làm Thanh Dao dần dần khôi phục chút tính tình tuổi này nên có.

Phó Vọng Niên lại là vui khi thấy Thanh Dao như vậy, dẫu sao Thanh Dao chỉ là tiểu thanh niên 21, lúc này nên hảo hảo vui vẻ tùy ý.

Thanh Dao lúc này đang hưng phấn hắt nước lên trên người, nghĩ đến Phó Vọng Niên nói muốn dẫn y ra ngoài chơi, trong lòng y liền cảm thấy thật cao hứng.

Y chưa từng ra khỏi trấn Hoa Dương, trong lòng cũng là rất muốn đi xem thử thế giới bên ngoài là thế nào.

Đang nghĩ, liền nghĩ đến mấy ngày này Phó Vọng Niên đối tốt với y, còn có quan hệ thân mật giữa hai người, Thanh Dao không nhin được thẹn đỏ mặt.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng sau lưng truyền tới cũng không phát hiện, Phó Vọng Niên đi đến sau bình phong nhìn thấy chính là một cảnh đẹp như vậy.

Sống lưng trắng nõn của Thanh Dao hoàn toàn hiện ra dưới mí mắt hần, tóc đen lúc này đang dùng một cái trâm gỗ cài trên đầu, dưới ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra rực rỡ lóa mắt.

Nhớ xúc cảm eo nhỏ trơn mềm của Thanh Dao, nhớ cảm giác đôi chân ngọc móc lấy trên eo hần, cũng nhớ nũng nịu lúc động tình của Thanh Dao, Phó Vọng Niên chỉ cảm thấy trong bụng một luồng hơi nóng trào lên.

Lặng lẽ vươn tay cởi ngoại y của mình, lại cởi đồ trong.....

Lại lặng lẽ đi đến bên cạnh thùng tắm, Thanh Dao cảm thấy sau lưng truyền tới có chút thở dốc dồn dập, vừa xoay đầu, lại nhìn thấy Phó Vọng Niên trần truồng.

Phó Vọng Niên từ phía sau ôm lấy cơ thể trơn mềm trắng nõn của Thanh Dao, Thanh Dao kinh hô: “Phu....phu quân....sao....sao....đi vào.”

Trên mặt lúc này sớm đã đỏ bừng, ngây ngốc nhất thời không biết nên làm thế nào, nghĩ đến người phía sau cũng như y, lúc này càng là động cũng không dám động.

Phó Vọng Niên đến bên tai dần dần ửng đỏ nhẹ nhàng thổi hơi: “Muốn tắm phu phu dục với tiểu Dao, liền đi vào.”

Thanh Dao lúc này mặt đỏ tai hồng, khó xử nói: “Ta tắm xong rồi, vậy ta.....ta ra ngoài trước.”

Cẩn trái tai xinh xắn, Phó Vọng Niên khàn giọng nói: “Tiểu Dao ra ngoài rồi, còn gọi phu phu dục sao? Huống chi ta thấy thùng tắm này nhét hai chúng ta vào là vừa vặn.”

Nhìn thấy sống lưng trắng óng ánh của Thanh Dao bởi vì hơi nóng mà tỏa ra hồng rực rỡ, Phó Vọng Niên không kiềm nén được nội tâm khát vọng, lại nhẹ nhàng hôn một cái ở sau lưng, lại thấy Thanh Dao đột nhiên cứng cơ thể.

Phó Vọng Niên màu mắt càng sậm, xoay người Thanh Dao qua đối mặt hần, Thanh Dao kinh hô một tiếng nhìn người trước mắt.

Nhìn thấy cơ ngực vạm vỡ, da thịt màu đồng khỏe mạnh kia, trên mặt càng là đỏ lịm, như sắp nường chín, chỉ có thể nhìn chằm chằm mắt Phó Vọng Niên, cũng không dám cúi đầu sợ nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Trên đùi tiếp xúc đến một mảng nóng bỏng, Thanh Dao mới mở to mắt nhìn Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên chỉ nhìn thấy khó xử giấu trong mắt Thanh Dao, đột nhiên cảm thấy Thanh Dao như vậy thật là khiến người phạm tội.

Kéo tay nhỏ của Thanh Dao, Thanh Dao sửng sốt không biết động tác của Phó Vọng Niên, đến khi cảm giác rực cháy trên tay truyền đến, bên tai nghe thấy giọng thấp của Phó Vọng Niên: “Cảm giác được chưa? Tiểu Dao, ta muốn người, bây giờ, lập tức.”

“Nhưng ở đây.....” Thanh Dao trong nháy mắt nhìn hoàn cảnh đang đứng, này hần không được đi!

Phó Vọng Niên mỉm cười nhìn Thanh Dao, rất tốt, Thanh Dao chỉ là cảm thấy địa điểm không hợp thời, nhưng hần sẽ làm Thanh Dao biết ở đây cũng là một nơi tuyệt vời.

Nhắc cằm nhỏ của Thanh Dao lên, sau đó cúi đầu hôn lên môi đỏ mang theo trơn bóng, tỉ mỉ nhấm nháp mật ngọt của tiểu phu lang, quần lấy lưới nhỏ của Thanh Dao, tùy ý quần quýt.

Đôi tay thì như biến ma thuật không ngừng lướt qua nơi mẫn cảm trên người Thanh Dao, bên tai truyền đến tiếng thở khẽ của Thanh Dao.

16. Chương 16: Trước Khi Biệt Ly

Thanh Dao chỉ cảm thấy cơ thể y như là mê muội, tùy ý đôi tay linh hoạt lướt qua trên người, thỉnh thoảng đi qua vài nơi nào đó, càng làm Thanh Dao tê dại không thôi.

Đôi tay vô lực ôm lấy cổ Phó Vọng Niên, cảm giác tê dại trên môi không ngừng truyền đến, mà Phó Vọng Niên càng là không ngừng mút lưỡi y, thử đáp lại, càng là làm Phó Vọng Niên bắt được cơ hội quần lưỡi không buông.

Phó Vọng Niên nhìn thấy đôi mắt phượng mê ly nổi lên sương mù của Thanh Dao, bộ dáng thẹn thùng có chút sợ hãi càng là làm hắn nhìn đến thống khổ.

Bàn tay có vết chai mỏng lại vẫn ôn nhu vuốt da thịt trơn mềm trắng bóng kia, tay dao động dưới nước từ cái rốn nhỏ nhắn thẳng đến trước ngực trắng ngần, da thịt mẫn cảm bị đôi tay to ấm áp lướt qua, Thanh Dao không khống chế được rên khẽ.

Y không biết vì sao sẽ có cảm giác kỳ lạ như vậy, chỉ cảm thấy toàn thân như là nhẹ bẫng trên đám mây, nhỏ giọng nói: “Phu....phu quân....chúng....chúng ta.....đến trên giường....được không?”

Y chưa từng nghĩ chuyện này lại còn có thể làm ở nơi này, nhưng y luôn không bỏ được thận trọng như vậy, tuy y không biết phu lang nhà người khác sẽ có tình huống như vậy không, nhưng trong lòng y lại cảm thấy như vậy không phải chuyện phu lang nhà lành làm.

Phó Vọng Niên không trả lời, lại ngậm lấy môi đỏ thủy nộn không ngừng gặm cắn, bẻ Thanh Dao lên đặt trên đùi bắt chéo của hắn, bởi vì động tác như vậy, sóng nước dập dờn lóe lên ba quang lúa mắt.

Tất nhiên hắn không có như Thanh Dao muốn dời đến trên giường, ở ngay trong nước ấm nóng này tiếp tục nhu tình vô tận của hắn.

Như tình như nước như thế, thương tiếc phu lang hắn yêu sâu đậm như thế.

Trong sương mù lơ mơ, triền miên nhìn không rõ, càng là thẹn đỏ trắng tròn sao sáng ngoài cửa sổ.

Sau khi Phó Vọng Niên hưởng thụ xong mỹ thực của hắn, Thanh Dao liền tựa trên vai hắn ngất đi, dấu vết đỏ tím trên người, làm chính hắn đều cảm thấy hắn vừa nãy thật như là mất khống chế.

Lúc này nước trong thùng tắm đã lạnh hơn nửa, lại vì nhiệt tình vừa rồi của hai người tựa hồ có vẻ vẫn là ấm áp như thế.

Lo lắng như vậy sẽ cảm lạnh, Phó Vọng Niên liền tỉ mỉ tẩy cơ thể cho Thanh Dao xong, sau đó nhẹ nhàng bế Thanh Dao nhẹ hẫng lên ra khỏi thùng tắm.

Sau đó cầm khăn lông lớn bông mềm qua lau nước đọng trên người hai người, Thanh Dao lúc này thì chỉ là không thoải mái động tí.

Phó Vọng Niên vén sợi tóc rơi ở khóe mắt ra, sau đó thương tiếc hôn một cái trên trán sáng bóng của Thanh Dao, liền nghe thấy Thanh Dao rên nhẹ một tiếng: “Đừng....phu quân....thật mệt.....”

Tay to vuốt tóc dài đen mềm kia, ôn nhu nói bên tai Thanh Dao: “Không sao, tiểu Dao ngủ ngon.”

Tựa hồ nghe thấy giọng của Phó Vọng Niên, Thanh Dao lúc này mới tiếp tục ngủ say, Phó Vọng Niên thanh lý xong cơ thể cho Thanh Dao, bế y về trên giường đều không tỉnh.

Nhẹ nhàng đặt Thanh Dao trên giường, Phó Vọng Niên cũng nằm theo lên giường, tìm một vị trí thoải mái cho Thanh Dao, sau đó ôm eo nhỏ của Thanh Dao thỏa mãn nhắm mắt lại.

Phó Vọng Niên như bình thường tỉnh dậy rất sớm, vừa muốn dậy mới nghĩ đến hắn đã thôi việc, Thanh Dao cũng đã thôi việc, sau đó xoay đầu nhìn Thanh Dao.

Thanh Dao lúc này đang ngủ say, lông mi dài run nhẹ, như cánh quạt, đôi môi đỏ bởi vì hôn môi tối qua mà ửng sáng rực rỡ, Thanh Dao lúc này yên tĩnh như một búp bê tinh xảo, làm Phó Vọng Niên động tâm không thôi.

Thanh Dao yên tĩnh như vậy nằm trong ngực hắn, Phó Vọng Niên nhàn nhạt mỉm cười, một nụ cười tròn nhẹ nhàng tán ra trong không khí ấm áp.

Lúc trước hai người đều phải làm việc, buổi sáng tỉnh dậy đều không thể nằm trên giường một lát như vậy, huống chi mãi ý nhìn thủy nhan của người yêu như vậy, hiện tại mới phát hiện cảm giác như vậy cũng là hạnh phúc.

Nhìn thấy đôi lông mi dài của Thanh Dao nhẹ run một cái, sau đó đôi mắt phượng kia chậm rãi mở ra, Phó Vọng Niên đột nhiên cảm thấy lúc này hắn như nhìn công chúa chuẩn bị tỉnh lại.

Đến khi nhìn thấy đôi mắt trong suốt của Thanh Dao mang chút không tự nhiên, Phó Vọng Niên mới ôn nhu nói: “Sớm an, Thanh Dao của ta.”

Thanh Dao sững sờ nhìn mặt cười của Phó Vọng Niên, tựa hồ không nghĩ đến Phó Vọng Niên lúc này vẫn như cũ, sau đó nói theo Phó Vọng Niên một tiếng: “Sớm an, phu quân.”

Phó Vọng Niên cười mỉm nhìn Thanh Dao, hắn thích chào hỏi này, nhìn thấy dáng vẻ ngổ của Thanh Dao rất là đáng yêu, nhanh chóng hôn môi bóng còn sưng đỏ kia, đến khi đôi tay Thanh Dao vỗ lưng hắn mới rời khỏi môi đỏ mê người.

Thanh Dao vừa thẹn vừa giận nhìn Phó Vọng Niên, y tối qua lại cùng phu quân ở trong thùng tắm làm chuyện đó, y, y.....

Nhìn thấy bộ dáng vừa thẹn vừa giận của Thanh Dao, Phó Vọng Niên đoán Thanh Dao hẳn là nghĩ đến chuyện tối qua, nói bên tai Thanh Dao: “Tiểu Dao tối qua thật tuyệt, làm vi phu thực tủy biết vị.” Nói xong còn liếm qua trái tai nhỏ nhắn trắng nõn, khiến Thanh Dao cả người khẽ run.

Thanh Dao sắc mặt đỏ bừng nhìn Phó Vọng Niên, y trước giờ không biết phu quân lại còn có một mặt như vậy, muốn mở miệng nói chuyện, lại phát hiện giọng còn rất khàn, đành phải dùng đôi mắt tràn đầy sương mù trừng Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên nhìn thấy Thanh Dao như vậy chỉ muốn ôm Thanh Dao vào lòng hảo hảo yêu thương, nhưng nghĩ đến cơ thể Thanh Dao còn chưa hoàn toàn tắm bổ, lập tức cũng đành phải dằn ý nghĩ này xuống, chỉ là nhẹ nhàng nói: “Tiểu Dao, nếu người quyến rũ vi phu như vậy, vi phu là sẽ tiếp tục chuyện tối qua nha!”

Nghĩ đến tối qua hai người lại ở trong thùng tắm làm lâu như thế, y còn ngất xỉu, Thanh Dao có chút lo sợ bất an nhìn Phó Vọng Niên, cẩn thận mở miệng: “Phu quân....tối qua ta....ta hình như ngất xỉu, ta không phải cố ý.”

Nhìn thấy Thanh Dao như vậy, Phó Vọng Niên đau lòng ôm chặt Thanh Dao, cũng không biết Thanh Dao lúc trước rốt cuộc là gặp phải chuyện gì, lại bởi vì ngất xỉu mà khiếp sợ bất an như thế.

Ôm chặt eo nhỏ mềm mại, dịu giọng nói: “Đó đều là lỗi của vi phu, vi phu rõ ràng biết tiểu Dao đã rất mệt, lại vẫn không chịu dừng lại, tiểu Dao mới sẽ ngất, tiểu Dao không cần xin lỗi, hẳn là vi phu xin lỗi mới phải.”

Đôi mắt Thanh Dao nhìn chăm chú nhu tình trong mắt Phó Vọng Niên, sau đó liền vùi đầu vào ngực vạm vỡ ấm áp kia, thấp giọng lầm bầm: “Vi phu đối với ta thật tốt!”

Phó Vọng Niên mỉm cười, trên đời này cũng chỉ có người mới đáng để ta dốc sức che chở như vậy.

Nhưng hơi thở phun trên ngực không ngừng kích thích hắn, hắn cũng biết lúc này thật sự không thể ở trên giường nữa, nếu không thì khẳng định lại sẽ ăn tiểu phu lang của hắn.

Phó Vọng Niên nhìn đầu vùi trước ngực, dịu giọng nói: “Tiểu Dao, người ngủ chút nữa, ta đi chuẩn bị bữa sáng trước.”

Thanh Dao ngẩng đầu nhìn Phó Vọng Niên, nhỏ giọng nói: “Ta cùng giúp đỡ.”

Bàn tay Phó Vọng Niên nhẹ ấn trên eo nhỏ mềm mại của Thanh Dao, liền nghe thấy tiếng bị đau của Thanh Dao, hài lòng mở miệng: “Người xác định người như vậy có thể giúp được?”

Bởi vì cử động vừa rồi của Phó Vọng Niên, Thanh Dao mới phát hiện toàn thân y đều mỗi như vô lực, nhất là nơi phía sau càng là khó chịu nóng rất, đỏ mặt nói: “Vậy vì phu đi làm, ta.....ta ngủ chút nữa.”

Nói xong liền tự động tự giác rời khỏi ôm ấp ấm áp, sau đó thì kéo chăn qua trùm da thịt kín mít không chừa một tấc.

Phó Vọng Niên thấy hành động che kín rõ ràng này của Thanh Dao, khóe miệng chỉ là nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó liền đứng dậy rời khỏi phòng.

Đã quyết định không tham gia thi đấu trừu nghệ nữa, Phó Vọng Niên cũng cảm thấy nên nhân cơ hội này dẫn Thanh Dao ra ngoài dạo chơi.

Mà Thanh Dực biết chuyện này cũng không ngăn cản hai người nữa, chỉ là dặn dò Phó Vọng Niên phải chiếu cố Thanh Dao cho tốt.

Phó Vọng Niên cảm thấy này lại là định đi du lịch, liền mua chiếc xe ngựa, lại mua bản đồ của vương triều Vinh Hoa, tuy bản đồ này chỉ là cho biết vị trí địa lý đại khái, lại cũng đỡ hơn không có.

Thời tiết tháng bảy tốt, lại cũng nóng đến khiến người bỏng da, mà lúc này người đi xa cũng sẽ không bởi vì thời tiết nóng này mà dừng bước chân.

Thanh Dao và Phó Vọng Niên dắt xe ngựa chuẩn bị ra khỏi trấn, Lan Hiên và Thanh Dực đến trước mặt hai người, Lan Hiên luyến tiếc nói với Thanh Dao: “Tiểu Dao, trên đường cũng không có chiếu ứng, người tự mình phải cẩn thận a.”

Thanh Dao tuy cùng Lan Hiên không phải thường xuyên trò chuyện, lại cũng thật lòng thích ca phu này, liền cảm kích nói: “Ta biết, ca phu cũng phải chăm sóc bản thân tốt.”

Thanh Dực không nói gì với Thanh Dao, lại là dùng đôi mắt sắc bén nhìn Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên đều cảm thấy Thanh Dực này có không giống thôn phu bình thường.

Im lặng nhìn Phó Vọng Niên rất lâu, Thanh Dực mới nói: “Tiểu Dao làm phiên đệ phu chăm sóc tốt.”

Phó Vọng Niên nhàn nhạt trả lời: “Đại ca yên tâm, tiểu Dao là phu lang của ta, ta nhất định sẽ chăm sóc tiểu Dao tốt.”

Hắn với Thanh Dực cũng chỉ nói mấy câu như vậy, cũng không biết Thanh Dực này rốt cuộc thế nào, hiện giờ cũng chỉ có thể xem gã như ca ca của Thanh Dao mà cư xử.

Sau khi tạm biệt nhau, Phó Vọng Niên đỡ Thanh Dao lên xe ngựa, sau đó ngồi lên đánh xe, nói với hai người: “Tạm biệt!”

Roi trên tay vung một cái, con ngựa đen trắng kiện bị một roi đột ngột, liền bắt đầu chạy tiến tới trước.

Trên đường nhỏ xe ngựa đi qua chính là tung lên một đường bụi bặm, sau đó dần dần mịn mà một ít sương mù.

Thanh Dao vén màn xe ra nhìn ca ca ca phu cách họ ngày càng xa, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút buồn.

Nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên y đi xa, trong lòng luôn sẽ có chút luyến tiếc.

Lan Hiên lo lắng nhìn xe ngựa dần dần đi xa, cũng không biết tiểu Dao lần này đi xa khi nào mới có thể về, lúc không dễ dàng có thể trò chuyện với tiểu Dao, tiểu Dao lại muốn theo Phó Vọng Niên ra ngoài chơi.

Thanh Dực ôm eo nhỏ của Lan Hiên, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Hiên đừng lo lắng, ta tin tưởng đệ phu sẽ chăm sóc tiểu Dao tốt.”

Trải qua chung sống thời gian này, Thanh Dực đã rất rõ Phó Vọng Niên là thật sự thích tiểu Dao, là thật sự yêu quý tiểu Dao, gã mới yên tâm cho tiểu Dao theo hắn đi xa.

Lan Hiên nhìn vẻ mặt nhu hòa của phu quân mình, đột nhiên cảm thấy lo lắng trong lòng cũng đều tan thành gió bay đi, nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Trên đường chỉ còn hai người một trận trầm mặc, Thanh Dao lúc này đang từ trong thùng xe nhìn Phó Vọng Niên đánh xe bên ngoài.

Khóe mắt Thanh Dao bay đến vị trí bên cạnh chỗ Phó Vọng Niên, trong lòng tuy là rất muốn tiến lên vị trí đó ngồi cùng Phó Vọng Niên.

Nhìn bóng lưng rộng kia, lại nhìn vị trí bên cạnh kia, Thanh Dao cuối cùng chỉ có thể ngậm ngẩn.

Y sợ ở đó sẽ quấy rầy đến Phó Vọng Niên, liền chỉ có thể im lặng nhìn bóng lưng kia, sau đó lại nhìn phong cảnh từ từ thụt lùi bên đường.

Phó Vọng Niên lúc này đang chuyên chú nhìn phía trước, tâm tư lại đã bay đến trên người Thanh Dao trong thùng xe.

Như là nhận ra được tâm tư của Thanh Dao, Phó Vọng Niên hỏi Thanh Dao phía sau: “Tiểu Dao, muốn đến đây ngắm phong cảnh không?”

Thanh Dao nghe thấy Phó Vọng Niên hỏi y muốn ngồi ra bên ngoài không, tất nhiên là vui vẻ nhẹ nhàng chuyển đến ngồi xuống vị trí bên cạnh Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên chờ sau khi Thanh Dao ngồi vững, xoay đầu ôn nhu nhìn Thanh Dao một cái, sau đó lại tiếp tục chuyên chú đánh xe.

Thanh Dao sau khi ngồi vững, lén nâng mắt nhìn Phó Vọng Niên, liền nhìn thấy tầng mồ hôi mịn trên trán Phó Vọng Niên, cầm khăn qua cẩn thận lau mồ hôi cho Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên thấy động tác lau mồ hôi của Thanh Dao có chút không xuôi, liền hơi cúi đầu xuống, Thanh Dao liền dễ dàng lau xong mồ hôi trên trán.

Chờ sau khi Thanh Dao lau mồ hôi xong, Thanh Dao lúc này mới biết y vừa nãy đã làm gì, gương mặt liền cảm thấy có luồng hơi nóng bốc lên.

Thấy Phó Vọng Niên lúc này đang chuyên chú nhìn đường phía trước, hơi nóng trên mặt Thanh Dao mới từ từ tán đi, nhìn lén cảm lạnh cứng kia, nhỏ giọng hỏi: “Phu quân, chúng ta đi đâu trước?”

17. Chương 17: Dọc Đường Phong Cảnh Đẹp

Phó Vọng Niên nói: “Chúng ta dạo từ nơi gần nhất trước, cứ vậy một đường đến Vinh Đô được không?”

“Được, phu quân không tham gia thi đấu trù nghệ, cũng không đi xem thử trận đấu sao?” Thanh Dao ngửa mặt có chút nóng lên nhìn Phó Vọng Niên.

“Tiểu Dao muốn đi xem sao?”

Thanh Dao nghĩ ngợi, sau đó nói: “Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy lúc trước hình như từng nghe chuyện thi đấu trù nghệ.”

“Này không phải đều luôn tổ chức sao, nghe qua chuyện này khẳng định rất bình thường!”

Thanh Dao im lặng nhìn phía trước: “Có thể là vậy.”

Phó Vọng Niên nghe thấy câu này của Thanh Dao, lại như có điều suy nghĩ nhìn Thanh Dao, hẳn nhớ đến Thanh Dực lúc đó cũng là phản đối hẳn đi tham gia thi đấu, trong đó là thật có nguyên do gì sao?

Bởi vì không chạy kịp đến nơi nghỉ lại, Phó Vọng Niên liền cùng Thanh Dao ở ngoài tìm nơi đất bằng chuẩn bị qua đêm.

Thanh Dao là lần đầu tiên qua đêm bên ngoài, xung quanh yên tĩnh có vẻ có chút âm u, y lúc này có chút sợ hãi.

Bất an nhìn xung quanh vắng vẻ, Thanh Dao nhắm mắt theo đuôi bên cạnh Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên lúc này không biết Thanh Dao là đang sợ hãi, liền nói với Thanh Dao: “Tiểu Dao, người hiện tại chờ ở đây chút, ta tìm ít nhánh cây đến.”

Thanh Dao vội vàng mở miệng nói: “Ta đi tìm nhánh cây cùng phu quân.”

Phó Vọng Niên lúc này mới nhạy bén chú ý đến giọng Thanh Dao có chút khác thường, lại thấy trên mặt Thanh Dao có chút trắng bệch, lúc này mới biết hắn hiện tại lại muốn Thanh Dao qua đêm bên ngoài với hắn, này đối với một người vừa đi xa nhà mà nói khẳng định là một loại khiêu chiến.

Có chút tự trách nói: “Vậy tiểu Dao theo bên người ta, chúng ta cùng đi nhặt ít nhánh cây về.”

Hai người liền ở xung quanh nhặt ít nhánh cây về, đoạn thời gian này Thanh Dao luôn không dám rời khỏi bên người Phó Vọng Niên, có những lúc còn bởi vì một ít gió lay cỏ động liền hấp tấp kéo tay áo Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên nhìn thấy Thanh Dao như vậy chỉ cảm thấy không nữ, đều tại hắn không nghĩ đến Thanh Dao sẽ sợ hãi, vốn muốn mang Thanh Dao ra ngoài giải sầu, bây giờ lại hại Thanh Dao kinh sợ đi theo hắn.

Hai người sau khi nhặt nhánh cây về, Phó Vọng Niên lấy đồ nhóm lửa ra đốt nhánh cây, ôm Thanh Dao vào trong lòng, sau đó lại lấy ra chút lương khô đưa cho Thanh Dao.

Thanh Dao đón lấy lương khô từ từ cắn một miếng, nuốt xuống có chút khó khăn, Phó Vọng Niên lúc này đưa bình nước qua, Thanh Dao nhận lấy vội vàng uống một hớp.

Phó Vọng Niên lúc này nói: “Đều là ta không tốt, ta nhất thời quên ra khỏi nhà có thể sẽ không kịp đến nơi nghỉ lại, hiện tại làm Thanh Dao cùng ta cắm trại ở nơi này.”

Thanh Dao lắc đầu, sau đó nói: “Là tự ta nguyện ý theo phu quân, này không liên quan đến phu quân.”

Nghe thấy lời như vậy, Phó Vọng Niên chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, hắn thật sự là có bao may mắn mới sẽ gặp được một phu lang tốt như vậy.

Hai người im lặng ăn xong lương khô, Phó Vọng Niên nhìn thấy Thanh Dao thanh tú ngáp một cái, sau đó ôm Thanh Dao qua, dịu giọng nói: “Tiểu Dao buồn ngủ thì ngủ đi!”

Vùi đầu Thanh Dao vào trước ngực hắn, tuy là thời tiết tháng bảy, Phó Vọng Niên vẫn cảm một cái ngoại y mỏng qua phủ trên người Thanh Dao, lúc này mới hài lòng nhìn về mặt buồn ngủ của Thanh Dao.

Cho đến khi hô hấp nhẹ nhàng truyền đến, Phó Vọng Niên nhìn thấy nháy mắt yên giấc, hôn một cái trên tóc đen, liền duy trì tư thế như vậy nhắm mắt lại.

Nói thật, Phó Vọng Niên cũng là lần đầu tiên qua đêm ở nơi không một bóng người này, hắn tuy không phải sợ đêm khuya như vậy, lại lo lắng đêm khuya như vậy sẽ gặp được vài chuyện lạ lùng gì hoặc sẽ làm Thanh Dao sợ hay không.

May mà đêm này chính là im lặng trôi qua như vậy, sáng hôm sau Phó Vọng Niên mới an tâm tiếp tục lên đường.

Bởi vì không phải trực tiếp đi Vinh Đô, Phó Vọng Niên liền chậm rãi dạo qua thành trấn xung quanh, đến trên trấn liền sẽ nghỉ ngơi một hai ngày, mang theo Thanh Dao đi dạo vài nơi thú vị.

Lúc này đã liên tục đi đường một ngày, hai người liền đến một trấn nhỏ khác, Phó Vọng Niên nhẹ nhàng thở phào, tối nay cuối cùng có thể hảo hảo ngủ ngon, lại nhìn Thanh Dao cũng là vẻ mặt mệt mỏi.

Đến một khách điểm thuê một thượng phòng, phân phó tiểu nhị chuẩn bị nước nóng, sau khi giao ngựa cho tiểu nhị, liền cùng Thanh Dao đến phòng.

Phó Vọng Niên nhìn thấy Thanh Dao mệt mỏi như vậy, trong lòng cũng có chút không dễ chịu, hắn vẫn chỉ là vừa giúp Thanh Dao dưỡng cơ thể một khoảng thời gian, bây giờ hai người ra ngoài, hắn đúng là không có hảo hảo nghĩ qua chuyện này.

Chờ tiểu nhị chuẩn bị nước nóng xong, Phó Vọng Niên nói với Thanh Dao nằm trên giường: “Tiểu Dao, ngâm nước nóng trước, như vậy sẽ thoải mái rất nhiều.”

Thanh Dao đứng lên, nhất thời quên Phó Vọng Niên cũng ở trong phòng cứ vậy cởi y phục ra, sau đó muốn bò vào thùng tắm mới phát hiện Phó Vọng Niên, tư thế không lên không xuống ám muội mê hoặc Phó Vọng Niên.

Nhìn thấy cơ thể trắng ngần của Thanh Dao hiện ra trước mắt, Phó Vọng Niên lúc này mới từ ngớ ra vừa rồi vội vàng tiến lên ôm lấy Thanh Dao, sau đó thả Thanh Dao vào trong thùng nước.

Thanh Dao thẹn đỏ mặt, muốn xem như chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh, ngâm cả người ở trong nước, chỉ chừa mảng vai trắng ngần nhỏ.

Nhìn Thanh Dao hất nước trên vai, Phó Vọng Niên nhanh chóng đi thu dọn đồ, bây giờ hai người đều cần nghỉ ngơi đằng hoàng, cho nên hẳn vẫn là không nên bị khiêu khích như vậy thì hơn.

Chờ sau khi Thanh Dao ngâm tắm xong Phó Vọng Niên liền để Thanh Dao hảo hảo nghỉ ngơi, hẳn thì cũng ngâm tắm khoan khoái với nước vừa rồi Thanh Dao ngâm qua.

Đi đến bên giường nhìn thấy Thanh Dao đã ngủ, trên mặt còn mang theo ý cười ngọt ngào, Phó Vọng Niên liền ra khỏi phòng chuẩn bị bữa tối cho Thanh Dao.

Phó Vọng Niên đi đến trước mặt chưởng quỹ của khách điểm, lễ độ nói: “Phu lang ta thân thể không tốt, ta muốn đích thân làm ít đồ ăn cho phu lang ta ăn, không biết có thể mượn phòng bếp của khách điểm dùng chút không?”

Đôi mắt sắc dày dặn phong sương của chưởng quỹ nhìn Phó Vọng Niên, vừa nãy cũng nhìn thấy phu lang bên người Phó Vọng Niên, xác thực là vẻ mặt mệt mỏi, liền nói: “Ngươi đi đi, nói với người của phòng bếp chút là được.”

Phó Vọng Niên cảm kích nói: “Cảm ơn chưởng quỹ.” Liền xoay người đi đến sân sau.

Chưởng quỹ nhìn bóng lưng vạm vỡ của Phó Vọng Niên, chỉ cảm thấy nam nhân này đúng thật là một người thương phu lang, khen ngợi gật đầu.

Phó Vọng Niên bưng đồ ăn vừa làm xong nhẹ nhàng đi vào trong phòng, đặt đồ ăn trên bàn, thấy Thanh Dao còn nằm trên giường, liền đi đến bên giường kêu Thanh Dao dậy.

Thanh Dao mơ hồ thức dậy, mắt còn chưa mở ra liền muốn xuống giường, Phó Vọng Niên vội vàng đỡ Thanh Dao còn đang mơ hồ.

Trong mắt lộ ý cười, Phó Vọng Niên nói: “Tiểu Dao, ăn chút cơm trước rồi ngủ tiếp.”

Nhìn thấy Thanh Dao mơ hồ như vậy, Phó Vọng Niên liền một đường đỡ Thanh Dao đi đến bên bàn ngồi xuống, lại cẩn thận múc một chén cơm đưa cho Thanh Dao.

Cho đến khi trên tay chạm đến chén có chút lạnh cóng, Thanh Dao mới tỉnh táo, liền nhìn thấy Phó Vọng Niên cười dịu dàng nhìn y, Thanh Dao đột nhiên đỏ mặt, y vừa nãy hình như có chút mất mặt.

Phó Vọng Niên cười nói: “Nào, mau ăn cơm, nguội liền không ngon.”

Thanh Dao nghe lời bắt đầu ăn cơm, chỉ ăn một miếng rau, liền dừng động tác, nâng mắt nhìn Phó Vọng Niên: “Đây là phu quân nấu sao?”

Chưa từng nghĩ Thanh Dao lại nhanh như thế liền có thể ném ra đồ ăn là hẳn nấu, trong lòng Phó Vọng Niên có chút xúc động: “Ừ, ta sợ đồ ăn của khách điểm tiểu Dao sẽ không quen, nào, ăn nhiều chút.” Vươn tay gấp một ít rau qua bỏ vào trong chén Thanh Dao.

Nhìn thấy trên bàn đều là món ăn y thích ăn, Thanh Dao vui đầu ăn cơm, trong lòng lại không biết nên làm sao biểu đạt tâm tình y, y không ngờ ra khỏi nhà, phu quân lại vẫn sẽ nấu đồ cho y ăn, chỉ là bởi vì sợ y ăn không quen đồ bên ngoài.

Thanh Dao ăn xong miếng cơm, nhìn Phó Vọng Niên đối diện, sau đó vươn tay gấp một miếng thịt gà qua bỏ vào chén cơm Phó Vọng Niên, thấp giọng nói: “Phu quân cũng ăn.”

Thanh Dao đây là lần đầu tiên gấp đồ ăn cho hần, trong mắt Phó Vọng Niên nháy mắt tràn đầy ý cười cùng thỏa mãn, Thanh Dao thực sự bắt đầu khác rồi! Vui vẻ ăn thịt gà Thanh Dao gấp.

Thanh Dao thấy Phó Vọng Niên tựa hồ rất vui vẻ, liền bắt đầu thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên thì cũng vui vẻ đón lấy.

Như vậy bữa cơm liền dưới tình huống hai người gấp đồ ăn cho nhau hạ màn.

Buổi tối lúc ngủ, Thanh Dao nằm sấp trước ngực Phó Vọng Niên im lặng nghe tiếng tim đập trầm ổn kia, chỉ cảm thấy rất kỳ diệu, y lại cảm thấy nghe tiếng tim đập của Phó Vọng Niên như vậy, y liền cảm thấy rất an tâm, giống như Phó Vọng Niên là trời của y.

Một bàn tay của Phó Vọng Niên đặt trên eo mảnh của Thanh Dao, nghĩ đến chuyện mấy ngày nay, hỏi: “Tiểu Dao, ngươi có cảm thấy lần này đi chơi không vui không?”

Lần này đi chơi hai người ở mấy đêm bên ngoài, mỗi khi đến lúc đó Thanh Dao liền sẽ trở nên rất sợ hãi, luôn theo bên người Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên chỉ cảm thấy không ổn, hần chưa từng nghĩ Thanh Dao sẽ sợ qua đêm bên ngoài như thế, chỉ nghĩ không để Thanh Dao gặp phải tình huống như vậy nữa.

Thanh Dao lắc đầu, sau đó nói: “Sẽ không, ta cảm thấy rất tốt, ta lúc trước đều chưa từng đi xa nhà, lần này có thể ra ngoài trong lòng ta là rất vui vẻ, ta chỉ sợ ta sẽ liên lụy phu quân.”

“Vì sao sẽ liên lụy ta?”

“Lúc qua đêm bên ngoài ta luôn không dám một mình, phu quân liền phải chiếu cố đến ta, đến khách điểm, phu quân còn phải đi nấu đồ cho ta ăn, kỳ thật ta ăn đồ của khách điểm cũng không sao, phu quân không cần như vậy.”

Phó Vọng Niên ôm chặt Thanh Dao, định truyền ấm áp trên người hần cho Thanh Dao có chút lạnh cóng: “Tiểu Dao, nhìn thấy ngươi sợ qua đêm bên ngoài như thế, ta chỉ cảm thấy đau lòng. Nếu không phải ta chưa suy nghĩ nhiều liền mang ngươi ra ngoài, ngươi cũng sẽ không sợ như vậy, ta nấu cho ngươi ăn, đó luôn là chuyện ta muốn làm, nên ngươi không cần tự trách.”

Thanh Dao vui đầu vào trong ngực Phó Vọng Niên, lẩm bẩm nói: “Rõ ràng là tự ta sợ, phu quân vì sao phải tốt với ta như thế.”

Phó Vọng Niên cười mà không nói, hồi lâu sau nói: “Bởi vì ngươi đáng được.”

Sáng sớm hôm sau, Phó Vọng Niên mang theo Thanh Dao dạo một ngày trên trấn nhỏ, không khác biệt trấn Hoa Dương lắm, trấn nhỏ này cũng không có nơi đặc biệt hấp dẫn người gì, ngày kế hai người liền rời khỏi trấn nhỏ.

Trải qua thời gian mấy ngày, hai người cuối cùng đến một trong những thành thị có tiếng của vương triều Vinh Hoa——Trở Châu.

Trở Châu vốn tên gốc là Chu Châu, là một thành thị sát biển.

Sát biển thì lấy đánh cá làm chủ, đầy trên biển đều là một đám thuyền cá.

Trong biển chứa đựng tài nguyên phong phú, sò ốc, cá, rong rêu có đủ mọi thứ.

Một thành thị như vậy không nghi ngờ là một nơi phân bố hải sản, trong khách điểm, trong tửu lâu, cả hàng nhỏ bên đường đều là không tách khỏi hải sản.

Có lẽ là bởi vì chính sách bắt cá triều đình ban ra, mỗi khi đến thời kỳ cá sinh sôi, thuyền cá trên biển liền bớt rất nhiều.

Đương nhiên trên đời này không có chuyện tuyệt đối có thể ngăn chặn tận gốc, nơi này cũng không thiếu những người muốn vào mùa cá sinh sôi thu được một khoản tiền mà lên xuống biển.

Đương nhiên tất cả ở trên đều không liên quan đến hai người, Phó Vọng Niên và Thanh Dao đến Trở Châu cũng chỉ là đến du ngoạn mà thôi, nên về mấy chuyện bắt cá kia cũng không để ý lắm.

Ngày đầu tiên hai người đến Trố Châu liền tìm một gian thượng phòng hảo hảo ngủ một giấc yên ổn.

Ngày kế, thì mang theo Thanh Dao lên phố, hạ quyết tâm phải thưởng thức hải sản nơi Trố Châu sản xuất nhiều hải sản này một phen.

Hai người đến trước một quầy hàng nhỏ, hai người bày hàng xem ra là một đôi phu phu, chỉ thấy á nam kia cười chào hai người.

Mà nam nhân bộ dáng mày râu mắt to kia thì cục mịch nói: “Hai vị xem ra như là lần đầu tiên đến Trố Châu, muốn ăn món gì?”

Phó Vọng Niên nói: “Vị đại ca này nhìn người đúng là rất chuẩn, ta và phu lang chính là lần đầu tiên đến Trố Châu, cũng không biết có gì ngon, không biết đại ca có tiến cử gì?”

Nam nhân nói: “Tôm hùm cay thế nào, tuy thời tiết này rất nóng, nhưng cay này cũng vừa vặn.”

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao, hỏi: “Tiểu Dao muốn ăn cái này không?”

Thanh Dao nhìn tôm hùm đặt trên chảo lớn trước mặt nam nhân kia, mùi vị cay không ngừng từ trong truyền tới, liêngật đầu với Phó Vọng Niên.

18. Chương 18: Cảnh Trố Châu

Nam nhân nhìn thấy Thanh Dao gật đầu, liền bắt đầu chuẩn bị xong một phần tôm hùm cay cho hai người, nhanh nhẹn bỏ vỏ tôm hùm nặng một cân, sau đó trộn với phối liệu cay đặc chế, lại đặt trước mặt hai người.

“Được rồi, hai vị ăn thông thả, nếu ngon thì ăn nhiều chút.”

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao cứ nhìn chăm chăm thịt tôm nhưng không động thủ, liền gấp một miếng lên đặt bên môi Thanh Dao.

Thanh Dao bị mùi thơm của thịt tôm hấp dẫn không phát hiện hai người bây giờ là đang ở trên đường lớn, há miệng ăn thịt tôm Phó Vọng Niên đưa tới.

Thanh Dao chỉ cảm thấy thịt tôm thơm ngon, mà vị cay lại cũng như lão bản quầy hàng nhỏ nói cay vừa vặn, thịt tôm mềm mang theo vị cay nhàn nhạt vào miệng liền làm người như ngiên.

“Phu quân, thịt tôm này thật ngon.” Chưa bao giờ ăn hải sản ngon như vậy, Thanh Dao nuốt thịt tôm xuống liền khẩn cấp chia nhau mùi vị y vừa ăn được với Phó Vọng Niên.

Chờ lúc y phản ứng lại, y đã gấp một miếng thịt tôm đưa đến bên môi Phó Vọng Niên, mà Phó Vọng Niên lúc này chính là cười mỉm chỉ nhai thịt tôm.

Đỏ mặt nhìn trái phải hai vòng, khi phát hiện không có ai chú ý bên này, Thanh Dao mới nhẹ nhàng thở phào, đều tại y nhất thời hưng phấn đã quên bây giờ là ở trên đường lớn.

Phó Vọng Niên cười nuốt thịt tôm trong miệng xuống nói: “Xác thực là rất ngon, tiểu Dao thích ăn thì ăn nhiều chút.”

Hai người chậm rãi ăn sạch sẽ phần tôm hùm này, phu lang của quầy hàng thấy hai người ăn xong tôm hùm, hỏi: “Hai vị còn muốn ăn gì không?”

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao, Thanh Dao lắc đầu, y còn muốn đi xem thử nơi khác.

Phó Vọng Niên nói: “Không cần nữa, thanh toán trước đi!”

Sau khi thanh toán xong, liền mang theo Thanh Dao tiếp tục dạo phố, Thanh Dao lúc này chính là hưng phấn nhìn đủ loại hàng quán.

Nhìn thấy Thanh Dao vui vẻ như vậy, Phó Vọng Niên liền mỉm cười thưởng thức mỹ cảnh mãn ý như vậy.

Lúc về phòng Phó Vọng Niên liền nhìn thấy Thanh Dao sau khi tắm đang chuẩn bị mặc đồ, Thanh Dao nhất thời không ngờ Phó Vọng Niên sẽ đi vào lúc này, động tác mặc đồ cứng đờ.

Cho đến khi có tầm mắt nóng như lửa nhìn y, Thanh Dao mới nhanh chóng động tay muốn thắt dây áo, lại rơi vào một cái ôm ấm áp nồng nhiệt.

Đôi tay cách y phục khẩn thiết vuốt ve trên lưng Thanh Dao, đôi môi thì ngậm lấy môi Thanh Dao vì vừa tắm xong mà phẫm hơi nước, Phó Vọng Niên chỉ cảm thấy một dòng nhiệt lưu đồng thời tụ tập ở bụng dưới, thời gian ngắn ngủi liền đã dựng đứng.

Dùng giọng trầm khàn hỏi: “Tiểu Dao, ta muốn người, được không?”

Mấy ngày nay luôn qua đêm bên ngoài, hẳn chỉ lo lắng Thanh Dao, liền luôn không làm vài chuyện thân mật với Thanh Dao.

Vào phòng liền nhìn thấy một màn mỹ nhân xuất dục đồ (cảnh vừa tắm ra) khiến người huyết mạch phun trào, hẳn chỉ cảm thấy dục vọng nhần nhện mấy ngày của hẳn cứ vậy “soạt” một cái nhô ra mặt nước.

Môi mềm mại bị Phó Vọng Niên không ngừng gặm cắn, ở bụng càng là bị một thứ nóng rực to lớn đỉnh, đầu lưỡi bị Phó Vọng Niên quấn lấy không động đậy được, Thanh Dao chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu.

Được Thanh Dao đồng ý, Phó Vọng Niên bế Thanh Dao lên sau đó đặt trên giường, đôi tay càng là khẩn thiết cởi bỏ quần áo của hai người, lúc cả hai trần truồng, Thanh Dao thẹn đỏ mặt, đôi mắt bởi vì nộ hỏa nhiệt tình của hai người mà có vẻ e lệ rụt rè, Thanh Dao như vậy, Phó Vọng Niên sao có thể nhần nhện được nữa.

Rất lâu sau, trong phòng truyền ra rên rỉ không kiềm nén được, thở dốc nùng nịu xen lẫn thở dốc ồm ồm của nam nhân, mùi ám muội từ từ khuếch tán cả phòng.

Tiểu nhị rất tự nhiên đi ngang con đường ngoài phòng, trong lòng lại nhớ đến mỹ kiều lang trong nhà, ai nói nghe góc tường tốt, gã lại cảm thấy nghe góc tường cũng thật là việc mệt người.

Sau khi mây mưa dừng lại, Phó Vọng Niên nhìn ra giường lộn xộn không chịu nổi trên giường, dấu vết hồng trên người Thanh Dao và đồng bạch trọc kia, đột nhiên cảm thấy thì ra ở bên ngoài cũng rất kích thích.

Đương nhiên hẳn không dám nói với Thanh Dao chuyện này, nếu để Thanh Dao biết chuyện này, nói không chừng về sau Thanh Dao liền không cho hẳn chạm.

Trên mặt Thanh Dao mang theo một nỗi không che giấu được, Phó Vọng Niên thương yêu hôn tóc đen như mực, sau đó đứng lên bảo tiểu nhị lấy nước nóng và chăn đệm mới.

May mà tiểu nhị vẻ mặt bình thường đưa thứ Phó Vọng Niên cần, Phó Vọng Niên lại cũng biết tiểu nhị khẳng định biết chuyện hai người vừa làm.

Hẳn thì không cảm thấy có gì xấu hổ, lại sợ Thanh Dao biết chuyện của hai người bị người ngoài nghe được. Có điều nhìn thấy vẻ mặt rất tự nhiên của tiểu nhị, Phó Vọng Niên liền cũng yên tâm.

Ôm Thanh Dao vào thùng tắm, nhìn thấy dấu vết lưu lại bên trên, Phó Vọng Niên liền cảm thấy trong lòng quá thỏa mãn, vươn tay đến nơi tư mật có chút sưng phía sau của Thanh Dao, từ từ làm dịch thể lưu lại trong người chảy ra, Thanh Dao nhú đôi mày thanh tú, bất an động cơ thể.

Phó Vọng Niên sắp đến bên tai Thanh Dao, khẽ nói: “Không sao, Thanh Dao hảo hảo ngủ.”

Liền thấy đôi mày Thanh Dao từ từ giãn ra, đầu gác trên người Phó Vọng Niên lại ngủ say.

Phó Vọng Niên sau khi xác định dịch thể lưu trong người Thanh Dao đều thanh lý sạch sẽ, liền bế Thanh Dao lên ra khỏi thùng tắm, lau sạch nước trên người hai người, sau đó liền ôm Thanh Dao về trên giường ôm nhau ngủ.

Lúc này đang lúc mặt trời lên cao, trên biển dập dềnh đầy thuyền cá, ngư phủ hoặc gào to, hoặc hát vang.

Mà bờ biển đồng dạng có rất nhiều người, có ngư phủ cũng có du khách bình thường, nhất thời lại hiện ra nhộn nhịp lạ thường.

Thanh Dao đi ở phía trước hưng phấn nhặt vỏ sò, xoay người hô lớn với Phó Vọng Niên: “Phu quân, người xem, vỏ sò này thật đẹp!”

Mắt lấp lánh phát sáng mang theo ý cười, trên mặt càng là ý cười dịu dàng, Phó Vọng Niên chỉ cảm thấy Thanh Dao như vậy mới phù hợp tuổi của y.

Y vốn nên là một nam nhi trẻ tuổi vui vẻ như vậy, chuyện trước kia Phó Vọng Niên cũng không muốn nhắc đến nữa, chỉ hi vọng có thể thấy Thanh Dao vui vẻ như vậy.

Cười chạy đến trước mặt Thanh Dao, sau đó một phen bế Thanh Dao lên xoay mấy vòng, Thanh Dao vì hành động đột ngột này cười ha hả thoải mái.

Tuy rất vui, nhưng y cũng cảm thấy sau khi xoay mấy vòng, đầu có chút choáng, liền nói với Phó Vọng Niên: “Phu quân, dừng lại, ta có chút chóng mặt.”

Người xung quanh nhìn thấy hành động kinh thế hãi tục như vậy của hai người, đều mở to mắt nhìn đôi phu phu này, chỉ cảm thấy đôi phu phu này thật là lớn gan.

Phó Vọng Niên lại không chút để ý ánh mắt của người khác, sau khi xoay xong vòng cuối ôm Thanh Dao ở trong lòng, sau đó thuận thế ngã trên bãi cát, Thanh Dao thì nằm sấp trên người hắn.

Có cái đệm mềm Phó Vọng Niên Thanh Dao đương nhiên là không bị sao hết, lại lo lắng nhìn Phó Vọng Niên: “Phu quân, người không sao chứ?”

Thấy lo lắng trong mắt Thanh Dao, trong lòng Phó Vọng Niên đột nhiên có một ý nghĩ, có chút thống khổ nói: “Lưng thật đau, có điều nếu tiểu Dao hôn vi phu chút, vi phu liền không đau nữa.”

Thấy Phó Vọng Niên hình như thật sự có chút đau đớn, Thanh Dao nhìn chung quanh, sau đó nhanh chóng in một cái hôn trên mặt cương nghị của Phó Vọng Niên, sau đó lại nhìn chung quanh, phát hiện không có ai nhìn qua bên này mới thở phào.

Tuy trong lòng đã vì Thanh Dao chủ động như vậy cảm thấy vui vẻ, Phó Vọng Niên lại vẫn vẻ mặt đau đớn: “Tiểu Dao, bình thường vi phu đều không phải hôn người như vậy.”

Thanh Dao nghĩ đến bình thường lúc Phó Vọng Niên hôn y, y đều sẽ toàn thân vô lực, nhưng y hình như không biết hôn như vậy.

Nhìn thấy biểu cảm đau đớn trên mặt Phó Vọng Niên, bất cứ giá nào, liền học dáng vẻ Phó Vọng Niên hôn y hôn lên Phó Vọng Niên.

Thanh Dao hôn rất trúc trắc, lại làm Phó Vọng Niên cảm thấy vô cùng say sưa, chuyển bị động thành chủ động cuốn lấy đầu lưỡi của Thanh Dao, đôi tay ôm lấy đầu Thanh Dao.

Tay áo rộng che động tác lúc này của hai người, người ngoài thấy cũng chỉ là hai người ôm nhau, đến sau khi thỏa mãn mới lưu luyến không rời buông Thanh Dao ra.

Thẹn đỏ mặt trừng Phó Vọng Niên một cái, họ lại giữa ban ngày ban mặt làm ra chuyện như vậy, nếu để người khác nhìn thấy còn không biết người khác nói họ thế nào.

Mà người bị mất phương hướng lại là vẻ mặt cười thỏa mãn, làm Thanh Dao đành phải thu ánh mắt trừng người lại, giả vờ muốn đứng lên, lúc này cũng nhớ đến màn Phó Vọng Niên ngã vừa rồi.

Lo lắng nhìn Phó Vọng Niên: “Phu quân, lưng người có phải rất đau không?”

Thanh Dao lo lắng mở đôi mắt long lanh nhìn, Phó Vọng Niên cười nói: “Không phải đã nói sao? Chỉ cần tiểu Dao hôn vi phu chút, vi phu liền sẽ không cảm thấy đau nữa, giờ đúng là không đau nữa.”

Đỡ Thanh Dao ngồi dậy, Phó Vọng Niên cử động tay chân chút, để Thanh Dao biết hắn thật sự không sao, nhìn thấy tay chân Phó Vọng Niên linh hoạt như thường, Thanh Dao cũng không lo lắng nữa.

Nâng vỏ sò trên tay như bảo bối ở trước mắt Phó Vọng Niên, vui vẻ nói: “Phu quân xem vỏ sò này, có phải rất đẹp không?”

Phó Vọng Niên nhìn vỏ sò sắc sỡ tỏa ra rực rỡ trước mắt, lại nhìn nụ cười trên mặt Thanh Dao, khẽ cười nói: “Ừ, rất đẹp, không bằng chúng ta nhặt nó, đến lúc đó đặt trong phòng.”

Liền thấy trên mặt Thanh Dao càng như nở hoa, hưng phấn gật đầu nhỏ, miệng còn không ngừng nói: “Được a, được a, vậy chúng ta nhặt thêm nhiều chút.”

Động tác bò dậy nhanh chóng, sau đó đi tìm kiếm vỏ sò đẹp, Phó Vọng Niên cũng đứng lên theo, lại ôn nhu theo sau Thanh Dao.

Hắn không ngờ hắn lại sẽ làm mấy chuyện ngây thơ này, nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của Thanh Dao, hắn lại cảm thấy đây là chuyện bình thường biết bao, như là vì người yêu, chuyện không phù hợp tuổi đi nữa lại đều là có ý nghĩa khác nhau.

Cho đến hai người chơi đến đói bụng, mới biết lúc này đã là giờ Ngọ, Phó Vọng Niên giúp Thanh Dao phải cát dính trên y phục, hỏi: “Hôm nay chơi vui không?”

Tùy ý Phó Vọng Niên phải cát giúp y, trên tay lại cầm mấy vỏ sò đẹp, Thanh Dao gật đầu: “Vui, ta chưa từng thấy biển lớn và vỏ sò đẹp vậy.”

Nhìn Phó Vọng Niên, sau đó đỏ mặt nói: “Cảm ơn phu quân mang ta đến đây chơi.”

Phó Vọng Niên lại là cười sờ tóc Thanh Dao: “Ngốc, ngươi là phu lang của ta, ta đương nhiên hi vọng có thể mang ngươi đi các nơi khác nhau chơi. Được rồi, đói bụng rồi đi! Chúng ta về ăn cơm trước, ngủ trưa chút, sau đó xem thử đi đâu chơi.”

Lời này nói xong, bụng hai người trái lại rất không chịu thua kém trước sau kêu một cái, Thanh Dao then đỏ mặt, Phó Vọng Niên thì cười nắm tay Thanh Dao, hai người liền như vậy rời khỏi bờ biển.

Về đến khách điểm liền muốn gọi người chuẩn bị một chút đồ ăn bưng đến phòng, Thanh Dao lại kéo tay áo Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao, Thanh Dao lúc này thấp giọng nói: “Phu quân, chúng ta....chúng ta cũng ăn ở đây một lần được không?”

Y lúc trước chưa từng ăn cơm ở khách điểm, mà lần này theo Phó Vọng Niên ra ngoài, hai người cũng đều là ăn cơm ở trong phòng, Thanh Dao liền muốn hảo hảo thử nghiệm một chút cảm giác ăn cơm ở trong lầu.

Nghe thấy yêu cầu của Thanh Dao, Phó Vọng Niên cười nói: “Vậy thì nghe tiểu Dao, chúng ta liền ăn ở trong lầu.”

Lên tầng hai tìm một vị trí sát cửa sổ, sau đó gọi mấy món, Phó Vọng Niên liền xoay đầu nhìn Thanh Dao.

Thanh Dao lúc này đang ló đầu ra nhìn cảnh náo nhiệt trên đường, mắt phượng như không biết dừng chuyển động không ngừng theo người qua lại.

Phó Vọng Niên thấy lại cũng chỉ cười mà không nói, tình cảm dịu dàng trong mắt chỉ làm mấy á nam gần bên bàn hâm mộ nhìn Thanh Dao.

Sau khi món ăn đều bưng lên bàn, Thanh Dao vẫn hưng phấn nhìn bên ngoài, Phó Vọng Niên nhắc nhở Thanh Dao: “Tiểu Dao, ăn cơm trước, quên vừa rồi bụng kêu.”

Thanh Dao quay đầu trừng Phó Vọng Niên một cái, chính phu quân cũng bụng kêu, sao cổ tình nói như chỉ y rất muốn ăn.

Tâm tư dễ hiểu như thế, Phó Vọng Niên há sẽ nhìn không hiểu, lại cũng không bóc trần Thanh Dao, xới chén cơm cho hai người, sau đó thúc giục Thanh Dao nhanh ăn cơm.

19. Chương 19: Hết Bạc Rồi

Hai người lúc này đang nghiêm túc ăn cơm, bàn bên có mấy người nói chuyện hơi lớn tiếng.

Phó Vọng Niên nhúu mày, sau đó tiếp tục ăn cơm, hẳn không quen lúc ăn cơm ồn như thế.

Nghe rồi nghe, lại không ngờ họ thảo luận lại là chuyện thi đấu trù nghệ, tuy không tham gia, Phó Vọng Niên lại cũng muốn biết chút tình huống thi đấu trù nghệ này, liền cũng im lặng nghe mấy người đó nói chuyện.

Chỉ nghe thấy giọng thô kệch truyền tới: “Còn chưa biết thi đấu trù nghệ lần này sẽ là ai thắng?”

Một giọng khác nói: “Không phải mấy ngày nữa sẽ bắt đầu sao, mấy ngày nữa chúng ta đến Vinh Đô liền có thể xem trận đấu.”

“Không ngờ giải thưởng trận đấu lần này lại hấp dẫn người như thế, cả Kim Ngọc Đường luôn chẳng thèm tham gia đều đã tham gia, cũng không biết giải thưởng trận đấu này cuối cùng là thưởng gì.”

“Chứ gì nữa, phỏng chừng Kim Ngọc Đường vừa tham gia, tửu lâu khác liền nghĩ đều đừng nghĩ đạt được giải thưởng này.”

“Ôi, nếu là Phẩm Thanh Uyển năm đó nói không chừng còn có thể đấu với Kim Ngọc Đường này, chỉ đáng tiếc Phẩm Thanh Uyển trong một đêm liền mất tung tích.”

“Choang” một tiếng, mấy người đang trò chuyện nhìn đến bàn Phó Vọng Niên, chỉ nhìn thấy một á nam đã kết hôn không cần thận lỗ tay rút chén đĩa, liền quay đầu tiếp tục thảo luận.

Phó Vọng Niên vội vàng đặt chén đĩa cho Thanh Dao, sau đó kiểm tra trên người Thanh Dao có bị bắn không, lại nhìn thấy Thanh Dao sưng sốt không có phản ứng.

Như có điều suy nghĩ nhìn mấy nam nhân bàn bên một cái, sau đó lại phóng ánh mắt về trên người Thanh Dao: “Tiểu Dao, sao vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

Nghe thấy giọng ôn nhu của Phó Vọng Niên, Thanh Dao hồi thần, ngây ngốc đáp: “Không, ta cũng không biết sao nữa, tay đột nhiên trượt một cái, liền rút chén đĩa.”

“Không sao, ta kêu tiểu nhị đổi bộ chén đĩa khác.”

Bảo tiểu nhị lấy bộ chén đĩa khác, vừa nãy là tùy ý nghe bàn bên nói chuyện, lần này lại là không bỏ sót nghe hết lời bàn bên nói.

Sau đó nhìn Thanh Dao lại khôi phục thần sắc dĩ vãng, trong lòng lại biết chuyện này có chút không bình thường.

Vừa nãy hẳn rõ ràng nhìn thấy Thanh Dao tựa hồ là nghe thấy mấy từ nào mới thất thần trượt chén đĩa, trong lòng liền âm thầm nhớ chuyện này.

Ăn cơm trưa xong nghỉ ngơi một hồi, Phó Vọng Niên liền cùng Thanh Dao ngủ trưa, lại vào lúc Thanh Dao ngủ lặng lẽ đứng lên.

Ra cửa phòng tìm đến một người thảo luận ở bàn bên lúc trưa, hỏi người này vài chuyện, liền về phòng tiếp tục ngủ trưa cùng Thanh Dao.

Buổi chiều lại dạo đủ mấy nơi có tiếng ở Trố Châu, du lịch hai ngày nay ở Trố Châu liền cũng không sai biệt lắm kết thúc, mà lúc này Phó Vọng Niên cũng phát hiện một vấn đề.

Phó Vọng Niên phát hiện Thanh Dao tựa hồ có tâm sự, không vui vẻ như buổi sáng, liền hỏi: “Tiểu Dao sao vậy, sao ta cảm thấy ngươi buổi chiều hình như chơi không vui?”

Thanh Dao lắc đầu, sau đó nói: “Ta cũng không biết làm sao, luôn cảm thấy trong lòng hình như có chuyện gì rất quan trọng, nhưng chính là nghĩ không ra là chuyện gì.”

“Vậy tiểu Dao đừng nghĩ quá nhiều, nói không chừng hôm nào đó sẽ nghĩ được.”

“Cũng phải, đúng rồi, phu quân, chúng ta lần này ra ngoài có phải dùng rất nhiều bạc không, bây giờ còn bạc không?” Thanh Dao luôn quên hỏi Phó Vọng Niên chuyện này.

Phó Vọng Niên giờ cũng mới nghĩ đến cả đường này xác thực là xài không ít bạc, liền lấy túi tiền ra đổ tất cả bạc ra, lại chỉ còn lại không đến một lượng bạc.

Lúc ra khỏi nhà hai người đều bỏ bạc cùng nhau, giờ bạc còn lại này chính là bạc còn lại trên người hai người.

Nhìn thấy bạc còn lại ít như thế, Thanh Dao lo lắng nói: “Chỉ còn lại ít như vậy, chúng ta vẫn là chuẩn bị về đi, chúng ta cũng đừng ở khách điểm nữa, dù sao ta bây giờ cũng quen qua đêm bên ngoài rồi.”

Phó Vọng Niên lại không lo lắng vấn đề bạc, nghe thấy lời của Thanh Dao lại cũng có chút động dung, Thanh Dao thật là rất lo nghĩ cho hắn.

Rõ ràng hai đêm trước qua đêm ở ngoài vẫn sợ luôn theo bên người hắn, giờ lại nói như vậy muốn để hắn tiết kiệm tiền khách điểm.

Kéo tay Thanh Dao qua nói: “Tiểu Dao không cần lo lắng chuyện bạc, huống chi bạc còn lại này cũng không đủ chúng ta về.”

“Vậy làm sao đây? Nếu không thì chúng ta tìm vài việc làm ở đây trước, chờ kiếm ít bạc lại về.”

“Tiểu Dao không muốn đi Vinh Đô nữa?” Phó Vọng Niên hỏi.

Thanh Dao vẻ mặt rối rắm nhìn Phó Vọng Niên, lại nhìn bạc, trong lòng kỳ thật là rất muốn cùng Phó Vọng Niên đi nơi khác, nhất là Vinh Đô, y luôn cảm thấy y hình như từng đi Vinh Đô, lại làm sao cũng không có ấn tượng.

Nhìn thấy vẻ rối rắm trên mặt Thanh Dao, Phó Vọng Niên cười nói: “Được rồi, tiểu Dao đừng rối rắm nữa, ta sớm đã biết bạc của chúng ta khẳng định không đủ dùng, nên sớm đã nghĩ xong cách.”

Mắt âm đạm liền như thổi vào sinh khí tỏa ra ánh sáng, Thanh Dao vui vẻ hỏi: “Phu quân nghĩ được cách gì?”

Phó Vọng Niên không nói rõ, lại thừa nước đục thả câu: “Tiểu Dao biết thân phận của ta là gì đi?”

“Bếp chính.” Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Thanh Dao hỏi: “Phu quân là muốn làm đầu bếp kiếm ít bạc?”

“Sai.” Phó Vọng Niên nâng mặt Thanh Dao, sau đó nói: “Cách của ta là dễ kiếm tiền hơn đầu bếp nhiều.”

Dễ kiếm tiền hơn đầu bếp, Thanh Dao xoay mắt như trăn châu đen nghĩ một chút, sau đó nhìn Phó Vọng Niên: “Ta không nghĩ ra.”

“Ha ha, vẻ mặt vừa rồi của tiểu Dao thật đáng yêu, giống như gấu trúc.” Phó Vọng Niên không biết tại sao, hắn chỉ cảm thấy Thanh Dao vừa rồi như một con gấu trúc con đáng yêu, hận không thể ôm chặt lấy Thanh Dao.

Thanh Dao không biết cái gì là gấu trúc nghi hoặc hỏi: “Cái gì là gấu trúc, là mèo con sao?”

“Không phải mèo con, là một loại động vật nhỏ mập mập, lông nhung, rất đáng yêu.” Phó Vọng Niên giải thích, dùng đôi tay vòng một vòng lớn bé dùng để giải thích gấu trúc.

Thanh Dao cúi đầu nhìn trên người mình, sau đó khó hiểu hỏi: “Phu quân cảm thấy ta mập sao?”

Phó Vọng Niên nhất thời không phản ứng kịp, sau đó mới cười nói: “Không phải, mấy lạng thịt trên người tiểu Dao, ta một tay liền có thể nhấc lên, ta là cảm thấy vẻ mặt vừa rồi của tiểu Dao rất đáng yêu mà thôi.”

Lúc này mới biết ý của Phó Vọng Niên, Thanh Dao thẹn đỏ mặt, y vừa rồi còn hiểu lầm ý của phu quân, thật mất mặt.

Cười đủ, Phó Vọng Niên liền cũng nghĩ đến chuyện đứng đắn hai người nói vừa nãy, nói với Thanh Dao: “Tiểu Dao, ta nói vài thứ, người ghi lại trước.”

Phó Vọng Niên đột nhiên trịnh trọng, Thanh Dao cũng không dám lơ là, liền lấy bút mực ra nghiêm túc ghi lại lời Phó Vọng Niên nói, chờ viết xong, vẫn khó hiểu nhìn nội dung trên giấy.

Thanh Dao biết đây là cách thức làm một món ăn, lại không biết kêu y viết ra có tác dụng gì, Phó Vọng Niên cầm qua, thể chữ tự nhiên đẹp đẽ làm hắn rất hài lòng, sau đó nhìn Thanh Dao: “Tiểu Dao không phải rất hiểu kỳ tác dụng của cách thức làm này.”

Thanh Dao không ngừng gật đầu, y thật sự rất hiếu kỳ tác dụng của cách thức làm này, liền chờ Phó Vọng Niên nói!

Biết Thanh Dao hiếu kỳ, Phó Vọng Niên lúc này lại cười nói: “Vây tiểu Dao theo vi phu, liền biết tở cách thức này có tác dụng gì.”

Phó Vọng Niên đến tầng một liền trực tiếp đi đến trước mặt chưởng quỹ, lúc này đã qua giờ cơm, trong lâu không còn khách ăn cơm, chưởng quỹ nhìn thấy có người, liền ngẩng đầu hỏi: “Khách nhân có gì phân phó?”

Phó Vọng Niên nói: “Phân phó trái lại không có, chẳng qua trên tay ta có thứ muốn cho chưởng quỹ xem thử.”

Chưởng quỹ nghe khách nói có thứ muốn cho ông xem, lại cũng có chút hiếu kỳ: “Khách nhân là có thứ gì muốn cho lão hủ xem?”

Phó Vọng Niên cười mà không nói, lại cầm tờ cách thức vừa viết xong đưa cho chưởng quỹ, chưởng quỹ khó hiểu nhận lấy, sau đó cúi đầu xem cách thức món ăn trên giấy.

Thanh Dao đứng bên cạnh cũng không hiểu chuyện Phó Vọng Niên làm là vì cái gì, lại nhìn thấy vẻ mặt chưởng quỹ ngày càng kinh ngạc, sau đó liền nghe chưởng quỹ nói: “Khách nhân phương thức này là từ nơi nào?”

Biết chưởng quỹ là có hứng thú với phương thức, Phó Vọng Niên đáp: “Đây là phương thức ta lấy được từ một bằng hữu, bằng hữu của ta nói, là chính ta muốn bán phương thức hay thể nào đều do ta.”

Nghe Phó Vọng Niên nói có thể bán phương thức, trên mặt chưởng quỹ lúc này xuất hiện biểu cảm rất mới, chưởng quỹ cười nói: “Không biết công tử có thể bán cho ta không, chỉ cần công tử ra giá.”

Phó Vọng Niên giả vờ suy xét, sau đó mới từ từ nói: “Phương thức này ta vốn định bán, chẳng qua giá tiền thấp hơn 100 lượng ta làm sao đều sẽ không bán.”

Thanh Dao lúc này mới hiểu hóa ra Phó Vọng Niên là muốn bán cách thức làm món ăn, lại nghe Phó Vọng Niên nói, cũng nghĩ không rõ một phương thức có thể bán nhiều tiền như thế sao, nhưng yên lặng đứng một bên không mở miệng.

Chưởng quỹ xem phương thức, lại nhìn Phó Vọng Niên, sau đó nói: “Công tử xin chờ chút, ta đi tìm quản sự bọn ta thương lượng chuyện này chút trước.”

Thanh Dao còn chưa nghĩ rõ chuyện này, liền thấy chưởng quỹ lại đi ra, lúc này phía sau còn có một nam nhân trung niên đôn hậu đi theo, đôi mắt lại là sáng ngời hữu thần.

Chưởng quỹ giới thiệu với Phó Vọng Niên: “Đây chính là Liên quản sự của khách điểm bọn ta.”

Phó Vọng Niên lễ độ cúi chào với người đến, nói: “Liên quản sự, văn bối hữu lễ.”

Liên quản sự không để ý lắm nói: “Nghe chưởng quỹ nói người có một phương thức rất được, ta muốn xem trước mới có thể xác định nên mua hay không.”

Đưa phương thức trên tay cho Liên quản sự, Thanh Dao lúc này lại lo lắng kéo tay áo Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên liền nắm tay Thanh Dao, tỏ ý y không cần lo lắng.

Về mặt của Liên quản sự tuy rất bình tĩnh, Phó Vọng Niên lại nhìn ra cảm xúc khác từ trong mắt ông, sau khi xem xong phương thức, Liên quản sự nói: “200 lượng, không biết công tử có nguyện bỏ thứ yêu thích không?”

Phó Vọng Niên nhượng mảy, hẳn không rõ phương thức này ở đây rốt cuộc đáng bao nhiêu tiền, lại cũng biết 200 lượng này chắc hẳn cũng xem như người này xem hiểu phương thức, liền đáp: “Liên quản sự đều đã cho ra giá tiền, vậy ta liền cũng không mặc cả nữa, trên tay ta trái lại còn có một phương thức khác, không biết Liên quản sự có hứng thú không?”

Nhìn thấy phương thức tốt, tất nhiên là muốn xem phương thức khác, Liên quản sự đột nhiên mất bình tĩnh vừa rồi, cấp bách nói: “Ta trái lại rất muốn xem thử.”

Phó Vọng Niên đưa mắt ra hiệu với Thanh Dao, Thanh Dao liền đưa một tờ phương thức khác trên tay cho hắn, Phó Vọng Niên lại đưa cho Liên quân sự.

Liên quân sự lúc này ngơ ngác nhìn Thanh Dao một cái, Phó Vọng Niên thấy được, liền tiến lên ngăn chặn ánh mắt của Liên quân sự.

Vô thanh cười cười, hai phu phu này đúng là có chút không giống, sau đó xem qua phương thức, thần sắc đồng dạng xuất hiện trên mặt Liên quân sự, xem xong liền nói: “Phương thức này cũng mua, 400 lượng, công tử cảm thấy thế nào?”

Phó Vọng Niên gật đầu, hai người liền đạt thành hiệp nghị, Phó Vọng Niên giao phương thức, Liên quân sự bảo chương quỹ đưa ngân phiếu 400 lượng cho Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên nhận lấy ngân phiếu cùng Thanh Dao về phòng.

Chương quỹ thẳng đến hai người Phó Vọng Niên đi xa, mới thấp giọng hỏi Liên quân sự: “Liên quân sự, phương thức này thật đáng 400 lượng sao?”

Liên quân sự xem phương thức, kinh hỉ trong mắt lại không gạt người, chương quỹ chỉ nghe thấy Liên quân sự đáp như vậy: “Phương thức này, quả thật là rất tuyệt.”

Liên quân sự có thể làm quân sự một trong những khách điểm có tiếng Trố Châu, chuyện về phương diện món ăn này chắc chắn cũng là cao hơn người thường.

Chương quỹ nhìn thấy phương thức cũng cảm thấy phương thức này bất đồng, hiện giờ lại nghe thấy hai chữ “rất tuyệt” của Liên quân sự càng nói rõ phương thức này bất đồng với số đông, liền vui vẻ cười ha hả.

Liên quân sự lúc này lại như có điều suy nghĩ nhìn hướng hai người rời đi một cái, phu lang của công tử kia hình như có chút quen mặt, lại không nhớ được gặp qua á nam như vậy khi nào.

20. Chương 20: Đi Vinh Đô

Lúc buổi tối ngủ, Thanh Dao lần đầu tiên tự động rút vào trong lòng Phó Vọng Niên.

Ngẩng đầu lên nhìn cằm Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên thì thuận tay ôm eo Thanh Dao, trong lòng lại cười thoải mái.

Nhìn dáng vẻ Thanh Dao tựa hồ có lời muốn nói, liền hỏi: “Tiểu Dao có lời muốn nói với phu?”

Thanh Dao gật đầu, sau đó nói: “Phu quân, phương thức kia thật có thể bán nhiều tiền như thế sao?”

Phó Vọng Niên nghĩ một hồi mới nói: “Theo ta thấy, đòi thêm bạc nữa hẳn cũng có thể bán được, chỉ là ta không rõ mấy phương thức này rốt cuộc đáng bao nhiêu tiền, cũng liền không mặc cả với họ nữa.”

“Vậy mấy phương thức này chính là cách làm phu quân nghiên cứu ra sao?”

“Ừ, là ta mấy năm nay nghiên cứu ra, nhưng này chỉ là hai món rất bình thường trong đó mà thôi, phỏng chừng là bởi vì hải sản nơi này không có cách nấu như thế, Liên quân sự mới sẽ bằng lòng ra giá này mua phương thức.”

“Vậy về sau phu quân làm đầu bếp có phải không thể làm hai món này không?”

“Theo lý mà nói thì đúng vậy, có điều nếu ta nấu cho chúng ta ăn thì không vấn đề, tiểu Dao muốn ăn sao?”

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên, sau đó gật đầu, y lúc trước chưa từng ăn hải sản, đến nơi này ăn qua một chút, nhưng y vẫn muốn ăn món Phó Vọng Niên làm.

Phó Vọng Niên vươn tay xoa gò má trơn mềm của Thanh Dao, sau đó cười nói: “Chờ hôm nào đó ta liền làm hải sản ngon cho Thanh Dao ăn, chúng ta hôm nay đã nói đó là phương thức người khác cho, nên chúng ta hiện tại cũng không thể nấu ở đây, nếu không thì có thể sẽ chuốc lấy phiền não.”

Mới đầu nói là phương thức người khác cho Phó Vọng Niên cũng là có nguyên nhân, hẳn không muốn để người khác biết đây là phương thức hẳn nhiên cứu ra, này đối với chuyện về sau cũng tốt hơn.

Cùng Thanh Dao ra ngoài vốn là muốn mang Thanh Dao đi chơi, nếu bởi vì chuyện nấu ăn này chuốc lấy phiền não, vậy thì không phải chuyện hẳn muốn.

Thanh Dao vui mặt vào trước ngực Phó Vọng Niên, hỏi: “Vậy chúng ta có phải có thể tiếp tục đi du ngoạn không?”

“Ừ, tiểu Dao có nơi muốn đi không?” Vỗ nhẹ lưng Thanh Dao, có chút giống như dỗ em bé ngủ, Phó Vọng Niên lại làm đến tự nhiên.

“Vậy chúng ta đi Vinh Đô được không?”

“Nghe theo tiểu Dao, chúng ta đi Vinh Đô.” Một suy nghĩ sâu xa đột nhiên hiện lên đôi mắt sắc bén của Phó Vọng Niên, nhưng nháy mắt lại giấu đi.

“A cha, cha, hai người ở đâu, ca ca, ta muốn cha.....” Một tiếng nói mê vang lên lúc nửa đêm.

Phó Vọng Niên tỉnh dậy nghe thấy chính là Thanh Dao khóc kêu muốn a cha, cha, nhúu đôi mày tuấn tú lại, này thật sự là rất không bình thường.

Ôm lấy Thanh Dao nhẹ nhàng dỗ dành: “Tiểu Dao, không sao, không sao, ngoan, hảo hảo ngủ.”

“Ta muốn a cha, ta muốn cha.....” Tiếng nức nở không ngừng truyền đến, Thanh Dao vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Phó Vọng Niên đau lòng ôm Thanh Dao, miệng không ngừng dỗ dành: “Ng ngoan, a cha ở đây!”

Tay to dầy ấm nhẹ nhàng vỗ lưng Thanh Dao, trong lòng lại toát ra rất nhiều nghi vấn.

Chuyện này xem ra đúng là có chút ản tình, nghĩ đến lúc đầu Thanh Dực phản đối hẳn đi tham gia thi đấu trừ nghệ, trưa nay Thanh Dao lại bởi vì một số lời mà thất thần, cộng thêm lời nói mê đột ngột này càng làm Phó Vọng Niên cảm thấy chuyện này tồn tại quái lạ.

Đỗ rất lâu, Thanh Dao mới từ từ ngừng nức nở, Phó Vọng Niên lại để chuyện này trong lòng.

Cùng lúc hẳn cũng biết, Thanh Dực khẳng định là biết ản tình của chuyện này, mà Thanh Dao có thể là không biết, hoặc là nói đã quên sao?

Ngày kế, Phó Vọng Niên thấy Thanh Dao vẻ mặt bình tĩnh chỉnh đốn bọc hành lý, xem ra Thanh Dao không biết chuyện nói mê tối qua.

Hai người cầm hành lý ra khỏi khách điểm, chờ tiểu nhị dắt xe ngựa đến, đặt hành lý lên xe liền chuẩn bị rời khỏi Trố Châu.

Liên quản sự của khách điểm lại đến trước mặt hai người, Liên quản sự đôi mắt trước là nhìn Thanh Dao sau đó lại nhìn Phó Vọng Niên nói: “Công tử đây sắp rời đi, về chuyện phương thức.....”

“Liên quản sự yên tâm, đã bán cho Liên quản sự, vậy ta cũng sẽ không bán cho người khác nữa, ta tuy không phải người làm ăn, lại cũng hiểu đạo lý thành tín.”

“Vậy ta liền yên tâm, vị này là phu lang của công tử!” Mắt lại nhìn Thanh Dao, trong lòng lại thật sự có chút nghi vấn.

“Tất nhiên là phu lang của Phó mỗ, không biết Liên quản sự là có chuyện gì?” Phó Vọng Niên lòng sinh không vui, Liên quản sự này trông cũng gần 50 đi, sao cứ nhìn Thanh Dao.

Nhìn ra biểu cảm trên mặt Phó Vọng Niên, Liên quản sự lúng túng cười, cũng phải, ông cứ nhìn phu lang người ta như vậy, người ta không hoài nghi ông mới lạ, liền nói: “Công tử chớ nghĩ nhiều, Liên mỗ chỉ là cảm thấy lệnh phu lang có chút quen mắt, liền muốn xem thử rốt cuộc là gặp qua ở đâu mà thôi.”

Hóa ra là bởi vì nguyên nhân như vậy, Phó Vọng Niên liền cũng nhẹ nhõm, lời như vậy ngược lại có vẻ hẳn có chút không đúng: “Vậy Phó mỗ đắc tội rồi, bọn ta còn phải lên đường, không tiện ở lâu, cáo từ.”

Đỗ Thanh Dao lên xe ngựa, Phó Vọng Niên lên xe ngựa xong liền đánh xe ngựa rời đi, lại nhìn thấy Thanh Dao xoay đầu nhìn khách điểm.

Phó Vọng Niên hỏi: “Tiểu Dao, sao vậy?”

Thanh Dao xoay đầu lại, tư tưởng không tập trung nói: “Không có gì.”

Y không biết nói với Phó Vọng Niên thế nào y dường như cảm thấy Liên quân sự vừa này rất quen thuộc.

Lúc gặp mặt lần đầu y chỉ cảm thấy đó là ảo giác của y, nhưng vừa này lúc gặp lại, y lại luôn cảm thấy có loại cảm giác quen thuộc, giống như lúc trước hai người từng gặp.

Liên quân sự tâm sự nặng nề về trong nhà, một á nam trung niên hiền lành ra đón, nhìn thấy phu quân nhà mình dáng vẻ tâm sự nặng nề, liền hỏi: “Phu quân, sao như có tâm sự?”

Liên quân sự nhìn phu lang luôn bồi bạn bên người, tóc đen nhánh năm đó hiện giờ cũng thêm vài sợi bạc, thương yêu ôm lấy người đến: “Liên nhi, ta hôm nay nhìn thấy một người, cảm thấy rất quen thuộc.”

Á nam trung niên tên Liên nhi đột nhiên xúc động nhìn Liên quân sự, nôn nóng hỏi: “Là chúng nó sao?”

Liên quân sự lắc đầu: “Ta không biết, á nam kia tựa hồ không biết ta, luôn yên lặng theo bên người phu quân của y, ta đã nói vài lời thăm dò, thần sắc của hai người cũng không có một chút biến hóa.”

Liên nhi đột nhiên đỏ hốc mắt, Liên quân sự vội vàng an ủi: “Liên nhi đừng lo lắng, tin tưởng chúng nó nhất định sẽ không sao, chúng ta còn phải chờ đoàn viên với chúng nó!”

Càng an ủi Liên nhi lại càng nhịn không được, nhào vào trong lòng Liên quân sự liền khóc lớn, Liên quân sự thương yêu tùy ý phu lang, đã nhiều năm như vậy, cũng làm khó y rồi.

Đi lộ trình hai ngày Phó Vọng Niên và Thanh Dao cuối cùng đến Vinh Đô, hai người vừa vào cổng thành liền cảm thấy Vinh Đô này quả thật là khác biệt, vô luận là nhà cao tầng san sát nhau hai bên đường lớn, hay đám người tới lui trên đường lớn đều khác nơi khác.

Mà Thanh Dao cũng sớm đã xuống xe ngựa, theo bên người Phó Vọng Niên im lặng nhìn cảnh phồn hoa ồn ào náo động này, thỉnh thoảng sẽ rất ngạc nhiên nhìn vài thứ kỳ lạ, sau đó lại thu ánh mắt về.

Phó Vọng Niên lần này lại không có trực tiếp tìm khách điểm, mà là tìm một vài chỗ cư trú như nhà trọ, này đều là lúc ở Trố Châu biết có nơi như vậy.

Hai người cũng sớm thương lượng xong, dù sao là muốn đến Vinh Đô xem thi đấu trừu nghệ, vậy thì phải tốn chút thời gian, không bằng thuê phòng có lợi nhất.

Bởi vì vấn đề bạc, lần này Thanh Dao lại là tính mỗi khoản ra vào, Phó Vọng Niên cảm thấy Thanh Dao trái lại dùng đến bản lĩnh lúc làm việc của y.

Hắn tuy không phải rất để ý chuyện bạc, lại cũng cảm thấy nếu thuê phòng, hắn có thể tiếp tục bồi bổ cho Thanh Dao, như vậy cũng tiện hơn ở khách điểm, liền cũng đồng ý đề nghị của Thanh Dao.

“Vậy thì cảm tạ Lý đại ca, chúng ta tạm thời cũng không biết ở bao lâu, liền nán lại ít thời gian trước nói sau.” Phó Vọng Niên lúc này đang cảm tạ nam nhân cho hắn thuê phòng.

Nam nhân được gọi là Lý đại ca cười nói: “Này có gì mà tạ, vậy các ngươi nghỉ ngơi trước, có chuyện gì thì nói với người kia nhà ta, ta lúc này còn phải chuẩn bị đi làm!”

“Chúng ta biết rồi, vậy không tiễn Lý đại ca, Lý đại ca đi thông thả.”

“Được được, không cần tiễn, ta đi trước.”

Lúc Phó Vọng Niên về phòng, Thanh Dao đang đánh giá căn phòng, phòng tuy đơn giản, nhưng đồ nên có đều không thiếu, cũng hài lòng gật đầu, nhìn thấy Phó Vọng Niên đi vào, liền nói: “Phu quân cảm thấy nơi này được chứ!”

Nâng mắt nhìn quanh một cái, liền nói: “Chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đầy đủ.”

Thanh Dao nhàn nhật liếc Phó Vọng Niên một cái, Phó Vọng Niên nhìn thấy cái liếc này, hỏi: “Tiểu Dao, người nói chút cái nhìn vừa rồi của ngươi là ý gì?”

Thanh Dao nói: “Chính là ý rất bất ngờ phu quân lại nói ra câu như vậy.”

“Là thật, không gạt ta?”

“Ta sao phải gạt phu quân, lại không có kẹo ăn.”

“Tiểu Dao muốn ăn kẹo, nói sớm a, ta liền mua nhiều kẹo chút cho tiểu Dao ăn.”

Thanh Dao không trả lời, y sao cảm thấy lời này nói ngày càng rời xa chính sự!

“Oe...” Trong xe truyền tới tiếng nôn khan, Thanh Dực quay đầu lo lắng hỏi: “Tiểu Hiên, chúng ta nghỉ ngơi một lát trước.”

Thanh Dực từ từ dừng xe ngựa, sau đó bế Lan Hiên xuống, lại bế hai đứa nhỏ xuống, người một nhà liền họp lại ngồi nghỉ ngơi.

Nhìn thấy Lan Hiên sắc mặt nhợt nhạt, Thanh Dực tự trách nói: “Đều là ta không tốt, nếu không phải bởi vì ta, tiểu Hiên cũng sẽ không khó chịu như vậy.”

Lan Hiên yếu ớt nói: “Không liên quan phu quân, chúng ta vốn không biết chuyện này, hơn nữa chuyện của tiểu Dao cũng là không chậm trễ được, chúng ta nghỉ ngơi tốt liền tiếp tục lên đường!”

Hai đứa nhỏ tuy bình thường rất tinh nghịch, nhưng đến lúc này lại cũng rất hiểu chuyện, cha mang thai tiểu bảo bảo, bọn nó phải ngoan ngoãn, hơn nữa bọn nó còn phải tìm thúc thúc, càng không thể làm a cha và cha lo lắng.

Thanh Dực một tay vỗ nhẹ lưng Lan Hiên, một tay xoa xoa bụng còn chưa gồ lên của y, nói: “Bảo bảo ngoan, đừng giày vò cha, nếu không thì chờ bảo bảo ra đời, a cha không mang bảo bảo đi chơi.”

Bởi vì lời của Thanh Dực, mặt có chút phờ phạc của Lan Hiên nhuộm lên tầng hồng nhàn nhạt, thẹn đỏ mặt nói: “Bảo bảo nhỏ như thế, sao có thể biết phu quân đang nói gì!”

Nói xong lại cảm thấy có chút khó chịu, xoay đầu lại là một trận nôn khan, gương mặt vừa nãy mới mang theo màu hồng lại khôi phục trắng bệch.

Thanh Dực vội vàng lục bao đồ, tìm ra một gói ô mai, lấy một viên bỏ vào trong miệng Lan Hiên, lo lắng nói: “Đỡ hơn chưa?”

Ô mai trong miệng từ từ tan ra mùi vị, dạ dày vừa nãy còn cảm thấy khó chịu đột nhiên đỡ hơn nhiều, Lan Hiên lúc này mới nói: “Đỡ hơn rồi, ta còn muốn.”

Nhìn thấy sắc mặt Lan Hiên xác thực tốt hơn nhiều, Thanh Dực vội vàng lấy ra một viên nữa bỏ vào trong miệng Lan Hiên, lại nhìn thấy hai đứa nhỏ cũng chảy nước dãi nhìn ô mai, liền mỗi đứa nhét một viên.

Hai huynh đệ ăn ô mai, làm ra biểu cảm giống nhau, trắm miệng một lời nói: “Thật chua.”

Bọn nó nhìn thấy cha thích ăn như thế, còn tưởng là thứ rất ngon, lại không ngờ chua như thế.

Thanh Dực lấy ra một bao kẹo đưa cho hai huynh đệ, cười nói: “Ai bảo hai đứa thèm ăn, ô mai này cũng chỉ cha hai đứa ăn được.”

Lan Hiên lúc này dễ chịu hơn nhiều, hỏi: “Phu quân, người nói tiểu Dao bọn họ hiện tại đã đến Vinh Đô chưa?”

Thanh Dực để Lan Hiên dựa trên vai gã, sau đó nói: “Hắn đã đến, đều tại ta không tốt, nhất thời bất cẩn quên bảo đệ phu đừng đi Vinh Đô.”

Lan Hiên yên lặng nhìn Thanh Dực, y cũng rất không hiểu Thanh Dực vì sao sẽ phản đối Thanh Dao đi Vinh Đô như thế.

Nhiều năm như vậy cũng là lần này y mới biết thì ra Thanh Dực luôn cất giấu chút chuyện trong lòng, nhưng y lại muốn để Thanh Dực tự mình đến nói y biết.

Im lặng nhìn Lan Hiên, Thanh Dực cảm thấy mấy năm nay, gã có thể lấy được một phu lang tốt như Lan Hiên chính là may mắn của gã.

Nhưng gã vẫn có chuyện giấu tiểu Hiên, mà lần này càng là mang theo tiểu Hiên và hai nhi tử đi xa nhà, cũng là ra khỏi nhà mới biết tiểu Hiên đã mang thai, gã chỉ cảm thấy tự trách.

Nhìn phu lang luôn gần bên người, Thanh Dực nhẹ nhàng thở dài: “Tiểu Hiên, nói với người chút chuyện của ta và tiểu Dao trước kia vậy!”

21. Chương 21: Trận Đấu Bất Đầu

Lợi ích của thuê phòng chính là Phó Vọng Niên có thể tùy thời nấu ít món để ăn, lúc này Phó Vọng Niên là nấu xong mấy món ngon, thêm canh hải sản mỹ vị nóng hổi.

May mắn Vinh Đô này cách Trố Châu không xa, muốn mua hải sản cũng có thể mua khá tươi mới, Phó Vọng Niên liền cũng thực hiện lời hứa làm hải sản ngon cho Thanh Dao.

Thanh Dao nhìn đồ ăn sắc hương vị đầy đủ trên bàn, không thể tưởng tượng nổi nhìn Phó Vọng Niên, cả mắt đều quên chớp: “Mấy cái này chính là hải sản phu quân nói sao?”

Sao y cảm thấy cái này với lúc y nhìn thấy ở Trố Châu hoàn toàn không giống vậy!

Mấy món hải sản trên bàn đều là Phó Vọng Niên dày công chuẩn bị cho Thanh Dao, gần đây Thanh Dao có chút nóng trong người, mà mấy món này không những giữ nguyên tươi ngon vốn có, càng có đủ công hiệu thanh nhiệt giải độc, vừa vặn thích hợp với Thanh Dao.

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao vẻ mặt không dám tin, cười nói: “Đúng vậy, mau nếm thử.”

Gắp một ít tôm cho Thanh Dao, thúc giục Thanh Dao mau ăn, Thanh Dao thì cẩn thận lột vỏ tôm, sau đó mới bỏ vào trong miệng.

Phó Vọng Niên khẩn cấp hỏi: “Thế nào, ngon không?”

Thanh Dao gật đầu, xem ra đáng vẻ là rất muốn ăn, còn chưa nuốt xuống đã nói không ngừng: “Thật ngon, còn ngon hơn tôm hùm cay kia.”

Được Thanh Dao khen ngợi như vậy, Phó Vọng Niên có chút đắc ý nói: “Đây là ta dày công chuẩn bị cho tiểu Dao, tiểu Dao ăn nhiều chút.”

Thanh Dao liên tục gật đầu, cũng gắp mấy con tôm cho Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên thì cười ha hả nhận lấy.

Chờ lúc Thanh Dao bỏ đũa xuống, y phát hiện y ăn quá nhiều, lúc này bụng đều có vẻ có chút tròn vo.

Khó khăn động đậy cơ thể, Phó Vọng Niên nhìn thấy động tác không xuôi của Thanh Dao, hỏi: “Tiểu Dao, người đây là sao vậy?”

Thanh Dao đỏ mặt, y cảm thấy bởi vì ăn quá nhiều mà không động được thật mất mặt, nhưng Phó Vọng Niên là phu quân của y, mấy chuyện này nói với hắn cũng không sao đi!

“Ta ăn quá no, thật khó chịu.”

Buồn cười nhìn Thanh Dao, đi đến bên người Thanh Dao, liền nhìn thấy bụng Thanh Dao có chút tròn, Phó Vọng Niên đột nhiên cười lớn một tiếng, đáng vẻ này của Thanh Dao sao có chút giống chim cánh cụt!

Đôi mắt phượng của Thanh Dao trừng Phó Vọng Niên, cảm thấy có chút ủy khuất, y bây giờ thật khó chịu, sớm biết đã không tham ăn như thế, nhưng hải sản phu quân làm lại rất ngon, y chưa từng ăn hải sản ngon như thế, liền luôn ăn rồi ăn.

Phó Vọng Niên bế Thanh Dao lên, sau đó thả Thanh Dao ngồi trên giường, nói với Thanh Dao: “Ngồi nghỉ một lát trước, đừng nằm a, đối với cơ thể không tốt, ta lại nấu ít canh tiêu thực đến.”

Phó Vọng Niên vừa thu dọn chén đĩa vừa lên cười, Thanh Dao thật là ngày càng đáng yêu, lại cũng cảm thấy Thanh Dao ngày càng vui vẻ, này liền đủ.

Nấu ít canh tiêu thực cho Thanh Dao uống, lại mát xa giúp Thanh Dao một hồi, Thanh Dao lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn, nói với Phó Vọng Niên: “Đều tại ta tham ăn, còn bắt phu quân nấu canh tiêu thực cho ta.”

Phó Vọng Niên nghe thấy lời này, chỉ cảm thấy trong lòng có chút nhói, mấy ngày nay Thanh Dao lại gầy nhiều, nếu không phải bởi vì hắn nói muốn ra ngoài du ngoạn, Thanh Dao cũng sẽ không vừa thêm chút thịt lại rút về, lúc này còn bởi vì ăn nhiều mà cảm thấy bất an.

“Tiểu Dao, ngươi biết không? Ta bây giờ cảm thấy chuyện hạnh phúc nhất ở cùng ngươi, nhìn thấy ngươi vui vẻ ăn đồ ăn ta làm, ta liền cảm thấy rất vui vẻ, ngươi vừa rồi nói chỉ sẽ làm ta đau lòng.”

Thanh Dao ngẩng mặt nhỏ lên khó hiểu nhìn Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên tiếp tục nói: “Ngươi lại gầy rồi, đều là vì ta nói muốn ra ngoài du ngoạn, nên ta hiện tại chỉ muốn làm mấy món ngon, sau đó tiểu Dao hảo hảo ăn cơm, như vậy tiểu Dao mới có thể khỏe mạnh.”

Không ngờ lại bởi vì chuyện này, Thanh Dao lắc đầu nói: “Là tự ta muốn đi cùng phu quân, nên này không phải lỗi của phu quân.”

“Được rồi, vậy chúng ta đừng nói chuyện này là lỗi của bản thân nữa, đi hết mấy nơi thú vị được không?”

“Nghe lời phu quân.”

Ngày kế.

Hai người Phó Vọng Niên và Thanh Dao chậm rãi dạo trên đường lớn, thành thị lớn dấu sao chính là khác biệt, hai người đều cảm thấy chấn động vì phồn hoa và ồn ào của nơi đây.

Thanh Dao càng là vui vẻ xem mấy cái này, rất nhiều lúc đều quên họ còn đang đi đường, xem rồi xem liền dừng lại, mà Phó Vọng Niên cũng chỉ là cười sùng nịch, liền dừng lại theo, đến khi Thanh Dao tiếp tục tiến lên.

Thời tiết tốt như vậy mấy người làm ăn đều mở rộng cửa chờ khách nhân vào, lại cũng có vài nơi không làm ăn ban ngày, mà làm ăn buổi tối.

Mà nơi như vậy thông thường chính là quán lâu (aka kỹ viện nam)

Quán lâu có tiếng của Vinh Đô____Lương Phượng lâu, chính là đứng lạng trên con đường lớn xuyên suốt này.

Lương Phượng lâu không phải quán lâu bình thường, nam quán nơi này đều là chỉ bán nghệ không bán thân, nếu như có người vừa ý, các tiểu quán lại nguyện ý, liền có thể chuộc đi, cuộc sống về sau thế nào đó đều là phúc phận của bản thân tiểu quán.

Phó Vọng Niên và Thanh Dao lúc này đang đứng trước Lương Phượng lâu này, hai người đều là lần đầu đến Vinh Đô, theo lý mà nói cũng không rõ nơi này, Thanh Dao lúc này lại ngơ ngác nhìn Lương Phượng lâu.

Phó Vọng Niên rất ngạc nhiên nhìn Thanh Dao, lại không quấy nhiễu Thanh Dao lúc này, chỉ là im lặng nhìn Lương Phượng lâu trước mắt, đương nhiên lúc này họ đều không biết đây là quán lâu, chỉ là cảm thấy tòa nhà này có thể gọi là hùng vĩ.

Tám biển “Lương Phượng lâu” mạ vàng treo cao trên cửa lớn, hai bên lâu treo mấy cái đèn lồng đỏ đặc biệt lớn, lúc này cả tòa nhà đều là đang đóng, cũng không nhìn rõ trang hoàng bên trong, có điều nhìn bề ngoài lại là không cho phép xem thường.

Một nam nhân đi ngang qua nhìn thấy Phó Vọng Niên ngây ngốc nhìn quán lâu, liền nói: “Công tử là vừa đến Vinh Đô đi?”

Phó Vọng Niên quay đầu lễ độ gật đầu với nam nhân.

Nam nhân tiếp tục nói: “Lương Phượng lâu này là quan lâu có tiếng của Vinh Đô, bán nghệ không bán thân, buổi tối công tử lại đến liền có thể vào xem thử.”

Phó Vọng Niên nhướn mày, lại lễ độ nói: “Vây cảm tạ vị đại ca này.”

Hắn không phải đến xem quan lâu, hắn chỉ là cùng Thanh Dao đi ngang nơi này, đứng đây chút mà thôi.

Đi đến bên người Thanh Dao, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Dao, người thấy qua Lương Phượng lâu này sao?”

Thanh Dao xoay đầu nhìn Phó Vọng Niên, lại xoay đầu nhìn Lương Phượng lâu, nói: “Không biết, chỉ là cảm thấy hình như từng đi qua nơi này, có thể là ta nghĩ sai, sao ta sẽ đến qua Vinh Đô được!”

Phó Vọng Niên lại như có điều suy nghĩ nhìn Thanh Dao, chuyện này tựa hồ thật sự có chút vi diệu.

Thanh Dao nhìn Lương Phượng lâu một cái nữa, xoay đầu nói với Phó Vọng Niên: “Phu quân, chúng ta tiếp tục xem nơi khác.”

Phó Vọng Niên gật đầu, hai người đứng trước Lương Phượng lâu này đã một lúc bước chân cuối cùng bắt đầu di chuyển tới trước.

Vừa ra ngoài liền dạo cả ngày, khi về đến phòng thuê đã là chạng vạng, Phó Vọng Niên đều cảm thấy có chút bội phục chính mình.

Lúc trước hắn đều không thích ra ngoài dạo phố, mà bây giờ lại cảm thấy cùng Thanh Dao dạo phố cũng là một chuyện vui.

Buổi trưa ăn cơm bên ngoài, Thanh Dao ăn không phải rất nhiều, Phó Vọng Niên cũng biết Thanh Dao hắn là không quen ăn đồ ăn bên ngoài, lúc trở về liền mua ít đồ ăn, chuẩn bị tối nay nấu mấy món ngon.

Thanh Dao sau khi trở về thì ngồi trong sân nhỏ, nhìn cái cây nơi xa ngây người.

Ngày này Thanh Dao đều có chút tâm thần bất định, từ sau Lương Phượng lâu, Thanh Dao chính là mỗi khi đến một nơi tựa hồ đều sẽ ngây ra thật lâu, Phó Vọng Niên lại cũng là im lặng chờ Thanh Dao.

Hắn rất rõ, Thanh Dao lúc trước từng đến đây, thậm chí có thể nói Thanh Dao hắn là ở đây thời gian rất dài, nhưng tình hình cụ thể lại đúng thật không rõ.

Nhìn thấy Thanh Dao như vậy, Phó Vọng Niên lúc này cũng không biết đến Vinh Đô là tốt hay xấu.

Nếu Thanh Dực ở đây, thì có thể trực tiếp hỏi anh ta là làm sao, trong lòng hối hận lúc đó không hỏi anh ta chuyện này.

Có điều nhìn thần sắc Thanh Dực như thế, có lẽ hắn hỏi, Thanh Dực cũng không nhất định sẽ nói ra.

Lý phu lang lúc đi ra sân thì nhìn thấy Phó phu lang vừa đến thuê phòng ngồi ngây ra ở sân, liền tiến lên ôn hòa hỏi: “Phó phu lang, Phó phu lang.....”

Thanh Dao hồi thần, thấy người kêu y là phu lang của chủ nhà, lễ độ nói: “Ngại quá, nghĩ chút chuyện nhất thời ngây ra.”

“Không sao, nhìn Phó phu lang như vậy thì có chút lo lắng đến xem thử, phu quân nhà người đâu?”

Lý phu lang có chút khó hiểu, hai ngày nay y nhìn thấy Phó công tử kia luôn ở bên người phu lang hắn, không thấy liền cảm thấy có chút kỳ lạ.

Thanh Dao đáp: “Phu quân ta nấu cơm ở trong bếp.”

“Ồ, hóa ra là vậy. Đúng rồi, ngày mai bắt đầu thi đấu trù nghệ, các người muốn đi xem không?”

“Ngày mai sao? Ta hỏi thử phu quân ta trước.”

“Nếu đi, phải sớm chút nha, nếu không thì vị trí tốt đều bị người khác chiếm mất.”

“Ừm, được, cảm ơn Lý phu lang.”

“Không sao không sao, chỉ là chuyện nhỏ.”

Lúc Phó Vọng Niên đi ra nhìn thấy Lý phu lang vừa vặn rời đi, Thanh Dao cũng không ngại người nữa, hỏi: “Tiểu Dao, không sao chứ!”

Thanh Dao đứng lên đến bên người Phó Vọng Niên nói: “Không sao, Lý phu lang vừa nãy nói với ta ngày mai bắt đầu trận đấu, phu quân muốn đi xem không?”

Phó Vọng Niên hơi nhướn góc mày, không nói còn thật có chút quên chuyện này, không ngờ họ vừa ra cửa liền đã qua một tháng, ngày mai đã là thời gian bắt đầu thi đấu trù nghệ, hỏi: “Tiểu Dao muốn đi không?”

Thanh Dao gật đầu, Phó Vọng Niên liền nói: “Vậy thì chúng ta đi thôi!”

Vàng dương vừa ló.

Hiện trường trận thi đấu trù nghệ chính là sân thi đấu Vinh Đô dùng để tiến hành các cuộc thi.

Sân thi đấu nằm ở trung tâm Vinh Đô, chỉ cần là cuộc thi lớn liền có thể xin bên quản lý của sân thi đấu cho phép sử dụng.

Hiện giờ chung quanh sân thi đấu này đã là vây đầy khán giả.

Trên đài thi đấu các tửu lâu xếp hàng chỉnh tề, trên mỗi giá đều chuẩn bị đủ tất cả thứ cần dùng đến, từ thực phẩm quý giá, đến rau xanh có thể thấy bất cứ đâu, có đủ tất cả.

Lúc này đầu bếp của các tửu lâu càng là phấn chấn tinh thần nhìn đối thủ, ánh mắt lưu chuyển, bên dưới âm thầm ganh đua.

Dưới mái che nắng bên cạnh ngồi là đại biểu của các tửu lâu, mọi người nhìn như hỏi thăm lẫn nhau lại cũng là âm thầm cạnh tranh.

Sau khi năm vị giám khảo của trận đấu vào chỗ, một nam nhân trung niên hơi phát tướng bước lên, trên tay cầm chiêng đồng đi lên đài, gõ vang một tiếng, sau đó thông báo thông lệ cuộc thi.

Cuối cùng lúc làm người nghe đến có chút không kiên nhẫn, tiếng chiêng đồng lại vang vọng cả sân thi đấu, một tiếng lệnh, đầu bếp trên đài liền động tác nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị.

Trên đài nhất thời khí thế ngất trời, tiếng va chạm của thớt cùng dao không ngừng.

Phó Vọng Niên và Thanh Dao im lặng đứng ở một góc xem tình huống trên đài, hai tay bảo hộ Thanh Dao, mắt lại từ đầu đến cuối đặt trên đầu bếp trên đài.

Nói thật, tuy là Phó Vọng Niên đã nấu ăn hơn mười năm, lại cũng kinh thán vì kỹ thuật xắt thức ăn của cổ đại này.

Khiến người chú ý nhất không ai ngoài Kim Ngọc Đường từng nghe qua một lần.

Chỉ thấy động tác xắt đồ lặp lại tới lui của đầu bếp bộ dáng cao to cường tráng, gương mặt hung ác kia, nháy mắt ngăn ngừa liền xắt xong nguyên liệu cần, kỹ thuật xắt kia thật làm Phó Vọng Niên bội phục.

Đáy lòng Phó Vọng Niên thầm thốt lên xem ra Kim Ngọc Đường này không phải có tiếng không có miếng.

Khoảng cách có chút xa, Phó Vọng Niên cũng nhìn không rõ họ là đang chuẩn bị món gì, liền xoay mắt nhìn một vòng tình hình sân thi đấu này.

Phó Vọng Niên nhạy bén phát hiện một tầm mắt không bình thường, nhanh chóng tìm đến tầm mắt đó, sau đó nhìn phía sân kia, lại là từ vị trí đại biểu tửu lâu dưới mái che nắng phóng đến.

Ánh mắt long lanh phát sáng nhìn chỗ tầm mắt kia, lại là một nam nhân trung niên để kiểu râu sơn dương.

Đó là ánh mắt nghi hoặc, không dám tin, mà đối tượng của ánh mắt đó vừa vặn chính là Thanh Dao được Phó Vọng Niên bảo hộ trong lòng.

Phó Vọng Niên nhíu mày, gắt gao ôm chặt Thanh Dao, Thanh Dao quay đầu khó hiểu nhìn Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên nói: “Không sao, tiểu Dao tiếp tục xem.”

Thấy Phó Vọng Niên thật sự không sao, Thanh Dao mới xoay đầu tiếp tục xem thi đấu trên đài.

Phó Vọng Niên lại nhìn nơi kia, đối phương lại không thấy bóng dáng, nghi hoặc trong lòng càng sâu.

22. Chương 22: Say Rượu

Trên đường mới biết Lan Hiên đã mang thai, Thanh Dực liền thả chậm tốc độ, vốn là lộ trình ba bốn ngày liền có thể đến, lại tốn bảy ngày mới đến Trố Châu.

Ở Trố Châu mấy ngày, Thanh Dực liền muốn hôm nay tiếp tục lên đường, nhưng nhìn thấy bộ dáng yếu ớt của Lan Hiên, Thanh Dực lại đau lòng không thôi.

Lan Hiên biết Thanh Dực là lo lắng chuyện của y, nói: “Phu quân, nếu không người đi Vinh Đô trước, ta với các con ở đây chờ.”

“Không được, để người và các con ở đây, ta càng thêm không yên tâm.” Thanh Dực kiên quyết phản đối, không nói tiểu Hiên lúc này đang mang thai, cho dù không mang thai, gã cũng không dám để tiểu Hiên chưa từng đi xa nhà ở lại đây.

Lan Hiên biết tính khí của Thanh Dực, chuyện quyết định thì sẽ không thay đổi, cũng không nhắc chuyện ở lại nữa, lại không thấy hai đứa con, hỏi: “Tiểu Trúc tiểu Yên đâu?”

Thanh Dực vội vàng xem thử bên cạnh, lại không nhìn thấy hai đứa con của mình, Lan Hiên vốn yếu ớt, lúc này không nhìn thấy hai đứa con càng lo lắng, liền muốn xuống giường ra ngoài tìm, bị Thanh Dực ấn vai lại.

“Tiểu Hiên, người đừng lo lắng, ta bây giờ ra ngoài xem thử.”

Lan Hiên cũng biết tình huống hiện tại của y không tiện đi lại, liền gật đầu, lại lo lắng nói: “Phu quân phải mau tìm thấy tiểu Trúc tiểu Yên.”

“Ta biết, người yên tâm đi!”

Thanh Dực rồi ren chạy xuống tầng 1 hỏi chủ quán quỳ có nhìn thấy hai đứa con không, chủ quán lắc đầu.

Thanh Dực lại vội vã chạy về tầng 2, hỏi một lượt từng phòng.

Tiểu Trúc tiểu Yên lúc này đang khóc gọi cha ở trong sân sau từ lâu.

Tiểu Trúc là đại ca, liền an ủi tiểu Yên, giọng non nớt nói: “Tiểu Yên đừng sợ, ca ca nhất định sẽ dẫn tiểu Yên tìm được cha.”

“Cha, ta muốn cha.....hu hu hu.....” Tiểu Yên không để ý ca ca, gương mặt nhỏ khóc như con mèo hoa.

Tuy nói là đại ca, nhưng cũng chỉ là đứa bé 4t, tiểu Trúc cũng không phân rõ mình hiện tại ở đâu, đệ đệ lại luôn khóc, sau cùng cả tiểu Trúc cũng khóc theo.

Tiếng khóc của hai đứa nhỏ tức thì vang lên ở sân sau: “Hu hu hu....cha....a cha....hai người ở đâu.....hu hu hu.....”

Liên quân sự lúc này đang đi ngang qua sân sau, nghe thấy tiếng khóc của hai đứa nhỏ, nhất thời có chút hiếu kỳ, liền đi hướng nguồn gốc tiếng khóc.

Lại thấy hai đứa bé xinh đẹp khóc không ngừng ở sân sau, vội vàng đi lên ôn nhu hỏi: “Sao vậy, ngoan, tiểu bảo bảo không khóc nha!”

Tiểu Trúc tiểu Yên nhìn thấy một gia gia tốt bụng, liền từ từ ngừng khóc, chỉ cảm thấy gia gia hình như rất quen thuộc.

Liên quân sự giúp tiểu Yên lau nước mắt xong, lại giúp tiểu Trúc lau nước mắt, lại đột nhiên ngơ ngác nhìn tiểu Trúc.

Lại nói Thanh Dực sau khi nghe thấy tiếng khóc sâu sau truyền tới, liền sốt ruột chạy đến sân sau.

Liền nhìn thấy tiểu Trúc tiểu Yên đang đứng trước mặt một nam nhân trung niên, cũng không chú ý dáng vẻ của nam nhân, nôn nóng gọi: “Tiểu Trúc tiểu Yên.”

Tiểu Trúc tiểu Yên nghe thấy tiếng của a cha, nhấc hai chân nhỏ ú nu lão đảo chạy đến Thanh Dực.

Liền quần sự nhìn hướng Thanh Dực, đột nhiên cảm thấy như cát bay vào đôi mắt lão, nước mắt mờ mịt.

Thanh Dực lúc này đang đi đến Liên quần sự muốn nói tiếng cảm ơn, lại nhìn thấy Liên quần sự nước mắt đầy mặt, nhất thời không rõ là làm sao.

Đến khi Liên quần sự nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Dực nhi....”

Ngơ ngác nhìn nam nhân trung niên gọi gã “Dực nhi” kia, hồi ức lúc nhỏ từ từ xuất hiện trong đầu, một nam nhân đã có hai đứa con lại cũng dần dần đỏ hốc mắt.

“Liên nhi, Liên nhi.....”

Á nam trung niên trong phòng nghe thấy phu quân còn chưa vào phòng đã bắt đầu gọi y, lo lắng là có chuyện gì, liền nhanh chóng đi đến trong sân.

Ra sân liền thấy phu quân sốt ruột đi đến, vỗ tay y ra hiệu y nhìn mấy người khác trong sân.

Trong sân một nam nhân thành niên vạm vỡ diu một á nam yếu ớt lại nhìn rất đẹp, bên cạnh còn có hai đứa nhỏ một trái một phải ôm đùi nam nhân, đôi mắt to tròn ừng ực nhìn y.

Liên nhi lại nhìn nam nhân vạm vỡ kia, sau đó liền nước mắt lả chả như Liên quần sự lúc đầu nhìn thấy nam nhân: “Dực nhi....”

Thanh Dực sớm đã hoãn tâm tình, nhưng lúc nhìn thấy á nam quen thuộc lại xa lạ này, lại cảm thấy xúc động như thế.

Người thẳng vòng đầu đương nhiên là Kim Ngọc Đường cái đích mà mọi người cùng hướng tới.

Phó Vọng Niên thấy nam nhân trung niên vừa nãy nhìn Thanh Dao kia đi lên trước đài, nói một đồng lời tăng bốc.

Lúc đi xuống đài như có như không nhìn phía Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên hơi di chuyển thân thể, liền chắn tầm mắt của người đó.

Người đó tựa hồ có chút bất ngờ, nhìn thẳng Phó Vọng Niên một cái, Phó Vọng Niên cũng im lặng nhìn người đó, sau đó nhìn thấy người đó lúng túng dời tầm mắt đi.

Thanh Dao luôn không phát hiện màn kỳ lạ này, lại ngây ra vì màn vừa thấy trên đài.

Phó Vọng Niên thấy Thanh Dao phân tâm, hỏi: “Tiểu Dao, hay không?”

Thanh Dao tư tưởng không tập trung đáp: “Hay.”

Phó Vọng Niên im lặng nhìn Thanh Dao một cái, lại nhìn trên đài, trong mắt bình tĩnh lóe qua các màu ánh sáng.

“Đói chưa? Đi ăn cơm trưa trước đi!” Phó Vọng Niên hỏi phụ lang trong lòng.

“Ừm, chúng ta đi đâu ăn?” Thanh Dao ngẩng đầu lên nhìn Phó Vọng Niên.

“Tiểu Dao muốn ăn gì?”

“Đi Kim Ngọc Đường được không, vừa nãy xem trận đấu của Kim Ngọc Đường, hình như rất được.”

“Vậy chúng ta đi Kim Ngọc Đường.”

“Thế nào, tiểu Dao cảm thấy ngon không?” Phó Vọng Niên gấp một miếng cá kho cho Thanh Dao.

Thanh Dao nuốt thịt cá trong miệng xuống, nói: “Ngon, có điều ta cảm thấy vẫn là phu quân nấu ngon nhất.”

Phó Vọng Niên cười, liền cũng ăn một miếng thịt cá, mùi vị được, chỉ là thời gian hơi lâu, phở liệu còn thiếu chút, nhưng mà có thể làm được như vậy cũng thật không hổ là tửu lâu nổi tiếng của Vinh Đô.

Phó Vọng Niên cầm bình rượu bên cạnh lên, rót ly rượu hoa mộc cho Thanh Dao, lại rót một ly cho chính mình.

Vừa nãy nghe nói rượu hoa mộc của Kim Ngọc Đường rất được á nam thích, Phó Vọng Niên liền cũng kêu một bình cho Thanh Dao nếm thử, Thanh Dao vừa uống một ly, đúng là rất thích rượu này.

Thanh Dao bưng ly rượu lên nhẹ nhàng nếm một ngụm, hỏi: “Phu quân, người nói vì sao rượu hoa mộc này lại thơm như vậy, ta lúc trước còn tưởng rượu đều là cay?”

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao má ửng hồng, nói: “Rượu cũng chia rất nhiều loại, nam nhân phần lớn đều thích uống rượu mạnh, mà á nam thì phần lớn thích uống rượu ngọt.”

“Vậy phu quân sao cũng uống rượu hoa mộc với ta?” Nhìn ly rượu của Phó Vọng Niên, Thanh Dao hiện tại mới phát hiện một vấn đề, đây là lần đầu tiên y nhìn thấy Phó Vọng Niên uống rượu.

“Ta cũng thích rượu hoa mộc, nên uống cùng tiểu Dao.”

Phó Vọng Niên lúc trước cũng có uống rượu, nhưng hắn không thích uống rượu quá mạnh, Thanh Dao thích rượu hoa mộc như thế, không biết có thích rượu nho không.

Tuy là rượu ngọt nhưng cũng chứa cồn, mà Phó Vọng Niên không ngờ Thanh Dao chỉ là uống mấy ly rượu hoa mộc liền hơi say.

Mị nhân như tơ lờ mờ nhìn Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên lòng sinh dập dờn, lại cũng chú ý thấy một đám nam nhân xung quanh vẻ mặt háo sắc nhìn Thanh Dao.

Phó Vọng Niên sớm đã biết Thanh Dao là một mỹ nhân, ngày trước bộ dáng quyến rũ của Thanh Dao đều là ở trong phòng mới có thể nhìn thấy, mà hiện tại Thanh Dao như vậy càng là thu hút đám nam nhân xung quanh.

Lúc vừa bắt đầu đến Kim Ngọc Đường này, Phó Vọng Niên liền nhìn thấy một vài nam nhân nhìn chằm chằm Thanh Dao, mà bây giờ càng là mắt mang theo khát vọng nhìn Thanh Dao có chút say.

Phó Vọng Niên đôi mắt sắc bén hung hăng trừng mấy nam nhân kia một cái, nhanh chóng ôm lấy Thanh Dao rời khỏi nơi khiến hắn khó chịu này.

Nhìn tiểu phu lang mị nhân như tơ trước ngực, ghen tuông nghĩ về sau vẫn là không thể để Thanh Dao uống rượu ở nơi công cộng, muốn uống cũng phải uống trong phòng.

Lúc ra cửa đi lướt qua vai nam nhân trung niên vừa nãy luôn nhìn Thanh Dao kia.

Phó Vọng Niên chỉ lo lắng Thanh Dao như vậy bị người khác nhìn thấy, liền không phát hiện nam nhân vừa lướt qua vai hắn.

Mà nam nhân trung niên kia lại đột nhiên xoay người nhìn bóng dáng Phó Vọng Niên dần dần đi xa, hồi lâu sau mới hồi thần.

Phó Vọng Niên vội vã về đến phòng thuê, đặt Thanh Dao say rượu trên giường, muốn ra ngoài bưng nước về rửa mặt cho Thanh Dao, lại bị Thanh Dao kéo tay áo.

Phó Vọng Niên xoay người nhìn Thanh Dao, môi mềm ẩm áp đột nhiên đến trên môi, mị nhân như tơ liền gần trước mắt.

Tuy hắn luôn ổn trọng, lúc này lại cũng cảm thấy tim đập gia tốc, như không còn là của hắn.

Thanh Dao sau khi say rượu là người chủ động như vậy sao?

Đầu lưỡi ngây ngô trượt qua cánh môi đầy đặn của hắn, Phó Vọng Niên chỉ cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, hiếm khi Thanh Dao chủ động như vậy.

Nhưng, hắn phát hiện hắn không chờ được.

Ngay từ khi Thanh Dao nhào đến trên người hắn thì đã dựng túp lều cấp bách cần phóng thích.

Đề Thanh Dao ngã trên giường, trực tiếp hôn môi mềm mang theo hương rượu hoa mộc, vừa vội vừa mạnh, hận không thể nuốt môi đỏ mê người này vào trong bụng.

Đôi tay cấp bách cởi quần áo trên người hai người, thân hình trắng kiện màu đồng cùng cơ thể thon gầy trắng ngần dưới ban ngày hiện ra rục rỏ khác thường.

Ánh sáng từ cửa sổ né tránh chiếu vào rơi trên da thịt hoàn toàn bất đồng, hai loại màu sắc quần nhau lại hòa hợp như thế.

Từng cái áo im lặng bay rơi trên sàn lạnh buốt lại như mang theo ấm áp nhàn nhạt, giống như bóng dáng triền miên kia, phân không rõ ai là ai.

Phó Vọng Niên khẩn thiết tách đôi chân ngọc thon dài ra, tìm đến nơi mê người kia, nhẹ nhàng xoay mấy vòng, liền trực tiếp cầm một ngón tay vào.

Thanh Dao sau khi nhẹ nhàng nhả mây một cái liền giãn ra, cơ thể trắng nõn không ngừng đẩy đến trong lòng Phó Vọng Niên, trong cổ họng nhẹ nhàng tràn ra tiếng: “Phu quân.....ta muốn.....”

Thanh Dao say rượu lại nũng nịu như vậy, y không chút che giấu hiện ra chân thật nhất.

Phó Vọng Niên chỉ cảm thấy Thanh Dao như vậy càng đáng yêu, ngậm lấy vành tai ửng đỏ, dùng giọng khàn mà trầm thấp nhẹ nhàng nói: “Được, vì phu liền cho tiểu Dao.”

Hồi lâu sau, Phó Vọng Niên sảng khoái nằm ngã trên giường, Thanh Dao mệt nhọc thì trực tiếp nằm sấp trên người tương đối rắn chắc của hắn.

Phó Vọng Niên đã lâu chưa từng thỏa mãn như vậy ôm Thanh Dao mỗi nhừ vô lực cùng nặng nề ngủ.

Hô hấp nhẹ nhàng im lặng vang trong phòng có chút yên tĩnh, hơi thở ấm muối trong không khí hồi lâu không tán.

Lúc tỉnh lại lần nữa đã là sáng sớm hôm sau.

Thanh Dao vừa mở mắt ra liền nhìn thấy đôi mắt chứa ý cười dịu dàng của Phó Vọng Niên.

Lúc này trên người hai người đều là không mảnh vải che thân, mà trên người y còn đầy dấu đỏ, Thanh Dao mờ mịt nhớ đến chuyện chiều qua.

Nhớ lại y hôm qua lại chủ động mời phu quân, nháy mắt thẹn đỏ mặt không dám nhìn Phó Vọng Niên, khó chịu động đậy cơ thể, lại phát hiện cả người mỗi nhừ vô lực, thẹn đỏ mặt trừng kẻ đầu têu một cái.

Phó Vọng Niên nhận được ánh mắt, cũng biết hắn hôm qua xung động, dịu giọng nói: “Tiểu Dao nằm lát nữa, ta đi nấu nước nóng đến trước.”

Chưa chờ Thanh Dao hồi thần, liền vội vàng đứng lên mặc y phục đi chuẩn bị nước nóng, chờ nước nóng xong, lại về đến trên giường bế Thanh Dao cùng tắm rửa.

Sau khi đổi chăn đệm, Phó Vọng Niên mới thả Thanh Dao trên giường, lại lấy ra thuốc mỡ tùy thân mang theo thoa thuốc cho Thanh Dao, lúc này mới nói: “Tiểu Dao, chúng ta hôm nay nghỉ ngơi một ngày, ngày mai tiếp tục đi chơi.”

Thanh Dao lúc này gương mặt vẫn đỏ, y đã cảm thấy y đủ mất mặt rồi, xoay đầu qua một bên không dám nhìn Phó Vọng Niên, lí nhí đáp: “Ừm.”

Phó Vọng Niên vỗ Thanh Dao rút trong chăn, sau đó đứng lên nói: “Ta đi chuẩn bị chút đồ ăn.”

Hai người sau khi ăn sáng xong liền ở trong nhà dọn dẹp phòng, dọn đông dẹp tây liền lại là cả ngày.

23. Chương 23: Có Vài Chuyện Khó

Sáng sớm ngày kế, mặt trời còn chỉ là vừa phóng một chút ấm áp, trong hẻm nhỏ thỉnh thoảng truyền đến tiếng vang cửa mở.

Thanh Dao ngủ đủ nhiều liền tỉnh dậy sớm, bên cạnh không ngừng truyền tới luồng hơi nóng, mở mắt liền là lồng ngực rộng vạm vỡ.

Trên mặt hơi dâng lên hơi nóng, nâng mắt nhìn thấy Phó Vọng Niên còn đang ngủ, liền im lặng nhìn chăm chăm khuôn mặt cương nghị rất lâu.

Như là bị mê hoặc vươn tay vuốt lên cặp lông mày đen sậm kia, sau đó từ từ rơi đến đôi môi mỏng kia, xúc cảm mềm mại như lúc hân hôn y.

Như là nhớ đến thân mật bao lần của hai người, gương mặt xinh đẹp không ai nhìn thấy lặng lẽ nhuốm lên một tầng đỏ.

Phó Vọng Niên vốn nên ngủ say lúc này nhẹ nhàng lẩm bẩm một tiếng: “Tiểu Dao, người thật đáng yêu.”

Thanh Dao “vèo” cái thu tay về, mắt phượng duyên dáng lén nhìn Phó Vọng Niên, thấy hân chỉ là nói mê, mới yên tâm vỗ ngực.

Lại nhìn sâu nam nhân bên người một cái, như là muốn gắt gao nhớ khuôn mặt cương nghị này vào trong đầu, lúc này mới lưu luyến dời tầm mắt.

Bò dậy cẩn thận bước qua nam nhân cao khỏe, sau đó nhẹ tay nhẹ chân mặc y phục mang giày, lại nhìn lên nam nhân ngủ say trên giường, lúc này mới lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Từ sau khi Phó Vọng Niên nhận việc bếp núc, cơ hội Thanh Dao có thể vào bếp nấu cơm liền là ít càng thêm ít.

Còn không nói Phó Vọng Niên không yên tâm dầu khói sẽ làm y khó chịu, y buổi sáng phần lớn cũng đều là dậy trễ hơn Phó Vọng Niên, liền luôn không có cơ hội hảo hảo vào bếp một lần.

Nghĩ đến khoảng thời gian này đều là Phó Vọng Niên thương y trăm điều, chỉ cảm thấy trong lòng ngọt như bôi mật, cùng lúc, y cũng hi vọng có thể làm vài chuyện cho Phó Vọng Niên.

Thế là, Thanh Dao sáng nay không dễ dàng có cơ hội có thể dậy sớm hơn phu quân liền quyết định muốn nấu cháo thịt và bánh bao hảo hảo chăm sóc phu quân luôn bận chiều cổ y.

Phó Vọng Niên mơ hồ muốn ôm lấy tiểu phu lang yêu kiều trong lòng, lại vô không khí, vươn tay xích bên trong chút nữa, đồng dạng trống không.

Trong nháy mắt mở hai mắt đen ra nhìn bên trong, trống không, vươn tay sờ ra giường, lạnh lạnh, cũng chính là đã một lúc lâu.

Phó Vọng Niên lúc này nhanh chóng đứng lên mặc y phục, trong hai mắt nhìn như bình tĩnh kia đột nhiên gợn sóng.

Nháy mắt mở cửa phòng ra, một mùi thơm thừa cơ bay vào trong phòng, khứu giác nhạy bén liền biết đây là cháo thịt Thanh Dao nấu.

Chỉ bởi vì lúc hân bị thương chính là Thanh Dao mỗi ngày dậy sớm nấu cháo cho hân như vậy, lại im lặng dứt hân uống cháo.

Trong lòng Phó Vọng Niên một trận vui vẻ, đi đến nhà bếp nóc nhà còn bốc lên khói đen kia, mùi thơm liền càng thêm đậm đà.

Vừa vào bếp, liền thấy phu lang đức hạnh của hân cẩn thận bưng bánh bao nóng hổi đặt trên bàn nhỏ.

Thanh Dao sau khi đặt bánh bao trên bàn xong, lúc này mới nhìn Phó Vọng Niên, một cái mỉm cười ngọt ngào im lặng hiện ra trên mặt: “Phu quân dậy rồi, xúc miệng liền có thể ăn sáng.”

Phó Vọng Niên nhìn nụ cười ngọt ngào kia, cũng không tự giác cười đáp lại, trong nụ cười đó đầy hạnh phúc.

Buổi sáng thức dậy, nhìn thấy người yêu lộ ra mỉm cười ngọt ngào với hắn cũng là nguyện vọng từ trước đến nay của hắn.

Hiện giờ, Thanh Dao đã không phải lần đầu tiên mỉm cười với hắn như vậy, nhưng hắn mỗi lần nhìn thấy liền cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc.

Bước lớn đi đến bên người Thanh Dao, lúc Thanh Dao còn chưa hồi thần nhanh chóng thơm trộm một cái trên mặt trắng nõn, liền thấy Thanh Dao thẹn đỏ mặt trừng hắn một cái.

Phó Vọng Niên cười ha hả, tâm tình rất tốt, liền đi ra ngoài phòng múc chút nước rửa mặt một phen, tức thì cả người đều thần thanh khí sảng.

Thanh Dao thấy Phó Vọng Niên đã rửa mặt xong, thì hô với hắn: “Phu quân mau đến ăn sáng, lát nữa sẽ nguội.”

Phó Vọng Niên ở xa xa bên ngoài đáp một tiếng, sau đó liền nhanh chóng về đến trong phòng, lúc này Thanh Dao đã múc cháo thịt cho hai người xong.

Phó Vọng Niên cầm một cái bánh bao lên, liền thấy Thanh Dao vẻ mặt chờ mong nhìn hắn, cắn miếng lớn bánh bao thơm mềm, Phó Vọng Niên nhai a nhai, sau đó nuốt xuống, cuối cùng nói: “Rất ngon, thơm thơm mềm mềm, tiểu Dao cũng mau nếm thử.”

Được Phó Vọng Niên khẳng định, Thanh Dao cũng lấy một cái bánh bao nhẹ nhàng cắn một miếng, nói: “Phu quân thích ăn bánh bao gì, lần sau ta gói một ít bánh bao phu quân thích ăn.”

Phó Vọng Niên ăn xong một cái bánh bao, lấy cái nữa, nghĩ ngợi, nói: “Đều được, có điều đừng ngọt quá là được, nếu tiểu Dao thích ngọt, vậy cũng không sao.”

Lại giải quyết nhanh chóng một cái bánh bao, Phó Vọng Niên liền vươn tay lấy cái bánh bao thứ ba, mà Thanh Dao lúc này còn đang ăn cái đầu tiên, có điều thấy Phó Vọng Niên thích bánh bao này như thế, trong lòng Thanh Dao lại rất vui vẻ.

Thanh Dao không biết trù nghệ của y tuy không tốt lắm, nhưng bánh bao y gói lại thật sự ngon, nên Phó Vọng Niên cũng thích ăn.

Phó Vọng Niên ăn xong cái thứ ba, muốn vươn tay lấy cái thứ tư, nhìn thấy Thanh Dao ngơ ngác nhìn hắn, hỏi: “Sao vậy?”

Thanh Dao hỏi: “Phu quân, người có phải rất đói không, ta có cần gói thêm mấy cái nữa không?”

Thanh Dao nhìn bốn cái bánh bao còn lại, phu quân vừa rồi đã ăn ba cái, nhưng nhìn dáng vẻ của phu quân hình như một chút đều chưa no, y có phải gói quá ít không?

Phó Vọng Niên nghe thấy lời này mặt lộ bộ, sao hắn cảm thấy lời này của Thanh Dao nói như hắn là quỷ chết đói vậy!

Xoay đầu nhìn lồng đựng bánh bao chỉ còn lại bốn cái, nhớ hắn vừa rồi là nhìn thấy rất nhiều cái mà!

Trong đầu đếm kỹ hắn vừa rồi đã ăn mấy cái, sau đó phát hiện hắn lại ăn ba cái trong lúc Thanh Dao còn ăn cái đầu tiên, hèn gì Thanh Dao sẽ nhìn hắn như vậy.

Mấy cái bánh bao này cũng rất to, hắn đoán chừng sức ăn như thế của Thanh Dao cũng chỉ ăn được một cái thêm uống một chén cháo cũng xấp xỉ, mà hắn lại trong thời gian ngắn ngủi ăn hết ba cái.

Tuy như vậy, Phó Vọng Niên vẫn là vươn tay lấy cái thứ tư, hết cách, ai bảo hắn thích ăn bánh bao Thanh Dao làm a, hơn nữa là bánh bao lâu lắm không gặp.

Phó Vọng Niên cắn một miếng bánh bao thơm mềm, sau đó nói: “Không cần, ta cũng gần no rồi, đều tại bánh bao tiểu Dao gói ngon quá, ăn rồi ăn liền quên đã ăn mấy cái.”

Thanh Dao kinh hãi nhìn Phó Vọng Niên, hỏi: “Phu quân thích ăn bánh bao này sao?”

Phó Vọng Niên cười gật đầu, nói: “Ừ, trù nghệ của tiểu Dao tuy không tốt, nhưng cháo tiểu Dao nấu, bánh bao gói lại thật sự rất ngon, cả bánh bao bán bên ngoài đều kém hơn.”

Hắn kỳ thật cũng không nói sai, họ hơn một tháng nay xác thực cũng từng ăn không ít bánh bao bên ngoài, nhưng bánh bao Thanh Dao làm xác thực là ngon hơn nhiều.

Thanh Dao tuy rất vui khi Phó Vọng Niên thích ăn bánh bao này, nhưng nghe thấy Phó Vọng Niên nói đến trù nghệ, mắt phượng trừng Phó Vọng Niên một cái, Phó Vọng Niên chỉ là cười ha hả đón nhận.

Ăn bánh bao xong sau đó uống một chén cháo thịt thơm, Phó Vọng Niên lúc này mới thỏa mãn bỏ chén đĩa xuống, Thanh Dao thấy Phó Vọng Niên ăn no, liền muốn đứng lên dọn mặt bàn.

Phó Vọng Niên lại mở miệng nói: “Tiểu Dao nghỉ ngơi một lát trước, lát nữa rồi dọn.”

Thanh Dao dừng động tác, hai người gần như thời thời khắc khắc đều ở cùng nhau, nhất thời cũng không biết nên nói gì, chỉ ngáy người nhìn Phó Vọng Niên, lại nhìn sân.

Phó Vọng Niên lại cũng không cảm thấy nhàm chán, chỉ muốn như vậy im lặng nhìn Thanh Dao, nghĩ đến buổi sáng đột nhiên không thấy Thanh Dao, hắn liền có chút hoảng hốt, đây là lần đầu tiên sau khi hắn lành vết thương tỉnh dậy không thấy Thanh Dao.

Tuy biết Thanh Dao sẽ không đi đâu, nhưng lúc đó hắn xác thực có chút hoảng loạn, giống như vài chuyện về Thanh Dao tiềm tàng trong lòng.

Đó như là một con mãnh thú không biết tên, tùy thời đều có khả năng cứ vậy xông ra, chỉ là hậu quả này là thế nào lại chẳng biết.

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao, dịu giọng nói: “Tiểu Dao, người đến bên ta.”

Thanh Dao theo lời đứng lên, sau đó nhẹ xê dịch bước chân đến bên người Phó Vọng Niên, eo mảnh liền bị hai tay Phó Vọng Niên ôm lấy.

Đầu Phó Vọng Niên liền thừa thế vùi trong lòng y, nhất thời không rõ Phó Vọng Niên là làm sao, liền im lặng cúi đầu nhìn Phó Vọng Niên trong lòng.

Giọng Phó Vọng Niên trầm thấp lại không bình tĩnh như dĩ vãng sâu muộn vang lên: “Tiểu Dao, chúng ta mãi mãi bên nhau được không?”

Thanh Dao nhú đôi mày, khó hiểu Phó Vọng Niên vì sao đột nhiên nói ra câu như vậy, y đã gả cho hắn, tất nhiên là mãi mãi ở cùng hắn a!

Lại biết Phó Vọng Niên lúc này muốn có được lời hứa của y, liền nghiêm túc đáp: “Ừm, chúng ta mãi mãi bên nhau.”

Phó Vọng Niên bế Thanh Dao lên, để y ngồi trên đùi hắn, sau đó im lặng nhìn đôi con người trong suốt sáng rực kia.

Dùng giọng nói ôn nhu trầm thấp nhẹ nhàng nói: “Ta yêu người, tiểu Dao.”

Lời yêu đột ngột làm khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ nhuốm lên một tầng đỏ đẹp, hai tay Thanh Dao vòng lên cổ Phó Vọng Niên, có chút e thẹn, có chút ngọt ngào.

Thấp giọng rì rầm: “Ta cũng yêu người, người đến từ dị thế.”

Phó Vọng Niên đực ra, Thanh Dao lúc trước đều chỉ là nói thích hắn, vậy Thanh Dao bây giờ từ đầu đến đuôi yêu liền chỉ là hắn sao?

Như là cảm ngộ được trong lòng Phó Vọng Niên, Thanh Dao mở miệng lần nữa, lại bốt e thẹn trước đó: “Trước khi chưa gả cho hắn ta, ta tưởng ta từng thích một người, nhưng lần trước sau khi gặp mặt, ta mới biết đó chỉ là lầm tưởng của ta, cho đến khi gặp người, ta mới biết cảm giác thích một người, cảm giác yêu một người.”

Thanh Dao đỏ mặt nói lời trong lòng với Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên sau khi nghe xong đột nhiên cười ngốc, Thanh Dao thấy Phó Vọng Niên như vậy, liền cũng hơi nhếch khóe môi.

“Ta chưa bao giờ có xưng hô hần ta như thế, người là nam nhân duy nhất đời này ta xưng hô như vậy.”

Phó Vọng Niên càng là vui vẻ cười ngốc hôn hôn má Thanh Dao, hần lại là nam nhân duy nhất Thanh Dao xưng hô như thế, mọi bất an trong lòng đều đã sút giảm.

“Nam nhân có thể làm phu quân tiểu Dao chỉ có ta, nam nhân khác chỉ có thể lần qua một bên.” Phó Vọng Niên đắc ý hừ nhẹ, sau đó lại thấp giọng nói bên tai trắng ngần: “Ta thích nghe tiểu Dao gọi vi phu như thế.”

Thanh Dao then đỏ mặt, y vừa ngẩn người lại nói lời ngượng ngùng như thế, có điều lại cũng là cam tâm tình nguyện, ai bảo y là thật sự yêu người luôn thương yêu y này!

Thanh Dao vươn tay phải ra đẩy đẩy lồng ngực trắng kiện, lại không có nửa phần thúc đẩy, thấy Phó Vọng Niên khó hiểu nhìn y, Thanh Dao đành phải nói: “Ta dọn mặt bàn trước, phu quân không phải nói hôm nay muốn ra ngoài dạo chút sao?”

Đầy mặt chờ mong nhìn Phó Vọng Niên, y còn nhớ lời Phó Vọng Niên từng nói hôm qua, hiếm khi đi xa một lần, tất nhiên là phải ra ngoài dạo nhiều chút mới được a!

Được Thanh Dao nhắc nhở, Phó Vọng Niên lúc này mới nhớ đến lời hôm qua hần từng nói.

Tuy rất muốn luôn ôm phu lang thân ái như vậy, nhưng cũng không thể thất hứa chuyện đã đáp ứng Thanh Dao.

Thừa cơ in một cái hôn trên mặt trắng nõn kia, lúc này mới lưu luyến không rời thả Thanh Dao đã mặt đỏ tai hồng ra.

Thanh Dao được tự do vội vàng nhảy ra, chỉ sợ Phó Vọng Niên lại đột nhiên làm ra hành động ngượng ngùng gì.

Họ hôm qua vào ban ngày ban mặt làm chuyện đó đã làm y không mặt mũi gặp người, lần này càng không dám tùy ý đến gần Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên lần đầu thấy bộ dáng chiến đấu của Thanh Dao, vĩnh miện cười trộm.

Thanh Dao thật là ngày càng đáng yêu, Phó Vọng Niên cảm thấy mỗi lần phát hiện một bất đồng của Thanh Dao lại có kinh hỉ bất đồng.

Thanh Dao lại mặc kệ nụ cười thiếu đánh của Phó Vọng Niên, vội vàng dọn mặt bàn xong liền về bếp rửa chén đĩa.

Sau đó lại về trong phòng dọn một phen, hai người liền tay nắm tay ra khỏi hẻm nhỏ đi đến đường lớn náo nhiệt.

Đương nhiên nắm tay là bởi vì Thanh Dao không lay chuyển được Phó Vọng Niên, mới tay nắm tay với Phó Vọng Niên ra cửa.

24. Chương 24: Chiêu Thân

Phó Vọng Niên gió xuân đầy mặt cùng Thanh Dao tay nắm tay đi qua đường lớn người tới lui, xúc cảm trên tay ấm áp trơn mềm như thế.

Hai người nắm tay này, một người đoan chính cương nghị, một người thanh nhã xinh đẹp liền cũng hấp dẫn ánh mắt không ít người.

Nhất là mấy nam nhân qua đường kia còn sẽ dừng ánh mắt lại trên người Thanh Dao rất lâu, Thanh Dao không chú ý đến mấy cái này, lại là bị mấy quầy hàng trên đường hấp dẫn ánh mắt.

Phó Vọng Niên thì hung hăng trừng mắt mấy nam nhân luôn nhìn chằm chằm Thanh Dao, sao hắn cảm thấy dạo này rất nhiều nam nhân đều nhìn Thanh Dao nhà hắn!

Phó Vọng Niên tất nhiên không biết Thanh Dao vốn chính là một á nam đoan trang nhã nhặn, á nam như vậy thường sẽ rất được hoan nghênh.

Lúc ở trấn Hoa Dương, mọi người đều là người quen nhìn nhiều lần cũng quen, thêm lúc đó Thanh Dao đều là vẻ mặt lãnh đạm, liền cũng không quá nhiều người chú ý.

Mà nay vẻ mặt này của Thanh Dao là được hắn thương yêu ra, lãnh đạm ngày xưa dần dần cởi bỏ, theo đến là thần thái.

Y hiện tại chính là một á nam đã thành hôn đoan trang nề nã, tao nhã, đôi mắt phượng thỉnh thoảng lộ ra e thẹn liền làm mấy nam nhân này thất thần, cũng khó trách họ sẽ nhìn Thanh Dao.

Thanh Dao thay đổi Phó Vọng Niên tất nhiên là biết, chỉ là chưa từng nghĩ thay đổi này của Thanh Dao lại dẫn đến đồng ong mật.

Nhìn mấy nam nhân kia, trong lòng Phó Vọng Niên liền nghĩ thầm: Về sau ra cửa hắn vẫn là phải tùy thời theo bên người Thanh Dao mới được.

Lại quét nhìn một lượt xung quanh, sau đó liền nhìn Thanh Dao, dịu giọng hỏi: “Tiểu Dao, muốn đi đâu chơi đây?”

Thanh Dao xoay đầu qua liền đụng ngay ánh mắt như nước của Phó Vọng Niên, liền nói: “Ta không biết nơi này có nơi vui nào, phu quân chọn đi?”

Mấy nam nhân xung quanh nghe thấy một tiếng “phu quân” mềm mại của Thanh Dao thầm thương tâm, sao á nam tốt đều bị chọn hết!

Hâm mộ ghen tị hận nhìn Phó Vọng Niên, nam nhân này có gì tốt, chỉ đáng vẻ cường tráng khỏe mạnh chút thôi.

Phó Vọng Niên thì đặc ý nhìn mấy nam nhân mất mác kia, hừ hừ, Thanh Dao là phu lang của ta, các người là không có cơ hội.

Đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào, người trên đường liền nhón nháo chạy đến hướng âm thanh, vài người qua đường cứ đụng trúng Thanh Dao.

Phó Vọng Niên nhíu đôi mày rậm, vội vàng bảo hộ Thanh Dao trong lòng, mấy người này là đi đâu thai hay gì! Đều không nhìn đường.

Sau khi chờ người đều qua, Phó Vọng Niên lúc này mới thả tiểu Dao ra, lo lắng xoay Thanh Dao hai vòng.

Trong con người đen đều là lo lắng, hỏi: “Tiểu Dao, có bị thương không?”

Thanh Dao lắc đầu, nâng mắt nhìn hướng đám người kia, nói: “Chúng ta cũng qua xem thử, được không?”

Phó Vọng Niên thấy Thanh Dao thật sự không sao, mới xoay đầu nhìn phía kia, sau đó nắm tay Thanh Dao đi đến hướng vậy đây người kia.

Hai người đến nơi đây người kia, lại thấy mấy chữ lớn mạ vàng của tấm biển trên cửa đúng lúc là “Lương Phượng lâu”.

Nhất thời có chút khó hiểu, hai mặt nhìn nhau hồi lâu, Thanh Dao hỏi: “Phu quân, không phải nói Lương Phượng lâu này buổi tối mới mở sao?”

“Ta cũng rất kỳ quái, có thể là đã xảy ra chuyện lớn gì đó!” Phó Vọng Niên đồng dạng là khó hiểu, nghĩ thậm có thể là đã xảy ra chuyện gì!

“Nghe nói chưa? Nghe nói Phượng Miên của Lương Phượng lâu này hôm nay đây là muốn cử hành đại hội chiêu thân?”

“Cái gì, chiêu thân, người nói Phượng Miên này muốn chiêu thân, ta nói huynh đài người có phải nhầm lẫn không, ai không biết Phượng Miên này chẳng qua là một tiểu quan hết thời, mấy năm trước còn dễ nói, nhưng bây giờ, khó.”

“Vậy người không biết rồi! Nghe nói Phượng Miên này a, mấy ngày trước đã mất thuần khiết, cha của Lương Phượng lâu này liền muốn tìm cơ hội nhanh tiến y ra ngoài?”

“Không phải chứ, nếu thật là như huynh đài nói, té ra đây là muốn để mấy người không hiểu rõ tình hình đến làm cừu nhân!”

Phó Vọng Niên nghe mấy lời này, thầm nhủ mày, không ngờ nam nhân nơi này đúng là không khác gì mấy nam nhân nào đó của kiếp trước.

Tiếng ồn ào xung quanh ngày càng lớn, Phó Vọng Niên thì im lặng không phát biểu bất cứ lời gì.

Ngẩng đầu nhìn tầng hai, liền thấy lúc này một á nam trung niên ăn mặc hơi ẻo lả đang đi ra, trên búi tóc còn mang theo một cái trâm ngọc trai.

Phó Vọng Niên xem như là lần đầu tiên nhìn thấy ăn mặc ẻo lả như vậy, lại cũng làm hắn hiểu vương triều Vinh Hoa này rốt cuộc vẫn là khác xã hội toàn nam nhân.

Càng đến thành thị lớn thì càng dễ nhìn ra khác biệt giữa thành thị lớn với thành thị nhỏ.

Không nói mấy chuyện hắn và Thanh Dao gặp được cả đường đến đây, chỉ lấy lần cùng Thanh Dao đi Kim Ngọc Đường ăn cơm, hắn cũng nghe thấy vài tiểu tư xưng hô phu lang của chủ tử là phu nhân.

Có lẽ đây đều là xưng hô của mấy nhà giàu, đến đây lâu rồi, Phó Vọng Niên đã thấy vài chuyện trái lại cũng không ngạc nhiên.

Xoay đầu nhìn tóc đen nhánh của Thanh Dao lại chỉ cần một cây trâm gỗ đào đơn giản vén một búi tóc của người đã thành hôn.

Trâm gỗ kiểu dáng đơn giản này làm mái tóc đen mềm mượt kia hơi có vẻ đơn bạc, lại có một phen xinh xắn nhỏ nhã khác.

Chuyên chú như có như không của Phó Vọng Niên làm Thanh Dao có chút để ý, ngẩng đầu nhìn Phó Vọng Niên, trong mắt mang theo chút nghi hoặc.

“Phu quân, trên đầu ta có thứ gì sao?”

Phó Vọng Niên cười lắc đầu, trong mắt ẩn ẩn mang theo ít trầm tư, lại là lóe qua một cái.

“Không sao, tiểu Dao muốn tiếp tục xem đại hội chiêu thân này sao?”

Đối với hắn mà nói, này xem hay không đều không có chuyện ghê gớm gì, có điều nếu Thanh Dao muốn xem, hắn trái lại sẽ nguyện ý xem cùng Thanh Dao.

Thanh Dao lúc này lại ngẩng đầu nhìn á nam trung niên trên tầng hai Lương Phượng lâu, cũng là tú ông Phượng cha của Lương Phượng lâu này.

Phó Vọng Niên im lặng nhìn nghi hoặc lóe lên trong mắt Thanh Dao, hơi nâng mắt quan sát tú ông kia một phen, chẳng lẽ Thanh Dao đã từng gặp?

Lại nghe thấy Thanh Dao vô ý thức nhẹ nhàng lẩm bẩm một câu: “Thức thức.”

Phó Vọng Niên nhướng mày, xem ra Thanh Dao là thật sự từng gặp tú ông kia, vậy đến nay mọi nghi hoặc đều có chút mạch lạc.

“Tiểu Dao, người vừa nãy nói gì?”

Thanh Dao lại khó hiểu nhìn Phó Vọng Niên, nghiêng đầu hỏi: “Ta vừa nãy có nói gì sao?”

Phó Vọng Niên cười nhẹ nhàng vỗ má mềm mại, nói: “Không sao, hắn là xung quanh ồn quá, ta nhất thời nghe nhầm.”

Trong lòng lại khẳng định Thanh Dao hắn là đã quên vài chuyện, như lời nói mê tối đó ở Trố Châu.

Đám người lúc này đột nhiên nóng hừng hực lên, Phó Vọng Niên và Thanh Dao ngẩng đầu nhìn tầng hai.

Một á nam ôn nhuận như gió đi ra, lại mặc một thân xiêm y đỏ thẫm, như hai loại cực đoan xung đột.

Tuy cách có chút xa, nhưng Phó Vọng Niên lại cảm thấy á nam đó không như người sống trong quan lâu.

Lương Phượng lâu này tuy nói tốt như thế, nhưng Phó Vọng Niên lại cũng hiểu, nghề này dầu sao vẫn là dính một chữ “quan”, người trong đó ít nhiều đều sẽ mang theo chút vị phong trần.

Mà á nam trên lầu lại không có cảm giác như thế, giống như lưu lạc đến nơi đó, lại vẫn bảo trì bản ngã.

Á nam mặc áo đỏ đỏ vừa ra, xung quanh liền bắt đầu có chút rối loạn, Phó Vọng Niên im lặng chú ý những động tĩnh này, lại không có lên tiếng.

“Ta nói cha, những năm qua vì sao không giúp tiểu công tử Phượng Miên chiêu thân, vì sao chờ đã quá tuổi mới muốn chiêu thân giúp tiểu công tử?”

“Đúng vậy đúng vậy, người nói ai sẽ nguyện ý muốn một á nam đã qua 20, còn là một tiểu quan.”

“Tuy nói Lương Phượng lâu này là bán nghệ không bán thân, nhưng tiểu công tử Phượng Miên này lại cũng chung quy là nam quan a, nhìn chút còn được, nhưng nếu thật thú về nhà, vậy cũng không thể được.”

“Đúng vậy, mấy ngày trước còn nghe nói, tiểu công tử Phượng Miên này như là đã không phải thân thuần khiết, không biết cha có biết chuyện này không?”

Lời vừa ra, đám người chung quanh liền như kiến rơi vào nồi, ánh mắt đầy phức tạp nhìn á nam trên lầu.

Khoảng cách có chút xa, cũng nhìn không rõ á nam trên lầu có biến hóa gì, Phó Vọng Niên lại như nhìn thấy á nam đó run rẩy.

Mà Thanh Dao lúc này nhìn á nam đó liền nghĩ đến y lúc trước, đột nhiên cảm thấy mấy nam nhân chung quanh giống như tên Phó Vọng Niên trước kia.

Trong lòng đột nhiên rất sợ Phó Vọng Niên chê cười á nam đó như nam nhân chung quanh, Thanh Dao ngẩng đầu nhìn Phó Vọng Niên, vừa vận dụng ngay con ngươi đen của Phó Vọng Niên.

Con ngươi đen sâu không có bất cứ trào phúng gì, cũng không có bất cứ cười đùa gì, ánh mắt trong sáng vô tư như thế, như hắc của trước giờ.

Đột nhiên cảm thấy tảng đá trong lòng rơi xuống, Phó Vọng Niên thật sự khác mấy người này, y đã sớm biết, y cũng nên tin tưởng.

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, Thanh Dao vừa rồi hình như là lo lắng hẳn sẽ chê cười á nam đó giống như người khác!

“Tiểu Dao, người là đang lo ta cũng sẽ chê cười á nam trên lầu kia sao?”

Thanh Dao đột nhiên đỏ mặt, hoài nghi phụ quân của mình xác thực sẽ làm người cảm thấy không phải một phu lang tốt, nhưng vẫn nhẹ nhàng gạt đầu.

Phó Vọng Niên cười nhẹ, đến bên tai Thanh Dao thấp giọng nói: “Ta nhìn ra á nam trên lầu không giống như họ nói, cũng tốt như người ở trong mắt ta, ta sẽ không bởi vì thân phận của y mà xem thường y, tiểu Dao yên tâm đi!”

Thanh Dao gạt đầu, không biết vì sao, y cũng luôn cảm thấy á nam đó không phải người như thế, cũng hi vọng Phó Vọng Niên đừng chê cười người có cảnh ngộ tương tự y.

Á nam trên lầu và Phượng cha còn chưa mở miệng nói một câu, liền bị đám nam nhân nọ trên đường người một câu ta một câu nói đến sắc mặt hai người trắng bệch.

“Nghe nói chưa? Hình như là nói nam nhân làm tiểu công tử mất thuần khiết là con một của Bạch Đại lão bản.”

“Này không phải kẻ ngốc kia sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, đúng là nhìn không ra kẻ ngốc kia hóa ra cũng là biết chuyện nam nhân thích làm!”

“Vậy Bạch Đại lão bản không phải không cần lo lắng nhà gã sẽ đứt hương hỏa?”

“Lời này người nên nói cẩn thận chút, ai không biết Bạch Đại lão bản rất sùng nhi tử ngọc của gã.”

“Sùng nữa vẫn chỉ là một kẻ ngọc....”

Phó Vọng Niên im lặng nghe thảo luận chung quanh, ẩn ẩn cảm thấy có chút ngạc nhiên, lại cũng không rõ hẳn nên ngạc nhiên cái gì.

Lúc thảo luận chung quanh như muốn đẩy mạnh, Phó Vọng Niên đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng xuất hiện ở tầng hai, bất ngờ có chút không hoàn hồn kịp.

Màn hân vừa nãy nhìn thấy, đó là khinh công đi!

Bóng dáng đột ngột nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên tầng hai, một thanh kiếm tùy thân mang theo, đột nhiên làm hân ý thức được hẳn là nhìn thấy hiệp sĩ trong truyền thuyết.

Chỉ thấy nam nhân thân mặc áo choàng lam đậm kia dùng đôi mắt sắc bén liếc nhìn đám người trên phố một cái.

Mà người bị nam nhân kia liếc qua như là bị người điểm huyết cam, đột nhiên cam nín.

Nam nhân lúc này mới lễ độ chấp tay chào với Phượng cha và Phượng Miên bị dọa bên cạnh, sau đó to giọng nói: “Chủ tử nhà ta hôm nay bảo ta đến chiêu thân, sinh lễ theo sau đến, hi vọng Phượng cha có thể tiếp nhận cầu thân của chủ tử nhà ta.”

Lời này nam nhân nói rất to, như tận lực để đám nam nhân trên phố nghe được.

Mà đám nam nhân trên phố nghe thấy câu này, cũng bắt đầu thảo luận sôi nổi, lại không ngờ thật có người đền cầu hôn.

Phó Vọng Niên nghe rồi nghe cũng biết đám nam nhân này nói là chuyện gì.

Hóa ra chủ tử của hiệp sĩ kia lại chính là Bạch Đại công tử họ thảo luận lúc nãy, hèn gì đám nam nhân này sẽ giật mình như vậy.

Bất quá Phó Vọng Niên lại có chút bất ngờ, đã là một kẻ ngọc thì sao sẽ có hạ nhân trung thành như vậy, nhìn dáng vẻ của nam nhân kia lại thật sự rất trung thành với chủ tử nhà hắn.

Lúc đám nam nhân này thảo luận sôi nổi, sinh lễ nam nhân nói lại là chậm rãi đến.

Nam nhân vậy xem sững sờ nhìn mấy xe ngựa được ngựa lớn cao to kéo, từng thùng quý giá cũng làm người biết sinh lễ quả thật là không ít.

Họ hôm nay có phải đã quên đánh bóng mắt mới ra cửa không?

Sinh lễ hậu hình như vậy lại là sinh lễ cầu hôn một tiểu quan hết thời.

25. Chương 25: Hình Như Có Hỉ Rồi

Phó Vọng Niên tuy cũng là bị sinh lễ nhiều như vậy chói đến có chút thất thần, lại vẫn bảo trì chút tỉnh táo.

“Phu quân, vậy mà sẽ có sinh lễ nhiều như thế, trông hình như rất đồ sộ nha!” Thanh Dao có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn sinh lễ chậm rãi đến.

“Tiểu Dao có phải chê vì phu không có sinh lễ không, hôm nào vì phu bù lại được không?” Cúi đầu nhìn Thanh Dao, Phó Vọng Niên có chút ám muội cười.

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên, vẻ mặt cạ lời, y lại không phải ý này, chỉ là chưa từng thấy cảnh cầu hôn đồ sộ như vậy mà thôi.

Thấy Thanh Dao vẻ mặt như vậy, Phó Vọng Niên chỉ cười không nói, y như vậy cũng thật là có một phen phong tình khác.

Hai người sống chung càng lâu, thì càng hiểu rõ bất đồng của Thanh Dao, mà hẳn cảm thấy quá trình này cũng rất có ý nghĩa.

Thanh Dao thấy bộ dáng như cười như không của Phó Vọng Niên, cũng biết hẳn vừa nãy đã nói gì, mặt trắng ngần lộ ra màu hồng.

“Tiểu Dao còn muốn xem không? Hay đi dạo nơi khác trước?” Tuy nói rất thích nhìn sắc mặt hồng hào của y, nhưng thời tiết này cũng thật là nóng, sắc mặt kia của y xem ra như vàng đỏ phơi nắng mà ra.

Lúc này đúng lúc giờ ngọ, ánh nắng nóng rất chiếu qua phố thị phồn hoa này, Thanh Dao nâng tay che ánh sáng nóng bức, gật đầu với Phó Vọng Niên.

Lúc này thật sự là nóng quá, đứng tiếp như vậy nói không chừng sẽ trúng nắng, y không muốn cứ làm Phó Vọng Niên lo lắng.

Phó Vọng Niên thấy Thanh Dao gật đầu, tay phải chạm tay trái kia, tất nhiên nắm chen ra khỏi đám người.

Hai người xoay người, cũng không biết phía sau đang có một bóng dáng quen thuộc đang đi đến hướng của hai người.

Lúc Thanh Dực không dễ dàng xuyên qua đám người đến chỗ vừa nãy nhìn thấy Thanh Dao, lại không thấy bóng dáng hai người nữa, gãi ót.

Gã vừa nãy không có nhìn nhầm a, tuy Thanh Dao xem ra có chút khác, nhưng Phó Vọng Niên gã sẽ không nhận sai a!

Sao gã không dễ dàng đến được đây, lại không thấy bóng dáng hai người nữa.

Sốt ruột nhìn bốn phía, lại bị đám người vây đến không thấy một khe hở, cuối cùng đành phải tùy tiện từ một hướng chen qua.

Phó Vọng Niên và Thanh Dao không dễ dàng mới ra khỏi nơi đây người kia, lúc này trên trán hai người cũng toát ra tầng mồ hôi mịn.

Mồ hôi dưới ánh nắng ắn ắn hiện ra chút bóng láng, lại thấy mồ hôi trên trán Phó Vọng Niên sắp chảy vào khóe mắt.

Thanh Dao nâng tay phải lên lấy tay áo lau mồ hôi trên trán giúp hẳn, hẳn thì vẻ mặt hưởng thụ mặc Thanh Dao lau mồ hôi cho hẳn.

Mấy sợi tóc đen nhánh lướt qua trên mặt, ngựa ngựa tê dại, Phó Vọng Niên liền vươn tay vén tóc giúp Thanh Dao.

Mà bụng ngón tay nhẵn bóng chậm rãi rơi đến trên hoa văn hoa mai tinh xảo kia, rất có hứng thú mô tả đường vân kia một phen.

Thanh Dao ngơ ngác nhìn chăm chú nhu tình như nước hiện ra trong mắt nam nhân, gò má vốn có chút hồng liền càng hồng hơn.

Da thịt tinh tế tỉ mỉ trên tay dần dần có chút nóng lên, Phó Vọng Niên cúi đầu nhìn kỹ hai bên gò má Thanh Dao, lại như táo chín đỏ.

Môi cong lên một đường cong, thu tay về liền nắm tay Thanh Dao, cười nói: “Chúng ta đi dạo đi!”

Thanh Dao then đỏ mặt, mặc ý hẳn nắm tay y, y cũng bắt đầu thích ứng nam nhân hở ra là liền nắm tay y.

Có điều ở ban ngày ban mặt, phu phu họ ngọt ngào như vậy, luôn cảm thấy có chút then thùng.

Dạo một phen trên đường lớn, thẳng đến đi ngang một tửu lâu, ngửi được mùi thức ăn khiến người thèm ăn, lúc này mới cảm thấy sớm đã đói.

Từ ngoài nhìn vào trong tửu lâu, đầy ắp đều là khách, thậm chí đều có thể cảm nhận được hơi nóng từ bên trong tán ra.

Thời tiết này rất nóng, có vài người khách còn để trần cánh tay, tương ăn đồ tuy thô tục, lại cũng là hành vi nguyên bản nhất hưởng thụ mỹ thực.

Hai người còn chưa đến gần cửa lớn, một tiểu nhị liền tiến lên chào hỏi nhiệt tình: “Khách quan là đến ăn cơm đi! Tầng hai có nhã gian, hai vị mời lên lầu!”

Phó Vọng Niên cũng không tiếp lời, cùng Thanh Dao lên tầng hai tìm bàn sát cửa sổ, sau đó xoay đầu nói với tiểu nhị: “Cho ta cá chép kho, thịt xào nấm hương, thêm rau xanh, hai chén cơm lớn là được.”

Đang nói đồng thời Phó Vọng Niên lướt một vòng chung quanh, tầng hai này đúng là tao nhã hơn tầng một nhiều, khách đều rất có phong độ văn nhân mặc sĩ.

Tiểu nhị xách ấm trà trên bàn rót trà cho hai người, sau đó khom lưng nói tiếng “vâng” liền bạch bạch bạch chạy xuống cầu thang.

Lúc này bận rộn a! Tuy nói cậu cũng thích nghe chút chuyện trên phố, cậu một tiểu nhị cũng thật là bận đến không rảnh tán gẫu mấy câu với khách.

Chuyện chiêu thân của Lương Phượng lâu buổi sáng hai người họ cũng chưa xem xong, nhưng người xem xong lúc này lại là nói ra ở trong tửu lâu này.

Khoảng khắc đồ ăn chưa lên bàn, Phó Vọng Niên liền đã biết đại khái.

Hóa ra Phượng cha của Lương Phượng lâu cuối cùng vẫn đáp ứng cầu hôn của nam nhân thay chủ tử kia.

Có điều chủ tử Bạch Lạc này lại làm đám nam nhân này thảo luận sôi nổi, chỉ bởi vì Bạch Lạc kia là kẻ gốc có tiếng của Vinh Đô.

Thiên hạ ngẫu nhiên có một vài người không bình thường, này cũng không phải chuyện lạ gì!

Ai sẽ để ý thế gian này thêm một người như vậy, nhưng vì sao cố tình chỉ Bạch Lạc này nổi danh?

Chỉ vì hắn là nhi tử duy nhất của Bạch Đại lão bản hiệu rượu Bạch gia tiếng tăm lừng lẫy Vinh Đô, đáng tiếc a đáng tiếc.

Nam nhân đáng tiếc là đáng tiếc một kẻ gốc như vậy lại có gia thế như vậy, á nam đáng tiếc là đáng tiếc hảo hảo một công tử lại là một người như vậy, không thì còn không biết có bao nhiêu á nam muốn gả vào Bạch phủ.

Phó Vọng Niên bưng ly trà lên, nhàn nhạt nhấp một hớp, sau đó nhắm mắt im lặng hồi vị một phen.

Phổ Nhĩ, màu nâu đỏ, mùi vị chất dần ngọt, thơm mà không ngấy, trà ngon!

Lại bưng ly trà lên nhấp một hớp, hài lòng gật đầu, nếu không có mấy tiếng ồn ào bên cạnh càng là một phen hưởng thụ.

Thanh Dao im lặng nghe thảo luận, mấy chuyện này đối với y mà nói đều là vô nghĩa, cho nên cũng nghe qua rồi thôi.

Lại thấy bộ dáng Phó Vọng Niên uống trà rất là thú vị, hỏi: “Phu quân, trà này ngon không?”

Y uống trà đều luôn là một ly xuống bụng, còn chưa từng biết uống trà cũng có thể hưởng thụ như Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao, lại nhìn ly trong tay, nói: “Uống trà cũng là một loại hưởng thụ, hôm nào rảnh, chúng ta cũng mua ít trà ngon uống.”

Thanh Dao gật đầu, tuy y không phải rất hiểu uống trà Phó Vọng Niên nói sao sẽ là một loại hưởng thụ, nhưng y lại rất mong đợi có thể uống trà cùng hắn.

Lúc này tiểu nhị cũng bưng món của hai người lên, chỉ là đồ ăn còn chưa bưng hết lên bàn lại đã xảy ra tình huống.

Món đầu tiên tiểu nhị bưng lên bàn là cá chép kho, mùi cay đậm đà lại vẫn không che đậy được mùi tanh nguyên bản của cá chép.

Thanh Dao ngửi thấy mùi cá tanh nhàn nhạt kia chỉ cảm thấy trong bụng một luồng chua lôm, xoay đầu liền nôn khan một trận.

Tay tiểu nhị còn đang bưng món thịt heo om dưa chua giờ giữa không trung, nhất thời quên hoạt động, khó hiểu nhìn Thanh Dao.

Phó Vọng Niên càng là chạy đến bên người Thanh Dao như một cơn gió, vừa mở miệng liền nghe ra giọng nói mang theo lo lắng: “Tiểu Dao, người khó chịu ở đâu?”

Thanh Dao thuận hơi thở có chút nhón nháo, quay đầu nhỏ giọng nói với Phó Vọng Niên: “Không có gì, chỉ là trong bụng có chút khó chịu.”

Hắn nào sẽ bởi vì một câu “không có gì” nhẹ nhàng này liền sẽ yên tâm, nhú mày nhìn khuôn mặt nhợt nhạt kia.

Vốn khuôn mặt trắng nõn lúc này càng là nhợt nhạt một mảng, cơ thể không dễ dàng mới dường tốt chút lúc này xem ra lại như là ảo giác của hắn.

“Chúng ta nhanh tìm đại phu xem thử, bệnh sao có thể gác lại.” Trong lòng hắn sốt ruột, nhìn thấy Thanh Dao có chút không thoải mái hắn liền cảm thấy khó chịu trong lòng.

“Nhưng ta thật sự không có gì.....” Thanh Dao tạm dừng.

Hai con người đen đầy lo lắng làm lời trong cổ họng y nghẹn lại ở đây, y biết Phó Vọng Niên rất lo lắng cho y, nhưng y thật sự không có gì a!

Tuy trong lòng là nghĩ như vậy, lại không dám nói không sao nữa, bởi vì thần sắc lo lắng của Phó Vọng Niên làm y cảm thấy nếu y nói không sao, chỉ sẽ làm hắn càng lo lắng.

Một á nam đã thành hôn bàn bên im lặng nhìn Thanh Dao một hồi, sau đó xoay đầu nói với Phó Vọng Niên: “Vị công tử này, nhìn phu lang nhà người như vậy, chắc chắn là có rồi.”

Phó Vọng Niên thấy có người mở miệng nêu ra nghi hoặc của hắn, liền vội vàng nhìn á nam kia, khó hiểu hỏi: “Có rồi, có cái gì?”

Thanh Dao lại bởi vì lời này đỏ mặt, y tất nhiên là biết “có rồi” này là có cái gì, chỉ là phu quân của y lúc này sao ngốc vậy!

Á nam đã thành hôn kia thấy Thanh Dao sắc mặt ửng hồng, liền cũng biết Thanh Dao nhất định là đã biết chuyện, chẳng qua người làm cha này lại sao có chút không hiểu biết!

Xoay đầu cười nói với Phó Vọng Niên: “Phu lang nhà người biết, người hỏi phu lang nhà người đi!”

Chuyện mừng này tất nhiên là do phu lang trong nhà nói với hắn mới thật là mừng!

Phó Vọng Niên xoay đầu khó hiểu nhìn Thanh Dao, Thanh Dao sao sẽ biết!

Thanh Dao thấy bộ dáng ngờ ra của Phó Vọng Niên, liền kéo thân thể vạm vỡ thấp xuống, ở bên tai hắn thấp giọng nói mấy câu.

Phó Vọng Niên thất thần, hồi lâu đều không nói một câu, bộ dáng đó, cũng không biết có phải thật bị dọa không.

Thanh Dao thấy Phó Vọng Niên duy trì thần sắc đồng dạng rất lâu, liền muốn vươn tay kéo Phó Vọng Niên qua, lại đụng ngay đôi mắt kính hỉ.

Phó Vọng Niên kính hỉ nhìn Thanh Dao, chỉ muốn ôm y xoay hai vòng, lại phát hiện hai người lúc này đang ở nơi công cộng.

Thanh Dao thấy hắn rất là cao hứng, liền kéo tay áo hắn, thấp giọng nói: “Còn chưa biết có phải không, chúng ta lát nữa tìm đại phu xem thử trước.”

Phó Vọng Niên quá mức cao hứng tất nhiên là cười ha hả gật đầu, này đương nhiên là nghe Thanh Dao, chưa từng nghe người mang thai lớn nhất sao?

Phó Vọng Niên hẳn đều luôn là phu lang lớn nhất, hiện tại đương nhiên vẫn là phu lang lớn nhất.

Tiểu nhị thấy hai người này một người cười ngốc ha hả, một người cúi đầu đỏ mặt, nhất thời chưa phản ứng kịp.

Ai bảo cậu vẫn là cô đơn một mình, tất nhiên không hiểu lời vừa rồi.

Cậu cũng không suy xét chuyện này, vẫn là giải quyết món ăn trước rồi nói: “Khách quan, món này.....”

Phó Vọng Niên hồi thần, nhìn cá chép kho đầy đủ sắc hương vị trên bàn, tuy nói Thanh Dao thích ăn cá, nhưng hiện tại.....

Phó Vọng Niên chưa từng chiếu cố người mang thai, nhưng hẳn tốt xấu là một đầu bếp, hoàn cảnh kiếp trước cũng từng tiếp xúc vài người mang thai.

Bởi vậy, hẳn cũng biết mùi cá tanh trên bàn chính là ngọn nguồn khiến Thanh Dao khó chịu.

Mùi cá tanh này sẽ làm người mang thai khó chịu, vậy hẳn tất nhiên là muốn đổi món khác, chỉ là không biết nơi này có thể đổi không.

“Tiểu nhị ca, có thể đổi cá chép kho này thành gà kho giúp chúng ta không?”

Tiểu nhị nhìn Thanh Dao sắc mặt có chút không thoải mái, sau đó lại nhìn Phó Vọng Niên vẻ mặt chân thành, nói: “Ta giúp người nói với nhà bếp thử xem!”

“Vậy cảm tạ tiểu nhị ca, cho ta thêm canh xương.”

Tiểu nhị ca gật đầu, bưng từng món trong khay lên bàn, sau đó bưng cá chép kho quay về bếp.

Phó Vọng Niên lúc này chuyển ghế đến bên người Thanh Dao, khuỷu tay đều sắp kề sát khuỷu tay Thanh Dao.

Hắn lo lắng a, nhìn thấy vẻ mặt khó chịu lúc nãy của Thanh Dao, chỉ sợ y một hồi lại sẽ có chỗ nào khó chịu.

Thanh Dao thấy bộ dáng khẩn trương của Phó Vọng Niên, lại thấy khách chung quanh khẽ cười càng thêm đỏ mặt.

Thấp giọng nói với hắn: “Phu quân không cần khẩn trương như thế, ta không sao.”

“Ta không khẩn trương a, ta chỉ muốn gần Thanh Dao chút thôi.” Phó Vọng Niên sắc mặt rất bình tĩnh, chỉ có chính hắn rõ trong lòng hắn là có bao nhiêu rung động.

Hiện giờ nhớ lại kiếp trước, tìm được một người nguyện ý bồi bạn với hắn cả đời đều là chuyện khó, huống chi là người thân huyết mạch tương liên.

Mà kiếp này, hắn không những có một phu lang tương ái, còn có thể có kết tinh tình yêu của hai người, cảm xúc như vậy là làm hắn rung động sâu sắc.

Dịp may như vậy cũng không biết có phải ông trời ưu đãi với hắn không, hắn chỉ hi vọng có thể cùng Thanh Dao bên nhau đến già.

Chốc lát sau, tiểu nhị vừa nãy bưng lên hai món khác Phó Vọng Niên căn dặn, đồng thời cũng kéo lại tâm tư bay xa của hắn.

26. Chương 26: Mua Trâm Ngọc

Phó Vọng Niên lúc này liền phát huy mặt đặc hữu của hắn, cười ha hả nói với Thanh Dao: “Tiểu Dao, nào, ăn nhiều chút, này là một người ăn hai người bổ nha!”

Thanh Dao trừng Phó Vọng Niên một cái, này không phải còn chưa xác định sao? Hắn liền làm mọi người đầu biết như thế.

Phó Vọng Niên lúc này đang cao hứng, nào còn quản cái trừng mắt của Thanh Dao, chỉ lo gấp thức ăn cho y.

Thanh Dao nhìn trong chén đầy ắp đồ ăn, cảm giác béo ngậy tức thì sản sinh trong lòng, ngậy người nhìn chằm chằm đồ ăn rất lâu không động.

Phó Vọng Niên ăn một miếng cơm, sau đó nhìn Thanh Dao một cái, ăn tiếp một miếng cơm, lại nhìn Thanh Dao một cái.

Y vẫn là không có động đũa, khó hiểu hỏi: “Tiểu Dao, sao ngươi không ăn vậy? Ngươi không đói sao?”

“Ta không ăn được nhiều như vậy.” Muốn nói không có khẩu vị, nhưng vừa đụng ánh mắt quan tâm của Phó Vọng Niên y liền không còn sức mạnh kia.

Phó Vọng Niên nhìn chén cơm trắng đối diện, chén cơm kia sớm bị đồ ăn hắn gấp trước đó chất thành núi nhỏ.

Tốt xấu hắn cũng là một đầu bếp, cũng biết khẩu vị của phụ nữ mang thai có chút bất đồng, vậy đàn ông mang thai cũng hẳn gần như vậy đi!

“Vậy ta ăn một ít giúp ngươi.” Hắn quyết định vẫn là để Thanh Dao ăn một ít trước, nếu thật sự ăn không vô, sau khi về nhà lại làm chút món khai vị cho y ăn.

Vết hơn nửa đồ ăn trong chén của Thanh Dao vào trong chén chính hắn, đang muốn thả chén xuống, lại nhìn thấy trong mắt Thanh Dao ần ần cầu xin, đành chịu lại vét chút ít, cuối cùng chỉ chừa lại nửa chén nhỏ.

Thanh Dao nhìn cơm thức ăn còn lại trong chén, lúc này cũng bắt đầu cầm đũa lên ăn cơm, tuy ăn có chút chậm, lại cũng thật sự cố gắng ăn.

Nhìn ngọn núi lớn trong chén, đầu mày Phó Vọng Niên đều không nhíu một cái, nhìn thấy cách ăn từ tốn của Thanh Dao, cũng thả chậm theo bước y.

Sau khi ăn cơm xong, hắn tất nhiên là cẩn thận bảo hộ Thanh Dao đến y quán, bộ dáng đó đều làm người qua đường tưởng hắn là đang bảo hộ dựng phu sắp sinh em bé.

Hai người vừa vào cửa y quán, hắn liền lớn tiếng hô: “Đại phu, mau khám cho phu lang của ta.”

Lúc này một lão đại phu mặt mũi hiền lành đang ngồi trong phòng, tuy nói là lớn tuổi chút, tóc lại chỉ có vài sợi bạc.

Lão như là vì tiếng hô gọi của Phó Vọng Niên làm thất thần chút, tay đặt trên cổ tay bệnh nhân hơi dừng chút, sau đó nghiêm khắc liếc Phó Vọng Niên một cái.

Phó Vọng Niên cũng là lúc này mới phát hiện lão đại phu còn đang khám cho người ta, ngại ngừng cười cười với lão đại phu.

Hắn sao gấp thành như vậy, may mắn lão đại phu không có trách hắn, nếu không thì lát nữa không biết ông ấy có khám cho Thanh Dao hay không.

Đoán chừng hắn lúc này nghĩ là lão đại phu có khám cho Thanh Dao hay không, lại quên lão đại phu người ta có phải bị hắn làm loạn tâm thần bắt mạch không.

Lão đại phu thu tay về, nói mấy câu với bệnh nhân, lại kê đơn thuốc đưa cho bệnh nhân, dặn dò vài chuyện liền ra hiệu Thanh Dao tiến lên.

Bệnh nhân kia thấy lão đại phu đã nói xong, vội vàng đứng lên nhường chỗ, càng làm Phó Vọng Niên cảm thấy ngại ngùng.

Phó Vọng Niên cười xin lỗi hướng bệnh nhân kia, sau đó cẩn thận dìu Thanh Dao ngồi xuống.

Lão đại phu nhàn nhạt lườm Phó Vọng Niên một cái, sau đó đặt tay trên cổ tay Thanh Dao, ngưng thần nghĩ kỹ chốc lát, liền thu tay về.

Phó Vọng Niên đứng bên cạnh Thanh Dao khẩn trương nhìn lão đại phu, căng lỗ tai, chỉ sợ nghe sót một chữ.

Thanh Dao cũng yên lặng ngồi, lại cũng khẩn trương nhìn lão đại phu, họ đều sợ đây chỉ là mùng huyệt.

Lão đại phu lúc này nói: “Chúc mừng hai vị, vị phu lang này là mang thai rồi.”

Phó Vọng Niên nghe lão đại phu nói, ngây ngẩn hỏi lại một câu: “Mang thai rồi?”

Lão đại phu lại tưởng lầm hẳn không thích chuyện có thai này, dựng đôi mày thô giận nói: “Chẳng lẽ công tử là không muốn đứa con này?”

Nam nhân này là làm phu quân người ta thế nào, đã làm phu lang có thai, lại không muốn, thật không nhìn ra người này bộ dáng堂堂 hoàng, lại không biết cảm thông phu lang như vậy.

Lời lão đại phu vừa nói ra, Thanh Dao cũng ngẩng đầu nhìn Phó Vọng Niên, đôi mắt phượng ẩn ẩn mang theo bi thương.

Họ không phải đều sớm đã biết này có thể là có thai rồi sao?

Sao sau khi lão đại phu xác nhận chuyện này, phu quân lúc này lại là bộ dáng như vậy!

Phó Vọng Niên lại không biết lời của hắn làm hai người đều hiểu lầm một phen, có điều nhìn đôi mắt mang theo sương mù của Thanh Dao cũng biết hắn vừa rồi nói sai rồi.

Vội vàng lắc đầu nói: “Ai nói ta không muốn con, ta là nghe thấy tin này vui quá. Tiểu Dao, đừng nghe đại phu, chúng ta vừa nãy không phải còn rất muốn xác nhận đây có phải thật hay không sao? Ta là không ngờ lại là sự thật, nhất thời có chút khó mà tin.”

Thần sắc nghiêm túc đó làm Thanh Dao hơi an tâm, nghĩ ngợi cũng có đạo lý, dẫu sao chuyện mang thai này vẫn là lần đầu tiên họ gặp phải.

Nghĩ rõ chuyện này, trên mặt liền bắt đầu dần dần ửng đỏ, hóa ra y là thật sự có con rồi.

Lão đại phu thấy bộ dáng ngọt ngào của hai người kia, ho khan hai tiếng, lúc này mới làm phu phu đã quên người khác kia hồi thần.

Phó Vọng Niên nhìn lão đại phu, lễ độ nói: “Đại phu, ngài nói ngài nói, ta nghe đây!”

Lão đại phu thấy hắn vẻ mặt nghiêm túc, lúc này mới nói: “Vị phu lang này có thai cũng gần một tháng, thân thể có chút yếu, thời gian này nên hảo hảo nghỉ ngơi.”

Phó Vọng Niên nghe lời này, cũng biết lão đại phu nói không sai, thời gian này mang theo Thanh Dao đi đường không ít, luôn chưa từng nghĩ Thanh Dao có mang, xem ra lần này vẫn là phải ở Vinh Đô thêm ít thời gian mới được.

Lão đại phu thấy Phó Vọng Niên gật đầu, sau đó lại tiếp tục nói: “Ba tháng đầu mang thai thai nhi còn chưa ổn định, nên khoảng thời gian này không thể hành phòng.”

Lão đại phu nói đến đứng đắn, phu phu khám bệnh lại là sắc mặt khác nhau.

Thanh Dao cúi mặt ửng đỏ xuống, nghĩ đến mấy ngày trước họ còn làm chuyện đó, mặt vừa rồi hồng hào lại trở nên trắng bệch.

Ngẩng đầu vô thanh nhìn Phó Vọng Niên, trong mắt mang theo lo lắng, Phó Vọng Niên tất nhiên là biết lo lắng của y, nhẹ nhàng vỗ vai y, sau đó hỏi: “Đại phu, hài tử hiện tại không có chuyện gì chứ?”

Tuy hỏi ung dung, nhưng cũng nhìn ra hấn cũng là rất lo lắng, bởi vì hấn cũng nhớ chuyện mấy ngày trước hấn làm với Thanh Dao.

Lão đại phu thấy hai người thần sắc lo lắng, liền nói: “Thai nhi hiện tại rất tốt, nhưng phải nhớ hảo hảo bồi bổ thân thể.”

Phó Vọng Niên và Thanh Dao cùng lúc thở phào, Phó Vọng Niên lại khiêm tốn thỉnh giáo mấy chuyện chú ý với lão đại phu, thẳng đến lão đại phu bắt mãn đuổi họ ra ngoài.

Hỏi thì hỏi đi, hỏi tĩ mĩ như thế, lão lại không phải dặn phu, nào có thể cả mấy chuyện nào đó của dặn phu cũng biết!

Tuy trong nhà cả cháu đều đã ôm được, nhưng này nên hỏi mấy á nam từng sinh con a, hỏi lão một đại nam nhân có tác dụng gì.

Phó Vọng Niên nhận được ánh mắt hết thuốc chữa của lão đại phu, lúc này mới cầm đơn thuốc lão đại phu sớm đã viết xong, dìu Thanh Dao đi ra khỏi y quán.

Bên ngoài thời tiết đang nóng phát hoảng, lại đang lúc trời nắng chang chang, Phó Vọng Niên sợ trời nắng này làm Thanh Dao trúng nắng, liền mua cây dù giấy dầu trên quầy bên đường.

“Tách” một cái bung dù ra, sau đó che Thanh Dao dưới dù, thuận tiện cũng che luôn mấy tầm mắt làm hấn trờng đến ngứa răng kia.

Mấy nam nhân kia, sao mỗi người đều nhìn Thanh Dao nhà hấn, không sợ hấn nóng lên đánh người.

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên, sau đó mỉm cười một cái xinh đẹp, giống như nắng sau trưa ẩm áp ẩm thẳng đến vùng tim.

Phó Vọng Niên vừa vận nhìn thấy nụ cười này đột ngột thất thần, hèn gì mấy nam nhân kia cứ thích nhìn trên người Thanh Dao.

“Tiểu Dao, chúng ta thương lượng một cái?” Phó Vọng Niên có chút chua chua nói.

Thanh Dao nghiêng đầu nhìn Phó Vọng Niên, im lặng chờ câu tiếp theo của Phó Vọng Niên, đôi mắt kia lại hơi mang một tia hoạt bát.

“Về sau tiểu Dao chỉ cần ở trong nhà cười với ta là được, ở bên ngoài vẫn là bảo trì biểu cảm nghiêm túc thì hơn.” Không thì cứ mãi tiện nghi người khác.

Khóe môi cong lên một độ cong nho nhỏ, phu quân như vậy có chút ngốc, một chút đều không giống ngày thường, nhưng vô luận hấn thế nào, y đều thích.

“Nghe phu quân, về sau chỉ ở trong nhà cười với phu quân.” Chỉ là nếu đến lúc nhịn không được muốn cười, y cũng hết cách a.

Phó Vọng Niên lúc này liền cười ha hả che chở Thanh Dao, bởi vì câu nói của y trong lòng có chút bay bổng, như vào trong mây.

Hai người lúc này nhìn từ xa chính là một bức tranh ấm cúng, hơi thở hòa hợp làm người qua đường đều không kiềm nổi quay đầu nhìn thêm mấy cái.

Lúc đi ngang Kim Ngọc Đường vừa lướt qua vai một bóng dáng quen thuộc.

Mấy ngày nay Phó Vọng Niên là nhớ kỹ lời của lão đại phu, không để Thanh Dao mệt, cũng hảo hảo nấu ít thuốc an thai cho y.

Lúc này trên tay hấn đang bưng là thuốc an thai nồng đến làm Thanh Dao vừa ngửi thấy mùi thuốc liền muốn ói.

Thanh Dao thống khổ nhìn nước thuốc Phó Vọng Niên bưng vào, muốn trốn lại cũng không chỗ trốn, ai bảo y lúc này đang bị Phó Vọng Niên cưỡng chế yêu cầu nằm trên giường hảo hảo nghỉ ngơi.

Phó Vọng Niên cẩn thận bưng chén thuốc đến, ngồi đến bên giường liền nhìn thấy Thanh Dao vẻ mặt thống khổ.

“Tiểu Dao, đây là lão đại phu nói, thời gian trước chúng ta đều không biết chuyện này, chỉ lo đi đường, sau khi đến đây lại cứ chạy bên ngoài, thuốc này cũng là vì bảo bảo của chúng ta.”

Cầm muỗng súp lên mức một muỗng nước thuốc đen ngòm, Phó Vọng Niên cẩn thận thổi nguội mới đưa đến bên miệng Thanh Dao.

Nói thật, hắn cũng biết thuốc này không dễ uống, hắn vừa sắc thuốc liền ngửi thấy mùi đắng nồng đậm, chỉ có thể đau lòng nhìn Thanh Dao uống nước thuốc này.

Thanh Dao tuy không thích, lại cũng biết đây là vì tốt cho y và bảo bảo, đành phải kiên trì đến cùng uống hết chén thuốc đậm.

Lần này y uống xong thuốc, Phó Vọng Niên liền từ trong ngực lấy ra một gói giấy, Thanh Dao nghi hoặc nhìn Phó Vọng Niên, có chút hiếu kỳ gói giấy kia là thứ gì.

Thằng đến mở ra từng tầng giấy kia, mấy viên mứt táo tóa ra mùi ngọt im lặng nằm trên tầng giấy kia, óng ánh làm người chỉ muốn một ngụm nuốt xuống.

Y vừa muốn mở miệng, liền bị Phó Vọng Niên nhét một viên mứt táo, vị đắng sót lại trong miệng dần dần thay bằng vị ngọt.

Thanh Dao kinh hỉ nhìn Phó Vọng Niên: “Mứt táo này thật ngọt.”

Phó Vọng Niên thấy y rất thích mứt táo này, dịu giọng nói: “Thích ăn không? Vẫn còn.”

“Ừm, thích, phu quân sao không sớm đưa cho ta, như vậy ta cũng không cần cảm thấy thuốc kia khó uống.” Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên, trong mắt mang theo oán trách nhàn nhạt.

“Mứt táo này là vừa nãy lúc ta sắc thuốc Lý phu lang cho ta, y nói y lúc trước cũng như vậy, nên bảo ta cho người thử xem.”

“Hóa ra là như vậy, vậy người giúp ta cảm ơn Lý phu lang.”

“Này còn cần tiểu Dao nói, vì phu ta là đã hảo hảo cảm tạ.”

Hạnh phúc lại lấy một viên mứt táo bỏ vào trong miệng, vị ngọt không ngừng khuếch tán trong miệng, nhất thời cũng không biết đây là ngọt của mứt, hay là ngọt của Phó Vọng Niên tốt với y như vậy.

Phó Vọng Niên thấy Thanh Dao vì mứt táo không phân nản vị đắng của thuốc nữa, liền nhân lúc Thanh Dao ngủ trưa đi trên phố mua thêm ít mứt táo.

Lúc này hắn mua mứt táo xong, đang suy nghĩ còn muốn mua ít quà vật dụng phu tương đối thích ăn.

Sau khi biết Thanh Dao có thai, hắn luôn cảm thấy thế giới này thật sự rất thần kỳ.

Tuy rất sớm đã biết nơi này là á nam mang thai, cũng thỉnh thoảng thấy qua vài bụng phu rất to, mà nay đến Thanh Dao nhà hắn, hắn chỉ cảm thấy này thật sự rất không thể tưởng tượng nổi.

Vừa vặn đi ngang một cửa hàng bán đồ trang sức, Phó Vọng Niên dừng bước, đột nhiên nghĩ đến cây trâm gỗ đào trên đầu Thanh Dao.

Xoay người, liền đi đến cửa hàng trang sức.

Vừa vào cửa, liền nghe thấy chủ nhân nhiệt tình chào: “Công tử muốn trang sức thế nào?”

Phó Vọng Niên cười: “Ta muốn xem một số trâm ngọc, chủ nhân có thể giới thiệu chút không?”

Chủ nhân vuốt râu, nheo mắt hỏi: “Công tử là chọn cho phu lang trong nhà sao?”

Phó Vọng Niên gật đầu, chủ nhân xoay người tìm ra mấy cây trâm ngọc trên giá, sau đó cẩn thận đặt mấy cây trâm trên tủ quầy, nói: “Công tử có thể xem thử mấy cái này, mấy cái này đều là kiểu đáng bán chạy.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tâm huyết sôi trào liền viết một tiểu kịch trường, lần đầu viết tiểu kịch trường, cũng không biết có buồn cười hay mạnh không, nhưng vẫn hi vọng các nàng nhận phần xúc động này của ta.

Tiểu kịch trường:

Ngày nào đó, Phó tiên sinh tan làm trở về, liền thấy bà xã phu nhân đức hạnh lỏa thân trên ở trong bếp chuẩn bị cơm tối.

Phó tiên sinh: Bà xã, sao em không mặc áo, là đang câu dẫn ông xã sao?

Phó thái thái: Không, trong phòng nóng, liền cởi áo.

Phó tiên sinh: Không cần xấu hổ mà, anh sẽ không cười bà xã.

Tuy nói rất muốn cứ vậy đẩy ngã bà xã, nhưng Phó tiên sinh quyết định vẫn là tắm cái trước rồi nói, bà xã hẳn thích sạch sẽ nhất, không tắm, tắm phần không cho hẳn ôm.

Sau bữa cơm, Phó tiên sinh như hổ đói bắt cừu nhào đến trên người Phó thái thái.

Phó thái thái linh hoạt tránh né công kích của Phó tiên sinh, lạnh lạnh mở miệng.

Phó thái thái: Em đã quên nói với anh, em có thai rồi.

Phó tiên sinh tròn tròn mắt, sau đó ôm bụng cười lớn.

Phó tiên sinh: Bà xã, em thật thích nói đùa, em là nam nhân a, nam nhân sao có thể mang thai.

Phó thái thái: Anh đã quên chúng ta là đến từ đâu.

Phó tiên sinh nghĩ a nghĩ, sau đó miệng há lớn có thể nhét một quả trứng gà, kéo Phó thái thái lên đi ra ngoài.

Phó tiên sinh: Đi, chúng ta kêu Hỏa Mộc Vương Triệu() đưa chúng ta về vương triều Vinh Hoa.

(Mộc Dao: nàynày này, mới không phải Hỏa Mộc Vương Triệu() cái gì, là Mộc Dao a, Mộc Dao.....)

27. Chương 27: Búi Tóc Cho Y

Một cây trâm mặc ngọc trong suốt trong đó óng ánh rực rỡ, làm hắn không khỏi nhìn thêm mấy cái.

Trong lòng nghĩ nếu cây trâm ngọc như vậy cài trên một mái tóc đen mềm mượt, không khỏi tâm trạng bồng bênh.

Chương quỹ thấy hắn thần sắc như vậy, nói: “Công tử thật tinh mắt, cây trâm ngọc này rất được á nam thích, hơn nữa màu ngọc này là thượng thừa, không biết công tử có thích không.”

Phó Vọng Niên nhìn kỹ trâm ngọc, hắn không hiểu ngọc, nhưng ánh mắt đầu tiên hắn liền bị óng ánh của trâm ngọc này thu hút, chỉ cảm thấy cây trâm này chắc chắn rất xứng với mái tóc mềm mượt của Thanh Dao.

Chương quỹ thấy Phó Vọng Niên hồi lâu không nói, tưởng hắn là lo lắng giá tiền quá cao, nói: “Không biết công tử có thích không, nếu công tử thích, giá tiền, chúng ta có thể thương lượng.”

“Trâm ngọc này bao nhiêu tiền?” Phó Vọng Niên mở miệng, ánh mắt lại vẫn rơi trên trâm ngọc trong tay, xúc cảm ôn nhuận truyền ra từ lòng bàn tay.

“Không nhiều, không nhiều, cũng chỉ 5 lượng.”

Chương quỹ thấy Phó Vọng Niên nhướng mày, trầm tư chốc lát, lại nói: “Công tử đã thích, vậy tiểu điểm liền bán công tử 3 lượng thế nào, đây là giá thấp nhất tiểu điểm có thể giảm, thấp nữa tiểu điểm sẽ lỗ.”

Phó Vọng Niên cuối cùng vẫn mua trâm ngọc, tuy nói hắn sớm đã muốn mua cây trâm ngọc cho Thanh Dao, lại không ngờ liếc mắt cái liền vừa ý cây trâm này, Thanh Dao hắn sẽ thích.

Sau khi trả bạc, lại đi mua ít quà vặt nghe nói phần lớn đựng phu đều thích ăn, lúc này mới bắt đầu chạy về phòng thuê.

Đoán chừng lúc này Thanh Dao cũng gần tỉnh, nếu tỉnh dậy không thấy hắn cũng không biết sẽ lo lắng hay không. Dầu sao đây là lần đầu tiên sau khi hai người đi xa để lại một mình y lâu như thế, ồ, không, hắn là để lại phụ tử họ lâu như thế.

Không biết bảo bảo sẽ là nam nhân giống hắn, hay là á nam giống Thanh Dao, hắn trái lại hi vọng đó là á nam giống Thanh Dao, hắn và Thanh Dao sẽ hảo hảo chiếu cố bé, sau đó nhìn bé vui vẻ lớn lên.

Sân nhỏ lúc này rất yên tĩnh, như là Thanh Dao còn đang ngủ say, không có bất cứ tiếng ồn gì.

Nhưng, Phó Vọng Niên luôn cảm thấy này tựa hồ có chút quá yên tĩnh, yên tĩnh đến có chút quái dị, trong lòng “thình thịch” đập, như nói với hắn đã xảy ra chuyện gì.

Hắn đột nhiên như cơn gió xông vào trong phòng, lo âu chưa từng có cuộn trào ra như nước lũ nổ tung, xông thẳng vào trong lòng.

Chấn động như bị ruồng bỏ nằm im lặng trên giường, không thấy phu lang mà chỉ cần hắn vừa nghĩ đến trong lòng liền yêu thương gấp bội đâu.

Hoảng loạn tìm khắp cả phòng, nhà bếp, sân vẫn không thấy Thanh Dao. Phó Vọng Niên im lặng đứng trong sân, người hoảng loạn luôn sẽ quên một số thường thức nào đó.

Thanh Dao sẽ không một mình ra ngoài, cho dù là tỉnh dậy không thấy hắn, Thanh Dao cũng sẽ im lặng ở trong sân chờ hắn.

Nhưng hiện tại hắn đã tìm khắp ở đây đều không thấy y, sao sẽ trong khoảng thời gian ngắn hắn ra ngoài này liền không thấy y đâu, y rốt cuộc là đã đi đâu!

Giọng nói quen thuộc truyền tới từ trong nhà Lý phu lang sát vách, vọt như bay đến trong phòng.

Thanh Dao hắn nhớ nhưng đang bàn luận chuyện với Lý phu lang, bên miệng còn treo nụ cười mỉm thỏa mãn.

Hai người trong phòng đột nhiên nhìn thấy có người vào, liền nhìn phía cửa, lại là Phó Vọng Niên.

Lý phu lang cười nói với Thanh Dao: “Phó phu lang, phu quân nhà ngươi đến rồi, nhìn dáng vẻ kia hắn là rất lo lắng cho ngươi!”

Thanh Dao cười e thẹn, sau đó từ từ đứng lên đi đến Phó Vọng Niên.

Đi đến bên người Phó Vọng Niên, thấy Phó Vọng Niên còn chưa hồi thần, hỏi: “Phu quân, ngươi sao vậy?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Phó Vọng Niên hồi thần liền xoay một vòng quanh Thanh Dao, chỉ sợ Thanh Dao có chỗ nào không thoải mái.

Thanh Dao nhất thời không biết Phó Vọng Niên làm sao, liền im lặng mặc hắn tìm tòi một lượt.

Phó Vọng Niên dừng lại, hai tay gác trên vai Thanh Dao, nghiêm túc nói: “Tiểu Dao, ngươi không sao chứ?”

Thanh Dao nghiêm túc nhìn hắn, đáp: “Không sao a, ta tỉnh dậy không thấy phu quân, nghĩ thầm phu quân có thể là ra ngoài mua đồ, liền ngồi trong sân một lát, sau đó Lý phu lang thấy ta, liền mời ta vào phòng ngồi chút. Ta nghĩ dù sao cũng không có chuyện gì, liền cùng Lý phu lang ở trong phòng trò chuyện.”

Phó Vọng Niên nhẹ nhàng thở phào, nói: “May mà không sao, ta vừa về trong nhà đều không tìm thấy ngươi, còn sợ ngươi đã xảy ra chuyện gì?”

“Phu quân lo lắng quá, ta đều ở trong nhà, có thể xảy ra chuyện gì.”

Phó Vọng Niên nói thầm trong lòng: Ngươi không biết trong lòng ngươi có vài chuyện ả núp chính là nguyên nhân làm ta lo lắng như vậy sao.

Buổi tối Thanh Dao tỉnh thoảng nói mê, ánh mắt lơ đãng Kim Ngọc Đường nhìn Thanh Dao, mấy chuyện này cứ cảm thấy có chút liên hệ, lại không biết trong đó rốt cuộc là có liên hệ gì.

Thanh Dao thấy hắn vẻ mặt nghiêm túc, liền cẩn thận cầm mấy mảnh vải nhỏ trong tay nói với hắn: “Phu quân, ta vừa này học may mấy cái áo nhỏ với Lý phu lang, chờ ta học xong, liền có thể may áo cho bảo bảo.”

Phó Vọng Niên nhìn vải đã cắt trong tay Thanh Dao, thần kinh căng chặt cũng bởi vậy thả lỏng, mấy chuyện kia hiện giờ cũng không ai biết, hắn nghĩ nhiều như thế làm gì!

“Ừ, tiểu Dao tự tay may, bảo bảo khẳng định sẽ rất thích.”

“Thật sao? Ta còn chưa từng may áo của bảo bảo, thật sợ bảo bảo không thích.”

“Đương nhiên sẽ thích, đó là cha nó tự tay may, nếu không thích, tiểu Dao về sau đều may cho ta là được, không may cho bảo bảo.”

Thanh Dao đột nhiên đỏ mặt, dùng khí lực mềm mại gõ nhẹ lồng ngực Phó Vọng Niên một cái, thật là, Lý phu lang còn ở đây!

Mà Lý phu lang bên này lại là mím miệng cười trộm, hai phu phu này thật là có chút thú vị.

Phó Vọng Niên nhận được nắm đấm nhẹ nhàng, nói với Lý phu lang: “Ta và Thanh Dao về trước, cảm tạ Lý phu lang trò chuyện cùng Thanh Dao nhà ta.”

Lý phu lang nhin cười, một bộ đứng đắn nói: “Đâu có, ta cũng là có một người đến nói chuyện, đang cảm thấy cao hứng đây! Hôm khác rảnh lại đến trò chuyện.”

Thanh Dao nói với Lý phu lang: “Ừm, rảnh ta sẽ lại đến.”

Lan Hiên ăn không biết vị cắn một miếng bánh ngọt, lại không ngờ cắn đến ngón tay mình, đau hô một tiếng, hồi thần nhìn ngón tay bị cắn hơi đỏ.

Thanh Dực vừa về liền nhìn thấy màn này, cảm thấy có chút buồn cười, cười nhẹ một tiếng nói: “Tiểu Hiên, cho dù người đói nữa, cũng không thể ăn tay của chính mình a.”

Lan Hiên trừng gã một cái, y không phải chỉ thất thần không cẩn thận cắn trúng ngón tay sao? Có điều nhìn thấy Thanh Dực cẩn thận kéo tay y, sắc mặt hơi ửng hồng.

“Không sao, may mà không dùng sức, nếu không thì sẽ sưng thành giò heo.”

“Người mới giò heo, tay người rõ ràng lớn hơn ta nhiều.” Lan Hiên không tự giác phản bác.

Thanh Dực cười sùng nịch, Lan Hiên ngại ngừng xoay đầu đi, lại như nghĩ đến cái gì, hỏi: “Tìm thế nào rồi?”

Thanh Dực lắc đầu, sau đó thở dài.

“Chúng ta đã đến đây lâu như thế cũng không tìm được, họ có thể đã về rồi không?” Lan Hiên ngẩng đầu nhìn gã.

“Sẽ không, trận đấu này vẫn chỉ là trận đầu, tuy đệ phu nói sẽ không tham gia, nhưng ta cảm thấy hắn hắn sẽ đi xem, nên ngày mai ta sẽ đi sân thi đấu tìm hắn, nói không chừng có thể tìm được.”

Thanh Dực thấy hài tử luôn thích dính Lan Hiên không ở bên cạnh, hỏi: “Tiểu Trúc tiểu Yên đâu?”

“Hai đứa đang chơi trong phòng với cha, giờ hai đứa đều không dính ta, trái lại dính cha.”

“Vậy đúng lúc, có thể cho chúng ta thêm chút thời gian bên nhau, hai tiểu tử này cuối cùng không quấy rầy chúng ta nữa.”

Thanh Dực thấy hai đứa nhỏ không ở đây, liền ôm thắt lưng hơi nở nang của Lan Hiên, vừa muốn trộm thơm một cái. Liền thấy hai bóng dáng nhỏ ngày càng gần, rất không tình nguyện thu tay về.

Tuy gã rất muốn bắt chặp hai đứa con kia tiếp tục hành động của gã, nhưng gã nếu thật làm như vậy, đoán chừng phu lang của gã sẽ mấy ngày không để ý gã, chỉ có thể đáng tiếc dừng động tác tiếp theo, đứa con này thật là biết phá hoại chuyện tốt của hắn.

Hai đứa nhỏ còn chưa chạy đến bên cạnh Thanh Dực, đã lớn tiếng hô: “A cha, kẹo kẹo, muốn ăn kẹo.”

Thanh Dực bất lực cười với Lan Hiên, sau đó nhìn hai khuôn mặt nhỏ phần nộn, nói: “Hai đứa đều sắp làm ca ca, sao còn thích ăn kẹo như thế, về sau đệ đệ không có kẹo ăn làm sao đây?”

Tiểu Trúc tiểu Yên cùng lúc nhìn bụng Lan Hiên, cắn ngón tay nhỏ hỏi: “Cha, đây là thật sao? Bọn con ăn kẹo, về sau đệ đệ liền không có mà ăn sao?”

Lan Hiên thấy hai gương mặt nhỏ lộ ra biểu cảm giống nhau, dịu giọng nói: “Phải a, bởi vì mua kẹo cần bạc, nếu hiện tại đều mua cho hai đứa ăn, về sau liền không có bạc mua cho đệ đệ ăn.”

Tiểu Trúc tiểu Yên nhăn nhúm mặt nhỏ, bọn nó rất muốn ăn kẹo, nhưng nếu về sau đệ đệ thật không ăn được, vậy không phải rất đáng thương?”

Hai người người nhìn ta, ta nhìn người, sau đó ngửa mặt nhỏ lên nhìn Thanh Dực nghiêm túc nói: “A cha, về sau bọn con sẽ cố gắng kiếm tiền, mua thật nhiều kẹo cho đệ đệ ăn.”

Thanh Dực và Lan Hiên nhìn nhau một cái, trong mắt đều mang theo vui mừng.

Thanh Dực nói: “Tiểu Trúc tiểu Yên đã nói như vậy, vậy a cha liền mua chút kẹo cho tiểu Trúc tiểu Yên ăn, nhưng chỉ có một chút nha, chúng ta còn phải chờ cho đệ đệ.”

Nghe thấy có kẹo ăn, tiểu Trúc tiểu Yên nhất thời quên dáng vẻ đại nhân vừa rồi, gật đầu nhỏ nói: “Dạ dạ, bọn con chỉ cần một chút chút là được.”

Tiểu Trúc tiểu Yên cầm kẹo liền chơi ở trong sân, lúc này á nam trung niên luôn đứng bên cạnh muốn nói lại thôi nhìn Thanh Dực.

Thanh Dực nhìn á nam trung niên đó nói: “Cha yên tâm, con ngày mai sẽ đi xem thử có thể tìm thấy họ không.”

Á nam trung niên, cũng là cha của Thanh Dực và Thanh Dao Phượng Liên hiu quạnh gật đầu, y rất muốn nhìn thấy tiểu nhi tử gần hai mươi năm chưa gặp.

Sáng sớm ngày kế.

Phó Vọng Niên mặc xong y phục giúp Thanh Dao, sau đó dìu y ngồi xuống trước bàn trang điểm sơ sài, cầm lược gỗ lên chuẩn bị chải đầu cho y.

Thanh Dao đột nhiên vươn tay kéo tay áo Phó Vọng Niên, nói: “Tự ta làm là được.”

Phó Vọng Niên nhìn y trong gương, mỉm cười nói: “Đây là niềm vui của vi phu, tiểu Dao là muốn cướp đoạt niềm vui hiếm có này của vi phu?”

Liền thấy khuôn mặt trong gương dần dần nhuộm lên một tầng đỏ, giống như mầu đơn xinh tươi xòe cánh.

Mái tóc đen óng ả trơn trượt quần qua ngón tay, Phó Vọng Niên nâng tóc lên đặt ở chóp mũi người, liền thấy Thanh Dao càng là thẹn đỏ mặt.

Thanh Dao không dám có động tác gì, tóc dài của y hiện tại rơi trong tay Phó Vọng Niên, nhìn thấy động tác kia của Phó Vọng Niên, y chỉ cảm thấy thẹn thùng.

Chỉ là, có phu quân nhà nào sẽ ngửi tóc như vậy, tóc lại không phải thứ có thể ăn gì.

Chóp mũi người thấy tóc truyền đến tươi mát nhàn nhạt, Phó Vọng Niên mê muội rất lâu quên luôn tiếp tục chải đầu giúp Thanh Dao.

Thanh Dao nhìn mình trong gương tóc tán loạn, khóe mắt như là chứa xuân, đột nhiên đỏ mặt xoay đầu đi, không dám nhìn mình trong gương nữa.

Phó Vọng Niên hồi thần, cười nhẹ tiếp tục công việc trong tay, tỉ mỉ nhẹ nhàng chải tóc xong, sau đó búi thành một búi tóc đẹp.

Tuy nói nhìn qua bao lần động tác búi tóc của Thanh Dao, lần đầu tiên búi giúp y, cũng thật là lo lắng sẽ búi không đẹp, lại không ngờ dễ như vậy đã búi ra một cái búi tóc như vậy.

Vươn tay từ trong ngực lấy trâm mặc ngọc hôm qua đã mua ra, nhẹ nhàng cài trên búi tóc búi xong kia. Phó Vọng Niên lúc này mới hài lòng dừng tay, nhìn Thanh Dao trong gương, chỉ cảm thấy trâm ngọc này thật hợp với y.

“Tiểu Dao xem thử búi thế nào, thích không?”

Thanh Dao xoay đầu nhìn y trong gương, vào mắt chính là cây trâm mặc ngọc đen như mực, óng ánh trên búi tóc kia.

“Phu quân, đây là.....”

“Đây là ta mua hôm qua, luôn muốn mua một cây cho tiểu Dao, thích không?”

Thanh Dao hơi đỏ mắt, lại không giấu được kinh hỉ, nhỏ giọng nói: “Thích, cảm ơn phu quân.”

Phó Vọng Niên hơi khom lưng, ôm eo nhỏ còn chưa lộ rõ của y, cười mỉm: “Thích thì tốt, vì phu ta chỉ muốn mua cây trâm ngọc cho tiểu Dao.”

Lại thấy một màu hồng từ từ nhuộm lên bên tai trắng nõn, không khỏi ngậm lấy dải tai nhỏ nhắn tinh xảo kia, sau đó mỗ lên môi mềm đã lâu chưa nếm. Đến khi một luồng khô nóng chạy thẳng xuống bụng dưới, lúc này mới lưu luyến buông môi đỏ mềm ra.

Lão đại phu đã nói, ba tháng đầu mang thai không nên hành sự, hẳn nhớ rõ ràng, nên thời gian này hẳn đều không dám quá xung động.

Hắn đã lâu không được thỏa mãn tất nhiên là không chịu nổi cảm dỗ như vậy, lại cũng chỉ có thể ăn chút đậu hũ, nếu không thì hẳn sợ là phải ngâm nước lạnh cả ngày.

Vươn tay xoa lên đôi môi bị hắn hôn sưng, nói: “Tiểu Dao, hôm nay còn muốn ra ngoài xem thi đấu trừ nghệ kia không?”

Hiện giờ hắn đi hay không đều không sao cả, đối với hắn mà nói, Thanh Dao và bảo bảo mới là chuyện quan trọng nhất của hắn.

Thanh Dao gật đầu, y vẫn muốn đi xem trận đấu, luôn cảm thấy có luồng sức mạnh lôi kéo y, lại không rõ vì sao sẽ có ý nghĩ như vậy.

28. Chương 28: Mê Trong Mê

Bước đi của Phó Vọng Niên và Thanh Dao vì do Thanh Dao có mang nên chậm hơn nhiều, lúc hai người sân thi đấu, quanh sân thi đấu đã vây đầy người.

Quanh người đều là một mảnh ồn ào, Phó Vọng Niên nhìn quanh một cái lại không tìm được một vị trí tốt, lông mày hơi động, không khỏi liếc chỗ đại biểu của Kim Ngọc Đường một phen.

Ngồi ở đó vẫn là nam nhân trung niên lần trước thấy, lão ta như là cũng đang tìm kiếm người, nâng mắt nhìn xung quanh một cái. Phó Vọng Niên quay đầu đi, sau đó mang theo Thanh Dao chuyển đến một góc.

Thanh Dao tưởng hắn là tìm được vị trí, liền im lặng theo hắn đến một góc khác. Hai người vừa đi, tầm mắt của nam nhân đó liền rơi đến bên này, sau đó lại dời qua bên khác.

“Ở đây nhìn thấy không?” Phó Vọng Niên nhìn thấy góc này đã không thấy được chỗ đại biểu kia, mới dừng bước chân.

Thanh Dao không trả lời, lại có chút ngây ra, Phó Vọng Niên nghi hoặc nhìn y, lại thấy y nhìn một chỗ ngây người, nhìn theo tầm mắt y.

Thanh Dao lúc này nói: “Phu quân, ta vừa nãy hình như nhìn thấy ca ca.”

Phó Vọng Niên quay đầu, hắn không nhìn thấy người quen, lại không biết có phải Thanh Dao nhìn lầm không.

“Tiểu Dao có phải nhìn lầm không, sao ta không nhìn thấy.”

Thanh Dao lại nhìn bên kia, lại không thấy bóng dáng nữa, xoay đầu nhìn Phó Vọng Niên.

“Có lẽ là ta nhìn lầm!”

“Tiểu Dao là nhớ ca ca rồi sao?”

“Có chút.”

Phó Vọng Niên im lặng nhìn y, lại không nói, có lẽ hắn hiểu tâm tình của y, lúc ở trấn Hoa Dương tuy rất lâu không gặp, nhưng kia đâu sao là cùng ở một tiểu trấn, mà hiện tại lại là cách khoảng cách xa xôi.

“Chờ thân thể tiểu Dao dưỡng tốt, chúng ta hỏi lại đại phu xem có thể viễn hành không, nếu có thể, chúng ta liền về, được không?”

Thanh Dao đứng một lúc, cảm thấy có chút mệt, liền cả người dựa lồng ngực vạm vỡ ở sau lưng, đáp: “Ừm.”

Phó Vọng Niên cười với y, sau đó vén tóc rơi bên khóe mắt y lại, lúc này mới an tâm nhìn biểu diễn trên đài.

Trận đấu thứ hai cách trận đầu tiên hơn nửa tháng, mấy tửu lâu trên đài thi đấu so với lần trước còn muốn dụng tâm hơn, nhìn nguyên liệu họ chuẩn bị cũng biết thi đấu lần này cẩn trọng hơn lần trước rất nhiều.

Phó Vọng Niên im lặng nhìn mấy đầu bếp kia xắt đồ ăn, bỏ vào chảo, xào đảo, ra món.

Đột nhiên cảm thấy không thú vị, hắn lúc trước làm đầu bếp chỉ là hi vọng có thể bày món hắn thích ra cho người hiểu mỹ vị trong đó.

Nhưng hắn lại từng có ý nghĩ thi đấu này, lúc đó hắn là lấy tâm tình thế nào muốn tham gia thi đấu lần này đây?

Nghĩ rồi nghĩ, đáy lòng một trận phát lạnh, đột nhiên phát hiện có lẽ hắn đã từng có một ý nghĩ sẽ làm hắn hối hận, có điều may mắn này đều không có bắt đầu.

Cúi đầu nhìn Thanh Dao trong lòng, nếu không phải Thanh Dao, hiện tại hắn hắn cũng là đứng trên đài kia, chỉ nghĩ phải làm sao mới có thể thắng trận đấu đi!

Trận đấu này sẽ làm hắn trở nên thế nào? Hắn không biết, nhưng hắn bây giờ lại hi vọng tình nguyện không muốn tham gia trận đấu này, cũng phải cùng Thanh Dao vui vẻ sống qua ngày.

Tay đặt trên eo Thanh Dao có chút siết chặt, Thanh Dao xoay đầu qua nhìn Phó Vọng Niên, liền thấy hắn vẻ mặt bình tĩnh.

“Phu quân, sao vậy?”

Phó Vọng Niên cúi đầu, nhẹ giọng thăm thì: “May mà có tiểu Dao cùng ta, may mà có tiểu Dao.”

Thanh Dao khó hiểu nhìn hắn, lại tùy ý hắn thì thăm bên tai y, phu quân hắn là nhớ đến cái gì đi!

“Phu quân chớ sợ, ta sẽ luôn đứng bên cạnh phu quân bồi phu quân.”

“Ừ, tiểu Dao phải luôn đứng bên cạnh ta bồi ta, chúng ta cùng đi qua xuân hạ thu đông.”

Phó Vọng Niên lẩm bẩm, cũng triệt để rõ ước nguyện ban đầu hắn nấu ăn là muốn nấu những món ngon, mà mấy món này cũng đều là vì làm mọi người ăn vui vẻ.

“Tiểu Dao, mệt không, chúng ta đi ăn chút gì được không?”

“Không xem sao?” Thanh Dao ngạc nhiên nhìn hấn, hấn không thích xem sao?

“Không xem nữa, không có gì thú vị, muốn ăn chút gì?” Phó Vọng Niên nhàn nhạt nhìn trợn đầu trên đài một cái.

“Chúng ta đi mua ít bánh ngọt được không, bánh hoa quế lần trước phu quân mua về.”

“Tiểu Dao thích ăn bánh hoa quế sao?”

“Ừm, thơm, có chút ngọt lại sẽ không cảm thấy ngán.”

“Vậy chúng ta liền đi thôi!”

Hai người không dễ dàng đi ra khỏi đám người kia, liền đến một cửa hàng tên “Bánh ngọt Lâm Ký”.

Vừa vào cửa, Phó Vọng Niên liền nhìn thấy Thanh Dao ngơ ngác nhìn một á nam trung niên mua bánh ngọt, Phó Vọng Niên nhìn người đó, lại là Phượng cha của Lương Phượng lâu.

Hấn vừa muốn mở miệng hỏi Thanh Dao, lại nghe thấy Thanh Dao kêu: “Thức thức.”

Phó Vọng Niên rất bình tĩnh nhìn Thanh Dao, lần trước y cũng từng kêu như vậy, xem ra y là thật sự quen biết Phượng cha, mà Phượng cha lúc này nhìn Thanh Dao, khó hiểu hỏi Thanh Dao kêu ông thức thức cái gì.

Nhìn khuôn mặt có chút quen thuộc lại xa lạ kia, đột nhiên nhớ đến một số chuyện trước kia, hỏi: “Là tiểu Dao sao?”

Thanh Dao hồi thần, sau đó ngơ ngác nhìn Phượng cha, lại nhìn Phó Vọng Niên, như là không biết đã xảy ra chuyện gì.

Phó Vọng Niên nói: “Ngại quá, có thể là phu lang nhà ta nhận lầm người.”

Phượng cha thấy dáng vẻ mờ mịt của Thanh Dao, cũng có chút không rõ có phải thật như Phó Vọng Niên nói là phu lang hấn nhận lầm người không. Nhưng khuôn mặt tương tự kia, làm ông không khỏi mở miệng hỏi kỹ.

“Xin hỏi phu lang của công tử là tên Thanh Dao sao?”

Phó Vọng Niên lần này xem như là thật sự tin Thanh Dao và Phượng cha này quen biết, chỉ là vì sao Thanh Dao sẽ quen biết tú ông của Lương Phượng lâu này lại là một ẩn số.

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên, lại nhìn Phượng cha, sau đó nhỏ giọng nói: “Ta là tên Thanh Dao, ngài biết ta sao?”

Phượng cha đột nhiên đỏ hốc mắt kéo tay y, nói: “Tiểu Dao, ta là thức thức a, lúc nhỏ con luôn thích chạy theo ta!”

Trong đầu Thanh Dao như là có vài ký ức phảng phất lóe qua.

Một đứa bé 3t luôn thích vây quanh một á nam xinh đẹp nho nhã, mềm mại gọi “thức thức”.

Đột nhiên lại đổi cảnh khác, như không có bất cứ điểm báo gì, ánh lửa đỏ xuất hiện bên cạnh nó, chói mắt như thế, yêu diễm như thế.

Đừng, cha, a cha, giữa mơ hồ nhìn thấy một nam nhân trắng kiện công nó, sau đó biến mất bên kia ánh lửa.

“Đừng, đừng.....” Thanh Dao đột nhiên ôm đầu, thấp giọng lẩm bẩm.

Phó Vọng Niên nhìn thấy y đột nhiên thất thần, vội vàng vươn tay ôm chặt y, dịu giọng nói: “Tiểu Dao, không sao, không sao.”

“Đừng...lửa...lửa rất lớn...cha...a cha...đều không thấy nữa...không thấy nữa...”

Phượng cha nhất thời không biết Thanh Dao sao đột nhiên thành như vậy, chỉ có thể lo lắng đứng bên cạnh, hai tay luống cuống tiến lên giúp đỡ lại không biết nên làm sao.

“Cha....hu hu....cha....không thấy nữa....hu hu hu....” Chốc lát sau lại không còn tiếng vang.

Phó Vọng Niên vội vàng nhìn Thanh Dao ngã trước ngực hắn, lại mê man, yên lặng chỉ có hô hấp bình ổn, khóe mắt lại mang theo vệt nước mắt.

Phượng cha lúc này cũng biết cảm xúc kích động vừa nãy của Thanh Dao có chút không bình thường, nói: “Mang tiểu Dao đến chỗ ta trước.”

Phó Vọng Niên gật đầu với ông, nhẹ nhàng bế Thanh Dao lên liền theo Phượng cha ra cửa.

Vừa đến Lương Phượng lâu, Phó Vọng Niên cũng mặc kệ đó là nơi nào, liền sốt ruột muốn chạy ra ngoài đi gọi đại phu.

Phượng cha kéo hắn lại nói: “Đừng lo lắng, ta đã phân phó người đi gọi đại phu, người vẫn là hiện tại ở đây trông đi!”

Phó Vọng Niên nói: “Cảm tạ.”

“Nói đến, chuyện này xem ra cũng như là lỗi của ta, tiểu Dao sao sẽ như vậy?”

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao mê man trên giường, thấp giọng nói: “Tiểu Dao y, như là đã quên một số chuyện.”

Phượng cha thở dài, nói: “Ta nghĩ cũng phải, chuyện như thế có thể quên cũng là tốt.”

Phó Vọng Niên vừa muốn hỏi Phượng cha vài chuyện, đại phu là bị người kéo chạy đến, tay áo còn bị người kéo nhăn nhúm.

Phó Vọng Niên nhìn đại phu kia lại là lão đại phu lần trước bắt mạch cho Thanh Dao, cũng không kịp nói gì, cũng không kịp nói gì, liền vội vàng mang theo lão đến bên giường.

Lão đại phu trầm tư chốc lát, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn Phó Vọng Niên: “Lần trước ta đã nói phải hảo hảo nghỉ ngơi một khoảng thời gian, lần này hay rồi, còn chưa nghỉ ngơi tốt, lại làm động phủ bị kích thích, thật không biết người làm trượng phu người ta thế nào, mệt ta còn tưởng người là một trượng phu không tệ!”

Phó Vọng Niên cũng biết đây là hắn không đúng, cũng không phản bác lời của lão đại phu, im lặng mặc lão giảng đạo.

Phượng cha thấy hai người chỉ lo giảng đạo nghe giảng, vội vàng nhắc nhở: “Đại phu, vẫn là nói tình huống này trước đi!”

Lão đại phu lúc này mới nói: “Bị chút kích thích, động thai khí, ta kê đơn thuốc, lần sau nhớ đừng để động phủ bị kích thích nữa, nếu không thì hài tử trong bụng này sợ là sẽ không giữ được.”

Phó Vọng Niên ngơ ngác nghe lời của lão đại phu, hắn không ngờ lại sẽ nghiêm trọng như thế. Thanh Dao thích tiểu bảo bảo trong bụng như thế, nếu xảy ra bất trắc, hắn không dám tin Thanh Dao sẽ là tâm tình gì!

Phượng cha thấy Phó Vọng Niên chỉ lo chuyện của Thanh Dao, liền nói với lão đại phu: “Bọn ta biết rồi, vậy cảm tạ đại phu.”

Phượng cha sau khi tiễn đại phu đi, về trong phòng liền thấy Phó Vọng Niên ngồi trước giường si ngốc nhìn Thanh Dao mê man.

Nhẹ nhàng đi đến bên giường, ra hiệu Phó Vọng Niên ra ngoài nói chuyện, Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao, liền đứng lên theo Phượng cha ra phòng ngoài.

Phó Vọng Niên lúc này cũng tin Phượng cha này thật là thúc thúc của Thanh Dao, tuy không rõ ông vì sao sẽ ở nơi này, nhưng chuyện năm đó ông xem ra hẳn là biết.

“Thúc thúc xem ra hẳn là biết mấy chuyện năm đó?”

“Người đã là phu quân của tiểu Dao, vậy ta nói người biết cũng không sao.”

Phượng cha thở dài một hơi, từ từ nói chuyện xưa.

Hóa ra, a cha của Thanh Dao chính là đương gia của tửu lâu Phẩm Thanh Uyển có tiếng của Vinh Đô, Phẩm Thanh Uyển năm đó không chỉ là vang khắp Vinh Đô, còn thu hút không ít thương phái và nhân sĩ bên ngoài đến.

Mà năm đó cũng đúng lúc đụng một trận thi đấu trù nghệ, hai lần thi đấu trước, Kim Ngọc Đường kia và Phẩm Thanh Uyển là mỗi bên thắng một lần.

Nhưng tuyệt đối không ngờ đêm trước trận đấu định thắng bại cuối cùng, Thanh phủ liền bị một trận hỏa hoạn vùi lấp.

Hôm sau, Thanh phủ từng chiếm giữ vị trí mỹ thực một phương đã là một đồng hoang tàn.

Trong một thoáng, một người đều tưởng đó chỉ là một giấc mơ, một Thanh phủ đang yên lành liền đã không còn vết tích, mà Phẩm Thanh Uyển càng là nhanh chóng bại, không đến nửa năm Phẩm Thanh Uyển liền thành quá khứ.

Thanh Dao và Thanh Dực may mắn thoát khỏi trận hỏa hoạn đó, Thanh Dao mất mọi ký ức trước trận hỏa hoạn đó, mà Thanh Dực lại nhớ rõ ràng, nên gã phản đối hấn tham gia thi đấu, nên gã lúc đó sẽ lạnh nhạt như thế.

Phó Vọng Niên đột nhiên cảm thấy hối hận, nếu không phải lúc đó hấn nói muốn tham gia thi đấu, vậy tất cả hiện tại đều sẽ không phát sinh.

Thanh Dao vẫn an ổn làm tiểu kế toán ở hiệu sách kia, hấn vẫn làm một tiểu đầu bếp.

Phượng cha nói xong mấy chuyện này thì im lặng nhìn Phó Vọng Niên, sau đó nói: “Kỳ thật, ta sau đó từng đến đó xem, đó không giống như hỏa hoạn tạo thành, ngược lại như là ráp tâm làm ra.”

Phó Vọng Niên nhớ đến lão bản của Kim Ngọc Đường kia, thần sắc quái dị kia, cũng là bởi vì chuyện này sao?

“Thúc thúc là nói, đây là mấy tửu lâu tham gia thi đấu kia ráp tâm làm ra sao?”

Phượng cha đề thấp giọng nói: “Này thì không rõ, qua nhiều năm như vậy, ta ngầm thám thính qua chuyện này, mấy tửu lâu tham gia thi đấu kia đều không có khả năng này.”

Phó Vọng Niên trầm mặc nửa buổi, không phải người của tửu lâu làm, nhưng lại như ráp tâm làm ra, vậy trong đó như có liên hệ lại như không có, chuyện này đúng là có chút nan giải.”

29. Chương 29: Kiểm Ít Bạc

Thanh Dao chậm rãi mở mắt ra, trên cánh tay hơi nặng làm y không tự chủ nhìn hướng bên cạnh, Phó Vọng Niên đang ngủ say cũng bởi vì động tác nhẹ này tỉnh lại.

“Tiểu Dao, thế nào, còn có chỗ nào không thoải mái?” Phó Vọng Niên hỏi có chút nóng ruột.

Thanh Dao lắc đầu, nói: “Phu quân, ta nhớ ra rồi, ta lúc trước từng ở đây.”

A cha của y cha của y, còn có Thanh phủ đầy hồi ức y nô đùa cùng ca ca, Thanh phủ lúc đó góc nào cũng lưu lại tiếng cười của họ, mà nay.....

Y đột nhiên có chút hận, y hận vận mệnh bất công làm y trong một đêm mất người nhà, lại làm y sau nhiều năm như vậy nhớ ra, những ký ức đó như ác mộng ăn mòn y. Thì ra, y lại quên mất chuyện quan trọng như thế, quên cha, quên a cha, cũng quên ngôi nhà họ đã từng sống cùng nhau.

Thần sắc thống khổ lại không nơi nương tựa kia làm Phó Vọng Niên động dung, hấn chưa từng nghĩ Thanh Dao sẽ vì vậy nhớ ra chuyện trước kia, mà y lại sẽ thống khổ bơ vơ như vậy, y như vậy bảo hấn làm sao nữa. Nhẹ nhàng ôm cơ thể mềm mại lại có chút lạnh buốt, dịu giọng thì thầm: “Tiểu Dao, muốn khóc thì khóc đi! Lúc này không cần gắng gượng.”

Thanh Dao mờ mịt nhìn hấn, cái ôm ấm áp chặt chẽ ôm y như sắp không thở được, nhưng y không nỡ rời khỏi cái ôm như vậy, vùi vào trong ngực hấn, trước tiên nức nở khe khẽ, sau đó bắt đầu từ từ giải phóng, thẳng đến thỏa thích khóc lớn.

Y chưa từng nghĩ nhà của y lại là ở Vinh Đô, người cha luôn bảo vệ y và ca ca lại là người cha giáo dưỡng từ nhỏ chiếu cố họ, hóa ra y đã quên nhiều chuyện như thế, hóa ra cha luôn biết chuyện này, hèn gì lúc nhỏ khi hỏi đến a cha, sắc mặt của cha và ca ca luôn sẽ rất kỳ quái.

Đến khi Thanh Dao khóc ướt hết áo Phó Vọng Niên, Thanh Dao mới ngừng khóc, thút thít rời khỏi lồng ngực ướt thành một mảng, nhìn thấy áo đầy nước mắt nước mũi, Thanh Dao nâng mắt sững sờ nhìn Phó Vọng Niên, khàn giọng nói: “Phu quân, áo của người bị ta làm dơ rồi.”

Phó Vọng Niên trở mắt nhìn Thanh Dao, không ngờ câu đầu tiên y khóc xong lại là quan tâm vấn đề này, tức thì có chút dở khóc dở cười, có điều nhìn thấy trước ngực áo ướt đầm, đúng là không ngờ nước mắt của y dồi dào như thế!

“Không sao, áo giặt chút là được, sau khi khóc xong đỡ hơn chưa?”

“Ừm, tuy a cha và cha sớm đã không còn bên cạnh, nhưng nghĩ đến lại là bởi vì nguyên nhân này liền cảm thấy có chút thương tâm.”

Cha mấy năm trước luôn bảo vệ chiếu cố họ qua đời, y lúc đó còn tưởng cha là đi tìm a cha, không ngờ người cha đó lại là cha giáo dưỡng của họ, có điều ở trong lòng y, người đó đều luôn là cha của y.

“Tiểu Dao yên tâm, a cha và cha tuy không thể ở bên cạnh tiểu Dao, nhưng nhìn thấy tiểu Dao hạnh phúc như thế, họ cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc.”

“Thật sao?” Thanh Dao đỏ mắt hỏi, mắt phượng bị nước mắt rửa qua một phen sáng long lanh.

“Thật.” Phó Vọng Niên thận trọng gật đầu.

Giống như hấn trước giờ chưa từng gặp cha mẹ hấn, nhưng hấn vẫn tin chắc cha mẹ hấn sẽ lặng lẽ bảo vệ hấn, chỉ cần nghĩ đến mấy cái này, hấn liền cảm thấy cuộc sống có rất nhiều hi vọng.

Hiện nay, cúi đầu nhìn người mắt sững sờ như đào mật, không tự chủ cười khê, có y bên hấn liền rất hạnh phúc, cảm tạ cha mẹ đã cho hấn sinh mạng kia, tuy giao điểm của họ chỉ là một chút chút như thế.

Nụ cười ấm áp trước mắt làm gò má Thanh Dao hơi đỏ, còn mang theo nóng bỏng không hiểu ra sao, y lớn như thế vẫn là lần đầu tiên khóc không chút hình tượng như vậy, hơn nữa y đều là người sắp làm cha, lại còn khóc thảm thiết như thế trước mặt phu quân và hài tử, hiện tại nghĩ tới luôn cảm thấy có chút xấu hổ.

Phó Vọng Niên vỗ vai y, nhàn nhạt cười: “Được rồi, muốn khóc thì khóc là chuyện bình thường, nếu nín còn tổn thương bảo bảo.”

Thanh Dao chớp mắt, hiếu kỳ hỏi: “Thật sao?”

Y là dựng phu y cũng không biết chuyện này, sao Phó Vọng Niên còn rõ hơn y, Phó Vọng Niên cười khổ, mấy cái này đều là chuyện rất bình thường được không, sao Thanh Dao vẽ mặt hiếu kỳ hấn thế nào biết chuyện này vậy!

“Ta nghe người ta nói, nếu trong lòng dựng phu có chuyện không vui không nói, liền sẽ nghẹn ra bệnh, này nếu bệnh, có phải sẽ tổn thương đến bảo bảo?”

Hấn không biết nên nói với Thanh Dao chứng trầm cảm tiền sản gì gì đó thế nào, hấn biết cũng rất ít, chỉ có thể nói tạm chút, xem ra hấn vẫn là cần tìm ít thời gian xem thử nơi này có sách chăm sóc dựng phu thế nào không mới được.

Có điều lời này của hấn Thanh Dao lại để trong lòng, y muốn sinh một bảo bảo khỏe mạnh, đáy lòng nói thầm về sau nếu gặp phải chuyện khó chịu phải nói ra hoặc khóc ra, dù sao mặt không hình tượng nhất của y phu quân đều thấy qua, cũng không kém thêm một lần hay bớt một lần.

“Ôi, phòng này khi nào chạy đến một con thỏ đây!” Một tiếng cười nhẹ phá vỡ thân mật của hai người Phó Vọng Niên.

Thanh Dao ngại ngần nhìn Phượng cha bưng chén thuốc đến, khẽ kêu một tiếng: “Thức thức.”

Nghe thấy “thức thức” thân thiết lại quen thuộc kia, Phượng cha nhớ đến tiểu Thanh Dao luôn thích ngọt ngào kêu y thức thức kia. Không kềm nổi nháy mắt thất thần, tay bưng chén thuốc hơi run.

Phó Vọng Niên thấy thế vội vàng đứng lên đón lấy chén thuốc, Phượng cha run giọng hỏi: “Tiểu Dao đã nhớ ra ta chưa?”

“Dạ, thức thức, còn có nhà ở đây trước kia.” Thanh Dao nhìn y, trong mắt một mảnh sáng trong.

“Nhớ ra thì tốt, nhớ ra thì tốt.” Phượng cha lẩm bẩm, sau đó lại nói: “Mau uống thuốc đi, thân thể con là phải hảo hảo bồi bổ, nếu không thì chịu khổ vẫn là con.”

“Thức thức, chịu khổ không chỉ là tiểu Dao, còn có ta!” Phó Vọng Niên thấy hai người nhiều năm không gặp lại vẫn rất quen như thể liền cũng không khỏi nói đùa một phen.

Lại làm Thanh Dao thẹn đỏ mặt, không khỏi nhẹ nhàng trừng hấn một cái, Phượng cha thấy phu phu này hiển nhiên là đang liếc mắt đưa tình, không khỏi lòng sinh an ủi, lén mím miệng cười.

Cái trừng mắt nhẹ bay kia đối với Phó Vọng Niên mà nói chỉ là như cơm bữa, mức một muỗng thuốc thổi ngòi đưa đến bên môi Thanh Dao, cười nói: “Được rồi, uống thuốc đi, này là thuốc thức thức đích thân sắc, không uống rất đáng tiếc.”

Thanh Dao và Phượng cha cạ lờ, cách khuyên người uống thuốc này đúng là có chút mới mẻ, có điều xác thực rất hữu dụng, tuy nói thuốc này nghĩ thấy đã đáng đến Thanh Dao hai mày nhăn thành một đoàn, y vẫn là yên lặng uống vào.

Chờ đến chén thuốc thấy đáy, Thanh Dao đã không biết trong miệng y trừ vị thuốc còn có vị gì, không khỏi oán trách nhìn Phó Vọng Niên một cái.

Phó Vọng Niên cười ha hả nói: “Tiểu Dao, người trách ta cũng vô dụng, phương thuốc này là đại phu kê, thuốc này là thức thức sắc, ta chỉ phụ trách dứt người mấy ngụm thuốc mà thôi.”

Khóe miệng Phượng cha không khỏi giật nhẹ, Phó Vọng Niên này sao sẽ đẩy phỉu sạch chuyện này như thế, hơn nữa còn đương nhiên như thế, đúng là nhìn không ra người này là nam nhân hoảng loạn trước đó.

Uống thuốc xong, Thanh Dao cũng phát hiện y hiện tại không ở phòng thuê kia, mà là một căn phòng sạch sẽ mộc mạc, hỏi: “Phu quân, chúng ta hiện tại là ở đâu?”

“Ở đây là sân sau thức thức ở, tiểu Dao và tiểu Phó trước cứ ở đây đi, dù sao sân sau này phòng cũng nhiều, cũng sẽ không có người đến quấy rầy, thích hợp tĩnh dưỡng.”

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên cảm thấy thức thức nói không sai, hơn nữa sân sau này chỉ có thức thức và một tiểu tư chiều cổ thức thức, này thật là yên tĩnh rất nhiều, liền gật đầu.”

Thanh Dao và Phó Vọng Niên liền ở lại sân sau này, Phượng cha và Thanh Dao nhân lúc Phó Vọng Niên về phòng thuê dọn đồ trò chuyện một buổi chiều, đến khi Thanh Dao chịu không nổi cơn buồn ngủ trầm lắng ngủ.

Phó Vọng Niên nhìn bạc còn lại trong tay, trong lòng bắt đầu tính toán tiêu phí khoảng thời gian này cần, Thanh Dao hiện tại mang thai, tiêu phí khoảng thời gian này cũng nhiều hơn trước kia không ít.

Kiếp trước không phải đều nói tiền sữa bột của hài tử rất quan trọng sao? Mà vương triều này á nam sinh con, á nam có thể sinh con, nhưng không có sữa, em bé nơi này đều là nuôi bằng sữa bột.

Đương nhiên này cũng chỉ giới hạn với mấy nhà giàu có tiền kia, nhà nghèo không tiền đều là dùng cơm tán nuôi em bé, nhưng Phó Vọng Niên không muốn cho con của hấn ăn mấy cái này.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng nên là lúc tìm vài việc để làm, nhưng nhìn bóng dáng ngủ say kia, hấn lại không yên tâm một mình Thanh Dao ở đây, tuy biết thức thức sẽ tận tâm chiều cổ y tốt, nhưng hấn vẫn không yên tâm, dầu sao đại phu từng nói, mấy tháng này phải thay Thanh Dao hảo hảo bồi bổ thêm, tất nhiên cũng là cần hảo hảo nghỉ ngơi.

Chờ lúc Phượng cha đến xem Thanh Dao, Phó Vọng Niên đột nhiên nhớ đến một chuyện, hỏi: “Thức thức, nhà bếp có thiếu đầu bếp không?”

Phượng cha ngạc nhiên nhìn Phó Vọng Niên, nói: “Hiện tại thì không thiếu, tiểu Phó muốn tìm việc sao?”

“Khoảng thời gian này phải chi tiền nhiều, muốn tìm vài việc làm, nhưng ta lại không muốn để Thanh Dao một mình ở đây, tuy thức thức sẽ chiếu cố giúp ta, thức thức cũng có rất nhiều chuyện phải làm.”

“Kỳ thật nhà bếp thêm một đầu bếp cũng không có chuyện đáng ngại gì, vậy người liền đi nhà bếp làm đầu bếp đi!”

“Vây cảm tạ thức thức.”

Sau đó, Phó Vọng Niên nói chuyện này với Thanh Dao, Thanh Dao cũng không phản đối, hơn nữa nhà bếp ở ngay Lương Phượng lâu, chỉ cần có chút chuyện liền có thể chạy đến.

Thanh Dao cũng biết cơ thể y không tốt, nếu không thì cũng sẽ không cứ phải uống thuốc, nên Phó Vọng Niên cách gần y, trong lòng y cũng an tâm hơn. Có điều thấy Phó Vọng Niên không phải chiếu cố y thì là phải đi làm, trong lòng y liền cảm thấy có chút đau lòng.

Ban ngày Lương Phượng lâu này không mở cửa, có điều đến tối Lương Phượng lâu lại dị thường náo nhiệt, Phó Vọng Niên ngẫu nhiên một lần nhìn qua tiền viện, đúng là không giống quan lâu bình thường, mấy tiểu công tử trong lâu đều cầm kỳ thư họa, mọi thứ tinh thông, nhìn rồi nhìn, Phó Vọng Niên liền nhớ đến một số chuyện của kiếp trước, sau đó hần liền nêu ra một vài ý kiến với Phượng cha, không ngờ Phượng cha rất là thích.

Thế là, mấy ngày sau, Lương Phượng lâu này liền thêm trò đánh bài, hơn nữa mấy trò chơi này rất là mới lạ, thu hút không ít khách, không lâu sau, trò đánh bài này truyền khắp cả Vinh Đô.

Có vài quan lâu cũng chơi theo, nhưng luôn không mới lạ bằng Lương Phượng lâu, Lương Phượng lâu còn cách mấy ngày lại ra thêm vài trò khác, toàn bộ đều là trò chưa bao giờ chơi, nhất thời cũng làm dân chúng trong Vinh Đô suy đoán Lương Phượng lâu có phải có một cao nhân trò chơi không.

Phượng cha đếm số bạc kiếm được mấy ngày này, quả thật là không thể tin được, trò đánh bài Phó Vọng Niên nêu ra với y, là muốn chơi một loại trò chơi ra tiền không giống nhau, nên mấy cái này cũng kiếm rất nhiều tiền, quan trọng hơn là mấy trò này đúng là thu hút không ít khách, tiền mấy ngày này so với một tháng trước còn hơn gấp mấy lần.

Trừ mấy trò này ra, y không ngờ trù nghệ của Phó Vọng Niên tốt như thế, tuy nói y hiện tại ăn cơm chung với họ, lúc đó cũng cảm thấy trù nghệ của hần không tệ, cho đến khi lên bàn của tiền viện, mới biết rất nhiều khách đều thích ăn món hần làm, này cho làm y biết, trù nghệ của Phó Vọng Niên này đúng là không phải tốt bình thường.

Lúc này Phó Vọng Niên vừa vặn nấu xong cháo thuốc chuẩn bị cho Thanh Dao, vào phòng liền nhìn thấy Phượng cha cũng có mặt, còn chưa mở miệng đã nghe Phượng cha nói: “Thật thơm, đây là gì?”

“Đây là cháo thuốc, muốn giúp tiểu Dao bồi bổ thân thể, thức thức cũng uống một ít, dù sao ta nấu nhiều.”

Phượng cha ngạc nhiên nói: “Là cháo thuốc cho tiểu Dao, ta có thể ăn sao?”

Phó Vọng Niên cười nói: “Này chỉ là cháo thuốc dùng để bồi bổ thân thể, có thể ăn.”

“Vây cho ta một ít. Nhưng mà nói thật, ta đúng là chưa từng nghĩ trù nghệ của tiểu Phó người sẽ tốt như thế.”

Thanh Dao cười nói: “Trù nghệ của phu quân rất tốt, con lúc trước không ăn nhiều được lắm, sau khi phu quân làm đồ ăn, con ăn rất nhiều.”

“Tiểu Dao thật là phúc khí, có một phu quân tốt như thế.”

“Ta mới là phúc khí tốt, có thể có phu lang tốt như tiểu Dao.”

“Thôi, hai người các người đều là phúc khí tốt.”

Phượng cha không khỏi cười ha hả, từ trong ngực lấy ra một cái khăn tay, sau đó lấy ra một đỉnh bạc hai mươi lượng đưa cho Phó Vọng Niên.

“Tiểu Phó, nè, đây là của người.”

Phó Vọng Niên có chút không dám tin, nói: “Thúc thúc, này có phải nhiều quá không, ta chỉ mới làm đầu bếp mấy ngày mà thôi.”

30. Chương 30: Đánh Nhau

Thanh Dao cũng không dám tin, y không ngờ chỉ mấy ngày liền có bạc nhiều như thế, hơn nữa Lương Phượng lâu này chỉ có buổi tối mở cửa, nhưng tiền công này lại nhiều hơn một tháng lúc trước của phu quân, này có thể sao?

Phượng cha cười nói: “Đây là tiền mấy trò chơi kia kiếm được, đưa một ít trước cho các người cũng là nên, về sau nếu cần tiền cũng có ít bạc trong người.”

“Mấy trò chơi kia kiếm rất nhiều tiền sao?” Thanh Dao có chút hiếu kỳ, y là nghe qua phu quân nói mấy trò chơi kia, nhưng không ngờ mấy ngày liền có thể để phu quân kiếm được nhiều như thế.”

Phó Vọng Niên cũng ngạc nhiên nhìn Phượng cha, nếu nói lúc đó đề nghị hắn là cảm thấy hắn sẽ kiếm chút bạc, có điều lại thật chưa từng nghĩ mấy ngày ngắn ngủi đã kiếm nhiều như thế.

Phượng cha vui vẻ nói: “Mấy trò này thật sự kiếm không ít bạc, kỳ thật ta cảm thấy đưa hai mươi lượng cho các người có chút ít, nhưng trong lâu nhiều người như thế, ta cũng phải mỗi người đều cho một ít, nên chỉ có thể ủy khuất các người.”

“Thúc thúc nói gì vậy, đều là người một nhà còn so đo nhiều như vậy làm gì.” Thanh Dao có chút không tán đồng, thúc thúc cho họ ở trong sân sau này, đã làm họ cảm thấy có lỗi, hiện giờ kiếm chút bạc còn cho họ nhiều như vậy.

“Đúng đó, thúc thúc, tiểu Dao nói không sai, chúng ta ở đây ăn của thúc, dùng của thúc, cái nào không cần tiền, nói ra vẫn là chúng ta được lợi.” Phó Vọng Niên cũng cảm thấy Thanh Dao nói đúng, nếu là người khác, hắn nghĩ người đó khẳng định là một lượng bạc đều không nỡ đưa.

Phượng cha không ngờ có thể nghe được mấy câu thật lòng như thế của hai người, hốc mắt hơi đỏ, nói: “Đúng đúng, đều là người một nhà.”

Y có đức năng gì lại làm họ xem y thành người một nhà, này đúng là phúc phận của y, vốn tưởng cả đời này sẽ cô đơn an lão như vậy, lại không ngờ lúc này gặp được cháu, hiện nay còn có thể hưởng thụ được cuộc sống an nhàn như vậy, nghĩ như vậy, vất vả mấy năm này của y đều không đáng để nói.

“Được rồi, uống cháo trước đi! Còn không uống sẽ nguội.” Phó Vọng Niên múc một chén cháo cho hai người, thúc giục họ mau uống cháo.

Thanh Dao chậm chậm uống một hớp, có chút vị dược thảo nhàn nhạt, nhưng cháo này lại rất tươi sốt mịn, vui vẻ nói: “Uống ngon, ta còn tưởng cháo thuốc sẽ rất đắng!”

Phượng cha cũng nói: “Ừ, thật sự rất ngon, lúc trước thỉnh thoảng từng uống một chút, nhưng vị này đúng là tốt hơn.”

Phó Vọng Niên cười nói: “Ngon thì uống nhiều chút, cách mấy ngày lại nấu cho hai người.”

Thanh Dao cả ngày ở sân sau cảm thấy có chút buồn chán, tuy nói thúc thúc sẽ đến trò chuyện với y, nhưng luôn không vui lên được, nhìn y như vậy, Phượng cha liền đề nghị Phó Vọng Niên mang y ra ngoài đi dạo.

Phó Vọng Niên nghĩ chút cũng phải, bắt hẩn ở cái sân nhỏ hơn mười ngày, hẩn cũng không chịu được, huống hồ Thanh Dao còn là dựng phu, nghe nói dựng phu đi lại cũng là có ích, mấy ngày trước đại phu cũng có đề nghị này.

Thế là, ngày này là một ngày đẹp, Phó Vọng Niên liền định cùng Thanh Dao ra ngoài đi dạo, vừa ra khỏi sân sau thì gặp được Phương cha.

Phương cha nhìn hai người, nói: “Các người đây là muốn ra ngoài?”

Thanh Dao gật đầu, Phó Vọng Niên nói: “Hôm nay thời tiết vừa vặn, bồi tiểu Dao ra ngoài đi dạo.”

Phương cha ngẩng đầu nhìn bầu trời, trời quang mây tạnh, nói: “Vầy người cẩn thận chút a, mệt thì nhớ nghỉ ngơi chút.”

Phó Vọng Niên đáp: “Ta biết, thúc, vậy chúng ta đi trước.”

Phó Vọng Niên không dám mang Thanh Dao đi nơi nhiều người, liền cùng Thanh Dao chậm rãi đến hồ hoa sen có tiếng của Vinh Đô. Tuy nói bước đi vẫn là có chút như ốc sên, nhưng Phó Vọng Niên lại vui vẻ tự tại.

Đình hoa sen này đứng lặng trên hồ hoa sen, đáng tiếc lúc này đã qua tiết hoa sen nở, chỉ có thể nhìn thấy mấy cành sen khô héo. Phó Vọng Niên nhớ đến thơ đường xem qua trước kia, đáng tiếc hẩn chỉ nhớ có thơ cổ có liên quan đến hoa sen, lại không nghiêm túc học thuộc mấy thơ cổ đó, nên lúc này đúng là nói không ra được thơ cổ có ý thơ.

Tuy nói là không có hoa sen nở rộ, nhưng còn có thể nhìn thấy cá chép thành đàn bơi tới bơi lui, người xem cá chép thỉnh thoảng rải ít mìn thâu vụn, liền thấy cá chép chồi lên như ong vỡ tổ, thỉnh thoảng cá chép nhảy ra khỏi mặt nước làm người cảm thấy rất là đáng yêu.

Phó Vọng Niên thấy đình hoa sen nọ ít người, liền dìu Thanh Dao đi vào trong đình, đi đến trong đình, mới nhìn thấy một á nam đã kết hôn trong đó có chút quen mắt, lại không nhớ hẩn gặp qua á nam này lúc nào.

Phó Vọng Niên thấy đối phương quay đầu qua, liền lễ độ gật đầu với đối phương, đối phương tựa hồ có chút ngạc nhiên, có điều cũng gật đầu lại, Phó Vọng Niên dìu Thanh Dao ngồi xuống ghế đá bên cạnh.

Thanh Dao lần đầu tiên nhìn thấy cảnh hồ như vậy, thuận thế dựa trên lan can của đình, cầm mìn thâu trong tay, sau đó từ từ xé thành vụn.

“Phu quân, ta lấy mìn thâu này cho cá ăn, đám cá kia sẽ ăn sao?”

Phó Vọng Niên nhìn y, dịu giọng nói: “Sẽ ăn, xé thành vụn ném xuống trong hồ là được.”

Á nam đối diện nghe được đối thoại của hai người, nâng mắt nhẹ nhàng nhìn hai người một cái, sau đó lại quay đầu đi, Phó Vọng Niên cũng chú ý đến ánh mắt người đó, lại không để ý lắm.

Thanh Dao giơ tay vung một cái, liền thấy đám cá kia chen lấn bơi đến bên này, thỉnh thoảng nhảy ra khỏi mặt nước, sau đó lại rơi vào trong nước, làm nổi lên một đường hoa nước đẹp.

Thanh Dao trước kia chưa từng thấy cá chép đẹp như thế, cũng chưa từng thấy nhiều cá chép như thế, vui vẻ nói với Phó Vọng Niên: “Thật nhiều cá!”

“Ừ, hẩn là đám cá này đều đói rồi, đang chờ mìn thâu trong tay tiểu Dao!”

“Đáng tiếc ta cũng chỉ có một cái, cho hết cái này liền không còn.”

“Chúng ta lần sau lúc đến mua thêm vài cái là được.”

Thanh Dao quay đầu nhìn Phó Vọng Niên, kinh hỉ hỏi: “Chúng ta còn sẽ đến nữa sao?”

Phó Vọng Niên không kịp thời đáp lời Thanh Dao, bởi vì hẩn nhìn thấy một nam nhân ăn mặc hoa lệ lại cho người cảm giác không tốt đi đến đình, phía sau còn có hai hạ nhân đi theo.

Nam nhân vào đình liền đi thẳng đến á nam đã kết hôn đối diện, nói: “Ôi ôi ôi, đây không phải Bạch đại phu nhân sao? Sao một mình ngắm hồ ở đây vậy? Phu quân ngọc của người sao không đi cùng người.”

Phó Vọng Niên vì lời này nhớ ra á nam kia là tiểu công tử Phượng Miên lúc đó gặp qua, hèn gì nói có chút quen mặt, còn thật không ngờ lại gặp cậu ấy ở đây.

Thanh Dao cũng bưng tỉnh đại ngộ, y vừa nãy đã cảm thấy có chút quen mặt sao đó! Thì ra là cậu ấy, không nên nổi có chút lo lắng nhìn Phượng Miên, Phó Vọng Niên nhìn thấy lo lắng trên mặt y, trong lòng thầm nghĩ làm sao mới có thể giúp Phượng Miên.

“Vị công tử này nói sai rồi, Bạch phu nhân đang cùng phu phu bọn ta ngắm hồ! Bạch huynh lát nữa sẽ đến, ta nghĩ lúc này cũng gần đến rồi.”

Phó Vọng Niên đang nói, còn ngẩng đầu nhìn hướng không xa, bộ dáng đó xem ra thật như là đang chờ người nào đó, cả Phượng Miên đều không tự chủ nhìn hướng theo tầm mắt hắn.

Nam nhân cũng không khỏi nhìn phía trước theo Phó Vọng Niên, lại không nhìn thấy một bóng người, quay đầu nhìn Phó Vọng Niên, lại nhìn thấy người trong lòng hắn bộ dáng rất thanh tú, trong mắt liền nổi sắc ý.

Phó Vọng Niên thấy đục vọng trần trụi trong mắt nam nhân, nhú mày, hắn là muốn giúp Phượng Miên kia giải vây, sao ngược lại chuốc lấy phiền não, thế đạo này, đúng thật là người tốt khó làm.

Nam nhân nhìn Thanh Dao, lại nhìn Phó Vọng Niên, nói năng tùy tiện phẩm hạnh không đứng đắn: “Người là nam nhân của tiểu công tử này?”

Phó Vọng Niên không vui, nói: “Tất nhiên, không biết công tử có gì chỉ giáo?”

Ở đây xưng hô á nam chưa gả đi là tiểu công tử, sau khi gả đi thì thêm họ chồng, xưng phu lang, nếu như không biết họ chồng, cũng sẽ xưng là phu lang, búi tóc của người đã kết hôn trên đầu Thanh Dao cũng đang nhắc nhở Thanh Dao đã kết hôn, nam nhân này đúng là đến kiếm chuyện.

Nam nhân tự cho rằng tiêu sái phát cây quạt trong tay, nói: “Chỉ giáo trái lại không dám, có điều ta nhìn tiểu công tử này cảm thấy rất có duyên, không bằng chúng ta đi uống một ly thể nào?”

“Công tử xin tự trọng.” Phó Vọng Niên ép tức giận trong lòng xuống, đôi mắt lại ngăm có ý giận dữ.

“Tự trọng? Cũng không hỏi thăm xem Vương Thành ta là ai, lại dám nói tự trọng với ta, ta thấy ngươi là sống không bền chí nữa.”

Phó Vọng Niên nhú mày, xem ra hắn là thật chọc đến người không nên chọc. Vương Thành này, người Vinh Đô đa số đều biết, không thích mấy á nam chưa kết hôn trẻ tuổi, lại thích á nam đã kết hôn.

Đương nhiên cũng không phải tất cả á nam đã kết hôn đều thích, còn phải là á nam đã kết hôn thanh tú xinh đẹp. Hắn hôm nay ra cửa đúng là đã quên thấp hương bái phạt, lại gặp phải người này.

Thanh Dao lo lắng nhìn Phó Vọng Niên, y luôn cảm thấy ánh mắt nam nhân kia nhìn y rất đáng sợ, như là xuyên qua y phục nhìn y lõi thể.

Phó Vọng Niên vỗ tay Thanh Dao bởi vì lo lắng và khẩn trương mà kéo tay áo hắn, cúi đầu nhìn y, làm Thanh Dao yên tâm không ít, sau đó Thanh Dao vùi mặt mình vào trong ngực Phó Vọng Niên, sợ người kia lại dùng ánh mắt nọ nhìn y.

Phó Vọng Niên ôm eo Thanh Dao đứng lên nói: “Bọn ta không biết công tử thích đến đình này chơi, bọn ta hiện tại liền đi, Bạch phu nhân, chúng ta đi trước đi!”

Phó Vọng Niên ôm Thanh Dao đi hướng bên cạnh, mặt Thanh Dao hướng vào ngực hắn, tiểu tư đối diện cũng đi theo Phượng Miên theo phía sau chuẩn bị rời đi.

Tay cầm quạt của Vương Thành sải ngang chặn đường đi, hai nam nhân theo phía sau thì đi đến chặn đường phía trước của đám người Phó Vọng Niên.

“Muốn đi, có thể, để lại hai tiểu công tử, người và nó liền có thể đi.” Vương Thành chỉ Phó Vọng Niên, lại chỉ tiểu tư bên người Phượng Miên.

Hắn ta không có hứng thú với loại tiểu á nam ngây ngô, chơi cũng không thú vị, vẫn là người đã gả đi tốt hơn, Vương Thành nghĩ đến nếu chơi cùng hai tiểu công tử này, đục vọng trong mắt càng sâu, này đúng là có chút thú vị.

Phó Vọng Niên phát hiện người trong lòng có chút run nhẹ, nói: “Công tử đây là muốn động thủ sao?”

Vương Thành cười lớn một tiếng: “Ta không những động thủ, ta còn đánh người, để lại hai tiểu công tử cho ta.”

Hai nam nhân chặn đường Phó Vọng Niên nghe thấy Vương Thành hạ lệnh, một người một bên muốn tiến lên bắt lấy Thanh Dao và Phượng Miên.

Phó Vọng Niên rất phần nộ, một cái ném qua vai và chặn chân liền làm hai người kia té lộn nhào, hấn hiện tại đúng là có chút vui mừng kiếp trước bởi vì nhất thời mơ màng đi học chút võ dùng để kiện thân, không ngờ lúc này đúng là dùng được.

Vương Thành thấy hai hạ nhân hấn ta mang đến lại nhếch nhác như vậy, giận dữ: “Tiểu tử, hóa ra người còn có mấy chiêu, ta liền cho người xem thử là người mạnh, hay gia mạnh.”

Hung tợn nhìn hai hạ nhân, phần nộ nói: “Còn không đứng lên cho ta, chúng ta ba người còn không đánh lại một mình hấn.”

Phó Vọng Niên tuy đã học chút võ, nhưng trước mắt có ba nam nhân chiêu cao ngang giữa hấn hấn chân hấn, hấn cũng dần dần cảm thấy có chút hao sức, hướng chỉ hấn lúc đó cũng chỉ học mấy chiêu như thế mà thôi.

Vừa nghĩ biện pháp kéo ba người lại, không cho bọn họ đụng đến mấy người phía sau, vừa nói: “Tiểu Dao, người và Bạch phu nhân đi mau, ta cản bọn họ lại trước.”

Thanh Dao sợ hãi nhìn mấy người vật lộn thành một đoàn, y nhìn thấy trên người Phó Vọng Niên bị mấy quả đấm trùng trùng, lắc đầu: “Không muốn, ta không muốn bỏ lại phu quân một mình.”

“Nghe lời, đừng quên bảo bảo trong bụng người.”

Thanh Dao cắn răng, tuy y rất muốn tiến lên giúp Phó Vọng Niên, nhưng y cũng biết y không giúp được gì, nhưng muốn y đi trước một mình, y thật sự không làm được. Đột nhiên trước mắt chợt lóe, liền thấy ba nam nhân kia đều ngã trên đất, mà trước mặt càng là thêm hai nam nhân.

Thanh Dao sững sờ nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, sau đó mới vội vàng đi đến bên người Phó Vọng Niên đỡ hấn, đỡ hốc mắt, môi cũng vì vừa nãy dùng sức cắn mà hơi sưng đỏ, nói: “Phu quân, người có chỗ nào bị thương không?”

Phó Vọng Niên toét miệng cười với y, tuy bị đánh mấy cái, nhưng hấn lại không muốn làm Thanh Dao lo lắng, nói: “Không sao, không phải chỉ chút thương ngoài da sao, không chết người được.”

“Người còn nói, người rõ ràng đánh không lại họ, người còn muốn kêu ta chạy trước.” Thanh Dao nghĩ đến màn vừa nãy, nước mắt không khỏi vô thanh rơi xuống.

Nước mắt lạnh buốt rơi đến trên tay, dần dần hóa thành một đóa hoa nước, Phó Vọng Niên biết vừa nãy là thật sự dọa đến Thanh Dao, vội vàng an ủi nói: “Không sao không sao, đều là ta không tốt, lần sau chúng ta đừng quần mấy chuyện này nữa, được không?”

Thanh Dao khóc không ngừng, lại hơi gật đầu, đều là y không tốt, nếu không phải y kêu phu quân giúp, cũng sẽ không gặp phải chuyện như vậy.

31. Chương 31: Gặp Mặt Ca Ca

Hai người Phó Vọng Niên bên kia đang nói lần sau không quần chuyện này nữa, Phượng Miên bên này lên lút nhìn phu phu như thoát chết kia, sau đó lại nhìn Bạch Lạc mang theo tức giận.

“Phu quân, chuyện này không liên quan tới họ, là họ đã giúp ta, mới bị liên lụy theo.”

Phượng Miên rất cảm kích họ, nếu không phải họ, vậy cậu lúc này nói không chừng đã không thể an toàn đứng ở đây, nhưng bởi vì cậu mà làm hai người kia bị thương, trong lòng cậu rất cảm thấy có lỗi. Huống chi bọn họ đều không quen biết, lại còn giúp cậu như vậy, hơn nữa phu lang nhà kia còn đang mang thai giống cậu, cậu không biết nếu phu quân nhà y xảy ra chuyện gì, phu lang kia sẽ hận cậu bao nhiêu.

Bạch Lạc im lặng nhìn hai người Phó Vọng Niên, thu lại vẻ giận dữ, hắn vừa đến đây liền nhìn thấy màn này nói không lo lắng đó là gạt người, xoay đầu nhìn thấy cầu xin trong mắt Phượng Miên, khẽ thở dài.

“Ta biết, ta không phải trách họ.” Bạch Lạc tiếp tục nói với Bạch Nhưỡng sau lưng: “Bạch Nhưỡng, việc còn lại giao cho người.”

Bạch Nhưỡng cung kính nói: “Vâng, chủ tử yên tâm.”

Trên người Phó Vọng Niên bị mấy quả đấm nói không đau là gạt người, nhưng nhìn thấy Thanh Dao luôn không yên tâm, liền mặc y nắm cánh tay, đương nhiên hắn tận lực ổn định cơ thể mình, không làm Thanh Dao có gánh nặng quá lớn.

Lại nhìn Bạch Lạc cách đó không xa, thân mặc bạch y, đôi con ngươi đen là sắc bén như mắt chim ưng, Phó Vọng Niên có chút nghi hoặc, đôi mắt đó nhìn thế nào đều là ánh mắt của người bình thường mới có, người trong Vinh Đô này không phải đều nói hắn là một kẻ ngốc sao!

Thanh Dao cũng phát hiện một chút quái dị, ngẩng đầu nhìn Phó Vọng Niên, trong mắt đều là nghi hoặc, hai người hai mặt nhìn nhau rất lâu, lại đều không hiểu nguyên do trong đó.

Họ lúc đầu đều là nghe người trên phố nói rõ ràng, chẳng lẽ người Phượng Miên giả không phải Bạch Lạc ngốc kia, hoặc là chuyện này không đơn giản như người ngoài nghĩ.

Vào lúc Phó Vọng Niên không bắt được manh mối, Bạch Lạc đến trước mặt hai người nói: “Tại hạ Bạch Lạc, vừa rồi may mà hai vị tương trợ, phu lang của Bạch mẫu mới tránh khỏi quấy rối của Vương Thành kia.”

Phó Vọng Niên thâm kinh ngạc, người này đúng là Bạch Lạc, chuyện này xem ra đúng là có chút lơ lửng, tuy nói trong lòng có rất nhiều nghi vấn, lại bình tĩnh nói: “Đâu có đâu có, không có chuyện gì, bọn ta liền về trước.”

Mấy chuyện này đúng là khó nói rõ, nhưng hắn cũng biết, có nhiều lúc muốn biết những chuyện không nên biết ngược lại sẽ chọc đến chuyện không nên chọc, chuyện này vẫn là có thể tránh thì tránh thôi!

Bạch Lạc như có điều suy nghĩ nhìn Phó Vọng Niên, thấy hắn sắc mặt bình tĩnh, lúc này mới nói: “Công tử khoan đi, lần này may mà công tử ra tay tương trợ, không bằng đến hàn xá ngồi một lát, thuận tiện mời đại phu khám cho công tử. Hơn nữa Bạch mẫu thấy lệnh phu lang cũng nên để đại phu khám, Bạch mẫu đã bảo người đi mời đại phu, không bằng cùng đi xem thử đi!”

Phó Vọng Niên nghĩ đến mấy chỗ bị đấm trên người đau nhói chết người, mà Thanh Dao vừa nãy cũng bị kinh sợ một phen, là nên tìm đại phu khám chút, nếu tự hắn đi tìm, nói không chừng sẽ lãng phí chút thời gian, liền cũng không trì hoãn nữa.

Phó Vọng Niên im lặng đánh giá cảnh tượng trước mắt một phen, nói thật, không nhìn không biết, vừa nhìn giật nảy mình, hắn lần này xem như chân chính hiểu cái gọi là người có tiền.

Vừa nãy lúc đi vào, hắn liền nhìn thấy một cái sân lớn, ai biết đó mới là sân trước mà thôi, sau chín đoạn hành lang gấp khúc mới đến chính sảnh này. Lại nhìn bày biện này, một người ngoài ngành như hắn cũng nhìn ra được đều là đồ quý giá, thật không hổ là nhà giàu nhất Vinh Đô.

Bạch Lạc lễ độ nói với Phó Vọng Niên: “Công tử mời ngồi, vị phu nhân này cũng mời ngồi.”

Phó Vọng Niên gật đầu, sau khi Bạch Lạc ngồi xuống cũng ngồi xuống theo, Thanh Dao và Phượng Miên cũng ngồi theo sau bên cạnh phu quân chính mình.

Hạ nhân lúc này bưng ít điểm tâm lên, sau đó lại pha trà nóng cho mấy người, lại cung kính lui ra ngoài phòng.

Trong phòng nhất thời không có người mở miệng, chỉ có hương trà tươi mát quanh quẩn cả đại sảnh.

Bạch Lạc lại là yên lặng quan sát Phó Vọng Niên và Thanh Dao đối diện hai cái, sau đó nói: "Tại hạ Bạch Lạc, không biết vị công tử đây quý tính?"

Hắn còn chưa biết nam nhân đối diện họ gì, có điều hắn lại cảm thấy hai người kia tựa hồ biết hắn và Phượng Miên, nhưng hắn căn bản không có ấn tượng gặp qua họ.

"Tại hạ Phó Vọng Niên, cảm tạ lời mời của Bạch công tử."

"Đâu có đâu có, công tử tựa hồ không phải nhân sĩ Vinh Đô?" Hắn đã kinh doanh nhiều như thế, tất nhiên đã trải qua một phen rèn luyện, mấy chuyện này đối với hắn mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Phó Vọng Niên nhướng mày, không ngờ Bạch Lạc lại sẽ đoán ra hắn không phải nhân sĩ nơi này, xem ra Bạch Lạc này đúng thật không phải đơn giản thông thường, về chuyện kẻ ngốc bên ngoài nói, xem ra cũng không phải đều là thật.

"Ta và phu lang nhà ta là đến Vinh Đô du ngoạn, vì phu lang ta có thai, không hợp lặn lội đường xa, liền ở đây mấy ngày."

"Hóa ra như vậy, nếu Phó công tử có gì cần giúp, cứ việc nói, nếu như Bạch mỗ có thể giúp được, nhất định sẽ hết sức tương trợ."

"Vậy Phó mỗ cảm tạ Bạch công tử trước." Tuy nói đều là mấy lời khách sáo, nhưng Phó Vọng Niên cũng là biết chừng mực.

Chốc lát sau, đại phu liền đến Bạch phủ, Bạch Lạc bảo đại phu đều khám cho ba người, sau khi xác định không có trở ngại gì liền tiễn đại phu ra cửa.

Phó Vọng Niên lúc này cũng đứng lên nói: "Đã không có trở ngại, Phó mỗ cũng không tiện ở lâu, nên cáo từ trước."

Bạch Lạc nhướng mày, sau đó nói: "Phó công tử đã mở miệng, ta cũng không tiện giữ lại, Bạch Nhưỡng, tiễn khách."

Bạch Nhưỡng ngạc nhiên nhìn Bạch Lạc, lại thấy Bạch Lạc bộ dáng bình tĩnh, trong lòng lại là biết nguyên do chủ tử bảo hắn tiễn khách.

Lễ độ nói với Phó Vọng Niên: "Phó công tử, mời bên này."

Phó Vọng Niên và Thanh Dao ra khỏi Bạch phủ, liền trực tiếp đi đến sân sau Lương Phượng lâu, lại không chú ý đến một bóng dáng lóe qua phía sau.

Phó Vọng Niên vừa bước vào sân liền dừng bước chân, ần ần cảm thấy sân tựa hồ có chút khác, Thanh Dao cũng dừng chân theo, nghi hoặc nhìn hắn, hỏi: "Phu quân, sao vậy?"

Phó Vọng Niên sau khi sững sốt một hồi nói: "Hình như có người trong phòng, có thể là người quen của thúc thúc!"

Thanh Dao lúc này cũng nghe thấy trong phòng lờ mờ truyền tới tiếng thảo luận, có một giọng nói là của thúc thúc, có điều giọng của người còn lại cũng cảm giác có chút quen, lại nhất thời không nghĩ ra là ai.

Chờ hai người vào phòng, lại ngó ra nhìn người đang trò chuyện cùng Phượng cha, Thanh Dao càng là dần dần đỏ hốc mắt.

Một bóng dáng màu xanh chạy như bay đến nam nhân mặc áo choàng xám, chờ Phó Vọng Niên hồi thần, Thanh Dao đã nhào vào trong lòng người nọ.

Có điều hành động này thật là dọa đến hắn, Thanh Dao sao không cẩn thận như thế, đều quên y hiện tại là dựng phu, lại còn làm động tác lớn như vậy, nhưng mà nhìn thấy Thanh Dực đã lâu không gặp kia, Phó Vọng Niên cũng biết tâm tình của y.

Thanh Dao cũng không biết thế nào, đột nhiên nhìn thấy ca ca nhớ thương trong lòng cứ vậy toát ra, ngẩng đầu hỏi: "Ca ca, sao người đến đây?"

Thanh Dực nhẹ nhàng vỗ vai y, nói: "Ta lo lắng người, sau khi các người đi không lâu, liền đi theo."

Nhìn thấy Thanh Dao sắc mặt không phải rất tốt, không khỏi nhìn tròng tròng Phó Vọng Niên, trong mắt mang theo quả trách, không phải bảo hấn chiếu cố người tốt sao? Sao ngược lại càng gầy.

Phó Vọng Niên nhận được ánh mắt của gã, cũng biết thời gian này Thanh Dao lại gầy chút, hơn nữa vừa nãy còn trải qua chuyện nguyên hiềm như thế, hấn hiện tại thật vui mừng họ vừa nãy là mời đại phu ở Bạch phủ, nếu đến trong nhà cũng không biết sẽ bị Thanh Dực bắt quả tang hay không, nghĩ chút đều cảm thấy có chút ngĩ mà sợ.

Nhưng mà, Phó Vọng Niên nhìn hai huynh đệ, không khỏi có chút ghen tuông, tuy nói là huynh đệ, nhưng hấn vẫn là không thích nhìn thấy Thanh Dao và nam nhân khác thân cận như thế.

Phó Vọng Niên đi tới kéo Thanh Dao qua, cung kính nói tiếng: “Đại ca, mình người đến sao?”

Thanh Dao ngoan ngoãn mặc Phó Vọng Niên ôm y, nghe thấy lời của Phó Vọng Niên cũng lo lắng hỏi: “Là như vậy sao? Vậy ca phu bọn họ làm thế nào?”

Thanh Dực như có như không nhìn tay Phó Vọng Niên gác ở eo Thanh Dao, trả lời: “Mấy người kia cũng cùng đến.”

Không ngờ Thanh Dực lại mang theo mấy người trong nhà cùng đến, Phó Vọng Niên hơi chau mày, chẳng lẽ đến Vinh Đô này sẽ làm gã lo lắng như thế sao? Lại là hỏi: “Đại ca đến Vinh Đô có chuyện sao, hay cũng đến du ngoạn?”

Phượng cha đứng bên cạnh nhìn Phó Vọng Niên, lại nhìn Thanh Dực, luôn cảm thấy hai người này tựa hồ có chút không hợp, nghĩ chút lại cảm thấy không có đạo lý, có điều ánh mắt đến trên người Thanh Dao liền nhớ đến một chuyện, nói: “Mọi người đều dừng đứng nữa, ngồi xuống trước rồi hảo hảo nói chuyện.”

Phó Vọng Niên và Thanh Dực nhìn đối phương, sau đó liền tìm ghế gần đó ngồi xuống, Thanh Dao ngồi bên cạnh Phó Vọng Niên, nhẹ giọng hỏi: “Phu quân, vết thương của người đau không?”

Phó Vọng Niên cúi đầu nhỏ giọng nói: “Không sao, chỉ chút thương nhỏ.” Sau đó cười với Thanh Dao, Thanh Dao lúc này mới có chút yên tâm.

Thanh Dực và Phượng cha không biết hai người này là đang nói gì, cũng chỉ xem như đây là bí mật của hai phu phu, không hỏi nhiều.

Phượng cha bày mấy cái ly xong, rót trà cho mọi người, sau đó liền muốn bưng cho mọi người, Thanh Dao vội vàng nói: “Thức thức, để con làm là được, thức ngồi đi.”

“Không phải là người một nhà sao, còn khách khí cái gì. Huống hồ tiểu Dao có thai, chuyện này giao cho ta là được.” Nói xong liền bưng trà đến trước bàn của mọi người.

Thanh Dực nghe thấy Thanh Dao có thai có chút bất ngờ, dấu sao y giả cho Phó Vọng Niên ba năm đều không có thai, lúc đó gã cũng lo lắng cho Thanh Dao, chỉ sợ Phó Vọng Niên sẽ bởi vì nguyên nhân này càng động tay động chân với Thanh Dao, lại không ngờ Thanh Dao lại đã có thai.

“Tiểu Dao, người có thai rồi?”

Thanh Dao e thẹn gật đầu, nói: “Ừm, hơn một tháng.”

Kỳ thật lúc mới đầu, y cũng rất không dám tin y đã mang thai, dấu sao ba năm nay, bụng y đều không có tin tức, nhưng đại phu đã khẳng định, phản ứng ngày càng rõ ràng đều nói y biết, này không phải ảo tưởng của y.

Nghĩ đến trong bụng có một sinh mệnh nhỏ từ từ lớn lên, y liền cảm thấy vui vẻ, cùng lúc cũng cảm thấy thỏa mãn, đây là bảo bảo của y và phu quân! Nghĩ đến đây không khỏi ngẩng đầu nhìn nam nhân che chở sủng nịch y, lại vừa vận dụng ngay đôi mắt sâu kia.

“Được rồi, hai người các người muốn nói chuyện yêu đương về phòng mà nói, mau nói chính sự.” Phượng cha nhìn hai phu phu không đặt người ngoài ở trong mắt, chỉ lo yêu đương, không khỏi quát nhẹ một tiếng.

Ài, tuy nói là ở Lương Phượng lâu đã lâu, cũng thấy nhiều nam nhân bạc tình phụ nghĩa, nhưng y không thể không nói, cháu rể này lại là một đại nam nhân đỉnh thiên lập địa, không những đối xử phu lang tốt, cả người thân của phu lang cũng đối xử tốt.

Nghĩ đến đây, liền nghĩ đến chính y đã hơn 30, còn ở trong Lương Phượng lâu, giấc mơ những năm đầu muốn tìm một người gả đi cũng sớm đã không biết bắt đầu từ khi nào ném ở góc sâu. Hiện giờ như vậy, càng khỏi nhắc đến mấy cái này, chỉ cần hảo hảo để dành chút bạc, sống tốt nửa đời còn lại là được.

Thanh Dao bị nói đỏ bừng mặt, Phó Vọng Niên lại sắc mặt không đổi nhìn Thanh Dực, hỏi: “Ca phu đã cùng đến với ca ca, vậy bọn ca phu hiện tại ở đâu?”

Thanh Dao cũng hiếu kỳ nhìn Thanh Dực, bọn ca phu đã đến, vậy theo lý mà nói nên ở cùng ca ca, nhưng ca ca sao không mang theo ca phu, hơn nữa ca ca là làm sao tìm được thúc thúc.

“Đúng a, ca ca, còn có người là làm sao gặp được thúc thúc.”

Y lúc đầu là bởi vì chuyện vừa bắt đầu chiêu thân lúc đó và chuyện mua bánh ngọt gặp được thúc thúc, nhưng ca ca lại là bởi vì chuyện gì vừa vặn gặp được thúc thúc?

32. Chương 32: Trước Khi Đoàn Tụ

Hóa ra Thanh Dực tìm mấy ngày đều không tìm thấy hai người Phó Vọng Niên, cũng đột nhiên nhớ ra một thúc thúc trong ký ức, năm đó thúc thúc này thường xuyên đến trong nhà chơi cùng Thanh Dao, gã ẩn tượng cũng tương đối sâu sắc, bởi vậy, gã liền đến Lương Phượng lâu này tìm thúc thúc này.

Có điều Lương Phượng lâu ban ngày không mở cửa, nhưng đến buổi tối đi vào lại không tiện, hướng hồ gã cũng không biết thúc thúc này còn ở Lương Phượng lâu không, nên gã đành phải đến cửa sau của Lương Phượng lâu hỏi, lại vừa vặn gặp được Phượng cha ra ngoài mua đồ trở về.

Sau đó gã mới biết thúc thúc hiện giờ đã là Phượng cha của Lương Phượng lâu, gã bắt đầu là nghĩ, qua lại Lương Phượng lâu này, hơn nữa đường nhỏ tin tức cũng nhiều, nói không chừng có thể có được vài tin tức tương đối tốt, nhưng cũng không ôm bao nhiêu hi vọng, nhưng nếu thúc thúc là cha của Lương Phượng lâu, như thế hi vọng sẽ càng lớn.

Chờ sau khi gã nói rõ chuyện này, Phượng cha mới vẽ mặt kinh ngạc nói với gã, Thanh Dao và Phó Vọng Niên hiện tại ở ngay sân sau, mà lúc này vừa vặn gặp phải hai người Phó Vọng Niên vừa về.

“Té ra là như vậy, may mà lần này không có bỏ lỡ, nếu không thì cũng không biết chúng ta còn mất bao lâu mới có thể gặp mặt.” Thanh Dao có chút cảm khái, luôn cảm thấy này thật là có chút thật khéo.

Phó Vọng Niên kéo tay Thanh Dao đặt trên đùi hắn, sau đó liền thấy Thanh Dao xoay đầu qua nhìn hắn, nhìn thấy vẻ mặt đầy ôn nhu kia, trong lòng Thanh Dao có luồng cảm động ấm áp.

Thanh Dực nhìn hai người, sau đó nói: “Tiểu Dao đã nhớ ra chuyện trước kia, vậy tiểu Dao còn nhớ biệt viện lúc nhỏ cha thường mang chúng ta đi chơi không?”

Nghe Thanh Dực nhắc đến cha, hốc mắt Thanh Dao dần dần ửng đỏ, rất lâu không nói.

Y đương nhiên nhớ, viện tử lúc đó, cha ôn nhu luôn thích ôm y vừa phơi nắng vừa hát ru dỗ y ngủ, sau đó y liền ngửi mùi thơm kéo dài ngủ say sưa, viện tử lúc đó, y và ca ca luôn sẽ trốn để cha tìm.....

Thanh Dực nhìn bi thương trong mắt Thanh Dao, biết y là nhớ đến chuyện trước kia, chậm rãi nói: “Tiểu Dao, cha và mấy người kia đang ở biệt viện.”

Y nghe thấy gì vậy, y hình như nghe thấy ca ca nói cha và mấy người kia đang ở biệt viện, có thể sao?

Y là còn nhớ trận lửa lớn lãnh diễm kia đốt cháy ngôi nhà y thích nhất tuyệt tình thế nào, y nhớ bóng lưng dần dần biến mất bên kia ánh lửa.

Tuy hai mắt hấp tấp như thế, nhưng y không quên được, không quên được a, bóng lưng và ôn nhu từ trong ký ức dần dần trầm lắng.

Ấm áp nhàn nhạt truyền tới trong lòng bàn tay, y nhớ đây là phu quân thương y, che chở y, y vẫn nhớ họ có bảo bảo.

Nhưng, y vừa nãy hình như nghe thấy ca ca nói cha còn sống! Ở trong biệt viện chờ y về.

Dần dần kéo lại mạch suy nghĩ có chút bay quá xa, nhìn môi mỏng khép mở kia, thẳng đến bên tai truyền tới giọng nói quen thuộc nhất kia.

“Tiểu Dao, muốn gặp cha không? Cha đang chờ tiểu Dao?” Phó Vọng Niên dịu giọng nói khẽ bên tai Thanh Dao, không chút không kiên nhẫn.

Thanh Dao sửng sốt nhìn hắn, ngơ ngác hỏi: “Có thể nhìn thấy cha sao? Cha thật sự chờ sao?”

“Ừ, đại ca không phải đã nói cha hiện đang ở cùng họ!” Tay Phó Vọng Niên đang nắm Thanh Dao hơi dùng sức, như là muốn truyền hết ấm áp trong tay hắn đến lòng bàn tay lạnh buốt.

Thanh Dao nhìn Thanh Dực, như là muốn tìm chứng cứ, Thanh Dực gật đầu, nói: “Lúc ở Trớ Châu, bọn ta gặp được a cha và cha.”

Phượng cha sớm đã rơi lệ, trong lòng đầy an ủi, y không ngờ ca ca cùng y kết nghĩa kim lan Phượng Liên lại còn sống, hơn nữa ở cách không xa, nhiều năm qua luôn cảm thấy buồn vì một nhà ca ca, lại không ngờ hiện giờ đều tề tụ.

Quả thật là ông trời có mắt, lại cho một nhà này đều về đến nơi ban đầu, chẳng lẽ thật là nơi đâu đó tự có an bài?

Thanh Dao sau khi nghe xong lời của Thanh Dực, nước mắt như trân châu đứt dây từng giọt rơi xuống, đánh trên tay thon dài trắng ngần, sau đó lại từ từ rơi xuống mặt đất.

Phó Vọng Niên ôn nhu lau nước mắt ở khóe mắt giúp y, nhẹ giọng nói: “Tiểu Dao, này nên cao hứng mới phải, sao khóc rồi?”

Khuôn mặt dính vệt nước mắt nhìn bi ai, nhưng trong mắt lại là vui vẻ đầy ắp nói không rõ, trân châu đen bị nước mắt tẩy rửa một phen chỉ còn lại một bóng ngược kiên nghị lại ôn nhu, Thanh Dao nhào thẳng vào trong lòng Phó Vọng Niên khe khẽ khóc ra tiếng.

Cách lớp áo mỏng cảm nhận nước mắt nóng bỏng vui vẻ, Phó Vọng Niên vươn tay nhẹ nhàng vỗ lưng gầy yếu trong lòng, nhu tình nói không hết im lặng nhìn chăm chú phu lang khóc đến thất thần.

Đáy lòng thầm than đều nói phụ nữ là làm từ nước, nhưng khi yêu đến đau đớn, nam nhi cũng cần phải hảo hảo khóc một trận.

Phượng cha bên cạnh nhìn Thanh Dao khóc không chút kiên dè, dần dần cũng không thu được nước mắt, nhưng y còn có thể nhịn không khóc lớn như Thanh Dao, cầm khăn tay lên lau nước mắt ở khóe mắt, đã nhiều năm như thế, cuối cùng là cả nhà đoàn tụ rồi.

Sau đó sau khi thương lượng xong, Phó Vọng Niên và Thanh Dao thu dọn đồ, chuẩn bị theo Thanh Dực đi biệt viện của Thanh phủ, về chuyện đầu bếp của Lương Phượng lâu, Phó Vọng Niên cũng nghĩ, dẫu sao đây là việc của buổi tối, cách khoảng xa ngược lại không tốt.

Phượng cha tiễn ba người đến trên phố, lưu luyến không rời nhìn Thanh Dao, sau đó nói với Phó Vọng Niên: “Tiểu Dao liền giao cho người.”

Phó Vọng Niên gật đầu, sau đó nói: “Thúc thúc yên tâm, ta sẽ hảo hảo chiếu cố tiểu Dao.”

Phượng cha cười mỉm nhìn Phó Vọng Niên, trong mắt lại là mang theo sương mù, y thân ở quan lâu, vốn hắn là không có tình cảm, nhưng lại nhìn thấy thâm tình khó mà nói trên người Phó Vọng Niên và Thanh Dao.

Thanh Dực nhìn vẻ mặt không nỡ Phượng cha, nói: “Thúc thúc, cùng đi trước đi! Nhiều năm không gặp như thế, cha cũng muốn gặp thúc!”

Phượng cha có chút ngây người, có điều rất nhanh hồi thần, đúng a, họ đều đã nhiều năm không gặp như thế, hơn nữa khoảng cách này cũng không phải rất xa, sao quên y cũng đi xem thử, mỉm cười gật đầu với ba người.

Trên đường về biệt viện, bốn người đều có tâm tư của riêng mình, trong lòng Phó Vọng Niên nghĩ không biết a cha và cha của Thanh Dao là thế nào, hẳn sẽ rất dễ sống chung đi, nói thật, hẳn thật có chút lo lắng sống chung không được, dẫu sao hẳn lúc trước chưa từng sống chung với người lớn tuổi.

Thanh Dực thì bởi vì tìm được Thanh Dao trong lòng rất là cao hứng, nghĩ đến mấy ngày này gã và phụ thân mỗi ngày đều sáng sớm ra cửa, tối tay không mà về, sau đó nhìn thấy vẻ mặt mang theo hi vọng của cha lại dần dần chuyển thành bình thản, gã chỉ có thể hôm sau lại ra ngoài tìm, có điều hôm nay, gã là thật sự tìm được rồi!

Thanh Dao sớm đã không nhớ biệt viện lúc đó, nhỏ giọng hỏi: “Ca ca, nhiều năm như thế, biệt viện kia còn sao?”

“Tiểu Dao còn nhớ Văn thúc lúc nhỏ không? Nhiều năm qua, cả nhà họ luôn trông coi trong biệt viện.” Mới đầu lúc đến Vinh Đô, gã chưa từng nghĩ chuyện biệt viện, lại chờ đến sau khi a cha đến mới đến biệt viện xem thử, không ngờ cả nhà Văn thúc lại luôn trông coi ở đó.

Thanh Dao nghĩ kỹ, sau đó lắc đầu, Thanh Dực cũng không cảm thấy kỳ quái, dẫu sao Thanh Dao lúc đó chỉ có 3t, cũng không phải thường xuyên đến biệt viện chơi, nào còn nhớ nhiều như thế.

Phó Vọng Niên im lặng theo bên người Thanh Dao, hẳn lúc này chỉ có yên lặng nghe họ nói là được, hẳn không cảm thấy hẳn như là người ngoài. Hẳn chỉ cảm thấy chỉ cần bồi bên người Thanh Dao, hẳn liền có một gia đình.

Tay áo trên tay như bị nắm chặt, Phó Vọng Niên cúi đầu liền nhìn thấy mặt nghiêng hơi trắng bệch kia. Nắm chặt tay Thanh Dao, chậm rãi truyền ấm áp trong tay cho ngón tay lạnh băng kia.

Thanh Dao ngẩng đầu nhìn Phó Vọng Niên, nhìn thấy nhu tình trong mắt đó, sau đó dần dần không cảm thấy sợ hãi nữa, nắm lại tay to ấm áp kia.

Bốn người yên lặng đi đến một hướng, thẳng đến một cửa lớn độc đáo, chỉ ngoài cửa cũng nhìn ra được thanh nhả của viện tử này.

Thanh Dao tìm đập đột nhiên tăng nhanh, nghĩ đến sắp có thể nhìn thấy a cha và cha xa cách 18 năm liền cảm thấy trong lòng sớm đã không bình tĩnh được. Không biết a cha và cha mấy năm này sống thế nào, cũng không biết họ còn nhớ y không.

Nhiều loại suy nghĩ cùng tuôn lên, Thanh Dao phát hiện đầu y một mảnh hỗn loạn, y muốn lập tức vọt vào đi xem họ, y lại sợ loại cảm giác này.

Phó Vọng Niên yên lặng nhìn Thanh Dao, hẳn từ nhỏ đã chưa từng gặp cha mẹ, nên sẽ không biết cảm nhận của Thanh Dao, nhưng hẳn hi vọng có thể cho Thanh Dao chút sức mạnh. Thời gian này có Thanh Dao làm bạn là lúc hạnh phúc nhất đời này của hắn, hắn sẽ luôn đi tiếp cùng Thanh Dao.

Thanh Dực tiến lên gõ khoen cửa, chốc lát sau cửa mở ra, một nam nhân trung niên mặt mày hiền từ xuất hiện bên kia cửa lớn.

Đó chính là Văn thúc trông coi biệt viện này, nhìn thấy Thanh Dực liền nói: “Thiếu gia về rồi.”

Thanh Dực gật đầu: “Ừ, tiểu thiếu gia cũng về rồi.”

Văn thúc ngây người nhìn phía sau Thanh Dực, sau đó nhìn thấy Thanh Dao khuôn mặt tương tự phụ nhân Phượng Liên, run giọng nói: “Tiểu thiếu gia.”

Thanh Dao nhìn thấy nam nhân có chút quen mặt kia, sau đó lại nghe thấy một tiếng “tiểu thiếu gia” như vậy, tuy không phải rất nhớ chuyện lúc nhỏ, nhưng có chút ký ức mơ hồ lại làm y biết nam nhân đứng trước mắt này hẳn chính là Văn thúc lúc nhỏ cùng y và ca ca chơi đùa.

Thanh Dao khẽ gọi: “Văn thúc, con là, Thanh Dao.”

Văn thúc nâng tay phải lên, dùng tay áo gạt nước mắt, thật sự là tiểu thiếu gia, không ngờ nhiều năm trôi qua như thế, lại sẽ chờ được khoảnh khắc cả nhà đoàn viên.

Nhìn thấy Phó Vọng Niên bên người Thanh Dao, sau đó lại nhìn búi tóc trên đầu Thanh Dao, hỏi: “Vị này chắc là cô gia đi?”

Sắc mặt Thanh Dao có chút hồng, lại nhẹ nhàng gật đầu, Phó Vọng Niên lúc này cung kính nói: “Chào Văn thúc, ta tên Phó Vọng Niên.”

Văn thúc vui vẻ gật đầu, không ngừng nói: “Ừ, ừ, không ngờ nhiều năm không gặp như vậy, tiểu thiếu gia đã thành thân.” Sau đó lại nhìn Phượng cha phía sau có chút kỳ quái, nhưng lại không nói gì, ông là biết Phượng cha này, tuy hiện tại gương mặt thanh tú đứng đắn rất nhiều, nhưng vẫn không che được diện mạo lúc đầu của y.

“Văn thúc, đây là thúc thúc, lúc trước cũng từng đến đây chơi.” Thanh Dực giới thiệu Phượng cha phía sau với Văn thúc.

“Ồ, nhớ rồi, là tiểu công tử Phượng Điệp, mời vào mời vào.” Văn thúc không phải loại coi thường người khác, tuy biết Phượng cha là tú ông của Lương Phượng lâu kia, lại đối xử y như bình thường.

Viện của biệt viện Thanh phủ thanh tịnh trang nhã, trong viện trồng đầy hoa cỏ, lúc này chính là đua nhau nở rộ, đương nhiên này cũng chỉ là hoa thích hợp nơi mùa này.

Thanh Dao chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, hoa cỏ trong ký ức, bày biện trong ký ức, trong mơ hồ, chỉ làm y phân không rõ thật giả.

Ra khỏi viện liền là hành lang gấp khúc tinh xảo, trừ Bạch phủ, đây là lần thứ hai Phó Vọng Niên nhìn thấy hành lang gấp khúc phong cách cổ xưa như vậy, mấy hành lang gấp khúc cổ xưa này thật là chín khúc mười tám ngã rẽ.

Có điều này cũng làm hắn có chút không dám tin, không ngờ một phủ đệ tinh xảo như vậy lại chỉ là một biệt viện của Thanh phủ, cũng không biết Thanh phủ trước kia rốt cuộc có bao đồ sộ.

Thanh Dao dừng bước chân, nhìn sâu cái đình kia, trong đầu tựa hồ nghĩ đến một số đoạn ngắn, lại nháy mắt thoáng qua.

Văn thúc thấy mấy người không đi theo, liền dừng bước nhìn theo tầm mắt của Thanh Dao, sau đó cười nói: “Lúc trước tiểu thiếu gia không cần thận đấy thiếu gia xuống trong hồ, sau đó khóc nói muốn đi cứu thiếu gia, tiểu thiếu gia còn nhớ không?”

Thanh Dao xoay đầu nhìn Văn thúc, sau đó lắc đầu, sau đó nhìn Thanh Dực, lại thấy Thanh Dực tươi cười đầy mặt.

“Văn thúc nói đều là thật, nhớ lúc đó còn vì vậy cảm mạo, sau đó tiểu Dao lại khóc kéo đi chơi.”

Thanh Dao thẹn đỏ mặt, sao y biết y lúc đó lại sẽ làm loại chuyện này, ca ca đã bệnh, còn muốn kéo ca ca đi chơi.

Phó Vọng Niên nhẹ nhàng nhếch ra một nụ cười, hóa ra Thanh Dao lúc nhỏ cũng là một đứa bé nghịch ngợm như thế!

33. Chương 33: Nam Nhi Cũng Có Nước Mắt

Một đường này đi đi dừng dừng, vốn lộ trình nửa khắc mà họ kéo thành một khắc. Đi hết hành lang gấp khúc, lời mờ truyền đến giọng nói non nớt của trẻ con, trong mắt Thanh Dao mang theo kinh hãi.

Nhà chính lúc này vừa vặn đi ra hai người, một là Lan Hiên, á nam trung niên còn lại khi nhìn thấy mấy người Thanh Dao, cũng sốt nhìn Thanh Dao.

Hốc mắt Thanh Dao từ từ ửng đỏ, Phó Vọng Niên đứng bên cạnh có chút lo lắng, chỉ sợ Thanh Dao nhìn thấy người thân quá mức kích động. Y hiện tại là dựng phu, tâm tình cũng không thể kích động, chỉ là tận mắt thấy, tất nhiên không thể vẫn bình tĩnh như thế. Phó Vọng Niên đành phải ôm eo Thanh Dao, sợ y vừa xung động liền chạy thẳng tới.

Ôm Thanh Dao đến bên cạnh á nam kia, nước mắt ở khóe mắt Thanh Dao sớm đã nhịn không được rơi xuống. Mà á nam kia càng là nước mắt đầy mặt, nếp nhăn nhàn nhật ở khóe mắt càng rõ ràng, nhẹ nhàng mở miệng: “Tiểu Dao...”

“Cha.....hu hu hu.....” Thanh Dao nhào vào trong lòng á nam kia, thấp giọng khóc ra.

Lúc này, Phó Vọng Niên và Thanh Dực im lặng ở bên cạnh nhìn hai người ôm nhau, mấy đại nam nhân cũng khó tránh có chút thương tâm, mà Lan Hiên thì sớm đã rơi lệ nhìn màn này.

Thanh Dực đi đến Lan Hiên im lặng ôm lấy Lan Hiên, Lan Hiên cảm nhận được hơi thở quen thuộc, liền dựa trọng lượng cơ thể vào thân hình ấm áp bên người.

Lúc mọi người đang thương tâm vì màn này, trong phòng truyền đến một giọng nói trong trẻo: “Liên nhi, ngoài phòng xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc lại nhìn thấy Phó Vọng Niên dừng chút, nghi hoặc nhìn Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên cũng là vẻ mặt giống vậy. Thanh Dực thấy hai người thần sắc quái dị, nhất thời không rõ tình huống, thẳng đến nam nhân trung niên kia sau khi nhìn thấy Thanh Dao run giọng nói: “Liên nhi, đây là.....”

Á nam ôm Thanh Dao chính là Phượng Liên phu lang của Liên quân sự, xoay đầu nhìn Liên quân sự, khàn giọng nói: “Phu quân, đây là tiểu Dao, tiểu Dao của chúng ta.”

Liên quân sự không dám tin nhìn Thanh Dao, sau đó lại nhìn Phó Vọng Niên, Thanh Dao lúc này cũng là không dám tin, y không ngờ Liên quân sự gặp ở Trố Châu lúc trước lại chính là a cha của y.

Mấy người Thanh Dực thì nghi hoặc nhìn tình huống này, này rốt cuộc là sao a! Phó Vọng Niên lần này cũng cuối cùng rõ vì sao lúc đó Liên quân sự cứ nhìn mặt Thanh Dao, còn nói có chút quen thuộc, thì ra lại là như vậy.

Liên quân sự nhìn Thanh Dao, lẩm bẩm nói: “Hèn gì, sao cứ cảm thấy giống như thế, không ngờ lại cứ vậy bỏ lỡ.”

Thanh Dao lúc này cũng hồi thần, khẽ gọi: “A cha.”

Liên quân sự vì một tiếng “a cha” này đỏ hốc mắt, lại chống lại sương mù trong mắt, nhẹ nhàng đáp “Ừ”.

Sau đó Phượng Liên và Phượng cha nhiều năm không gặp cũng nói với nhau một phen hồi ức mấy năm này, dẫu sao từng là huynh đệ cùng phò trợ nhau nhiều năm như thế, Phượng Liên gạt nước mắt ở khóe mắt, hỏi: “Phượng Điệp mấy năm này tốt không?”

Phượng cha cũng là Phượng Điệp yếu ớt thở dài, nói: “Còn không phải như thế, chỉ là không thể tìm được một người tương ái giống ca ca. Có điều cũng an ổn, nhiều năm như vậy đều trải qua như thế.”

Phượng Liên nhìn y, không biết nên nói gì, Phượng Liên năm đó cũng từng ở Lương Phượng lâu, có điều y may mắn lại có thể gặp được một nam nhân tốt như Thanh Linh Phong, không ghét bỏ y từng ở nơi như thế, luôn đối xử tốt với y.

Sau đó, Phó Vọng Niên nói ra chuyện họ từng gặp mặt ở Trố Châu, mọi người mới biết bầu không khí quái dị vừa rồi. Lúc này mọi người đều ngồi bên bàn đá ngoài phòng trò chuyện, trò chuyện mấy năm này.

Thanh Dực đột nhiên nghiêm túc nhìn Liên quân sự, cũng là Thanh Linh Phong của năm đó, trầm trầm nói: “Phụ thân, con nghĩ, trận hỏa hoạn năm đó hẳn không phải ngoài ý muốn!”

Thanh Linh Phong ngạc nhiên nhìn Thanh Dực, Thanh Dao khó hiểu nhìn Thanh Dực, mà Phó Vọng Niên thì im lặng quan sát vẻ mặt của Thanh Linh Phong. Chuyện này hẳn và Phượng cha đã sớm nhìn ra ít manh mối, chỉ là hẳn và Phượng cha đều không rõ nguyên do trong đó rốt cuộc vì sao.

Thanh Linh Phong nghĩ sâu xa chốc lát, thở dài, sau đó chậm rãi nói: “Dực nhi nói không sai, này xác thực không chỉ là ngoài ý muốn.”

Mọi người ngừng thần nhìn Thanh Linh Phong, trận hỏa hoạn đó dấu sao không phải một chuyện nhỏ, đều hẳn biết nguyên nhân chân chính trong đó.

Lan Hiên và Phó Vọng Niên đều không biết cảnh tượng Phẩm Thanh Uyển năm đó, chỉ bởi vì bạn đời vừa vụn đều là nhi tử của đương gia Phẩm Thanh Uyển, cho nên lúc này cũng là bồi bên cạnh.

Trong mắt Lan Hiên lộ ra một chút lo lắng, dọc đường Thanh Dực đã nói qua với y chuyện lúc nhỏ của gã, lúc này lại chân chính tiếp xúc chuyện của Thanh phủ, y đột nhiên cảm thấy trong lòng rất là lo lắng.

Tay to dày ấm của Thanh Dực nắm lấy tay có chút lạnh băng của Lan Hiên, tỏ ý Lan Hiên đừng lo lắng, mà Phó Vọng Niên và Thanh Dao lúc này cũng là có tâm tình đồng dạng.

Nhưng ngoài ý muốn của mọi người là không ngờ trận hỏa hoạn năm đó lại là một cố sự vì yêu thành hận. Thanh Linh Phong năm đó chưởng quản Phẩm Thanh Uyển, cộng thêm ông lúc đó cương nghị tuấn tú, tất nhiên thu hút không ít ánh mắt của á nam. Thanh Linh Phong cũng nhiều lần tỏ rõ ông đã có gia thế, vài á nam sau khi biết liền chỉ có đành chịu tiếp nhận, lại không ngờ một á nam trong đó lại là vì yêu thành hận.

Đêm trước thi đấu trù nghệ kia đột ngột điên cuồng mua chuộc mấy nam nhân chơi bởi lâu lỏng đốt nhà bếp, á nam đó vốn chỉ là muốn báo thù nhỏ.

Ai có thể ngờ mấy nam nhân đó lại sẵn tay đốt cả Thanh phủ, mà tình huống lúc đó nguy kịch, trận hỏa hoạn đó thế lửa cuộn cuộn, Thanh Linh Phong vội vàng phân phó người cha giáo dưỡng chiếu cố Thanh Dực và Thanh Dao mang họ rời đi, mà ông thì xoay người về tìm đây những gia nô còn chưa ra ngoài được, không ngờ cái xoay người này liền là mười tám năm.

Mấy người sau khi im lặng nghe xong, trong phòng bỗng chốc yên lặng, hai đứa nhỏ nhất thời không chịu được bầu không khí yên lặng như vậy, kéo tay Lan Hiên gọi: “Cha, cha...”

Lan Hiên muốn khom người bế hai đứa nhỏ, lại bị Thanh Dực giữ lại, sau đó liền thấy Thanh Dực ngồi xổm xuống, bế hai đứa nhỏ an ủi vỗ vỗ lưng nhỏ của hai đứa.

Phó Vọng Niên rất lâu chưa hồi thần, hẳn không ngờ nguyên nhân trong đó lại là như vậy, hẳn và Phượng cha thật là không ngờ nguyên nhân lại sẽ là bởi vì như vậy, nhưng người đó tại sao sẽ nhìn Thanh Dao như vậy!

Thanh Dực cũng là không ngờ nguyên nhân trong đó lại sẽ là như vậy, gã năm đó cùng cha giáo dưỡng còn tưởng là bởi vì phụ thân trêu chọc kẻ xấu nào mới sẽ dẫn đến một mối lửa đốt sạch Thanh phủ, nên một đường trốn đến trấn Hoa Dương, lúc này mới dần dần an tâm, sau khi Thanh Dao tỉnh lại liền mất ký ức, mà gã và cha giáo dưỡng liền giấu chuyện này đi.

“Phụ thân, Kim Ngọc Đường kia là chuyện thế nào?” Phó Vọng Niên nhớ đến ánh mắt quái dị của lão bản của Kim Ngọc Đường Kim Tiến lúc đó, nghĩ thế nào cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Thanh Linh Phong nhìn Phó Vọng Niên, lúc trước ở Trố Châu ông đã rất tán thưởng Phó Vọng Niên, hiện giờ nhìn thấy Phó Vọng Niên che chở Thanh Dao, càng là hài lòng gật đầu.

Có điều nghe thấy Phó Vọng Niên nhắc đến Kim Ngọc Đường, nhất thời cũng chưa trả lời, chỉ là xoay đầu nhìn Phượng Liên ngồi bên cạnh, Phượng Liên gật đầu với ông. Lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Trước kia chưa thành thân với Liên nhi, đương gia Kim Tiến của Kim Ngọc Đường cũng thích Liên nhi, cùng Liên nhi là chân tâm tương duyệt, sau khi thành thân, Kim Tiến kia lại vẫn lạnh lẽo thích Liên nhi.”

Phó Vọng Niên lần này xem như thật sự cặn lời, không ngờ lại là vì nguyên nhân như vậy, vậy người kia nhìn Thanh Dao xem ra cũng là vì Thanh Dao bộ dáng có chút tương tự Phượng Liên.

Thanh Linh Phong thấy Phó Vọng Niên thần sắc khác thường, liền nói: “Con rể là có nghi vấn gì sao?”

Phó Vọng Niên hồi thần, che giấu cười một cái, nói: “Không, chỉ là không ngờ nguyên nhân trong đó lại là như vậy mà thôi.” Lại nhìn Thanh Dực, hỏi: “Nguyên nhân đại ca mới đầu không muốn cho con tham gia thi đấu trù nghệ là bởi vì chuyện thi đấu chính là nguyên nhân của trận hỏa hoạn kia sao?”

Thanh Dực ngạc nhiên nhìn Phó Vọng Niên, nhưng vẫn gật đầu, dẫu sao gã lúc đó cũng chỉ là một đứa nhỏ 8t, chỉ là chuyện thi đấu trù nghệ gã lại là không cách nào quên, nhiều năm sau nhớ lại chuyện lúc đó, đêm trước trận đấu kia vừa vụn như thế, một lý do gã có thể nghĩ đến liền chỉ có cái này.

“Chẳng lẽ đệ phu vẫn là muốn tham gia thi đấu?” Thanh Dực nhìn Thanh Dao, chẳng lẽ thi đấu trù nghệ đối với Phó Vọng Niên mà nói quan trọng như vậy sao? Nhưng này không phải chỉ còn lại trận cuối cùng sao?

“Không, sớm đã quyết định không tham gia trận đấu này nữa, chỉ là cảm thấy hiện giờ trong nhà thêm hai dựng phu, chúng ta phải tìm vài công việc mới được, nếu không thì sẽ không có cơm ăn.” Phó Vọng Niên sớm đã biết hẳn muốn là gì, cái gọi là thi đấu kia đối với hắn mà nói cũng chỉ là có thể một cái hư danh mà thôi.

Có điều nhìn trong phòng, còn có hai dựng phu, lúc này thật là phải hảo hảo làm việc mới có ăn a, hẳn không muốn ủy khuất Thanh Dao.

Thanh Linh Phong và Phượng Liên nhìn nhau một cái, sau đó nhìn bụng của Thanh Dao, ánh mắt đó, nhìn thế nào Phó Vọng Niên đều cảm thấy chua, tuy nói là song thân của Thanh Dao, nhưng cũng không thể nhìn chăm chăm bụng phu lang của hắn như vậy a, hắn còn chưa từng nhìn như vậy.

“Tiểu Dao, có rồi?” Lan Hiên sớm đã cảm thấy triệu chứng của Thanh Dao có chút giống y, hiện giờ nghe Phó Vọng Niên nói càng là xác định cách nghĩ của y.

Nhận được nhiều ánh mắt của người thân như thế, Thanh Dao đỏ mặt gật đầu, liền thấy mấy người thân kia cười ha hả thành một đoàn.

Hai đứa nhỏ thấy mấy người trong nhà cười lớn thành như vậy, cũng không biết cười cái gì, tiểu Yên ngồi trong lòng Thanh Dực kéo tóc Thanh Dực, sợ a cha quên sự tồn tại của nó.

“A cha, a cha....”

Thanh Dực cười nhìn tiểu Yên trong lòng, sau đó nói với tiểu Yên: “Tiểu Yên ngoan, mấy tháng nữa, tiểu Yên sẽ có hai đệ đệ.”

“Đệ đệ, tiểu Yên muốn chơi cùng đệ đệ.” Giọng trẻ con non nớt vang lên, mấy người lớn trong phòng càng cười lớn.

“Được được được, chơi cùng đệ đệ.” Thanh Dực ôn nhu nhìn Lan Hiên bên cạnh, cũng không đặt mấy người lớn trong phòng trong mắt, Lan Hiên tất nhiên là thẹn đỏ mặt.

Tối đó, Phó Vọng Niên trở tài trù nghệ, chờ tề tụ trong phòng, trên bàn lúc này đã là bày lên mấy món ăn gia đình.

Tuy nói lúc này nhìn thì đơn giản, nhìn thoáng qua, cũng không nhìn ra có gì khác trong tửu lâu. Nhưng lại không thoát khỏi khứu giác nhạy bén của Thanh Linh Phong, không nói ông năm đó cũng là có một tay trù nghệ tốt.

Mấy năm này bởi vì muốn tìm kiếm hai nhi tử thất tán năm đó, lúc ông đi khắp đại giang nam bắc đều không tìm được, liền mang theo phu lang định cư ở Tró Châu cả mấy năm.

Vốn đã là tuyệt vọng không tìm hai nhi tử thơ đại nữa, lại không ngờ lại sẽ gặp nhau ở Tró Châu, cũng làm ông tin tưởng trời cao thật sự sẽ dõi theo họ.

Đi khắp nơi nhiều như thế, tuy nói không dám tự xưng biết hết món ăn trong thiên hạ, nhưng ông cũng dám nói công lực nhận biết thức ăn của ông không thể thấp.

Song nhìn thấy mấy món trên bàn nhìn thì đơn giản nhưng lại bất đồng, ông chỉ thấy trong lòng hổ thẹn, xem ra ông thật sự đánh giá mình quá cao rồi.

Đôi mắt chim ưng nhìn Phó Vọng Niên, không ngờ, thật không ngờ một nam nhân trẻ tuổi như vậy lại sẽ có bản lĩnh như vậy, ông thật là tự than không bằng.

“Mấy món này của con rể, nhìn thì đơn giản, nhưng lại ẩn giấu huyền bí, có lẽ đều là mấy năm này con rể nghiên cứu chế tạo ra đi!”

Phó Vọng Niên gật đầu, cũng chỉ là nhẹ nhàng nói: “Cũng bởi vì thời gian này một đường cùng Thanh Dao đi đến kiến thức không ít món ăn, sau đó thêm điều chế mà ra, không hẳn nghiên cứu chế tạo gì.”

Hắn đương nhiên không thể nói mấy món này đều là hắn đã nghiên cứu nhiều năm, Thanh Dao biết lai lịch của hắn, nhưng Thanh Dực rất rõ mấy năm này hắn đều chỉ là một tên ham ăn lười làm a!

Thanh Dực tuy nói là nhi tử của Thanh Linh Phong, con kế thừa nghiệp cha chuyện này cũng nhiều, gã lại bởi vì chuyện lúc nhỏ làm gã đối với trù nghệ nhượng bộ lui binh, bởi vậy gã nhìn ra mấy món này như là không tầm thường, nhưng gã cũng không biết không tầm thường chỗ nào.

Có điều nhìn bộ dáng không thể tưởng tượng nổi của phụ thân, có lẽ mấy món trên bàn này thật là khác biệt. Mà vào lúc mọi người đều ngạc nhiên món ăn trên bàn này, tiểu Trúc tiểu Yên sớm đã khẩn cấp nhao nhao muốn ăn cơm.

“Cha, cơm cơm, tiểu Yên muốn ăn đùi đùi.” Tiểu Yên trong miệng nhỏ ngậm ngón tay, nước miếng theo ngón tay chảy ra lòng bàn tay.

Đôi mắt to tròn nhìn đắm đắm con gà nướng trên bàn, đương nhiên nó là nhìn chăm chăm đùi gà ú nu.

Lại nhìn dáng vẻ tiểu Trúc tuy không khoa trương như tiểu Yên, nhưng cũng không kém lắm, mắt tròn tròn chỉ còn lại cái đùi gà.

34. Chương 34: Đoàn Tụ

Mấy người lớn trong phòng nhìn thấy dáng thèm ăn của hai đứa nhỏ, lục tục ngồi xuống bên bàn. Phượng Điệp nhìn món ngon đầy bàn, liền nói với Phượng Liên: “Ca ca, tay nghề của tiểu Phó quả thật là không tệ, mấy ngày trước trong lâu của ta bởi vì món hân làm kiếm được không ít bạc!”

Phượng Liên vẻ mặt kinh ngạc, nói: “Thật sao? Vậy ta thật là phải hảo hảo ăn mới được.”

Y biết có thể được Phượng Điệp khen ngợi là một chuyện khó, dẫu sao Phượng Điệp là kén ăn có tiếng, cả món ăn của Phẩm Thanh Uyển y cũng xoi mói ra chỗ không ngon. Gấp cho hai đứa cháu nhỏ mỗi đứa một cái đùi gà, liền thấy hai tiểu quỷ này cầm đùi gà lên bắt đầu ăn, đầy miệng đều là dầu mỡ.

Lan Hiên quát khẽ một tiếng: “Ăn chậm chút, lại không ai giành với hai đứa.” Trên mặt lại là mang theo dịu dàng của người làm cha. Phượng Liên từ ái nhìn hai đứa cháu, sau đó nói: “Trẻ con đều như vậy, năm đó Dực nhi và tiểu Dao cũng như vậy. Nào, tiểu Hiên cũng ăn nhiều chút, có em bé thì phải bồi bổ nhiều.” Nói xong vươn tay gấp một miếng thịt gà bỏ vào trong chén Lan Hiên.

“Cảm ơn cha.”

Phượng Liên lại gấp miếng thịt gà cho Thanh Dao, nói: “Tiểu Dao cũng ăn, nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên ăn cơm cùng nhau!”

Thanh Dao nói tiếng cảm ơn, y hiện tại khẩu vị rất tốt, trên cơ bản là món Phó Vọng Niên làm y đều thích, hơn nữa nhìn món ăn trên bàn, y cũng biết phần lớn đều là làm theo khẩu vị của y, trong lòng càng cảm thấy ngọt ngào.

Thanh Linh Phong lần nữa nhìn thấy che chở của Phó Vọng Niên với Thanh Dao, trong lòng càng hài lòng, lại nhìn Thanh Dực đang gấp thức ăn cho Lan Hiên, trong lòng rất là an ủi.

Không ngờ ông những năm này tuy không thể tự thân nhìn thấy nhi tử cưới vợ hoặc gã chồng, nhưng hai nhi tử đều tìm được một nửa còn lại tốt như thế, lo lắng mấy năm này cũng đều có chỗ trông cậy.

Lại nhìn Phượng Liên lúc này lại đỏ hốc mắt, có lẽ là phụ tử tình thân ảnh hưởng đến Thanh Dao, Thanh Dao nhìn Phượng Liên, vừa nhìn liền làm mấy người trong phòng đều nhìn hướng Phượng Liên, đương nhiên hai tiểu quý kia còn đang tiếp tục gặm đùi gà.

Thanh Linh Phong nhìn phu lang làm bạn nhiều năm bên cạnh, dịu giọng nói: “Sao khóc rồi, lúc này không phải nên vui vẻ mới phải sao?”

Phượng Liên muốn cười, nước mắt lại không ngừng chảy xuống, nức nở nói: “Không ngờ qua nhiều năm như vậy, cả nhà chúng ta cuối cùng là đoàn tụ, hơn nữa Dực nhi và tiểu Dao đã thành thân.”

“Vậy chúng ta càng nên cao hứng mới phải, còn có hai đứa cháu nhỏ, hiện giờ cũng xem như cả nhà đoàn viên.” Thanh Linh Phong vỗ tay Liên nhi, trong mắt đầy nhu tình.

Mấy người trong phòng thấy màn này cũng có tâm tình tương tự, Thanh Dực và Phó Vọng Niên hai đại nam nhân trái lại đỡ, nhưng mấy á nam lại là đỏ hốc mắt, có điều lại không rơi lệ.

Phó Vọng Niên im lặng nhìn cảnh này, hẳn lúc này không cảm thấy nam tử khóc có gì không ổn, dẫu sao kiếp trước hoàn cảnh kia cũng không tránh được chuyện nam nhân khóc. Huống hồ lúc này, xác thực là lúc đáng để thỏa thích khóc một lần, này dẫu sao là nỗi buồn đã cất giấu gần 20 năm.

Tiểu Trúc tiểu Yên trong tay cầm đùi gà, nhìn thấy gia gia luôn rất thương chúng không ngừng rơi lệ, tuy không hiểu gì, lại cũng bắt đầu khóc lớn theo. Tiếng khóc này liền làm người cả phòng hồi thần, Thanh Dực và Lan Hiên vội vàng an ủi hai tiểu quý của mình.

Thanh Linh Phong thì cười vui vẻ nói với Phượng Liên: “Người xem, tiểu Trúc tiểu Yên đều khóc theo người, hai tiểu quý này thật giống người.”

Phượng Liên tuy nói là đã lớn tuổi, khuôn mặt lại thanh tú không kém năm đó, nhiều hơn chút ý vị thành thực, khóe mắt chỉ là mang theo nếp nhăn nhàn nhạt, đầu tóc cũng chỉ thêm vài sợi bạc, lúc này càng là ngại ngùng nói: “Ta lại không phải cố ý.”

“Phải phải phải, người không phải cố ý, người là quá cảm động.” Thanh Linh Phong cười nói.

Lời này làm mấy người trong phòng đều khẽ cười ra tiếng, hai tiểu quý không biết mấy người lớn trong nhà đang cười gì, thấy gia gia cũng cười, liền tiếp tục gặm đùi gà của chúng, người lớn sao đều kỳ lạ vậy!

Cả nhà nhiều năm không gặp sau bữa cơm liền ở trong sân trò chuyện tình cảnh mấy năm này, nói ra nhớ thương mấy năm này, thẳng đến trăng lên cao, hai vị dựng phu buồn ngủ ngã trong lòng phu quân nhà mình.

Thanh Linh Phong và Liên nhi thẳng chức làm tổ phụ và gia gia này mới đuổi nhi tử và con rể mang phu lang nhà mình về phòng nghỉ ngơi.

Phó Vọng Niên lễ phép gật đầu với hai người, sau đó ôm Thanh Dao đang ngủ say bước đi đến phòng đã chuẩn bị xong.

Hai phu phu Thanh Linh Phong nhìn hướng Phó Vọng Niên rời đi, nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời lộ ra nụ cười vui vẻ.

Phó Vọng Niên nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, động tác nhẹ nhàng đánh thức Thanh Dao còn chưa ngủ say, Thanh Dao mơ hồ mở hé mắt ra. Nhìn thấy khuôn mặt làm y an tâm kia liền lại nhắm mắt, chỉ là cảm giác hơi lắc lư này lại làm cơn buồn ngủ của y thanh tỉnh hơn nữa.

Phó Vọng Niên thả Thanh Dao trên giường, cẩn thận cởi áo ngoài và giày vớ giúp Thanh Dao, lúc này mới cởi áo ngoài và giày vớ của bản thân. Liền muốn nằm ngửa trên giường, lại đụng đến vết thương ban ngày, không khỏi đau rên một tiếng.

Thanh Dao vội vàng lo sợ bò dậy, có chút luống cuống nói: “Phu quân, ta thoa thuốc cho người.” Đều tại y luôn chỉ lo trò chuyện với người nhà, đều quên mất chuyện phu quân bị thương.

“Ta làm được!” Phó Vọng Niên muốn ngăn động tác của Thanh Dao lại chẳng thấm vào đâu, chỉ có thể nhìn Thanh Dao cầm thuốc mỡ đến.

Phó Vọng Niên cởi y phục trên người, lộ ra vết thương xanh tím, cả lồng ngực vì mấy vết thương này mà có vẻ có chút nhếch nhác, Thanh Dao nhíu mày nhìn mấy vết thương này, tuy biết đây chỉ là thương ngoài da, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu.

“Thương nghiêm trọng như thế, đều là lỗi của ta.” Thanh Dao cẩn thận thoa thuốc, trong lòng không ngừng thầm mắng chính mình.

“Được rồi, tiểu Dao, ta da thô thịt dày, mấy ngày nữa liền khôi phục nguyên dạng, đừng lo lắng nữa.” Phó Vọng Niên biết Thanh Dao sẽ trách bản thân muốn hắn giúp đỡ, nhưng lúc đó không phải Thanh Dao muốn hắn giúp, nói không chừng hắn cũng sẽ giúp, dẫu sao có những lúc hắn đúng là nhìn không quen mấy chuyện bất nạt kẻ yếu kia xảy ra trước mắt hắn.

Thanh Dao không lên tiếng, im lặng thoa thuốc cho hắn xong, sau đó lại cất thuốc đi, lúc trở lại Phó Vọng Niên đã mặc xong áo, Phó Vọng Niên kéo tay Thanh Dao để y lên giường nằm, Thanh Dao vốn muốn dựa gần chút, lại nhớ đến vết thương trên người Phó Vọng Niên, sau đó lại lặng lẽ nhích vào bên trong.

Phó Vọng Niên cảm giác được động tác nho nhỏ này của y, buồn cười nói: “Tiểu Dao, này chỉ là vết thương nhỏ, chạm chút không sao.”

“Không muốn, vừa nãy người chạm đến ván giường còn kêu một tiếng, ta ngủ bên trong một chút là được.” Thanh Dao lắc đầu, không có động thân.

Phó Vọng Niên nhìn ánh mắt kiên định của y, cũng biết không thuyết phục được y, đành phải miễn cưỡng ngủ như vậy, trong lòng thầm nghĩ cách xa một chút dù sao cũng tốt hơn tách giường.

“Phu quân, ta không ngờ lại còn có thể nhìn thấy cha và a cha.” Thanh Dao chờ sau khi Phó Vọng Niên nằm xong, lẳng lặng nói.

“Có thể nhìn thấy thì tốt, ta còn chưa từng thấy cha ta, ách, phụ thân và cha!” Phó Vọng Niên vươn tay phải vuốt tóc lộn xộn của Thanh Dao lại.

Thanh Dao nhìn đường nét nghiêm khắc kia, y tuy biết Phó Vọng Niên đến từ một thế giới khác, nhưng Phó Vọng Niên lúc đó không có nói quá nhiều chuyện trước kia với y.

Phó Vọng Niên hai mắt nhìn màn trường ở đỉnh đầu, lẳng lặng nói: “Ta từ nhỏ đã là một cô nhi, từ khi có ký ức đến nay thì chưa từng thấy phụ thân và cha.”

Hắn nói rất bình thản, dẫu sao hắn đã không phải đứa trẻ năm đó nữa, hiện tại hắn không những là một người chồng, còn chuẩn bị làm phụ thân, mấy cái kia đối với hắn mà nói đã không quan trọng bằng tất cả những thứ hiện tại có bên người.

Thanh Dao nhìn thấy Phó Vọng Niên có chút thất thần, luôn cảm thấy hắn như là sẽ tùy thời biến mất, ý thức được trong lòng có một tia bất an, y đã yêu Phó Vọng Niên này, vậy thì y phải nắm chặt hắn, không cho hắn rời đi.

Nhẹ nhàng nhích người đến gần bên người Phó Vọng Niên, vươn hai tay ra ôm chặt thắt lưng cường tráng, đầu cẩn thận tựa bên ngực trái của Phó Vọng Niên, lắng nghe nhịp tim bình ổn kia.

Mỗi tối nghe thấy nhịp tim trầm ổn này, y liền cảm thấy an tâm, cho dù y không quen biết mọi người, chỉ cần có thể luôn ở bên người phu quân, thì y đã thỏa mãn.

“Phu quân, chúng ta luôn bên nhau, về sau còn có bảo bảo của chúng ta, phu quân muốn mấy đứa, ta liền sinh mấy đứa.” Thanh Dao nhỏ giọng nói, y chỉ hi vọng hai người có thể luôn làm bạn đến già.

Phó Vọng Niên cúi đầu im lặng nhìn cái đầu trong lòng, như là cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Phó Vọng Niên, Thanh Dao ngẩng đầu liền đụng ngay con người đen của Phó Vọng Niên.

Nhìn trong mắt phượng kia đầy bóng dáng hắn, đôi mắt đen của Phó Vọng Niên mang theo nhu tình như nước, như muốn làm người đắm chìm vào trong nhu tình này cũng sẽ không ân hận.

“Ừ, chúng ta luôn bên nhau, nhưng ta không muốn để tiểu Dao sinh nhiều bảo bảo như thế, nếu không thì tiểu Dao sau này đều chỉ lo cho bảo bảo, gạt phu quân ta qua một bên, vậy vì phu ta sẽ giậm chân a.”

Ngẫm nghĩ thời gian này, Thanh Dao bởi vì mang thai chịu nhiều khổ sở như thế, hẳn không muốn làm Thanh Dao chịu loại khổ này nữa, huống chi con cái nhiều, liền giống như Thanh Dực, phu lang đều phải tranh với con, hẳn không muốn bước theo gót Thanh Dực.

Trên mặt Thanh Dao có chút nóng, may mà lúc này là buổi tối, nếu không thì khẳng định sẽ bị Phó Vọng Niên nhìn thấy màu đỏ trên mặt y.

“Phu quân mới thế, ta nghe Lý phu lang nói, có mấy nam nhân nhìn thấy phu lang trong nhà bụng lớn liền sẽ chạy đến quan lâu.” Thanh Dao lẩm bẩm nói, tuy y rất tin tưởng Phó Vọng Niên, nhưng đáng vẻ này của y dấu sao là không thể làm chuyện đó với hẳn.

Phó Vọng Niên nghe xong lời của Thanh Dao lại không tức giận, dấu sao Thanh Dao lúc này là nói rõ với hẳn, có lẽ Thanh Dao cũng bởi vì tin tưởng hẳn mới sẽ nói ra chuyện này.

“Nào có, đó là mấy nam nhân kia háo sắc, vì phu ta là không phải tiểu Dao không được, người khác vô luận là tiểu công tử thế gia, hay tiểu công tử quan lâu đều không có hứng thú.” Đôi tay ôm eo Thanh Dao, sau đó sát đến bên tai trắng nõn nhẹ nhàng thổi khí: “Vì phu ta trừ tiểu Dao, á nam khác đều không có hứng thú, chỉ có tiểu Dao mới có thể làm vì phu ta mất kiểm soát.”

Gió lạnh đột nhiên đến bên tai làm Thanh Dao không tự chủ run một cái, thẹn đỏ mặt trừng Phó Vọng Niên một cái, nhưng lúc này, Phó Vọng Niên không cần thận đụng đến eo mẫn cảm kia, Thanh Dao không khỏi nhẹ nhàng “rên” một tiếng.

Phó Vọng Niên đã lâu không hoan hảo cùng Thanh Dao nghe thấy âm mũi mê người như vậy, bụng dưới sớm đã bởi vì u hương nhuyễn ngọc bên cạnh mà có chút xung động càng làm một dòng nhiệt lưu cùng nhau hội tụ đến chỗ đó.

Phó Vọng Niên nói thầm hẳn thật là tự tìm cay đắng để ăn, mỗi tối ôm phu lang trong lòng, hẳn chỉ có thể trơ mắt nhìn không thể động tay, đó đã là ghen đến hẳn đủ khó chịu.

Lúc này đây không phải làm hẳn đều muốn tìm một bức tường đập vào sao? Hẳn khi nào biến thành một nam nhân suy nghĩ không chu toàn như vậy rồi, một hẳn còn nói bản thân hẳn là một nam nhân thành thực.

Định luật của nam nhân thành thực là gì, hẳn không biết, nhưng ít nhất nên biết đừng phu không thể chọc a, dẫn lửa lên người ghen khổ vẫn là chính hẳn a!

Hai tay Thanh Dao đang để ở thắt lưng Phó Vọng Niên, động tác bụng dưới kia của Phó Vọng Niên chính là làm hai tay Thanh Dao cảm nhận được chút dị thường, nghi hoặc dời xuống dưới, cách lớp vải mỏng chạm đến nơi nóng bỏng kia, lại “vèo” một cái thu tay về.

Trên mặt Thanh Dao phát bóng, thẹn đỏ mặt nhìn Phó Vọng Niên, lại thấy Phó Vọng Niên dờ khóc dờ cười nhìn y, đáy lòng Phó Vọng Niên gào thét một tiếng, y đây không phải thêm dầu vào lửa sao? Cảm giác hết sức căng thẳng vừa rồi càng làm hẳn ghen khó chịu, khàn giọng nói: “Tiểu Dao, người ngủ trước, ta ra ngoài chút.”

Thanh Dao thấy hẳn muốn đứng lên, đột nhiên vươn tay sờ đến nơi đứng thẳng sẵn sàng chờ phát kia, Phó Vọng Niên hít một hơi. Thanh Dao cúi đầu, e thẹn nói: “Phu quân vừa nãy mới thoa thuốc xong.”

Phó Vọng Niên không nói nhìn Thanh Dao một cái, hẳn tất nhiên biết hẳn đây là thoa thuốc, nhưng này có cách gì a, lửa đã nhóm lên, không đi tiết chẳng lẽ muốn hẳn cứ vậy gượng gượng.

“Tiểu Dao, người mang thai.” Giọng trầm thấp của Phó Vọng Niên vang lên trong trời đêm, lơ mơ còn nghe thấy thổ dốc hỗn loạn.

Thanh Dao thẹn đỏ mặt nhìn Phó Vọng Niên, khẽ nói: “Ca phu nói....có thể....có thể dùng tay.....giúp phu quân giải quyết một chút.”

Từ sau khi mang thai Phó Vọng Niên liền luôn chưa từng chạm y, mỗi khi đến nửa đêm, y liền sẽ cảm thấy lồng ngực bên cạnh lạnh rất nhiều, mới đầu cũng không biết là sao, nhưng trải qua buổi chiều lén lút thảo luận với Lan Hiên, lúc này mới hiểu nguyên nhân trong đó.

LanHiên dấu sao là người từng sinh hai con, y liền hỏi Lan Hiên rất nhiều chuyện y không hiểu, này cũng mới biết có thể dùng tay giúp phu quân giải quyết.

35. Chương 35: Tìm Việc

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao, thấy y thật sự là bởi vì e thẹn mà ửng đỏ mặt, lúc này mới khẽ hỏi: “Vậy tiểu Dao nguyện ý không?”

Thanh Dao không dám nhìn Phó Vọng Niên, dấu sao chuyện này đối với y mà nói, y vẫn là cảm thấy rất ngại ngùng, hơi gật đầu.

Phó Vọng Niên lúc này kéo tay nhỏ mềm mịn kia đến chỗ trướng đầu của hắn, khẽ nói bên tai Thanh Dao: “Vậy thì phiền tiểu Dao rồi.”

Thứ to lớn trong tay làm Thanh Dao run người, lại không thu tay về, nghĩ đến thứ ngày trước tiến vào trong người y lại to lớn như vậy, y thật sự không dám tin.

“Ta....ta không biết....” Thanh Dao mặt đỏ tai hồng nhìn Phó Vọng Niên.

“Ta dạy tiểu Dao.” Phó Vọng Niên kéo tay Thanh Dao qua, dẫn dắt y đến chỗ đó của mình.....

Một luồng gió mát thổi qua, một tấm chăn mỏng che đầy bóng dáng xiêm y nửa mở, thở dốc như có như không từ chăn mỏng kia chậm rãi tràn ra.

Đêm đã khuya, thời tiết như đang chuyển biến, ngoài phòng dần dần mang theo một chút mát mẻ, trong phòng lại là ấm áp như lúc đầu.....

Trải qua suy xét mấy ngày, Thanh Linh Phong quyết định muốn định cư ở Vinh Đô, nơi này dấu sao là cội nguồn trên trăm năm của Thanh gia họ, về Phẩm Thanh Uyển, Thanh Linh Phong mấy năm trước đã sấm hỏi với tổ tiên, ông hiện giờ, cũng mất hết tinh lực trùng chấn năm đó.

Trong nhà có hai dựng phu, lại có hai đứa nhỏ phải tăng trưởng cơ thể, chỗ cần dùng bạc đúng là nhiều thêm nhiều.

Thanh Dực và Thanh Linh Phong trước đó đều bởi vì lo lắng cho Thanh Dao, đều luôn ra ngoài tìm người, bạc dùng cũng còn lại không bao nhiêu.

May mà lúc đó Phó Vọng Niên bán phương thức vẫn còn lại chút bạc, này cũng đủ chi tiêu khoảng thời gian này trong nhà, có điều chuyện tìm việc vẫn là không thể bỏ.

Phó Vọng Niên nhìn ngân phiếu trong tay, sau đó đưa hai tờ ngân phiếu trăm lượng trong tay cho Thanh Dao, Thanh Dao có chút nghi hoặc nhìn Phó Vọng Niên.

“Chút ngân lượng này tiểu Dao cầm đi, cần thứ gì thì mua về.” Từ rất sớm trước đó đã muốn giao ngân lượng trong nhà cho Thanh Dao quản, nhưng luôn quên mất.

“Nhưng mà.....” Thanh Dao vừa nói hai chữ liền bị Phó Vọng Niên bịt môi: “Ta lúc trước đã muốn đem tiền kiếm được đều đưa tiểu Dao quản, tiểu Dao lại biết tính sổ, ta đối với mấy cái này thật bế tắc.” Dừng chút lại nói: “Hơn nữa ta phải ra ngoài tìm việc, mang theo nhiều ngân lượng như thế cũng không an toàn, vẫn là giao cho tiểu Dao an toàn hơn.”

Thanh Dao nghĩ kỹ, cũng cảm thấy Phó Vọng Niên nói có lý, liền cất kỹ ngân phiếu vào một cái túi tiền, sau đó lại giấu vào một góc trong tủ áo.

Thanh Dao sau khi giấu ngân phiếu xong xoay người lại nói với Phó Vọng Niên: “Nếu phu quân cần dùng gấp cứ việc lấy đi.”

Bộ dáng hiền lành như vậy của Thanh Dao, làm Phó Vọng Niên nhớ đến hiền thê lương mẫu mọi người nói trước kia, đương nhiên Thanh Dao là hiền phu lương phụ của hắn, ngầm nghĩ đúng là có chút cảm giác tự hào.

“Ừ, thời tiết này cũng có chút chuyển lạnh, tiểu Dao nhớ mặc thêm áo, nếu không đủ, thì kêu cha đi cùng người lên phố mua, lúc này tiểu Dao nên hảo hảo nghỉ ngơi, dưỡng cơ thể tiểu Dao vẫn rất yếu.”

“Ừm, ta biết rồi, phu quân ra ngoài tìm việc cũng phải cẩn thận.” Gò má Thanh Dao có chút nóng, hai tay nhẹ nhàng xoa bụng mềm mại, đã gần ba tháng, cảm giác bắt đầu có chút gồ lên.

Phó Vọng Niên nhìn gò má như sen kia, không khỏi động tâm vươn tay ôm y vào trong lòng, đầu gác trên vai hơi gầy kia. Chóp mũi ngửi được mùi thơm tóc đen mềm mượt truyền tới, hơi thở triền miên không ngừng vương vấn ở chóp mũi, hít sâu một hơi.

Thanh Dao bởi vì hơi lạnh đột nhiên ở sau gáy, trái tai trắng nõn mất kiểm soát dần dần ửng đỏ, Phó Vọng Niên lặng lẽ xoay đầu liền nhìn thấy phất chốc này, trong bụng không khỏi dâng lên một luồng khô nóng.

Duỗi lưỡi dày ẩm liếm lỗ tai hồng nhỏ nhắn, cơ thể bị ôm lấy rất mất cảm run nhẹ một cái, tuy hắn rất muốn trực tiếp đẩy ngã người. Nhưng trong lòng chỉ có thể thầm thở dài, hiện giờ hắn cũng chỉ có thể thỉnh thoảng ăn chút đậu hủ như vậy mà thôi, cũng không biết khi nào mới có thể ăn cả khối.

“Vậy ta ra ngoài đây, tiểu Dao ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Lại hạ xuống một nụ hôn trên tóc thơm ngát kia, Phó Vọng Niên cảm thấy nếu còn không đi, hắn liền thật không nỡ ra cửa.

Đều nói quân vương từ đây không tảo triều, nếu hắn thường dính bên người Thanh Dao như vậy, vậy hắn không phải thành lang phu không tìm việc sao? Hắn trong nhà là có chồng con chờ hắn nuôi!

“Ừm, ta sẽ nghỉ ngơi tốt.” Thanh Dao sắc mặt đỏ bừng nhìn Phó Vọng Niên, đã lâu như thế, y vẫn sẽ bởi vì thân mật bất chợt mà cảm thấy thẹn thùng.

Ngày này, mấy nam nhân trong nhà đều ra ngoài tìm việc, mà mấy á nam trong nhà thì dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, tuy nói mấy năm nay, cả nhà Văn thúc ở đây trông coi biệt viện này, nhưng trong nhà hiện tại xác thực không bằng năm đó, nên mấy việc này đều chỉ có thể do chính họ làm.

Văn phu lang cũng mang theo mấy á nam chưa kết hôn nhà mình đến sân sau giúp hơn nửa ngày, lúc này mọi người đang cùng ngồi trong sân trò chuyện.

“Phu nhân, ngài nói lão gia và thiếu gia bọn họ hôm nay có thể tìm được việc không?” Văn phu lang nhìn Phượng Liên đang chuẩn bị cắt vải.

“Không biết, hắn có thể tìm được đi!” Phượng Liên cũng không biết họ có thể tìm được việc không, nhưng có chút lo lắng cho Thanh Linh Phong, dưỡng sao ông đã gần 50, cũng không biết có thể tìm được công việc tốt không.

Lúc này trong nhà lại có nhiều nơi cần bạc, ngẩng đầu nhìn hai dựng phu đang gấp quần áo, dựng phu cũng phải hảo hảo chăm sóc mới được, không thì mệt người, về sau liền chịu khổ.

“Cha, ngài yên tâm đi, phu quân nhất định sẽ tìm được việc.” Thanh Dao an ủi Phượng Liên, y tin tưởng Phó Vọng Niên có thể tìm được việc.

“Ừm, cha không cần lo.” Lan Hiên tiếp lời Thanh Dao, y biết phu quân đã chung sống 5 năm có bản lĩnh thế nào.

Phượng Liên và Văn thúc nhìn thấy bộ dáng hai người tràn đầy lòng tin, nhìn nhau một cái, sau đó không nén nổi cùng cười ra.

Hai dựng phu bên này nhất thời hai mặt nhìn nhau, cũng không biết hai trưởng bối trong nhà sao vừa rồi còn lo lắng đầy mặt, giờ trái lại cười vui vẻ.

“Phu nhân, này quả thật là con gả ra ngoài như bát nước hắt đi!” Văn thúc nhìn hai dựng phu đang khó hiểu, trêu chọc Phượng Liên nói, liền thấy Phượng Liên không ngừng gật đầu đồng ý.

Hai người bên này cũng là lúc này mới hiểu hai trưởng bối là đang cười họ, không kèm nổi đều thẹn đỏ mặt, trong mắt ần ần chứa e thẹn.

Nói tới Phó Vọng Niên đây vẫn là lần đầu tiên nghiêm túc dạo phố xá phồn hoa này, nhà cao tầng khách điểm san sát nhau, các loại cửa hàng đều tập trung ở nơi phồn hoa này.

Thương khách vãng lai đều phải đi ngang đường lớn phồn hoa này, cũng làm cửa hàng, tửu lâu, khách điểm còn có quan lâu cách mấy bước ở hai bên làm ăn đều thu được lời.

Phó Vọng Niên tìm việc đồng thời suy nghĩ cuộc sống về sau, hẳn không muốn làm công cho người khác cả đời như vậy, dẫu sao hẳn hiện tại có phu lang muốn hảo hảo bên nhau đến già.

Kiếp trước, hẳn một thân một mình, có công việc ổn định, ăn mặc không lo, kia đối với hẳn mà nói đã là tốt, mà sống trong xã hội nghi kỵ lẫn nhau kia, hẳn không muốn cũng không nguyện đi tranh đấu công danh vô dụng.

Mà thế giới hiện giờ, hẳn tài đức gì có thể có một phu lang hiền lành tốt như vậy, hơn nữa còn có thể có cốt nhục tình thân của hẳn, đủ loại như vậy, hẳn chỉ muốn để họ sống tốt hơn.

Có thể có càng nhiều thời gian bồi bạn bên cạnh phu lang yêu sâu đậm, cùng nhìn con trưởng thành, nhìn con thành gia lập nghiệp, đây là nguyện vọng cả đời của hẳn, nếu muốn thực hiện, hiện tại hẳn chỉ có thể dốc sức kiếm đủ ngân lượng, như vậy hẳn mới có thể vô ưu bồi họ.

Phó Vọng Niên vừa nghĩ vấn đề vừa tìm việc, chưa từng nghĩ lại đến trước cửa Kim Ngọc Đường, cũng chưa từng nghĩ lúc này vừa vịn gặp được trận thi đấu đầu bếp bắt đầu bên trong.

Dù sao cũng không vội nhất thời, Phó Vọng Niên liền theo sau dòng người chen tới trước, chỉ thấy trước cửa lớn kia, hai nam nhân vạm vỡ đang bắt đầu chuẩn bị nấu ăn.

Bên tai rộn ràng, Phó Vọng Niên không rõ đây là chuyện gì, liền lặng lẽ dựng tai lên.

“Huynh đài, đây là sao vậy?” Một giọng nói cục mịch vang lên ở phía trước.

“Ồ, đây là trận đấu đầu bếp của Kim Ngọc Đường, người thắng liền có thể làm đầu bếp của Kim Ngọc Đường.” Một giọng khác có chút khàn nói.

“Té ra là vậy, không ngờ còn có tuyển đầu bếp như vậy, có điều nhìn cũng có chút thú vị.”

Phó Vọng Niên im lặng nghe xong, tức thì cũng biết đây là chuyện tuyển đầu bếp, tuy nói hẳn cũng là đến tìm việc đầu bếp, nhưng lúc này lại không lên tiếng nhìn hai đầu bếp kia.

Chỉ thấy hai đầu bếp lay động cánh tay trắng kiện, tay lên dao hạ, con gà béo liền tiết ra tiết, khúc ra khúc.

Này quả thật là kỹ thuật xắt dày công tôi luyện, làm Phó Vọng Niên một linh hồn đến từ hiện đại kính phục sâu sắc.

Trong lời thầm than quả thật là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, xem ra hẳn thật là không bằng hai nam nhân trước mắt này.

So sánh như vậy, Phó Vọng Niên cũng nhìn ra công lực của hai đầu bếp, xem ra đây cũng là đầu bếp đã luyện kỹ thuật nhiều năm, chỉ là không biết trù nghệ thế nào.

Trù nghệ và kỹ thuật xắt là hai chuyện, có người kỹ thuật thượng thừa, không ai bì kịp, nhưng trù nghệ lại không tốt, cũng có người trù nghệ rất tốt, nhưng kỹ thuật xắt là không thể nhẫn nại nhìn.

Căn cứ mới nãy biết, đầu đầu bếp này, chỉ cần người có lòng tin với bản thân đều có thể tiến lên khiêu chiến một phen, tốt xấu Kim Ngọc Đường này là tửu lâu có tiếng nhất ở Vinh Đô.

Này không những có tiếng ở Vinh Đô, còn truyền đến bên ngoài, thương khách ra vào Vinh Đô đều nhân cơ hội hiếm thấy đến Kim Ngọc Đường này thưởng thức, có lẽ tiền lương đầu bếp chắc cũng không ít.

Phó Vọng Niên tất nhiên là có tự tin, nhưng hẳn không tự kiêu, tuy nói Kim Ngọc Đường này tốt, nhưng nghĩ đến dự định về sau, hẳn liền vòng đường mà đi.

Kim Ngọc Đường, chung quy không phải nơi đi của hẳn.

Cuối cùng, Phó Vọng Niên đã tìm được việc, vẫn là tiểu đầu bếp, tửu lâu bình thường. Đây lại là dự định của hắn, trù nghệ trước kia của hắn tốt đi nữa, kia đầu sao cũng là cách khoảng cách thời không.

Muốn biết trù nghệ của hắn có phải thật sự tốt không, vậy thì thử ở tửu lâu nhiều người trước mới biết. Đương nhiên cũng không thể là mấy quán ăn nhỏ tùy tiện cầu ẩm no là được thì có thể thử ra.

Muốn thử thì phải thử mấy người thật lòng đến ăn cơm, không phải vì chỉ ẩm no, cũng không phải vì khoe phú quý. Không nghi ngờ gì, một tửu lâu như vậy chính là nơi tốt nhất, có dân chúng bình thường, cũng có nhà phú quý.

Mấy nam nhân ra ngoài tìm việc lúc về đến nhà, mấy á nam trong nhà vẻ mặt chờ mong nhìn đại nam nhân ra ngoài cả ngày.

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao, trong mắt kia đều là bóng ngược của một mình hắn, trong lòng cao hứng nói không nên lời.

“Tiểu Dao, ta ngày mai liền bắt đầu đến tửu lâu Thiên Ngoại làm đầu bếp.” Tuy nói là nói cho mọi người nghe, nhưng ai cũng nhìn ra trong mắt kia chỉ có bóng dáng Thanh Dao.

Thanh Dao bưng một ly trà tới, sau đó đưa cho Phó Vọng Niên, trên mặt mang theo kinh hỉ.

“Ừm, phu quân uống trà trước.” Giọng nói thanh tịnh, lại vẫn làm người nghe ra vui vẻ của y.

Về hai nam nhân khác, thì đều kéo phu lang nhà mình ở bên cạnh nói riêng.

Loáng một cái, liền lại qua một tháng, lúc này đang vào lập đông.

Mùa đông nơi này hơi lạnh nhanh hơn so với kiếp trước, vừa vào đông, bên ngoài đã là gió lớn rít gào, mấy ngày nữa còn không biết sẽ lạnh thành dạng gì.

Phó Vọng Niên quay đầu nhìn Thanh Dao trong phòng đang rút trong chăn, lúc này còn sớm, Thanh Dao ngủ say, hắn cũng không nỡ gọi y dậy. Tuy trước khi ngủ Thanh Dao dặn hắn phải nhớ gọi y dậy, nghĩ đến thời gian này Thanh Dao luôn sẽ ngủ đến mặt trời lên đồi, Phó Vọng Niên mỉm cười.

Thanh Dao còn bởi vì ngủ lâu như thế mà ngại ngừng, y cũng không nhìn xem bụng của mình, đều đã bốn tháng. Vả lại, thích ngủ là chuyện mỗi dịp phu đều có.

Nhưng lúc này, Phó Vọng Niên nhìn thấy cục chăn bông kia hơi động dậy, trông có vẻ là muốn dậy. Vội vàng chạy đến bên giường, lại nhìn thấy Thanh Dao vẻ mặt lơ mơ, đôi mắt còn chưa mở ra, cơ thể lại hành động trước.

Nhìn tình hình này, Phó Vọng Niên liền cũng biết Thanh Dao muốn đi đâu.

Yên lặng bề Thanh Dao lơ mơ lên, Thanh Dao hơi mở mắt ra, mơ hồ cũng không nói chuyện.

Phó Vọng Niên lại hiểu rõ bề Thanh Dao đi đến sau bình phong bức ngăn vẽ tùy ý phong vân mực loãng.

Trong phòng im ắng, không lâu sau, liền thấy Phó Vọng Niên lại bề Thanh Dao về đến trên giường, sau đó nhét y vào trong chăn ấm áp.

Dừng phu đi tiểu thường xuyên vốn là chuyện bình thường, nhớ lúc mới đầu, Thanh Dao buổi tối thường thức dậy, còn đôi khi phát ra tiếng vang. Hắn mới đầu còn không biết là chuyện gì, nhưng nhìn Thanh Dao lơ mơ động trướng, hỏi Thanh Dao y lại úp mở không nói.

Không biết làm sao liền đành phải đi thỉnh giáo cha và ca phu có kinh nghiệm, này cũng liền biết là bởi vì do đi tiểu thường xuyên. Từ đó về sau, mỗi khi nhìn thấy Thanh Dao lơ mơ muốn thức dậy, hắn liền biết là chuyện gì.

Lúc bắt đầu, Thanh Dao cứ ngại ngừng để hắn bề đi, nói lại chuyện này sao có thể để người khác bề đi.

Mặt Phó Vọng Niên đen lại, họ đã là người thân mật như thế, buổi tối làm chuyện đó không dưới trăm lần còn không so được với bề y đi tiểu tiện sao?

Thanh Dao lúc này mới an tâm để hắc bệ đi, tuy nói này thật sự rất nhiều lần, có điều hắc bệ lại ngọt như đường. Nghĩ đến phu lang mỗi ngày bệ từ từ có chút nặng thêm, trong lòng hắc bệ chỉ cảm thấy vui mừng, nào còn sẽ cảm thấy vất vả!

Thấy Thanh Dao vừa về đến trong chần lại ngủ say, Phó Vọng Niên kéo kín chần, để chút gió đều không lùa vào được. Con người sâu thẳm im lặng nhìn thụy nhan ngọt ngào nửa buổi, lúc này mới lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

36. Chương 36: Bàn Chuyện Làm Ăn

Tuy nói bên ngoài lúc này chính là gió rét lạnh thấu xương, Phó Vọng Niên lại cũng không cảm thấy có chút lạnh.

Một là thân thể hắc bệ chính là một cái lò sưởi, nghĩ đến Thanh Dao mỗi tối đều thích chui vào trong lòng hắc bệ, Phó Vọng Niên liền không tự giác lộ ra một nụ cười mỉm.

Hai là áo ngoài này là Thanh Dao lúc trước tự tay làm cho hắc bệ, trong lòng càng cảm thấy ấm áp. Tuy nói hắc bệ đã bảo Thanh Dao ra ngoài mua là được, không ngờ lại nhận được một cái áo y tự tay làm ra.

Còn nhớ ngày đó hắc bệ là rất cao hứng, nhưng cũng rất không cao hứng, bởi vì Thanh Dao lại giấu hắc bệ may y phục. Chờ Thanh Dao úp mở nói xong, mới biết đó là bởi vì muốn tặng hắc bệ một món quà sinh thần mới sẽ giấu hắc bệ.

Hắc bệ mới đầu sững sờ, sau đó chính là kinh ngạc, bởi vì sinh thần kia là sinh thần gốc của hắc bệ, mà không phải sinh thần của cơ thể này.

Hắc bệ lúc đó chỉ là tùy miệng nói một lần, lại làm Thanh Dao nhớ kỹ, còn vào ngày đó tặng một cái áo khoác ngoài tự tay làm ra. Lúc đó hắc bệ mới phát hiện hắc bệ là có bao nhiêu may mắn, bởi vì thế giới này có một phu lang luôn đặt hắc bệ trong lòng.

Đột nhiên một cơn gió lạnh thổi qua, Phó Vọng Niên nhẹ nhàng hà hơi, liền nhìn thấy một đoàn sương từ từ bay ở không trung.

Lúc Thanh Linh Phong đến sân liền nhìn thấy Phó Vọng Niên đang đứng trong sân, đã chung sống một tháng, ông cũng xem như có chút hiểu hắc bệ. Từ chỗ Thanh Dực biết được nguyên nhân Thanh Dao gả cho hắc bệ, cùng từng chút của ba năm này, thẳng đến Phó Vọng Niên đột nhiên đổi tính.

Ông là một nam nhân gặp qua nhiều hiểu biết rộng, nhưng có những lúc cũng có chuyện nói không rõ. Nhưng chân tình của Phó Vọng Niên với Thanh Dao là chân thật bày trước mắt ông, ông liền cũng không tính toán chuyện lúc trước.

Chỉ cần hắc bệ luôn đối với Thanh Dao như vậy, vậy hắc bệ có phải thật sự đổi tính không đều không phải chuyện quan trọng nhất, có điều nên biết vẫn là phải biết.

“Nghe Dực nhi nói, con lúc trước đối với tiểu Dao không tốt?” Thanh Linh Phong đến bên cạnh Phó Vọng Niên, lặng lẽ thuật lại sự thật rõ ràng.

“Lúc trước con không hiểu tiểu Dao tốt, hoặc là nói con không hiểu trách nhiệm của thân là một nam nhân, nhưng con hiện tại, chỉ muốn làm tiểu Dao hạnh phúc.” Phó Vọng Niên không có trốn tránh, dẫu sao mấy cái này đều là sự thật rõ ràng.

Tuy mấy cái đó đều không phải chuyện của hắc bệ, nhưng lại cũng là bởi vì như vậy, hắc bệ mới có thể đến đây gặp Thanh Dao, như thế hết thảy đó cũng liền tiếp nhận tự nhiên.

Thanh Linh Phong hồi lâu không nói, lại im lặng nhìn lá cây bay rơi đầy sân.

Mùa đông rồi, còn có lá cây bay rơi, chuyện quá khứ kia, cũng liền đem tất cả đều thành quá khứ đi!

“Có câu này của con, thì ta yên tâm.”

“Phụ thân, con cảm thấy con rất may mắn, có thể gặp được một bảo bối như tiểu Dao.” Lặng lẽ nói bí mật cất giấu trong lòng.

Thanh Dao đối với hắn mà nói, luôn là một bảo bối quý giá, đó là một bảo bối bất cứ ai, bất cứ chuyện gì đều không thể so.

Nổi gió rồi, gió thổi đi câu nói của Thanh Linh Phong, nhưng nhìn ra nhu hòa trên mặt ông.

Từ lâu Thiên Ngoại.

Bên ngoài đang thổi qua một cơn gió lạnh, trong nhà bếp lại bốc lên một màn sương, mờ mờ có chút không chân thật.

“Phó đại ca, nghe nói Phó ca phu có thai rồi?” Phụ bếp Lâm Tử nhân lúc rỗi nhìn Phó Vọng Niên đang làm xong một món Đậu phụ mapo.

Mùi thơm này chính là xông lên mũi, Lâm Tử không khỏi nuốt nước miếng, lúc nào gã mới có thể có trù nghệ này đây! Một tháng này, gã xem như biết bản lĩnh của đầu bếp vừa vào này, đó là khiến gã bội phục quỳ lạy.

Đương nhiên, nhà bếp này bẩn quá, gã cũng ngại thật sự quỳ xuống, nếu làm dơ y phục, cạp dũ trong nhà có thể sẽ mắng người.

“Ừ.” Phó Vọng Niên nhàn nhạt đáp một tiếng, hắn không có sở thích chia sẻ mấy chuyện vui này với người khác.

Chuyện của hai phu phu tất nhiên không phải người ngoài có thể tùy tiện nói, hắn còn nhớ có mấy nam nhân cứ thích nhìn Thanh Dao.

“Cạp dũ nhà ta cũng có rồi, có điều dạo này hay nóng nẩy, hơi chút không vừa ý, liền cẩu với ta.”

Lâm Tử dừng chút, lại nói: “Người nói dựng phu sao khó hiểu như vậy? Vừa có thai liền đổi tính, có điều.....hắc hắc...”

Lâm Tử cười ngốc ha hả một tiếng, có thai kỳ thật cũng là có chỗ tốt, đương nhiên chuyện này mình gã biết là được.

“Dựng phu đều như vậy, khoan dung nhiều chút là được.” Phó Vọng Niên nhàn nhạt nói, cầm một đĩa thịt nạc xắt xong qua chuẩn bị cho vào chảo.

“Phó ca phu cũng như vậy sao?” Lâm Tử hiếu kỳ nhìn Phó Vọng Niên, gã tưởng chỉ có cạp dũ nhà gã mới như vậy!

Phó Vọng Niên im lặng nhớ lại chuyện từ khi Thanh Dao mang thai đến nay, vẫn ổn! Chỉ là thỉnh thoảng sẽ giận dỗi rồi thôi. Nhưng mà Thanh Dao như thế cũng là hiếm thấy, chẳng lẽ đây chính là Thanh Dao làm nũng?

Lâm Tử thấy nụ cười quỷ dị ở khóe miệng Phó Vọng Niên, liền sáng tỏ gật đầu. Xem ra Phó Vọng Niên cũng cảm thấy như vậy, gã lại không biết phương hướng hai người cười ngốc hoàn toàn không giống nhau.

Đang lúc Phó Vọng Niên bận luống cuống, một tiểu nhị thân hình vạm vỡ sốt ruột chạy vào nhà bếp.

Cũng không nhìn rõ tình hình trong bếp, liền lớn tiếng hô: “Phó đại ca, phòng bao tầng hai có khách tìm, chưởng quỹ bảo người qua sớm chút.”

Đôi mày rậm của Phó Vọng Niên khẽ nhíu, khách? Sao sẽ có khách tìm hắn!

Mặc kệ đi, vẫn là đi xem thử trước rồi nói!

Phó Vọng Niên đến trước cửa phòng bao, lặng lẽ sửa sang bề ngoài một cái, sau đó gơ tay gõ nhẹ cửa phòng hai cái.

Bên trong truyền đến một tiếng: “Vào đi!”

Giọng nói truyền đến có chút quen thuộc, lại không nhớ ra từng nghe ở đâu.

Phó Vọng Niên im lặng nhìn nam nhân tuất dật tiêu sái kia, một thân áo gấm đen như mực, trên đầu cài một cây trâm ngọc bích giá trị không nhỏ.

Lại nhìn á nam đã thành hôn bên cạnh nam nhân, vừa khéo là Phượng Miên lúc đó hần lo chuyện bao đồng giúp một lần, mà nam nhân kia chính là Bạch Lạc.

“Thì ra là người, không ngờ người lại là một đầu bếp.” Bạch Lạc nhìn rõ người đến là nam nhân lần trước ra tay tương trợ, có chút bất ngờ.

“Đầu bếp nho nhỏ mà thôi, sao có thể so với Bạch công tử.” Phó Vọng Niên khiêm tốn nói, lại không ngờ họ vậy mà sẽ ăn cơm ở đây.

Bạch phủ này không phải giàu nhất cả nước sao? Hần còn tưởng Bạch Lạc sẽ đi Kim Ngọc Đường ăn cơm chứ, không ngờ lại sẽ gặp Bạch Lạc ở đây.

Bạch Lạc nhàn nhạt nhìn Phó Vọng Niên một cái, trong mắt kia không mang chút tình cảm, ánh mắt như thể lại làm Phó Vọng Niên hơi chút hiếu kỳ.

“Ta muốn mở tửu lâu, không biết Phó công tử có hứng thú cùng đến xem thử không.” Hần từ trước đến nay đều sẽ không ép buộc người khác, nếu Phó Vọng Niên không nguyện ý, hần tất nhiên sẽ không miễn cưỡng.

Phó Vọng Niên ngạc nhiên nhìn Bạch Lạc, té ta đây là lời kéo, kiếp trước hần cũng gặp qua loại chuyện này, lại thật không ngờ cổ đại này cũng có loại chuyện này, có điều ngẫm nghĩ, trái lại cũng có khả năng.

Bạch Lạc lại nói: “Ta thấy Phó công tử không giống người chỉ muốn làm một đầu bếp nhỏ, nếu có ý, sao không cùng mở một tửu lâu.”

“Ta không có vốn.” Phó Vọng Niên nhàn nhạt nói một vấn đề rất quan trọng.

“Này không phải vấn đề, phương diện tiền bạc ta phụ trách, quản lý tửu lâu giao cho ta phụ trách, người chỉ cần phụ trách xuất ra mưu lược là được.”

Bạch Lạc nhàn nhạt nói dự định của hần, nhìn nhìn, lại tiếp tục nói: “Chia ba bảy, người ba ta bảy, đương nhiên, tiền công của công nhân khác do ta bỏ ra, thế nào?”

Bạch Lạc biết người này có bản lĩnh, chỉ dựa vào mấy món ăn nhìn như đơn giản thực chất thì không trên bàn, hần liền biết bản lĩnh của người này sẽ rất khiến người bất ngờ. Người như vậy mà không thu về dưới trướng, kia quả thật là thất bại của một thương nhân.

Phó Vọng Niên im lặng suy nghĩ rất lâu, nói thật, hần vốn chính là có dự định muốn mở một tửu lâu.

Nhưng không có vốn thì không có khả năng mở tửu lâu, huống chi hần cũng không hiểu vấn đề phương diện kinh doanh. Mà đề nghị này của Bạch Lạc trái lại là một đề nghị tốt.

Nhìn Bạch Lạc lãnh khốc kia, lại không ngờ vừa vặn nhìn thấy hần xoay đầu nói chuyện với á nam bên cạnh, ánh mắt đó tựa hồ có chút không giống.

Phó Vọng Niên im lặng nhìn hần, không ngờ hần cũng sẽ có ánh mắt như vậy. Có lẽ, hần cũng là một người đáng để tin tưởng, chỉ ít ở phương diện nào đó là một người đáng tin.

“Có thể, nhưng ta có mấy điều kiện.” Phó Vọng Niên nhàn nhạt mở miệng.

“Ồ? Mời nói.” Bạch Lạc một chút cũng không ngạc nhiên hần sẽ có điều kiện, tư liệu nhìn thấy mấy ngày trước quả thật có chút làm hần để ý.

Người trước mắt này, xem ra không phải đơn giản như hần nghĩ.

Cánh tay hoạt động cả ngày, nói không mỏi là giả, Phó Vọng Niên sau khi tắm xong liền ngồi bên giường xoa bóp cánh tay thô nhứt mỏi.

Thanh Dao đã sớm nằm trên giường nhìn thấy cảnh này, liền lặng lẽ bò dậy.

Tiếng động khẽ làm Phó Vọng Niên xoay đầu nhìn bên trong, Thanh Dao lại còn chưa ngủ.

“Sao vậy, đánh thức người rồi?” Trong phòng mờ tối vang lên giọng nói trầm thấp.

“Không, ta còn chưa ngủ, ta xoa bóp cánh tay giúp phu quân.” Thanh Dao lặng lẽ nhích tới bên người Phó Vọng Niên.

Đôi tay thon dài mảnh mai ấn đến cánh tay rắn chắc của Phó Vọng Niên, xúc cảm hơi lạnh băng lại trắng mịn truyền tới cánh tay.

Phó Vọng Niên hừ nhẹ một tiếng, cảm giác này quá thoải mái, nhứt mỗ trên cánh tay cũng bởi vậy bớt nhiều.

Công lực xoa bóp của Thanh Dao đúng là có chút hữu dụng, Phó Vọng Niên nhìn bụng hơi gồ lên kia, nếu hôm nào bảo Thanh Dao mát xa lưng cho hắn một cái cũng được.

Đương nhiên không phải bây giờ, Thanh Dao hiện tại là dưỡng phu a, hắn không dám làm y quá mệt.

“Tiểu Dao, chuyện lúc tối ta nói với mọi người người cảm thấy được không?” Hắn nhớ đến nói chuyện thảo luận cùng Bạch Lạc với mọi người sau bữa cơm tối.

Trong phòng yên lặng chốc lát, sau đó giọng nói thanh tịnh kia vang lên bên tai hắn: “Ta cảm thấy rất tốt, như vậy phu quân chỉ cần phụ trách một phương diện, phương diện khác có Bạch công tử phụ trách, hơn nữa bên trong còn là chia phần trăm, về sau cũng không cần lo lắng không có đi làm thì không có bạc.”

Y lúc trước là làm kế toán, cũng hiểu chút chuyện mặt này, nhưng chế độ phân chia cổ phần, hợp đồng gì đó phu quân nói trái lại có chút xa lạ.

Có thể được hiền phu tán thành, lo lắng trong lòng Phó Vọng Niên cũng xem như là chân chính dẹp yên, lần này hắn chỉ cần bàn xong điều kiện hợp tác với Bạch Lạc là được.

Nhìn thấy mí mắt Thanh Dao có chút rũ xuống, vẻ mặt mệt mỏi, cũng biết y là mệt rồi, có điều tay kia lại vẫn không ngừng xoa cho hắn, trong lòng liền cảm thấy có hơi ấm nhàn nhạt.

“Được rồi, ngủ sớm đi, bây giờ cũng lạnh.” Tuy Thanh Dao xoa bóp cánh tay rất thoải mái, hắn vẫn không nỡ nhìn thấy Thanh Dao chịu đựng cơn buồn ngủ xoa bóp cho hắn.

Nhẹ nhàng nhét Thanh Dao về trong chăn. Sau đó kéo chăn lên, Thanh Dao lại mơ hồ nhích đến bên người hắn, không lâu sau, liền truyền tới hô hấp trầm ổn.

Nhìn thùy nhan ngọt ngào kia, Phó Vọng Niên không tự giác cười nhẹ, thật là, rõ ràng đã cực kỳ muốn ngủ, còn gắng gượng xoa bóp cho hắn. Cũng không biết sao sẽ có người cố chấp như vậy, có điều, lại rất tốt.

Cúi người hôn nhẹ một cái trên môi hồng mềm kia, xúc cảm mát lạnh lại mềm mại luôn là cảm giác hắn thích nhất.

“Ngủ ngon, phu lang của ta.” Nhẹ nhàng nói mấy từ bên tai phu lang bên cạnh.

Hôm sau, Phó Vọng Niên đi Bạch phủ thảo luận chuyện tửu lâu với Bạch Lạc, cũng nói rõ vài điều kiện hợp tác hắn có thể nghĩ đến, Bạch Lạc trái lại cũng rất sáng khoái tán thành, hai người phân biệt ký một phần hợp đồng.

Tuy nói là bàn xong điều kiện, nhưng muốn chuẩn bị bắt đầu mở một tửu lâu cũng phải tốn chút thời gian.

Lúc Bạch Lạc chuẩn bị chuyện tửu lâu này, Phó Vọng Niên cũng thôi việc, nghĩ đến về mặt luyện tiếu của chương quý kia, trong lòng hắn vẫn là hơi có chút có lỗi.

Nhưng hắn cũng biết, cho dù hắn có thể làm được bếp chính của tửu lâu kia, vậy cũng không phải kết lâu dài, dầu sao đó cũng chỉ là làm công ăn lương. Liên thủ với Bạch Lạc mở tửu lâu này, hắn được chia ba đã xem như là rất nhiều, dầu sao hắn cái gì cũng không có bỏ ra, chỉ là bỏ ra thực phở của hắn mà thôi.

Nên, sau khi thôi việc, hắn liền ở trong nhà tìm hiểu thêm thói quen ăn uống của thế giới này. Đã là một phần tử của tửu lâu, vậy hắn càng cần hảo hảo nghĩ làm sao mới có thể để tửu lâu kinh doanh càng thêm thành công.

37. Chương 37: Gặp Chuyện Không Ngờ

Thanh Dao đang ngồi ở bên cạnh bót đậu hà lan, nhìn thấy Phó Vọng Niên luôn cầm sách xem say sưa hứng thú, liền muốn đứng lên rót ly trà cho hắn.

“Ừm.....” Một tiếng hô nhẹ làm Phó Vọng Niên bừng tỉnh, hắn lo lắng nhìn hướng Thanh Dao.

Thanh Dao lúc này đang dùng tay đỡ cái bụng hơn bốn tháng, sắc mặt nhìn như có chút kinh hãi, lại có chút không dám tin.

“Sao vậy, có phải bụng khó chịu không?” Vội vàng di chuyển đến bên người Thanh Dao, lo lắng nhìn bụng gò lên kia.

Tuy nói Thanh Dao sau khi mang thai, hắn đã tiếp nhận sự thật này, hiện giờ nhìn thấy bụng dần dần lớn lên, hắn vẫn thật là kinh thán thần kỳ của thế giới này.

Nhưng, này xem ra rất làm hắn lo lắng a, bụng lớn như vậy, cũng không biết tiểu tử kia lúc nào mới có thể ra ngoài.

Thanh Dao cúi đầu nhìn bụng mình, sau đó kéo tay Phó Vọng Niên qua phủ lên bụng nhô lên.

Phó Vọng Niên khó hiểu nhìn Thanh Dao, sau đó kinh hãi ngẩng đầu, trong mắt chính là không dám tin. Bởi vì hắn cảm nhận được một sức lực yếu ớt đang xuyên qua da bụng mỏng manh truyền đến lòng bàn tay hắn.

Loại cảm giác đó, như là tương liên giữa cốt nhục, từ từ làm mềm nội tâm hắn.

Đây là bảo bảo truyền tin sức khỏe và tưởng niệm của nó đến họ sao?

“Tiểu Dao....này....này....” Phó Vọng Niên chưa bao giờ có loại kinh hãi này không biết nên làm sao bày tỏ hoàn chỉnh lời của hắn.

“Bảo bảo động rồi!” Thanh Dao nhìn dáng vẻ ngốc của hắn, cười dịu dàng, như hướng dương mùa xuân ấm vào lòng người.

Hắn cũng cảm nhận được hơi thở yếu ớt của bảo bảo, từng chút đụng đến cái bụng mềm mại, như là muốn bảo hắn an tâm.

“Ừ, ừ, bảo bảo động rồi.” Phó Vọng Niên ngây ngốc lặp lại lời của Thanh Dao, trong mắt đều là nhu tình.

Lại là nhịp đập nhẹ nhàng truyền vào lòng bàn tay, như là bảo bảo đáp lại lời của họ, hai người im lặng nhìn nhau rất lâu.

“Ta sẽ không vừa vặn gặp phải cảnh không nên gì đi?” Một tiếng cười nhẹ kéo hai người suy nghĩ bay xa về.

Hai người cùng lúc nhìn cửa, lại là Phượng Điệp đã lâu không gặp. Phượng Điệp đi vào trong phòng liền tự động tự giác đi đến bên bàn, sau đó tào nhả ngồi xuống, trên mặt đều là cười đùa.

“Không sao, các người xem như ta không tồn tại là được, tiếp tục.” Nói xong lại im lặng nhìn hai người.

Y đương nhiên là muốn xem thử nhu tình mật ý của hai người này a, tuy bản thân y chưa trải qua loại nhu tình mật ý này, nhưng y tốt xấu cũng từng có giấc mơ như vậy a.

“Thúc thúc, người sao rảnh đến đây?” Phó Vọng Niên thấy mặt Thanh Dao có chút đỏ, liền muốn che đậy phong tình giúp y.

“Ồ, các người đã một thời gian không đến thăm ta, nhớ các người, liền đến thăm, sao, không hoan nghênh ta à!”

“Đâu có, này còn phải cảm ơn thúc nhiều, bọn con có thể đoàn tụ với mấy người a cha ở đây.” Thanh Dao vội nói, chỉ sợ Phượng Điệp hiểu lầm.

Phượng Điệp lúc này lại nhẹ nhàng thở dài, sau đó chậm rãi nói: “Không ngờ chuyện năm đó lại là như vậy, như vậy nói ra ta thật trách oan hắn.”

Trong đôi mắt kia mang theo một tầng hơi nói không rõ, tựa hồ có chút bi ai, lại có chút đau buồn.

Thanh Dao không chú ý đến chút thần sắc kia, Phó Vọng Niên lại nhìn rõ ràng, chẳng lẽ thúc thúc và Kim Tiến có quá khứ gì?

“Ài, không nói mấy cái này nữa, đúng rồi, tối nay ta muốn ở lại ăn cơm cùng các người, đã lâu không ăn được món tiểu Phó làm.”

“Thúc thúc muốn ăn thì đến cùng ăn là được, dù sao đây cũng không xa lắm.” Phó Vọng Niên nhìn thấy hiu quạnh lóe qua trong mắt y.

“Có câu này, ta liền yên tâm. Đúng rồi, nghe ca ca nói tiểu Phó muốn cùng mở tửu lâu với Bạch công tử, thật ư?”

Phó Vọng Niên gật đầu, Phượng Diệp tiếp tục nói: “Tuy ta không phải rất rõ Bạch đại công tử này, nhưng người này vẫn là đáng tin.”

“Thúc thúc quen biết Bạch công tử?” Hắn luôn rất hiếu kỳ Bạch Lạc này với những gì hắn nghe được một chút đều không giống.

Phượng Diệp trầm mặc nửa buổi, sau đó nói: “Nói thế nào nhỉ, Bạch công tử này lúc trước xác thực là một kẻ ngốc, nhưng hiện tại xem ra không ngốc, hơn nữa rất thông minh.”

“Hắn lúc trước thật là kẻ ngốc?”

“Đúng vậy, nói ra cũng lạ, từ sau tối đó, liền nghe nói Bạch công tử khôi phục thần trí, hơn nữa Miên nhi cũng nói qua với ta hắn thật sự không ngốc.”

Phó Vọng Niên nghĩ đến lúc lần đầu tiên hắn nhìn thấy Bạch Lạc, xác thực không giống kẻ ngốc, hơn nữa hiện tại còn thảo luận kinh doanh tửu lâu với hắn, này càng có thể xác định hắn không phải kẻ ngốc.

Chỉ là một người đang yên lành, sao sẽ nói khỏe liền khỏe, cho dù là đã khôi phục thần trí, người từ nhỏ đều chưa học qua thứ gì có thể có thủ đoạn kinh thương như thế sao?

Trong lòng không khỏi đập thịch một cái, hắn chính là có chút thất thần, hắn sẽ không phải như hắn nghĩ đi!

Nhưng, này có thể sao?

Cũng không phải không thể a, hắn đều đã như vậy. Chẳng lẽ thật sự gặp chuyện may mắn như thế.

“Phu quân.....phu quân.....” Bên tai truyền tới giọng quen thuộc kia, Phó Vọng Niên quay đầu nhìn Thanh Dao, còn chưa kịp cởi bỏ vẻ mặt mờ mịt của hắn.

“Sao vậy, tiểu Dao?”

“Phu quân, người không sao chứ, gọi người nhiều tiếng như thế đều không nghe thấy.” Thanh Dao lo lắng nhìn Phó Vọng Niên.

“Ồ, không sao, vừa nãy nghĩ chút chuyện thôi.” Hắn dù sao không thể nói hắn vừa nãy là nghĩ đến chuyện rất quái dị đi!

Thanh Dao và Phượng cha nhìn nhau một cái, sau đó hiểu rõ cười, chuyện nam nhân nghĩ đôi khi đúng là khó đoán.

Đoạn thời gian sau đó, Phó Vọng Niên luôn sẽ có ý hoặc vô ý thăm dò Bạch Lạc một phen, lại không có bất cứ phản ứng gì.

Xem ra Bạch Lạc này cũng thật sự chính là đã khôi phục thần trí mà thôi, thiên phú kinh thương kia đoán chừng cũng là ban ơn của ông trời đi!

Hắn đều có thể xuyên không, thì mấy cái gọi ban ơn của ông trời này cũng là rất bình thường. Không ngờ bởi vì chuyện hắn hồn xuyên, ngược lại làm hắn tin tưởng mấy chuyện linh dị đó.

Không thì một người hiện đại lớn lên ở thời đại kỹ thuật cao như hần đúng là không nguyện ý tin tưởng mấy cái gọi là ma quái kỳ lạ này.

Vừa bàn chuyện từ lâu với Bạch Lạc xong, Phó Vọng Niên liền chú ý đến thời tiết này thật là lạnh lên rồi.

Nghĩ đến cơ thể Thanh Dao dạo này luôn có chút lạnh, cũng không biết có phải bởi vì không giữ ấm đủ không. Nghĩ ngợi, liền không tự chủ đi đến hiệu may.

Trong hiệu may treo mấy cái áo khoác ngoài dày, Phó Vọng Niên sờ lên vải mềm mại kia, nếu có cái áo khoác ngoài ấm như vậy, Thanh Dao hẳn sẽ ấm rất nhiều!

Chủ tiệm là một á nam trung niên vui vẻ, nhìn thấy Phó Vọng Niên như là rất thích cái áo khoác ngoài này, liền nói: “Công tử là muốn mua cho phu lang trong nhà sao?”

“Ừ, y mang thai, có chút sợ lạnh, muốn mua cái áo dày về.”

“Vậy cái này thế nào.” Chủ tiệm chỉ một cái áo khoác ngoài màu xanh ngọc bên cạnh, lại nói, “Cái áo này ấm áp, rất nhiều phu lang đều thích, giá tiền cũng tương đối thực dụng.”

Phó Vọng Niên nhìn áo xanh ngọc đó, trên cổ áo vây một vòng da lông trắng, màu sắc đó xem ra như là da lông của hồ ly.

Tuy nói hần kiếp trước không hay mua mấy đồ cao cấp, lại thấy qua không ít khách mặc đồ xa xỉ cao cấp như thế ở trong từ lâu.

Nhìn nhiều rồi, trái lại cũng có chút phân rõ khác biệt thật giả.

Nghĩ đến kiếp trước, cho dù là có thể mua được đồ xa xỉ như thế, hần lại cũng không ai để tặng.

Bây giờ, trong nhà có một phu lang đang chờ hần, về sau còn có một tiểu tử trắng mập chờ hần, trong lòng cũng liền cảm thấy cao hứng.

“Vậy cái này đi!” Phó Vọng Niên sờ sờ xúc cảm của da lông, sau đó quả quyết nói.

“Được, ta gói lại cho công tử. Còn cần mua mấy thứ khác không?” Chủ tiệm nhìn thấy hần nhìn mấy thứ khác.

Nghĩ đến Thanh Dao dạo này luôn nói bụng lớn, cảm giác y phục có chút ôm, Phó Vọng Niên hỏi: “Có đồ trong thích hợp với bụng phu không?”

“À, có, ở bên này, công tử nhìn xem có đồ thích hợp không.” Chủ tiệm chỉ xiêm y bên khác.

Phó Vọng Niên đi đến trước hàng y phục kia, cơ thể của Thanh Dao hần đã quen đến không thể quen hơn, rất dễ lựa xong mấy cái áo trong.

“Mấy cái này cũng gói lại cho ta.” Đưa y phục lựa xong cho chủ tiệm.

“Được, công tử chờ lát.”

Chốc lát sau, Phó Vọng Niên trả bạc, cầm y phục mua xong liền đi về nhà.

Bên ngoài lúc này đang rít gào qua một cơn gió lớn, gió làm một đại nam nhân như Phó Vọng Niên cũng hơi lay động hai cái.

Thầm than một tiếng mùa đông nơi này thật là lạnh, gió thật là so được với trận gió cấp tám, đương nhiên hần không có năng lực phân biệt sức gió, này thuần túy chỉ là suy đoán của hần.

Chỉ vào lúc nổi gió lớn hần muốn chạy về nhà, lại nhìn thấy một người quen thuộc đi ra từ Kim Ngọc Đường.

Hần sao vừa khéo đi ngang Kim Ngọc Đường như thế, sao đụng phải chuyện như vậy.

Người kia chính là Phượng Điệp thúc thúc của Thanh Dao, làm Phó Vọng Niên kỳ quái là, Phượng Điệp sao sẽ là bộ dáng tóc tai lộn xộn, xiêm y hơi không chỉnh tề.

Hần nghĩ không ra nguyên do, lại vội vàng đi tới trước đỡ Phượng Điệp bước chân lão đảo, hỏi: “Thúc thúc, đây là sao vậy?”

Phượng Điệp nhìn thấy người đỡ y là Phó Vọng Niên, gò má thanh tú lúc đỏ lúc trắng, làm Phó Vọng Niên nhất thời không biết này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc Phó Vọng Niên vừa muốn hỏi là đã xảy ra chuyện gì, trong nhà kia lại đi ra một nam nhân, chính là đại lão bản của Kim Ngọc Đường, Kim Tiến.

Kim Tiến vừa ra liền nhìn thấy Phượng Điệp còn chưa rời đi, hơi thở phào, nhưng nhìn thấy nam nhân gặp qua vài lần kia đang đỡ y, khẽ nhíu mày.

“Phượng Điệp, ta sẽ chịu trách nhiệm với người.” Kim Tiến nói đến vẻ mặt đương nhiên.

Phó Vọng Niên nhìn Kim Tiến, đồng dạng là đầu tóc lộn xộn, y phục cũng là có chút không chỉnh tề, lại nghe câu ông nói.

Này không phải câu mấy nam nhân kia thường xuyên nói với nữ nhân sao?

Phó Vọng Niên tức thì cũng biết đây là chuyện gì, lại có chút phản ứng không kịp, thúc thúc sao sẽ phát sinh quan hệ với Kim Tiến ở Kim Ngọc Đường.

Phượng Điệp mặt nhợt nhạt, trong mắt ẩn ẩn mang theo khổ sở, hét với Kim Tiến: “Không cần người chịu trách nhiệm, cho dù ta xui xẻo, lại bị người chiếm tiện nghi.”

Phó Vọng Niên có chút không dám tin nhìn Phượng Điệp, Kim Tiến cũng có chút ngạc nhiên nhìn y, hai người đều chưa từng nghĩ Phượng Điệp luôn dịu dàng thanh nhã lại sẽ nói ra lời như vậy.

Phó Vọng Niên nhìn Kim Tiến, sau đó hơi nghiêng người, hẳn sao cảm thấy hẳn có chút cảm nhận được hơi lạnh.

Hắn chỉ là giúp thúc thúc mà thôi a, lại nhìn Kim Tiến muốn nói rõ ràng với Phượng Điệp, lại nhảy bèn chộp được ôn nhu lóe qua.

Trong lòng thầm suy đoán, chẳng lẽ Kim Tiến này thích thúc thúc, không phải nói ông thích cha của Thanh Dao sao? Ngẫm nghĩ lại cảm thấy nhiều năm như vậy qua đi, có thể thích một người khác cũng là chuyện tốt.

“Thúc thúc, người ổn chứ? Về nhà trước rồi nói!” Thời tiết này thật lạnh, trạng thái cơ thể hẳn chịu được.

Nhưng Phượng Điệp sợ là chịu không nổi a, lại nhìn Kim Tiến, sắc mặt đó nói có bao đen thì có bấy nhiêu đen.

Hắn không phải chỉ mua mấy cái áo cho Thanh Dao kéo dài chút thời gian sao, liền để hắn gặp phải chuyện này. Thật không biết là tốt hay không tốt.

Phượng Điệp sắc mặt tái nhợt nhìn Kim Tiến, đều là hắn, không những chiếm trong sạch của y, còn làm y mất hình tượng dĩ vãng.

Kim Tiến sắc mặt phức tạp nhìn Phượng Điệp, ông tưởng trừ người trong ký ức, á nam khác đều là không có gì khác, lại không nghĩ đến ông sẽ cảm thấy Phượng Điệp tối qua rất mê người. Nhất là dáng vẻ tạc mao hiện tại này, nội tâm có vài thứ đang từ từ lên men, lại không phát hiện.

“Phượng Điệp, chúng ta vào trước rồi nói!” Kim Tiến muốn tiến lên đón lấy Phượng Điệp, Phượng Điệp lại từng chút thụt lùi.

Thấy Kim Tiến cách y ngày càng gần, lại hét một tiếng: “Người đừng tới đây, đã nói không cần người chịu trách nhiệm.”

Xung quanh lúc này từ từ tụ tập đám người xem náo nhiệt, khuôn mặt Phượng Điệp tức khắc trắng không thấy tia huyết sắc.

“Tiểu Phó, đỡ ta về nhà.” Y không muốn ở lại đây cho người khác chỉ trích, ngay từ lúc Phượng Miên chiêu thân y đã biết tư vị đó, chỉ là người hiện tại đối thành y mà thôi.

Phó Vọng Niên gạt đầu với Kim Tiến, trong mắt ra hiệu để ông yên tâm, Kim Tiến mới đầu rất là không đồng ý, nhưng nhìn thấy thông tin trong mắt Phó Vọng Niên, vẫn là im lặng mặc họ đi xa.

Mà đám người đứng ngoài quan sát lại kỳ quái, sao họ vừa ra ngoài liền tan rã a!

Hai người này đều là danh nhân a, một người là Phượng cha của Lương Phượng lâu, một người là lão bản Kim Tiến của Kim Ngọc Đường.

Kim lão bản đã hơn 40 còn chưa thành thân, chẳng lẽ là vừa ý Phượng cha sao?

Đương nhiên không ai sẽ trả lời nghi vấn của bọn họ, bởi vì đương sự đều bỏ đi rồi, không có náo nhiệt để xem, người còn lại cũng từ từ tán đi.

38. Chương 38: Xem Tửu Lâu

Ps: mấy chương này chưa beta nếu có sai sót thì báo để mình sửa nhé ^^

Lúc này thời tiết đang lạnh, sân thanh tịnh cũng chỉ còn lại cây cối trơ trọi đông đưa theo gió lạnh.

Thỉnh thoảng một cơn gió rét thổi qua, trong sân liền vang lên âm thanh xào xạc, tiếng xào xạc này cũng dọa một tiểu quỷ trong phòng.

Tiểu Yên thút thút nhào vào trong lòng Lan Hiên, vừa khóc vừa kêu: “Cha, thật sợ a.....hu hu hu.....”

Lan Hiên nhẹ nhàng vỗ cơ thể nhỏ trong lòng, dịu dàng nói: “Không sao, tiểu Yên đừng sợ, chờ a cha về, kêu a cha bế cao cao.”

Tiểu Trúc đứng bên cạnh cha tuy không có khóc ra tiếng như tiểu Yên, có điều nhìn dáng vẻ muốn khóc mà không khóc kia cũng biết nhóc cũng bị dọa rồi.

Tiểu Trúc nhìn thấy tiểu Yên như thế, có chút hâm mộ nhìn tiểu Yên, nhóc là một tiểu nam nhân, a cha đã nói, tiểu nam nhân là không thể tùy tiện khóc, nếu không thì không có a nam thích.

Nhóc về sau còn muốn lấy phu lang, nhóc không muốn bởi vì khóc liền không lấy được phu lang, nhóc còn muốn lấy một phu lang tốt như cha a!

A cha, người lúc nào mới về a, nhìn ôm ấp ấm áp bị đệ đệ chiếm cứ, nhóc cũng rất muốn nhào đến trong lòng cha. Nhưng trong bụng cha lại có đệ đệ, a cha nói không thể tùy tiện nhào đến trong lòng cha, vậy nhóc làm sao đây.

Thanh Dao ngồi bên cạnh nhìn thấy tiểu Trúc vẻ mặt ngoài hâm mộ thêm sợ hãi, liền vươn tay kéo cơ thể nhỏ nho nhỏ qua, sau đó ôm vào trong lòng.

Tiểu Trúc chạm đến bụng gồ lên, bên người lại là hơi thở hoàn toàn ấm áp, lúc này mới ngẩng đầu nhỏ lên, lại nhìn thấy gương mặt dịu dàng của thúc thúc.

Biết đây là cái ôm của thúc thúc, tiểu Trúc cũng an tâm hưởng thụ ấm áp này, ấm ấm, thơm thơm, rất giống mùi của cha.

Cái bụng tròn tròn chạm đến cơ thể nhỏ nhoi của nhóc, giống như cha, cha nói thúc thúc cũng có tiểu bảo bảo.

Tiểu Trúc hiếu kỳ vươn tay nhỏ ra điểm điểm bụng tròn tròn, lại truyền tới một trận cổ động, lại hiếu kỳ chọc chọc lại thêm một trận cổ động.

“A.....” Một tiếng hô nhẹ của Thanh Dao dọa đến tiểu Trúc đang lén lút chọc bụng, bị thúc thúc phát hiện rồi.

Lan Hiên nhìn Thanh Dao, hỏi: “Tiểu Dao, sao vậy?”

“Không sao, em bé lại động rồi.” Thanh Dao có chút xấu hổ, lại không phải lần đầu tiên, y còn kinh ngạc như vậy.

“Ồ, ta còn tưởng là chuyện gì, đứa bé trong bụng ta cũng thường xuyên như vậy, nói không chừng sẽ là một tiểu nam nhân nghịch ngợm.” Lan Hiên mặt tươi cười, y còn nhớ lúc y vừa bắt đầu mang thai cũng giống như Thanh Dao, không ngờ bây giờ đã mang thai đứa thứ ba.

Thanh Dao cười, y cảm thấy đứa bé trong bụng y cũng rất tinh nghịch, nhưng y cảm thấy như là một tiểu á nam.

Cửa kéo kẹt mở ra, Phượng Liên bưng mấy chén canh thuốc táo tàu khoai lang quế đi vào, nhìn thấy hai đứa cháu nhỏ trong phòng đều trốn vào trong lòng hai đưng phụ.

Bức tranh này nhìn thế nào cũng cảm thấy buồn cười, lại yên tĩnh ấm cúng như thế.

“Nào nào nào, uống chút canh nóng ấm người.” Cười ha hả gọi hai đưng phụ, này là canh đặc biệt nấu cho họ!

Tiểu Trúc tiểu Yên đều là tuổi nhỏ ham ăn ham chơi, ngửi thấy mùi thơm phức liền muốn chạy thẳng tới, cơ thể nhỏ mặc đến mồm mĩm nhìn thế nào cũng có loại hân hoan.

Nhưng vừa nghĩ đến tiếng vang xào xạc bên ngoài liền không dám rời khỏi cái ôm của người lớn, nhưng mùi thơm kia xộc vào mũi đúng là làm chúng không khỏi chảy nước miếng.

Hai đứa nhỏ cuối cùng vẫn là bị canh thu hút ánh mắt, sải chân mập nhỏ đi đến bên người Phượng Liên, sau đó ôm đùi Phượng Liên mềm mại nói: “Tiểu Trúc/ tiểu Yên cũng muốn uống canh ngọt ngọt/ canh canh.”

“Tiểu Trúc tiểu Yên cũng có, không cần lo a.” Phượng Liên dịu dàng nói với hai đứa cháu nhỏ.

Thanh Dao và Lan Hiên nhìn nhau mà cười, con nít mọi nhà, nói sợ cũng dễ, nói không sợ cũng dễ, có điều mỹ thực xác thực là thứ rất hấp dẫn người, cũng khó được chúng sẽ vì canh quên mất tiếng vang bên ngoài.

Người một phòng liền bắt đầu từ từ hưởng thụ mỹ vị của canh, nhưng lúc này, cửa phòng mở ra, dẫn theo một cơn gió lạnh.

Trong phòng lập tức lạnh không ít, còn mang theo một tí hơi mát.

Mấy người trong phòng nhìn hướng cửa, chính là Phó Vọng Niên và Phượng Điệp, lại có chút kỳ quái đầu tóc lộn xộn của Phượng Điệp.

“Đây là sao vậy, Phượng Điệp đầu tóc sao rối như thế?” Phượng Liên đặt bát canh xuống, lo lắng đi tới.

Thanh Dao và Lan Hiên cũng sốt ruột nhìn hai người vừa vào, không biết đã phát sinh chuyện gì, còn hai đứa nhỏ, đương nhiên là xì xụp uống canh nóng.

“Không có gì, chỉ là vấp té thôi.” Phượng Liên nhàn nhạt mở miệng, như là không muốn nói nhiều.

Vấp té sẽ té thành như vậy sao? Trong lòng Phượng Liên tất nhiên sẽ không tin chuyện này, nhưng nhìn huynh đệ kết nghĩa không muốn nói nhiều, y cũng không hỏi nữa.

“Vậy đi thay xiêm y trước đi, xiêm y của ta người cũng vừa.”

“Ta muốn tắm một cái trước, bên ngoài lạnh quá, muốn ngâm nước nóng chút.” Từ sau khi y tỉnh dậy liền vội vã mặc quần áo rồi đi, hiện giờ còn có thể cảm giác được trên người có cảm giác dính dính.

Phượng Liên nhìn gương mặt trắng đỏ bất định của Phượng Điệp, cũng không rõ rốt cuộc là vì cái gì, có điều may mà y vừa nấu ít nước nóng.

Chờ Phượng Liên và Phượng Điệp đều ra khỏi phòng, Thanh Dao lúc này mới nghi hoặc nhìn Phó Vọng Niên, hẳn cùng thúc thúc trở về, hẳn sẽ biết là chuyện gì đi!

Nhận được thông điệp của Thanh Dao, Phó Vọng Niên lắc đầu, hẳn tuy đoán được chuyện này, nhưng hẳn cũng không thể nói a, dẫu sao thúc thúc cũng khẳng định không muốn làm người trong nhà lo lắng.

Tối đó, dưới thuyết phục đủ điều của Phượng Liên Phượng Điệp chậm rãi nói ra chuyện của y và Kim Tiến.

Mọi người còn chưa phản ứng kịp, liền thấy Thanh Linh Phong vung nắm đấm chạy ra ngoài, Phượng Liên vội vàng nói với Thanh Dục: “Dục nhi, mau đi cản a cha con.”

“Vâng, cha yên tâm.” Thanh Dực vội vàng chạy ra ngoài, có điều gã không phải đi cản người, mà là đi làm người giúp đỡ, đương nhiên chuyện này gã sẽ không để cha biết.

Phó Vọng Niên thấy cả phòng chỉ còn lại một nam nhân là hắn, cũng lặng lẽ rời khỏi, sau đó đóng cửa phòng, lúc này nên lưu lại cho họ tốt hơn, hắn vẫn là trước đi xem thử có gì cần giúp!

Chờ sau khi mấy nam nhân trở lại, Phượng Liên vội vàng hỏi: “Phu quân, người không động thủ chứ!”

Y biết Thanh Linh Phong chỉ cần gặp chuyện phần nộ liền sẽ động thủ, mấy năm này đã rất ít nhìn thấy ông phần nộ như vậy, họ luôn xem Phượng Điệp như đệ đệ ruột mà đối đãi, gặp phải loại chuyện này cũng khó trách ông sẽ tức giận.

“Không có.” Thanh Linh Phong nói có chút chột dạ, bị Phượng Liên nhìn ông không biết nên che giấu chột dạ này thế nào, đành phải nói: “Ta đánh hắn một đấm, chỉ một đấm mà thôi.”

Phượng Liên bắt lực lắc đầu, y biết sẽ là kết quả như vậy, có điều y không phải đã dặn dò Thanh Dực phải cản người sao? Lại xoay đầu nhìn Thanh Dực.

Thanh Dực không giống Thanh Linh Phong, gã là thật sự cảm thấy Kim Tiến đáng bị đấm một cái, nên rất dĩ nhiên nói: “Con theo không kịp, chờ lúc con tìm thấy phụ thân, phụ thân đang đi ra từ Kim phủ.”

Phượng Liên nhìn bộ dáng gã không giống gạt người, chỉ có thể lắc đầu, ài, gã còn thật tưởng y không biết, y tốt xấu cũng là cha sinh ra gã a.

“Được rồi, cha, chuyện này cũng xác thực là lỗi của người kia, một đấm này xem như tiện nghi ổng.” Thanh Dực là rất tán đồng một đấm của Thanh Linh Phong, nhưng vẫn phải khuyên cha trước mới được.

Phượng Liên đành chịu nói: “Đánh cũng đánh rồi, còn có thể thế nào, muộn rồi, mọi người đều đi ngủ trước đi!”

Lúc Phó Vọng Niên và Thanh Dao cùng về phòng, nhìn thấy Thanh Dao có chút trầm mặc, vừa muốn mở miệng, liền nghe Thanh Dao nói: “Kỳ thật ta rất tán đồng cách làm của a cha.”

Thanh Dao nói rất bình tĩnh, nhưng Phó Vọng Niên lại cảm nhận được hơi thở không giống, hắn nhớ chuyện lúc đó nghe nói, Thanh Dao lúc đó cũng là gặp phải tình huống tương tự.

Hiện giờ lại nghe Thanh Dao nói như vậy, cũng biết Thanh Dao năm đó cũng là thống khổ như vậy, mà lúc đó bên cạnh y chỉ có một ca ca giúp y, nghĩ đến đều cảm thấy khiến hắn đau lòng.

“Tiểu Dao, đã qua rồi.” Phó Vọng Niên ôm thắt lưng hơi nở nang, muốn truyền ấm áp cho y.

“Ừm, ta đã không để ý chuyện trước kia nữa, ta chỉ là cảm thấy khó chịu thay thúc thúc.”

“Yên tâm đi, thúc thúc sẽ không có chuyện.”

“Ta muốn ngủ.”

“Vậy chúng ta về hảo hảo nghỉ ngơi.”

Hôm sau, lúc Thanh Dao tỉnh dậy Phó Vọng Niên đã ra cửa thảo luận chuyện tửu lâu với Bạch Lạc, khi Thanh Dao nhìn thấy áo khoác ngoài màu xanh ngọc đặt bên giường, trong lòng rất là ấm áp.

Ôm áo khoác trong tay cảm nhận sâu sắc ấm áp của áo khoác, Thanh Dao tất nhiên biết đây là áo khoác phu quân mua cho y, đột nhiên thật muốn nhanh nhìn thấy hắn, đương nhiên Thanh Dao cũng biết vẫn phải chờ một lúc Phó Vọng Niên mới sẽ về.

Tay phải phủ lên bụng hơi nhô, khẽ lẩm bẩm: “Bảo bảo, đây là áo khoác a cha mua cho cha. Rất ấm nha, chờ sau khi cha mặc vào, bảo bảo liền sẽ không thấy lạnh nữa. Chờ bảo bảo ra đời, chúng ta bảo a cha mua đồ em bé đẹp cho bảo bảo được không?”

Như là cảm nhận được lời thì thầm của Thanh Dao, bảo bảo nhẹ nhàng đá da bụng mông, trên tay truyền tới rung động nhỏ, Thanh Dao vui vẻ nói: “Bảo bảo là nghe thấy lời của cha sao? Bảo bảo thật ngoan!”

Phó Vọng Niên sáng sớm ra cửa chính là vì chuyện của tửu lâu, khi hắn đến tửu lâu, Bạch Lạc đã tới, theo sau còn có Bạch Nhưỡng.

Phó Vọng Niên không nén nổi thâm phun tào một phen, Bạch Lạc này đúng là có cảm giác của ông chủ lớn, ra cửa có người hầu hạ, có điều ngẫm nghĩ, người ta cũng là ông chủ thật.

“Phó huynh đến rồi.” Bạch Lạc nhìn thấy Phó Vọng Niên, nhân nhạ chào hỏi một tiếng.

Khóe miệng Phó Vọng Niên co giật, bàn chuyện làm ăn với cái mặt băng sơn này thật có chút đau khổ, thật không biết hẳn có phải tự tìm khổ không.

“Xin lỗi, đến muộn, đi xem trước đi!” Phó Vọng Niên gật đầu với Bạch Lạc, sau đó đi vào trong lầu xem thử trước.

“Hai vị lão bản đến rồi, mời vào.” Người nói là người dẫn đầu phụ trách kiến tạo tửu lâu này, người khác đều gọi hắn là Đặng đầu.

Đặng đầu nhìn thấy hai vị lão bản đích thân tới giám sát, vội vàng đến chào hỏi, có điều nói thật, bố cục của tửu lâu này thật là có chút khác biệt.

Đặng đầu nghĩ đến bản vẽ của tửu lâu này liền cảm thấy có chút hưng phấn, hẳn là rất cao hứng có thể hoàn thành mấy kiến trúc khác biệt, tửu lâu này quả thật xem như mới lạ.

Cũng không biết bản vẽ đó là xuất từ tay vị lãnh nghề nào, nếu về sau cũng có thể xây mấy tửu lâu độc đáo như vậy, thì thật là khiêu chiến.

Phó Vọng Niên tùy ý nhìn tầng một một cái, sau đó trực tiếp đi đến nhà bếp ở sân sau, lúc hắn nhìn thấy nhà bếp là thật dựa theo cách nói lúc đó của hắn mà bố trí tốt, hài lòng gật đầu.

Bạch Lạc theo sau nhìn nhà bếp một vòng, sau đó nói: “Người rất hài lòng?”

“Ừ, nhà bếp như vậy mới thích hợp một đầu bếp phát huy trù nghệ, nếu nhà bếp bài trí không đủ tốt, ngược lại sẽ làm đầu bếp mất hứng thú.”

Đối với Phó Vọng Niên mà nói, một nhà bếp tốt cũng là một nơi có thể ảnh hưởng tâm tình đầu bếp, tâm tình không tốt, món ăn làm ra cũng tất nhiên là bớt vài phần mùi vị.

Bạch Lạc nhìn quanh nhà bếp một vòng, sau đó như có điều suy nghĩ nhìn Phó Vọng Niên, hắn không biết nấu ăn, cũng không hiểu đầu bếp suy nghĩ gì, nhưng nghe Phó Vọng Niên nói vậy, trái lại cảm thấy hắn nói thật là có chút đạo lý.

Quả thật không ngờ bài trí và bố trí của nhà bếp hóa ra cũng có học vấn, xem ra hắn tìm Phó Vọng Niên hùn vốn mở tửu lâu quả thật là được tiện nghi. Nếu một người như vậy tự mình mở một tửu lâu, có lẽ hắn cũng sẽ rất thành công.

Phó Vọng Niên không biết Bạch Lạc nghĩ cái gì, chỉ đi một vòng trong bếp, sau đó ra ngoài nói: “Được rồi, đi xem thử tầng hai đi!”

“Nhà bếp này còn có chỗ cần sửa chữa không?” Bạch Lạc lại nhìn một vòng nhà bếp.

“Không cần, như vậy là được.”

Bạch Lạc nhìn bước chân nhẹ nhàng của người phía trước, hỏi Bạch Nhưỡng sau lưng: “Bạch Nhưỡng, người cảm thấy nhà bếp vừa rồi thế nào?”

Bạch Nhưỡng nghĩ ngợi, nói: “Rất mới lạ, hình như rất khác tửu lâu bình thường.”

Bạch Nhưỡng theo bên cạnh Bạch Lạc cũng xem như kiến thức không ít việc đời, thời gian trước, chủ tử còn phân phó hắn đi quan sát nhà bếp của tửu lâu khác một phen, nói là đề nghị của Phó Vọng Niên, hắn cũng đi xem, nhưng nhà bếp vừa này hắn nhìn thấy, so với tửu lâu khác, thật sự rất khác.

Bạch Lạc nhướn mày, mới lạ sao? Xác thực là rất mới lạ.

39. Chương 39: Tử Lâu Khai Trương

Lúc Phó Vọng Niên về đến trong phòng, bên ngoài đã là một mảnh đen kịt, chỉ còn lại ánh nến nhàn nhạt lay động trong phòng. Sau bức bình phong một làn hơi nóng bay lên cao, giống như tiên cảnh mây mù lượn lờ.

Phó Vọng Niên nhẹ nhàng di chuyển bước chân đi đến sau bình phong, vốn tưởng sẽ nhìn thấy một quang cảnh mỹ lệ, lại bị dọa nhảy dựng.

Tay phải Thanh Dao lúc này gác ở mép thùng tắm, đầu gối trên cánh tay, một đầu tóc đen búi trên đầu, tư thế này rõ ràng như là đang ngủ.

Phó Vọng Niên bước nhanh đến thùng tắm kia, lo lắng bề cơ thể bởi vì mang thai mà nở nang không ít lên, nghe thấy hô hấp êm dịu kia, thật là khiến hắn đỡ khốc đỡ cười.

Thanh Dao sao ngâm tắm rồi ngủ luôn, loại thời tiết này cũng không sợ cảm lạnh, tuy biết đừng phụ ham ngủ, nhưng hắn thật là chưa từng nghĩ lại sẽ ham ngủ như vậy.

Tay trái ôm chặt phu lang chưa mặc quần áo, tay phải nhẹ nhàng giúp y lau nước óng ánh, nhìn thấy nước da trắng nhợt như ngọc, tức thì trong bụng có luồng lửa nóng quen thuộc.

Con người đen sâu thẳm nhìn chăm chăm cảnh đẹp trước mắt, trên da thịt bóng loáng trắng mịn mang theo dấu đỏ nhàn nhạt, này chính là dấu vết hắn lưu lại hai ngày trước lúc hai người hoan hảo.

Lại nhìn cái bụng gồ lên, hắn đành phải nhịn xuống lửa nóng trong bụng, Thanh Dao bây giờ không như lúc trước, bây giờ cơ thể này tuy nói là có thể hành sự, nhưng lại cũng rất tiêu hao thể lực của Thanh Dao.

Hai ngày trước hắn không dễ dàng mới hoan hảo một lần với Thanh Dao, hôm sau liền thấy Thanh Dao ngủ hơn nửa ngày, chuyện này đối với đừng phụ mà nói thật là có chút gánh nặng.

Mỹ nhân trong lòng, chỉ có thể nhìn không thể hưởng dụng hắn cũng không phải lần đầu tiên, im lặng mặc áo mỏng vào cho Thanh Dao, lại bọc vào áo ngoài dày, bế người ngủ say lên đi đến bên giường.

Nhẹ nhàng thả phu lang ngủ say sưa trên giường, tay phải xoa lên bụng gồ lên, lại vào lúc này, lòng bàn tay ần ần chạm đến một trận nhíp đập.

Hắn tưởng là ảo giác, liền cúi đầu phủ trên bụng tròn tròn, một cước có lực đá đến mặt Phó Vọng Niên.

Chỉ thấy hắn đột nhiên cười ngốc, nghe thấy Thanh Dao rên nhẹ hai tiếng, lông mày còn khê chau, Phó Vọng Niên cúi đầu nhẹ nhàng nói với bảo bảo tinh nghịch bên trong: “Bảo bảo, ngoan nha, cha đang ngủ, bảo bảo đừng đánh thức cha nha!”

Như nghe thấy lời thủ thỉ của Phó Vọng Niên, bên trong quả thật yên tĩnh lại, Phó Vọng Niên lúc này mới cẩn thận đắp chăn bông cho Thanh Dao.

Nhìn thấy Thanh Dao sắc mặt hồng hào, cơ thể cũng tốt hơn lúc trước nhiều, Phó Vọng Niên quyết định ngày mai làm ít mì làm bữa sáng cho Thanh Dao, bởi vậy cũng ngủ sớm theo.

Hôm sau, ngoài phòng vẫn là một mảnh đen kịt, Phó Vọng Niên dậy rất sớm, nghĩ đến phải làm mì ngon cho Thanh Dao khai vị, trong lòng liền cảm thấy vui vẻ.

Đạo này khẩu vị của Thanh Dao là tốt rất nhiều, nhưng y mỗi ngày đều là uống cháo hoặc ăn bánh bao, Thanh Dao tuy không nói, Phó Vọng Niên vẫn biết Thanh Dao có chút ngán.

Mì bên ngoài làm lại không có ngon như mình làm, nên Phó Vọng Niên quyết định hôm nay làm mì ngon cho Thanh Dao ăn sáng, có điều đến lúc đó hắn phải gọi y dậy ăn sáng, sau đó mới có thể tiếp tục ngủ.

Nhà bếp vẫn là một mảnh đen kịt, Phó Vọng Niên liền đốt đèn dầu, may mà khóa chặt cửa, đèn dầu chỉ hơi lung lay hai cái, sau đó dần dần chiếu sáng nhà bếp.

Trước là đem thứ muốn dùng trong bếp đều rửa một lượt, lại nấu xong ít nước nóng dự bị, sau đó tìm thấy bột mì trên kệ, tiếp theo đổ đến trên bàn, bày xong ít phối liệu cần dùng liền chuẩn bị nhào bột.

Phó Vọng Niên vươn tay thử xúc cảm của bột mì, rất hài lòng gật đầu, bột mì này tuy không mịn như kiếp trước, nhưng tốt hơn nhiều, hơn nữa bột mì này cũng không thêm thuốc, ăn vào càng yên tâm.

Lắc lắc hai cánh tay, lại xắn tay áo xong, Phó Vọng Niên nhìn bột mì trên bàn, hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu động thủ nhào bột, thêm nước ấm, lật bột, nhồi bột.....

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn làm mì sau khi đến thế giới này, lúc trước làm mì đều là ở trong tử điểm mới sẽ làm, mà lần này muốn làm mì lại là vì vợ, không khỏi rất vui mừng.

Giống như Thanh Dao làm bánh bao cho hắn, hắn cũng rất dụng tâm làm mì này, Phó Vọng Niên nhồi bột, thẳng đến bột mì từ từ thành cục trong tay hắn, sau đó biến thành một cục bột mềm, đánh đánh bột, rất có tính đàn hồi.

Trong khoảng thời gian cục bột lên men, Phó Vọng Niên bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu cần thiết, chờ lúc mấy cái này đều làm xong, cục bột cũng tốt không sai biệt lắm.

Lúc này bên ngoài cũng dần dần sáng lên, trong nhà hai dựng phu, người còn lại có thể chuẩn bị bữa sáng liền chỉ còn mình Phượng Liên, lúc Phượng Liên đến nhà bếp Phó Vọng Niên đều đã xắt mì xong.

“Tiểu Phó, sao con sớm như thế?” Phượng Liên có chút ngạc nhiên nhìn hắn.

Tuy Phó Vọng Niên cũng thỉnh thoảng sẽ đến nhà bếp chuẩn bị bữa sáng giúp y, nhưng mấy ngày trước đa phần đều xấp xỉ thời gian dậy giống y, hôm nay lại đã chuẩn bị xong nhiều thứ như thế.

“Hôm nay muốn làm ít mì ăn, liền dậy sớm, cha chờ lát gọi họ dậy chuẩn bị ăn sáng đi!” Phó Vọng Niên quay đầu nói một câu, sau đó bắt đầu xắt thịt nạc.

Phượng Liên có chút ngại, mỗi ngày bắt hắn đến làm bữa sáng, y đều cảm thấy việc của y đều bị hắn làm: “Mấy việc này vẫn là giao cho ta là được, tiểu Phó phải bận chuyện của tửu lâu, còn muốn làm bữa sáng, con không mệt Thanh Dao cũng sẽ đau lòng a!”

“Cha nói gì vậy, mấy việc này đều là tự con thích, nếu không thích, tám con trâu cũng không kéo được con.”

“Vậy thì, ta đi gọi họ trước, vất vả tiểu Phó.”

Phó Vọng Niên cười, tiếp tục làm việc trong tay, Phượng Liên cũng không nói nhiều, sau khi rửa mặt xong liền quay về chuẩn bị gọi người dậy ăn sáng, trong nhà có một đứa con dễ hiểu thuận như thế, y cảm thấy y cũng hưởng phúc theo.

Chờ lúc mọi người đều tụ họp ở trong phòng, mỗi người đều mở to mắt nhìn mì trên bàn, mì sợi sắc hương vị đầy đủ bày trước mặt người, nào còn có thể bình tĩnh như vậy.

Miếng thịt óng ánh mỏng đến có thể thấy rõ đường vân, ngò tây xanh biếc bày trên cùng, làm người không khỏi cảm thấy thèm ăn, Phó Vọng Niên rất không cẩn thận nhìn thấy mấy người trong nhà đều lên nuốt nước bọt.

Thấy họ đều chỉ lo nhìn lại quên ăn, tiếp tục như vậy, cũng không biết lúc nào mới bắt đầu ăn, cười nói: “Mọi người mau ăn đi, lát nữa nguội sẽ không ngon.” Mì để lâu, ít nhiều đều sẽ nở ra, bỏ lỡ điểm này thì không ngon.

Thanh Dao có chút gian khổ gấp mì trộn mềm lên, sau đó ném một miếng, không khỏi kinh ngạc nói: “Mì này rất ngon, là phu quân làm sao?”

Phó Vọng Niên gật đầu, nói: “Thích thì ăn nhiều chút, không đủ ta lại làm thêm.”

Thanh Linh Phong ăn xong mấy ngụm mì, khen nói: “Ta thật là chưa từng ăn mì ngon như vậy, không ngờ tiểu Phó làm mì cũng ngon như thế.”

Mấy người khác tán đồng gật đầu, Phượng Liên càng là nói: “Tiểu Phó chỉ ta đi, lần sau ta cũng có thể làm mì ngon, dù sao không thể cứ bắt con nấu.”

Phó Vọng Niên gật đầu, cha đã muốn học, hắn cũng rất vui vẻ chỉ, dù sao mọi người đều thích ăn.

Sau khi im ắng chuẩn bị một tháng, tửu lâu Phó Vọng Niên và Bạch Lạc trù tính đã lâu cuối cùng chờ đến ngày khai trương.

Ngày này vừa vận thời tiết tốt hiếm thấy, lạnh mọi người lạnh ở trong nhà cả mấy ngày đều bắt đầu ra ngoài đi lại, cũng vừa vận nhân dịp ngày tửu lâu khai trương.

Lúc bữa sáng Thanh Dao liền luôn quán lấy Phó Vọng Niên nói muốn cùng ra ngoài xem thử, Phó Vọng Niên thấy thời tiết rất tốt, mới dám cho y theo đến xem.

Dẫu sao từ khi vào đông đến nay, Thanh Dao đã rất lâu không có ra cửa đi lại, y cả ngày đều đi trong biệt viện, cũng đều dạo một lần lại một lần, khó tránh sẽ cảm thấy chán.

Trên phố là một đám người đang chờ tửu lâu khai trương, trong tửu lâu lại đã ngồi mấy người, chính là Phó Vọng Niên, Bạch Lạc và phu nhân của mỗi người, còn có một nhóm người làm tửu lâu mới tuyển.

Thanh Dao nhìn Phượng Miên, cũng đồng dạng bụng lớn, có chút xấu hổ cười cười với đối phương, Phượng Miên cũng cười thẹn thùng.

Tuy có duyên gặp qua một lần, dẫu sao vẫn là không quen thân lắm, Thanh Dao cũng không thể tùy ý tiến lên tiếp lời. Quan trọng hơn là, y luôn cảm thấy Bạch Lạc bên cạnh Phượng Miên xem ra có chút đáng sợ. Cảm giác lạnh nhạt đó, cũng không biết là đối với y, hay với mọi người, y lại không có trêu chọc họ cái gì à!

Y tất nhiên không biết, Bạch Lạc đối xử với người khác luôn như vậy, trừ Phượng Miên bên cạnh hắn, người khác nếu muốn nhìn thấy nụ cười ôn hòa của hắn.

Chỉ có một chữ: Khó.

Thanh Dao nhìn tửu lâu một vòng, trên tường cửa sổ treo một vài bức tranh sơn thủy mực nước, còn kèm vài chữ, cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì rất ít có tửu lâu sẽ treo mấy thứ này.

Hơn nữa rất nhiều đồ trang trí đều thật kỳ quái, rất khác tửu lâu khác, nhìn nhìn Phó Vọng Niên, đột nhiên cảm thấy này có lẽ là bởi vì hắn đã nêu ra một vài ý kiến, nghĩ đến đây là ý kiến của Phó Vọng Niên, y liền cảm thấy có chút không nén được.

“Phu quân, mấy tranh chữ kia là người đề nghị sao?” Thanh Dao thấp giọng hỏi Phó Vọng Niên bên cạnh.

“Ừ.” Phó Vọng Niên cũng thấp giọng đáp.

Thanh Dao cười nhẹ một tiếng, nhưng còn chưa biết tửu lâu này là tửu lâu gì, lại nói: “Phu quân, tửu lâu này tên gì vậy?”

Tửu lâu này xem ra khá là quy mô, chỉ là tấm biển kia hiện tại còn bọc một tấm vải đỏ lớn, cũng không biết viết là chữ gì.

Phó Vọng Niên nhìn ánh mắt chờ mong của y, cười nói: “Lát nữa liền có thể nhìn thấy, tiểu Dao đừng gấp.”

Chuyện này đương nhiên là khoảnh khắc kéo vải đỏ xuống mới có ý nghĩa. Tuy hắn cũng rất muốn cho Thanh Dao biết, nhưng này dẫu sao cũng xem như một lần lập nghiệp của hắn đi, trong lòng lại có chút tự hào.

Hắn lần này cuối cùng có một sự nghiệp ở thời không này, có thể gần phu lang hài tử sống những ngày vô ưu.

“Xin mời lão bản của chúng ta Bạch Lạc Bạch công tử và Phó Vọng Niên Phó công tử tiến lên.” Chuông quỹ phụ trách nghi thức khai trương đột nhiên gọi.

Phó Vọng Niên và Bạch Lạc nhìn nhau một cái, trong mắt mang theo trấn tĩnh, mang theo sáng tỏ.

“Tiểu Dao, người ngồi đây trước, trò chuyện với Bạch phu nhân, ta ra ngoài một lát trước.”

“Ừm, phu quân người đi đi, không cần lo cho ta.” Thanh Dao nhỏ giọng nói, sợ Phó Vọng Niên thật sự se không yên tâm để y một mình.

Hai người Phó Vọng Niên và Bạch Lạc cùng lúc đứng lên bước lớn đi đến trước cửa, liền nhìn thấy ngoài cửa một trận ồn ào.

“Không ngờ này lại là tử lâu của Bạch công tử mở, có điều Phó công tử kia lại sao chưa từng nghe?”

“Có thể là công tử vừa mới bắt đầu làm ăn, này có gì, chỉ cần có tiền, có thể gây dựng là được.”

“Nói cũng phải, ta cũng muốn gây dựng, đáng tiếc không có tiền a!”

“Nhìn quy mô của tử lâu này, cũng không biết đã dùng bao nhiêu bạc, này e rằng là ta mấy đời đều không kiếm được, ài....”

.....

Đám người vây xem nhìn thấy hai nam nhân từ trong lâu đi ra, nhất thời đều có chút hiếu kỳ hai người này sao sẽ cùng kinh doanh.

Nghe nói Bạch công tử kia từ sau khi khôi phục thần trí, liền tiếp quản kinh doanh trong nhà, nghe nói việc làm ăn mấy tháng này của tử trang Bạch gia kiếm không ít bạc, không ngờ Bạch công tử này lại bắt đầu chuẩn bị mở tử lâu, thật lo lắng việc làm ăn của Vinh Đô này đều bị hấn cướp hết.

Về Phó công tử kia, thật là chưa có ai gặp qua, có điều đã có thể hùn vốn mở tử lâu cùng Bạch công tử, hẳn cũng là một nhân vật không thể xem thường.

Đạo này trong thành này nhiều chuyện, một kẻ gốc khôi phục thần trí, còn tiếp quản kinh doanh của gia tộc, một tiểu tử chưa từng có ai biết đến đột nhiên muốn hùn vốn mở tử lâu, này thật là có chút làm họ hiếu kỳ.

Chỉ thấy hai người Phó Bạch kia mỗi người giữ một đầu tấm biển, sau đó kéo vải đỏ lớn ngụ ý cát tường ra, trên tấm biển chính là ba chữ lớn [Tri Vị Lâu] mạ vàng.

Người biết chữ nghiêng ngẫm ba chữ này một phen, người không biết chữ cũng hỏi người bên cạnh, sau đó cũng nghiêng ngẫm theo, đương nhiên nghiêng ngẫm này khác với người biết chữ.

[Tri Vị Lâu] đúng quả thật là phải biết vị mới có thể ném ra mỹ vị của thức ăn, mấy văn nhân cư sĩ kia không khỏi lắc lư đầu.

Người khác nhìn thấy màn này, liền bắt đầu có chút mong đợi, không biết Tri Vị Lâu này có thể so với Kim Ngọc Đường có tiếng Vinh Đô kia không, nhất thời chính là thảo luận sôi nổi.

Hai người Phó Bạch thấy tình hình này, cũng không để ý, chuyện này đã không sai biệt lắm, cũng liền tự mình đi vào trong phòng.

Chưởng quầy thấy hai lão bản đều là người không thích nói chuyện như vậy, đành chịu lại nói một phen với mọi người, cuối cùng cho hay Tri Vị Lâu này ngày mai bắt đầu chính thức kinh doanh, chuyện này cũng liền như vậy.

40. Chương 40: Kinh Doanh

Phó Bạch sau khi về đến trong phòng, lại nhìn thấy phu lang của mình đang thảo luận vài chuyện. Hai người hai mặt nhìn nhau, rất là khó hiểu sao chỉ ra ngoài một lát như vậy, hai người trong phòng đã thành hảo hữu như thế.

Bạch Lạc nhìn Bạch Nhưỡng, lại nhận được ánh mắt lực bất tòng tâm của Bạch Nhưỡng, lại nhìn Miên nhi, lại là vẻ mặt sững sủa.

Phó Vọng Niên đi đến bên người Thanh Dao, dịu giọng hỏi: “Thế nào, vừa nãy còn tưởng các ngươi không nói chuyện, không ngờ vừa ra ngoài lại nhìn thấy các ngươi trò chuyện vui vẻ như thế.”

Bạch Lạc có chút ngạc nhiên nhìn Phó Vọng Niên, hẳn không ngờ Phó Vọng Niên lại sẽ là người ôn nhu như vậy. Bàn chuyện tử lâu với hắn nhiều lần như thế, thật không nghĩ ra hắn thì ra còn có một mặt như vậy.

Lại xoay đầu nhìn Thanh Dao, sắc mặt mang theo mỉm cười nhàn nhạt, nhưng mà nhìn ra được ý lúc này rất là hạnh phúc. Một cái nhìn này, hai người này thật là một đôi trời sinh.

“Ta nói với Phượng ca chuyện của thúc thúc, cứ vậy trò chuyện thôi.” Thanh Dao xoay đầu nhìn Phó Vọng Niên một cái, sau đó lại xoay đầu nhìn bụng của Phượng Miên, hỏi: “Đúng rồi, Phượng ca ca, bảo bảo trong bụng người có động không?”

Bảo bối trong bụng y cứ đá y, ca phụ cũng vậy, Phượng Miên hẳn cũng sẽ như vậy đi, hai đứa phụ ở cùng nhau, luôn cảm thấy trong lòng cũng vui vẻ rất nhiều, còn có thể cùng thảo luận chuyện của bảo bảo một lát.

“Có a, khoảng thời gian này sẽ thỉnh thoảng động chút.” Trên mặt Phượng Miên hơi có chút nóng, ánh mắt như có như không nhìn bụng mình một cái, sau đó hơi nâng mắt nhìn Bạch Lạc, nhìn thấy con người đen sâu lại mang theo một tia nhu tình, hơi nóng trên mặt nhiều hơn.

“Phượng ca ca, sao người đỏ mặt, người rất nóng sao?” Thanh Dao thấy Phượng Miên sắc mặt đỏ tươi, có chút khó hiểu, sao phút chốc liền đỏ thành như vậy.

Phó Vọng Niên nhìn Bạch Lạc bên cạnh, hỏi Thanh Dao: “Tiểu Dao, đói không? Chúng ta về ăn chút gì trước.”

Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Thanh Dao, thậm chí cười, sao Thanh Dao lúc vừa gặp loại chuyện này liền ngốc như thế, hẳn đều cảm nhận được một tầm mắt như mũi nhọn ở phía sau.

Không cần nói, hẳn cũng biết đó là tầm mắt của ai, Thanh Dao không phải chỉ cách phu lang nhà người quá gần sao, lại không phải cướp người của người, dùng tầm mắt lạnh như vậy dọa người sao?

Cũng không biết học tập hẳn, tuy cũng có chút không thích Thanh Dao gần người khác như thế, lại là dùng hành động tỏ rõ, không giống người dùng loại ánh mắt lạnh làm người phát run dọa người.

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên, lại nhìn Phượng Miên, nói: “Nhưng, bọn ta còn chưa nói xong!” Họ mới vừa bắt đầu trò chuyện a.

“Không sao, người xem Bạch phu nhân hẳn cũng đói rồi, hôm khác nói tiếp.”

Thanh Dao nhìn Phượng Miên, lại nhìn thấy Bạch Lạc đi đến bên người Phượng Miên, trên mặt không có biểu cảm gì, lại như là có cảm giác rét lạnh truyền tới trên người y, Thanh Dao không tự giác gạt đầu, y có chút sợ nam nhân này, vẫn là đi ăn cơm với phu quân tốt hơn.

Phó Vọng Niên thấy Thanh Dao gạt đầu, nói với Bạch Lạc: “Bạch huynh, vậy chúng ta đi trước, ngày mai ta sẽ đứng giờ đến từ lâu.”

“Ừ, Phó huynh đi thông thả.” Bạch Lạc nhàn nhạt đáp một câu, sau đó cúi đầu nói với Phượng Miên: “Chúng ta cũng về thôi, cha hẳn là lo lắng rồi.”

Thanh Dao và Phượng Miên nhìn nhau một cái, sau đó lại nhìn phu quân của chính mình, thái độ cách nói chuyện của hai người này nhìn thế nào cũng không giống người cùng hợp tác a, sao lại sẽ cùng mở từ lâu vậy!

Trong lòng hai người đều nghĩ đến một chỗ, có điều nhìn hai nam nhân sắc mặt bình tĩnh kia, đành phải dè xuống lòng hiếu kỳ, theo phu quân nhà mình ra cửa.

Vì Tri Vị Lâu là ngày mai mới chính thức kinh doanh, nên lúc này người bên ngoài cũng đã tản ra, mấy người sau khi ra cửa, chào tạm biệt nhau liền chia hai đường.

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên bên cạnh, nói: “Phu quân, người với Bạch công tử sao cảm giác như không phải rất hợp, sao sẽ hùn vốn làm ăn?”

Y bắt đầu còn tưởng hai người họ là bằng hữu, nhưng đáng vẻ họ vừa này luôn cảm thấy chính là quen biết bình thường a, thật là không biết họ là nghĩ thế nào.

Phó Vọng Niên xoay đầu định ngay đôi mắt long lanh, cười nói: “Bọn ta có thể có chút tương tự, nên xem ra không hợp lắm, nhưng lúc bàn chuyện làm ăn lại rất hợp.”

Hắn cảm thấy hắn và Bạch Lạc là thuộc về cùng loại người, chẳng qua Bạch Lạc càng lạnh khốc hơn hắn mà thôi, có điều đối với vợ của mình, Bạch Lạc xem ra cũng không kém hắn bao nhiêu.

Thanh Dao gật đầu, nói: “Thật là không hiểu các người là nghĩ thế nào, có điều hắn hình như rất thích Phượng ca ca.”

“Tiểu Dao nhìn ra được?”

“Cảm nhận được.” Bởi vì y thường xuyên từ trên người Phó Vọng Niên nhìn thấy ánh mắt như thế, nên y cũng có thể hiểu được chút tình cảm của Bạch Lạc với Phượng Miên.

Phó Vọng Niên cười, cũng không nói gì nữa, Thanh Dao nói quả thật không sai, hắn cũng có thể cảm nhận được tình cảm của Bạch Lạc với Phượng Miên, xem ra chuyện tình cảm quả thật là chuyện kỳ diệu.

Ngày kế, ngày này mới vừa bắt đầu mang theo đôi chút ánh sáng ban mai, Tri Vị Lâu liền bắt đầu chuẩn bị chuyện khởi nghiệp.

Sân sau của Tri Vị Lâu, lúc này đang đứng chường quỹ, tiểu nhị, đầu bếp, còn có mấy cu li khác mới tuyển. Tiểu nhị mặc đồng phục thống nhất, có á nam, cũng có nam nhân. Đầu bếp thì đều là mặc đồng phục đầu bếp Phó Vọng Niên cho người chuẩn bị tốt, y phục bình thường tay áo rất bất tiện, hắn còn yêu cầu đầu bếp đều phải đội một cái nón.

Hắn là người ở lâu trong bếp, lúc trước khi đi làm đầu bếp là bởi vì hắn chỉ là một đầu bếp, nên hắn không có nêu ra mấy chuyện này, nhưng đến đây, hắn cũng là lão bản, hắn hi vọng tửu lâu của mình có thể chuyên nghiệp hơn, như vậy mới không uổng thân phận bếp chính kiếp trước của hắn.

Phó Vọng Niên nghiêm túc nhìn nhóm người làm mới trước mắt, ánh mắt đó như đại bàng quét qua mỗi người.

Ánh mắt này quả thật làm nhóm người làm bên dưới có chút run rẩy, người này là lão bản, trừ mấy người hôm qua đến giúp đỡ, người khác đều chưa gặp qua lão bản.

Có điều nhìn thấy lão bản hôm nay nghiêm túc như thế, họ cũng không dám cẩu thả, dầu sao lúc đầu tuyển người cũng là trải qua một phen khảo nghiệm.

Lúc tuyển người, Phó Vọng Niên cũng rất quan tâm chuyện này, hắn còn đưa ra rất nhiều vấn đề khác lạ, sau khi trải qua nhiều lần lựa chọn, mới xác định những người làm này.

Sắc mặt Phó Vọng Niên có chút nghiêm túc, trịnh trọng nói: “Ta cũng không nói gì nhiều, chỉ hi vọng mọi người có thể chung sống hòa thuận, xem Tri Vị Lâu như nhà của mình, đến đây làm việc không có tôn ti cao thấp gì, chỉ có cùng cố gắng, mới có thể làm Tri Vị Lâu đạt được thành công nhiều hơn.

Mọi người đều không khỏi gật đầu, có lão bản như vậy, vậy cũng xem như may mắn của họ, có thể làm việc ở đây, hắn cũng sẽ là chuyện không tệ.

“Vậy bây giờ liền bắt đầu làm việc đi!”

Mọi người sôi nổi giải tán, nên làm gì đều đi làm đó, Phó Vọng Niên thì đi thẳng đến nhà bếp.

Vừa vào bếp, Phó Vọng Niên liền hài lòng nhìn nhà bếp một vòng, nhà bếp này là trải qua ý kiến của hắn cải tạo. Tuy không so được với nhà bếp của hiện đại, nhưng lại hơn nhà bếp của cổ đại này.

Mắt của mấy đầu bếp đều như sắp lồi ra ngoài, đánh giá trên dưới trái phải nhà bếp một lượt, mắt càng thêm lồi. Phó Vọng Niên là thật chưa từng nghĩ một cái biến đơn giản, lại làm mấy đầu bếp này kinh ngạc đến mức này.

Tuy nói lúc trước luôn nghe người ta nói mắt đều sắp lồi ra, hắn lúc đó quả thật chưa thấy qua đó là thế nào, có điều nhìn thấy trước mắt như vậy cũng cuối cùng biết là thế nào. Chẳng qua cảnh này nhìn thế nào cũng cảm thấy không mỹ quan, mỗi người đều thành đầu mắt gà sao.

“Về sau mọi người đều nấu ăn ở đây, phải nhớ gìn giữ nhà bếp sạch sẽ, phụ trách mua nguyên liệu càng phải nhớ mua tươi mới, mấy cái này trước đó chưởng quỹ đã nói qua với mọi người, ta chỉ nhắc nhở một lần ở đây, hi vọng mọi người đều phải nhớ.”

“Lão bản xin yên tâm, bọn ta sẽ lựa chọn nguyên liệu tươi mới nhất về.”

Đầu bếp Đại Lưu phụ trách an bài chuyện mua đồ hào hùng nói.

“Vậy thì tốt, chuyện này liền giao cho các người, hiện tại liền bắt đầu công việc hôm nay.” Chuyện mua đồ này giao cho đầu bếp, nguyên liệu mua về mới là thật sự tốt.

Đối với đầu bếp mà nói, nguyên liệu tốt món ăn làm ra cũng sẽ có chút khác biệt, nếu như để người ngoài nghề mua, cũng chỉ có thể làm món ăn mất đi phong cách.

Có được một câu của lão bản, mấy đầu bếp liền bắt đầu việc của mình, xắt rau thì xắt rau, nấu ăn thì nấu ăn.

Chốc lát sau, nhà bếp liền vang lên tiếng vang của nồi niêu xoong chảo, nghe lọt tai nhất chính là tiếng tiếp xúc của thớt và dao có hoàn luật (sự hài hòa của âm thanh).

Tri Vĩ Lâu kinh doanh buổi trưa và buổi tối, hôm qua đã cho hay rồi, dân thường phụ cận đều biết Tri Vĩ Lâu này hôm nay bắt đầu đón khách.

Nghe nói quán mới này ba ngày đầu khai trương, năm mươi vị khách đầu tiên mỗi ngày miễn phí, cho nên cửa lớn còn chưa mở, liền bắt đầu có khách luôn chú ý Tri Vĩ Lâu này.

Nhìn từng khắc trôi qua, Tri Vĩ Lâu này vẫn là đóng chặt cửa lớn, chẳng qua người khứu giác nhạy bén đều ngửi thấy từng đợt mùi thơm, gió lớn phớt qua, mùi thơm càng nồng nàn.

Giờ Ngọ vừa đến, Tri Vĩ Lâu mở cửa dưới sự mong đợi của mọi người, mấy người khách đến trước cửa sớm liền muốn trực tiếp xông vào trong lâu, lại bị một tiểu nhị to khỏe chặn lại tại chỗ.

Tiểu nhị lớn tiếng nói: “Mọi người đừng vội, hiện tại dựa theo thứ tự trước, từng người đến, năm mươi vị đầu tiên vào trong trước lấy phiếu miễn phí trong tay tiểu nhị.”

Mọi người nghe tiểu nhị nói như vậy, cũng không biết tiểu nhị mạnh khỏe hay cảm giác tự hạn chế của mọi người làm họ không tự chủ xếp thành hàng, một người tiếp một người lấy phiếu miễn phí.

Lúc tiểu nhị đếm đến hai mươi người, nói với người phía sau: “Ngại quá, năm mươi vị khách miễn phí hôm nay đã đủ, còn lại ngày mai lại có, hoan nghênh các vị đến nếm thử món ăn của Tri Vĩ Lâu.”

Tuy đã hết phiếu miễn phí, nhưng mỹ thực đều là yêu thích của mọi người, nếm thử món mới càng là bản năng, người phía sau lục tục vào trong lâu.

Bên ngoài ồn ào náo nhiệt, trong bếp thì là bận hết hơi, may mà là chỉ làm bữa trưa và bữa tối, nếu không thì thật không biết sẽ bận thành dạng gì.

Sau khi bận rộn cả ngày, Phó Vọng Niên vội vàng thu dọn đồ liền chạy về nhà, hôm nay vừa sáng liền ra cửa, có chút nhớ Thanh Dao. Trong lòng cũng nghĩ ngợi, xem ra hẳn phải dạy mấy món ăn dễ làm nhiều, như vậy hẳn mới rảnh bởi Thanh Dao.

Kiếp trước cũng nghe qua phụ nữ mang thai tính khí sẽ có chút nóng nảy, hoặc là có chứng lo âu tiền sản gì đó, hẳn không muốn bởi vì hẳn không ở nhà mà làm Thanh Dao mắc mấy triệu chứng này.

Mấy điều kiện lúc đầu ký kết với Bạch Lạc cũng là hẳn nghiên cứu món ăn, sau đó mấy món ăn này đều thuộc về Tri Vĩ Lâu, thế thôi, nên hẳn cũng không cần cả ngày ở bếp.

Chẳng qua hôm nay là ngày đầu tiên khai trương, hẳn cũng có chút lo lắng mấy đầu bếp kia sẽ làm không nổi, thuận tiện phải xem thử trù nghệ và lý lịch của mấy đầu bếp kia thế nào, mới ở đó cả ngày.

Qua mấy ngày này, vẫn là ở nhà bởi Thanh Dao nhiều chút mới được, nghiên cứu các loại món ăn, ở nhà cũng có thể nghiên cứu, hơn nữa trong nhà còn có hai dụng cụ, nói không chừng còn có thể nghiên cứu ra món ăn dụng cụ thích ăn.

Nghĩ mấy cái này, hẳn liền cảm thấy trong lòng rất là thỏa mãn, ý nghĩ này thật là không tệ, sau khi về nói với Thanh Dao chút mới được.

Vừa mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy Thanh Dao đỡ bụng muốn cúi người, động tác nguy hiểm như thế thật là làm Phó Vọng Niên chảy một thân mồ hôi lạnh.

Thanh Dao chỉ cảm thấy một trận trời xoay đất chuyển liền rơi vào một cái ôm có chút lạnh băng, có điều bởi vì mặc áo dày cũng không cảm giác bao nhiêu.

“Phu quân, người về rồi!” Cái ôm quen thuộc làm Thanh Dao kinh hỉ kêu ra tiếng, sắc mặt mang theo vui vẻ nói không hết.

“Tiểu Dao, người biết người vừa này sắp dọa chết vì phu.” Tuy rất cao hứng nhìn thấy phu lang vui vẻ như vậy, nhưng hắn là chưa quên màn kinh tâm động phách vừa rồi.

“Cái gì chết hay không, toàn nói vớ vẩn.” Thanh Dao nhẹ giọng phi mấy cái, bộ dáng đó làm Phó Vọng Niên cảm thấy y lúc này rất là đáng yêu.

“Ta vừa vào cửa liền nhìn thấy người làm động tác nguy hiểm cao, tim đều tọt lên cổ họng trên mắt.” Tuy bộ dáng đáng yêu đó làm hắn muốn hảo hảo thu thập một phen, nhưng hắn vẫn là cảm thấy phải nói với Thanh Dao mấy động tác nguy hiểm cao nào không phải y hiện tại có thể làm.

“Ta không sao, chỉ muốn nhặt đồ.” Mắt tròn trái tránh phải, cảm giác có chút chột dạ.

Nhìn thấy ánh mắt trốn tránh kia, Phó Vọng Niên không biết nên nói gì, Thanh Dao hiện tại là ngày càng không sợ hắn.

Nhưng, hắn thích a, hắn thích Thanh Dao như vậy, hoàn toàn phơi bày bản thân y trước mắt hắn, thân nhiên như vậy có thể không thích sao?

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường đến:

Phó thái thái đuổi Phó tiên sinh ra khỏi phòng, Phó tiên sinh khó hiểu.

Run người nhìn chằm chằm cánh cửa lớn kia hô: “Lão bà, vì sao muốn đuổi ta ra ngoài a?”

Trong phòng không có âm thanh truyền tới, hỏi lần nữa.

“Trên người người hôi như thế, tắm xong rồi nói.”

Phó tiên sinh kéo áo mình lên ngửi, không có a, chỉ có một mùi đậu hủ thúi mà thôi.

“Đó là ta đã ăn đậu hủ thúi, không phải chưa tắm.....” Phó tiên sinh nghĩ đến một chuyện.

Rất sớm trước kia, bởi vì hắn đã ăn đậu hủ thúi một lần, lão bà đại nhân bắt hắn một mình ở khách phòng một tháng.....

Huhu....hắn lại phải ở khách phòng một mình một tháng sao?

Kỳ thật, ta viết tiểu kịch trường thật lòng không buồn cười lắm, nhưng sẽ từ từ cố gắng, nếu có người xem xong tiểu kịch trường mạo bào (một loại ngôn ngữ mạng đề cao độ nổi tiếng), thật tốt, cảm ơn ủng hộ của mọi người.

41. Chương 41

Có điều nhìn thấy Thanh Dao bất cẩn như thế, hắn vẫn là cảm thấy có chút lo lắng, nói: “Nhặt cái gì, ta nhặt giúp người.”

Thanh Dao một tay chỉ chỉ trống bỏi lặn ở dưới bàn gỗ, một tay đẩy đẩy lồng ngực trước mắt, lại không có nửa phần thúc đẩy.

Phó Vọng Niên bế y lên đi đến bên giường, sau đó thả y trên giường, nói: “Chờ, ta nhặt giúp người.”

Đi đến nhìn trống bỏi dưới bàn, không cần nói cũng biết đây là đồ chơi mua cho con, thật là, không nói cú người, này còn ở dưới bàn, chẳng lẽ y còn muốn bò vào dưới bàn sao.

Hắn cảm thấy hắn vẫn là phải nói với Thanh Dao chuyện dựng phu nên chú ý, nếu không thì, nói không chừng hôm nào còn sẽ nhìn thấy Thanh Dao đứng trên ghế đầu.

Đặt trống bỏi trong tay Thanh Dao, nói: “Tiểu Dao, về sau nếu rớt đồ, người liền chờ ta về, hoặc là nhờ cha nhặt giúp.”

“Này lại không phải chuyện lớn gì, huống hồ em bé hiện tại cũng ổn định nhiều rồi.” Thanh Dao bĩu môi, không phải chỉ nhặt đồ sao?

Phó Vọng Niên thấy y không để ý gì, nghiêm túc nói: “Ta nói với người a, lúc trước chỗ bọn ta có một dựng phu cũng bởi vì rớt đồ muốn cú người nhặt lên, nhưng ai biết bất cẩn trượt chân ngồi thẳng trên đất, sau đó em bé tròn ba tháng kia cứ vậy mất luôn, dựng phu đó khóc ngất xỉu tại chỗ.”

Sắc mặt Thanh Dao trắng bệch nhìn Phó Vọng Niên, run người hỏi: “Thật ư?”

“Đương nhiên là thật, mấy chuyện này nhìn thì là chút chuyện nhỏ, có câu nói không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn, bất cứ chuyện gì đều có khả năng, chúng ta không thể xem thường chuyện nhìn như đơn giản đó.” Tuy có chút chột dạ Thanh Dao như vậy, nhưng Phó Vọng Niên cũng cảm thấy vẫn là nên cho Thanh Dao biết hậu quả của không cẩn thận mới được.

Thanh Dao đột nhiên nhào vào trong lòng Phó Vọng Niên, người mặc áo dày mà có vẻ tròn vo khảm vào trong lòng ấm áp.

“Ta không dám nữa, phu quân, ta thật không dám nữa, ta sẽ hảo hảo bảo vệ con.” Giọng nói mang theo run rẩy, còn mang theo âm mũi nước nở.

“Chỉ cần tiểu Dao chú ý, thì sẽ không có chuyện, ta cũng sẽ hảo hảo bảo hộ tiểu Dao và con.” Phó Vọng Niên nhẹ nhàng vỗ phu lang trong lòng.

Tuy hắn nói có chút khoa trương, nhưng không nói như vậy thì sợ Thanh Dao không biết hậu quả nguy hiểm, huống hồ mấy chuyện này thật là rất khó nói rõ.

Phó Vọng Niên nâng phu lang vùi trong lòng lên, trên mắt phượng còn mang theo giọt nước óng ánh, không cần nói cũng biết Thanh Dao vừa rơi lệ. Thương tiếc hôn lên lông mi óng ánh, giọt nước như bị hút liền rơi vào trong khoang miệng ấm áp của hắn, trên môi có vị mặn nhàn nhạt.

Thẳng đến môi hai người dán lấy nhau, Thanh Dao mới e thẹn nhắm mắt tùy ý nam nhân tìm lấy y, hai tay tự giác vòng lên sau cổ nam nhân.

Phó Vọng Niên cúi đầu nhìn mắt phượng đang nhắm, cũng nhắm mắt từ từ hưởng thụ ấm áp trong lòng, tuy nói là cách một tầng y phục dày, hắn vẫn nhớ rõ ràng cơ thể mềm mại của người trong lòng.

Hai tay lặng lẽ rơi đến trên vạt áo của áo ngoài của Thanh Dao, cửa vào lúc này mở ra, hai người bị giật mình vội vàng tách đôi môi triền miên ra. Thanh Dao thẹn đỏ mặt vùi vào trong lòng nam nhân, Phó Vọng Niên xoay đầu nhìn người đến, là Phượng Liên.

Phượng Liên lúng túng nhìn con trai và con rể, y vừa nãy là thật không ngờ con rể đã về, hơn nữa còn ôn tồn với con trai ở trong phòng. Vốn là muốn đến kêu Thanh Dao uống chút canh nóng, không ngờ lại đụng phải chuyện tốt của hai người, tuy nói y đã là người làm gia gia, nhưng lúc này vẫn thật cảm thấy lúng túng.

“Ách, không sao, các con tiếp tục, không quấy rầy các con nữa.” Phượng Liên nói rồi, liền đóng cửa phòng.

Trong phòng yên lặng nửa buổi, sau đó nghe thấy một giọng nói khàn khàn oán trách: “Đều là người, lại bị cha nhìn thấy, ta lát nữa sao ra ngoài gặp người.”

“Không sao, này đều là ta không tốt, cha sẽ không cười tiểu Dao, muốn cười cũng là cười ta.” Nam nhân miệng đều là ý cười không che giấu được.

“Cười người còn không phải cười ta, người còn cười, người cười ta liền tức giận.” Người oán trách vẫn là có chút cảm thấy mất mặt.

“Được được, không cười nữa, chúng ta ra ngoài trước đi, có thể cha là có chuyện gì muốn nói với chúng ta.”

“Ừm, lát nữa gặp cha không được nói nhiều.”

“Tuân lệnh, phu nhân.”

“Ai là phu nhân của người, mồm mép láu lỉnh.”

“Không phải người thì là ai, trong bụng người là có chứng minh tình yêu của chúng ta, trước khi ra ngoài, hôn cái nữa trước.”

“Ừm.....” Lời muốn cự tuyệt sớm đã bị người nuốt vào trong bụng, chỉ có thể đành chịu tiếp nhận hôn môi của nam nhân.

Thanh Dao và Phó Vọng Niên sau khi ra ngoài, nhìn thấy Lan Hiên đã ngồi bên bàn, mặt bàn đặt canh cá chép sa nhân nóng hổi, nói đến canh, Phó Vọng Niên hẳn biết rất nhiều, nhưng nói đến canh hợp với dựng phu, thật là không có rõ bằng Phượng Liên.

Có điều hẩn đạo này cũng có găm sách, nhưng sách về dựng phu ở nơi này rất ít, nào nhiều vô số như kiếp trước, trong nhà có một người từng trải thật là chuyện tốt.

Lan Hiên nhìn thấy Phó Vọng Niên vừa về liền đi tìm Thanh Dao, cười nói: “Đệ phu về rồi à.”

Phó Vọng Niên gật đầu, sau đó dìu Thanh Dao ngồi xuống, Thanh Dao da mặt mỏng, nhìn thấy bộ dáng như cười như không của Lan Hiên không khỏi có chút đỏ mặt, hỏi: “Tiểu Trúc và tiểu Yên đâu?”

“Ồ, chúng nó đã chơi cả ngày, vừa ngủ rồi, thật là, lại ngủ lúc này, đồ ngon không ăn được.” Phượng Liên nói đến hai đứa cháu kia liền cảm thấy có chút buồn cười.

Lúc trước có đồ ngon, lần nào ăn trước tiên không phải chúng nó, nhưng hôm nay chơi quá cao hứng, vừa ngừng lại chưa bao lâu liền ngủ.

Phượng Liên múc cho Thanh Dao và Lan Hiên mỗi người một chén canh cá, sau đó đưa cho hai người, nói: “Nào, uống cẩn thận, uống nhiều canh cá tốt cho em bé.”

Thanh Dao và Lan Hiên cùng lúc gật đầu một cái, sau đó bắt đầu uống canh, Phượng Liên nhìn Phó Vọng Niên, nói: “Tiểu Phó, con về sớm, qua xem thúc thúc giúp ta, kêu y về ở y cứ không về, đều là người một nhà sao phân chia rõ như thế, hơn nữa y hiện tại cũng nên nhàn hạ mà hưởng phúc mới được.”

Phó Vọng Niên nghĩ đến Phượng Điệp đã từng nói với hắn y từng điều tra chuyện hỏa hoạn năm đó, chẳng lẽ thúc thúc lên làm cha của Lương Phượng lâu cũng là vì chuyện đó? Nếu thật là như vậy, vậy y chẳng phải đều là vì cả nhà cha.

“Vâng, con đi xem thúc thúc, cha, nếu có thể khuyên thúc về, việc của Lương Phượng lâu kia sau này làm sao?”

“Đương nhiên là để người kế tiếp phụ trách a, hơn nữa y cũng không thể luôn quản cái lâu kia a!”

Thanh Dao và Lan Hiên nhìn hai người, sau đó nói: “Nếu không bọn con cũng đi khuyên thúc, thúc nhìn thấy hai người bụng lớn bọn con đi khuyên thúc, nói không chừng thúc không nở lòng sẽ theo bọn con về.”

Phượng Liên còn chưa nói gì, Phó Vọng Niên lại mở miệng: “Hai dựng phu các người ở nhà cho tốt là được, ta sẽ cố gắng khuyên thúc, chuyện này đều đặt trên người ta là được.”

Chưa từng thấy dựng phu không tự giác như thế, còn muốn ưỡn bụng lớn ra ngoài khuyên người, này đều thành chuyện gì.

Hai dựng phu có chút như ai oán nhìn một cái, họ hiện tại là bị cấm đoán rất nhiều việc a, nhưng vì em bé trong bụng, đành phải đành chịu nói: “Bọn ta biết rồi.”

Thanh Dao lại kéo tay áo Phó Vọng Niên nói: “Vậy phu quân người nhất định phải cố gắng a, chuyện này toàn bộ giao cho người.”

Phó Vọng Niên cười, nói: “Yên tâm đi, vi phu ra tay, nhất định sẽ thành công.”

Lúc này Lương Phượng lâu đã bắt đầu kinh doanh, Phó Vọng Niên là từ cửa sau đi vào, người canh cửa thấy hắn là người quen của Phượng cha cũng không ngăn cản.

Phó Vọng Niên không tìm thấy Phượng Điệp ở sân sau, thăm nghĩ y hắn là đến sân trước, liền đi thẳng đến sân trước.

Bởi vì chút gợi ý lúc đó hắn cho Phượng Điệp, trò vui của Lương Phượng lâu hiện tại thêm rất nhiều, ngày càng có xu thế của phổ giải trí, lúc Phó Vọng Niên đến sân trước lại nghe thấy tiếng ồn ào.

Đi vào trong lâu mới phát hiện mọi người tùm tùm một chỗ, Phó Vọng Niên không rõ đó là vì cái gì, chỉ có thể tìm một tiểu công tử bên cạnh hỏi: “Đây là làm sao?”

Tiểu công tử tùy ý nhìn hắn một cái, nói: “Là Phượng Liễu chơi cờ với cha, nếu cha thua, Lương Phượng lâu này về sau sẽ giao cho Phượng Liễu.”

Phó Vọng Niên có chút kinh ngạc, Lương Phượng lâu này có thể dựa vào phương thức như vậy quyết định người phụ trách sao? Tiểu công tử thấy hắn khó hiểu, lại nói: “Quy củ trong lâu là, nếu cha có người chọn lựa thích hợp, cha có thể quyết định người đó phụ trách, có điều nếu có người cảm thấy bản thân có bản lĩnh, cũng có thể khiêu chiến, nếu thành công, vậy chính là người phụ trách.”

Phó Vọng Niên thật là không ngờ, Lương Phượng lâu này lại thần kỳ như vậy, lúc trước tuy cảm thấy Lương Phượng lâu này như một nơi vui chơi giải trí bình thường, có chút khác với mấy quan lâu kia, nhưng theo tình huống hiện tại, này thật là nơi vui chơi giải trí chính thức mới phải.

Bởi vì phía trước đã vây đầy người, Phó Vọng Niên đành phải ở phía sau từ từ chờ tình huống chiến đấu, nhưng mà sao họ đều yên lặng như thế, xem ra chuyện quân tử thật xem cờ không nói thật là có.

Chờ lúc hắn đứng đến chân mỗi nhừ, cuối cùng kết thúc, mấy người xem qua chiến cuộc bắt đầu thảo luận sôi nổi, mà Phó Vọng Niên thì đi đến bên cạnh Phượng Điệp, nhìn ván cờ trên bàn, thúc thúc thắng, hơn nữa thắng rất đẹp.

Phượng Điệp nhìn thấy Phó Vọng Niên, nói: “Tiểu Phó, sao ngươi ở đây?”

“Ồ, ta có chuyện muốn tìm thúc, thúc hiện tại còn có chuyện khác không?”

“Hết rồi, đến sân sau trước đi!” Phượng Điệp nhìn Phượng Liễu vì thua mà thất thần một cái, nói: “Lát nữa đến sân sau tìm ta.”

Phượng Liễu không biết Phượng Điệp vì sao tìm cậu, có điều vẫn gật đầu, sau đó cúi đầu tiếp tục nhìn ván cờ trên bàn, Phó Vọng Niên nhìn ván cờ, tay chỉ chỉ một quân cờ nói: “Kỳ thật, nếu quân cờ này đặt ở vị trí này, vậy có lẽ có thể cải tử hoàn sinh.”

Phượng Điệp và Phượng Liễu không khỏi nhìn theo hướng chỉ của hắn, sau đó ngó ra nhìn hắn, Phó Vọng Niên cười cười: “Ta lúc trước cũng chơi cờ vậy, ừm, biết một chút.”

Phượng Điệp và Phượng Liễu không tin này thật sự chỉ là biết một chút mà thôi, chỉ nhìn mấy cái liên biết thế chiến của ván cờ, còn có thể biết bước nào đi sai, cộng với mấy trò chơi bài lúc trước, không khỏi hoài nghi Phó Vọng Niên này rốt cuộc là nhân sĩ phương nào.

Phó Vọng Niên bị họ nhìn đến hoảng sợ trong lòng, nói: “Thúc thúc, chúng ta vẫn là nói chính sự trước đi!”

Phượng Điệp nhìn Phượng Liễu một cái, nói: “Được.”

Sau khi Phó Vọng Niên và Phượng Điệp đi, Phượng Liễu nhìn ván cờ, hồi lâu không hồi thần, cậu tưởng cậu có thể thắng được cha, xem ra cậu vẫn là quá đánh giá mình quá cao.

Phượng Điệp nhẹ nhàng xoay ly trà trong tay một cái, suy nghĩ hồi lâu, nói: “Kỳ thật ta vốn đã có dự định giao Lương Phượng lâu cho người khác.”

“Vậy thúc thúc vì sao không nguyện ý về Thanh phủ?”

“Chuyện này rất khó nói a, dẫu sao ta với ca ca chỉ là huynh đệ kết nghĩa mà thôi, ta dù sao không thể chiếm thân phận này liền yên tâm thoải mái tiếp nhận ý tốt của ca ca!”

“Thức ở Lương Phượng lâu này lâu như thế, kỳ thật là vì tìm manh mối của trận hỏa hoạn năm đó đi, đã như vậy, thức còn cho rằng hai người chỉ là huynh đệ kết nghĩa sao?”

Phượng Điệp không dám tin nhìn hắn, nói: “Người biết?”

“Nếu không phải, thức sao sẽ vào lúc ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Thanh Dao liền có thể nhớ ra Thanh Dao, này có thể nói rõ thức luôn đặt chuyện của cả nhà cha trong lòng, hiện giờ không dễ dàng cả nhà đoàn viên, không phải nên cùng nhau sống tốt những ngày trong tương lai sao?”

Phượng Điệp suy nghĩ rất lâu cũng không trả lời Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên cũng im lặng chờ y suy nghĩ, thẳng đến tiếng gõ cửa vang lên, Phượng Điệp gật đầu với Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên liền tiến lên mở cửa.

Phượng Liễu sau khi đi vào im lặng nhìn Phượng Điệp, Phượng Điệp nói: “Phượng Liễu, chuyện trong lâu liền giao cho người.”

Phượng Liễu mở to mắt, cậu còn tưởng cha sẽ nói cậu, không ngờ lại nói muốn giao chuyện trong lâu cho cậu, “Cha, này....”

“Ta vốn dự định giao chuyện trong lâu cho người, nhưng người có lúc quá mức đánh giá cao bản thân, mà ván cờ vừa này ta đáp ứng người, chính là vì để người biết trên người người có những chỗ nào là thiếu, dẫu sao là đứa nhỏ ta nhìn nhiều năm như thế, giao chuyện trong lâu cho người, ta cũng yên tâm.”

“Cha, xin lỗi, ta....”

“Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy, ngày mai ta sẽ nói rõ chuyện này với mọi người, người đó, nếu về sau có chuyện gì không biết, thì đến chỗ ca ca ta tìm ta.”

Phó Vọng Niên ngạc nhiên nhìn Phượng Điệp, Phượng Điệp lại cười nhạt với hắn, nói: “Caca đối xử ta như đệ đệ ruột, ta đương nhiên cũng phải đối xử y như ca ca ruột mới được.”

42. Chương 42

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phó Vọng Niên dạo này thường sẽ đi Tri Vị Lâu nhìn một cái, hôm nay sau khi ăn bữa sáng, như thường lệ đội gió rét chạy đến Tri Vị Lâu, lại đột nhiên nghĩ đến dạo này nguyên liệu mua về trong lâu tựa hồ đều không có biến đổi gì.

Món ăn của Tri Vị Lâu tuy nói là bất đồng tửu lâu khác, nhưng đều là nguyên liệu giống nhau, này trái lại có vẻ không đủ mới mẻ, nếu có thể tìm được vài nguyên liệu mới làm ít món ngon, kia trái lại là một chủ ý rất tốt.

Nghĩ đến liền làm, Phó Vọng Niên lập tức thay đổi tuyến đường mỗi ngày như nhau, chuyển hướng đi đến chợ.

Tuy nói thời tiết rét lạnh, chợ này lại đã có rất nhiều á nam bán đồ ăn, phần lớn là á nam đã kết hôn, thỉnh thoảng nhìn thấy một số á nam chưa kết hôn.

Phó Vọng Niên nhìn chỗ rau cải đó, đa số đều là củ cải, bông cải, rau cải tương tự bắp cải, trong lâu cũng có, đi hết cái chợ, cũng không thấy rau cải mới, lúc sắp chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy cái sạp cuối cùng đặt hai cái sọt to, nhìn một cái cũng không nhìn ra là cái gì.

Phó Vọng Niên không khỏi đi đến hướng đó, lúc đi đến trước sạp đó, lại là kinh hỉ đầy mắt, này không phải măng mùa đông sao?

*măng mùa đông:

Măng mùa đông, chất măng non mềm, có thể xào, cũng có thể hầm canh, vị tươi ngon giòn tan, còn có công hiệu nhuận tràng, thanh nhiệt tan đờm, thanh nhiệt lợi khí v.v, rất nhiều người đều thích ăn măng mùa đông.

Phó Vọng Niên cũng nhớ đến hình như từ lâu nơi này không có món măng này, nếu thật là như vậy, nói không chừng sẽ thành một xu thế thịnh hành.

“Vị công tử này, người muốn mua măng này sao?” Nói chuyện là một nam nhân, bên cạnh hắn còn ngồi một á nam đã kết hôn, trong lòng còn ôm một đứa bé.

Phó Vọng Niên rất bất ngờ lại sẽ nhìn thấy hai phu phụ cùng đến bán đồ ăn, có điều vẫn là gặt đầu. Cùng lúc hắn cũng chú ý đến hai phu phụ tựa hồ rất cao hứng, nhưng mà, lại không nói gì.

“Công tử cần bao nhiêu, công tử lựa đi, ta cân cho người.” Nam nhân rất là cao hứng, bởi vì măng này luôn không có ai mua, nhưng khoảng thời gian trước phu lang hắn bởi vì có thai, trong nhà cũng không trồng được rau gì.

Nhưng lúc này vừa phải nuôi con vừa phải bồi bổ cơ thể, tuy biết rất ít người nguyện ý mua măng, hắn cũng chỉ có thể lên núi đào ít măng về xem thử có thể kiếm chút bạc hay không.

Hiện giờ nhìn thấy công tử trước mắt nguyện ý mua măng, trong lòng hắn tất nhiên là có chút vui, tuy biết nghĩ như vậy không tốt, nhưng hắn thật là hi vọng người này có thể mua nhiều chút.

Phó Vọng Niên nhìn hai sọt măng một cái, nói thật, này đối với Tri Vị Lâu mà nói, số lượng thật rất ít, nhưng lại hiếm khi tìm được măng tươi này.

“Ta mua hết.”

“A, thật sao?” Mắt nam nhân mở to, không dám tin lời hắn vừa nói, á nam sau lưng nam nhân cũng là vẻ mặt không dám tin.

“Ừ, người xem ta cũng không mang theo thứ gì đến, người gánh măng này đến từ lâu của bọn ta đi, nếu về sau đào được măng, cũng trực tiếp gánh đến từ lâu bọn ta, bọn ta cần.”

Nam nhân chưa bao giờ nghĩ lại sẽ có may mắn như thế, không những có người mua măng, hơn nữa là mua hết, quan trọng hơn là về sau còn muốn, này không phải nói hắn sau này đào măng liền không sợ không ai mua sao?

“Được được, vậy công tử xin dẫn đường.” Nam nhân gấp rút trả lời, giống như sợ chậm thì chuyện này sẽ có biến số.

Phó Vọng Niên im lặng chờ nam nhân thu dọn đồ xong, nam nhân lúc này lại nói: “Công tử, người xem ta không yên tâm phu lang nhà ta về trước một mình, có thể cho y đi theo ta không?”

Phó Vọng Niên nhìn á nam kia một cái, sắc mặt có chút vàng vọt, xem ra không có dinh dưỡng gì, trong lòng còn ôm một đứa bé ra đời chưa bao lâu, nhìn đến đây, hắn cũng nghĩ đến Thanh Dao trong nhà, gặt đầu.

Chờ họ đến Tri Vị Lâu, nam nhân mới biết này vậy mà là Tri Vị Lâu cần măng, nhất thời rất là xao động, Tri Vị Lâu này là từ lâu vừa thành lập của Vinh Đô, nhưng Tri Vị Lâu này lại trong thời gian ngắn thu hút rất nhiều khách.

Hiện giờ biết măng của hắn là được Tri Vị Lâu vừa ý, cũng không lo về sau măng không ai muốn, nhất thời cao hứng nói với phu lang theo bên người rất nhiều.

Phó Vọng Niên im lặng nghe đối thoại của họ, nghe ra cuộc sống của họ rất giản dị, nhưng nam nhân kia lại rất yêu phu lang của hắn, người có thể đối xử phu lang như vậy vẫn là rất ít, hắn cũng xem như là một nam nhân rất có đảm đương, chỉ là dinh dưỡng của phu lang và con hắn đều quá ít.

“Phó đại ca, ngài đến rồi.” Tiểu Lương phụ trách mua nguyên liệu hôm nay trong bếp vừa ra cửa liền nhìn thấy Phó Vọng Niên, lúc nhìn thấy phu phu phía sau hắn, nghi hoặc nói: “Ồ, đây không phải Trụ Tử ca sao? Sao người sẽ ở đây?”

Phó Vọng Niên nhướng mày, lại tỉnh rụi đứng bên cạnh, Trụ Tử ca kia cũng rất bất ngờ nhìn thấy tiểu Lương ở đây, nói: “Vị Phó công tử này nói muốn mua măng, ta liền đưa đến.”

“Ồ, như vậy à, Phó đại ca, măng này được không?”

“Vì sao hỏi như vậy?” Phó Vọng Niên chú ý đến Trụ Tử ca kia bởi vì câu này của tiểu Lương mà có chút lo âu.

“Măng này lúc trước cũng có tữu lâu thử mua một ít về, nhưng sau khi nấu ra không ngon, còn bởi vậy tổn thất một khoản tiền, này....” Tiểu Lương nhìn măng, muốn nói lại thôi, nhưng Phó Vọng Niên cũng gần như có thể nghĩ đến lời cậu muốn nói.

“Yên tâm đi, ta muốn mua măng là có đạo lý của ta, người chờ lát liền biết mỹ vị của măng, người gánh măng vào trước, sau đó đem sọt ra.” Phó Vọng Niên nhìn măng, hỏi: “Măng này có bao nhiêu cân?”

Trụ Tử cũng sốt chốc lát, sau đó lập tức đáp: “50 cân.”

“Người bán bao nhiêu tiền một cân?”

“Bốn văn, nếu công tử cảm thấy mắc, có thể bán ba văn.” Trụ Tử biết rất ít người nguyện ý mua măng, hiếm có người nguyện ý mua hết chỗ măng này, hơn nữa về sau còn muốn, này cũng là một lần cơ hội của hắn.

Phó Vọng Niên tính nhẩm một cái, bốn văn tính ra cũng nhiều, nếu thật so sánh, thì rẻ hơn kiếp trước nhiều, tuy nói thương nhân đều muốn dùng giá tiền thấp nhất mua đồ tốt, hắn dám khẳng định măng này về sau sẽ tạo cơn sốt cho tữu lâu, lúc đó giá tiền của măng có thể tăng lên, hơn nữa có thể tìm được người bán tốt hay không cũng là chuyện khó.

Tuy nói hắn không phải rất có đầu óc buôn bán, nhưng vẫn nhớ đến vài chuyện biết lúc trước, nói: “Tiểu Lương, người trước đến chỗ chợ quỳ lấy 250 văn tiền đến, nói là ta nói.”

Tiểu Lương có chút không kịp hồi thần, có điều rất nhanh đáp: “Được, Phó đại ca chờ chút.”

Đầu bếp trong bếp nhìn chỗ măng kia, hai mặt nhìn nhau mấy cái, cuối cùng vẫn là do một lão đầu bếp mở miệng hỏi: “Tiểu Phó a, chỗ măng này, người định nấu thế nào?”

Phó Vọng Niên mỉm cười, lại hỏi: “Mọi người ăn bữa sáng chưa?”

“Chưa, đang nấu đây, gần xong.”

Phó Vọng Niên nhặt mấy cây măng bắt đầu lột vỏ, mấy đầu bếp bên cạnh cũng động thủ giúp lột mấy cây, chờ đến xấp xỉ, Phó Vọng Niên liền bảo họ dừng lại.

Lúc này tiểu Lương cũng lấy tiền đến, Phó Vọng Niên nhận lấy sau đó đưa cho Trụ Tử, Trụ Tử có chút không dám tin nhìn tiền trong tay hắn, nhất thời không dám nhận.

“Công tử, đây có phải hơi nhiều không?”

“Cầm đi, ta là trả cho người theo giá thị trường, đáng giá tiền này.” Dựa theo tình huống nơi này, giá tiền này cũng xấp xỉ.

Trụ Tử lúc này mới cẩn thận nhận lấy tiền, sau đó bỏ tiền vào trong túi tiền như dâng bảo vật hướng phu lang hắn, lại cảm kích nói với Phó Vọng Niên: “Cảm tạ công tử.”

Phó Vọng Niên cười, sau đó lại nói: “Các người còn chưa ăn sáng đi, không bằng cùng ăn đi.” Nhìn á nam kia, nói: “Phu lang người có thể ngồi cùng họ.”

Phó Vọng Niên chỉ mấy á nam bên cạnh, họ là người làm phụ trách bưng đồ ăn và rửa chén, dẫu sao thế giới này còn có chút khác biệt, nên lúc họ ăn cơm đều là á nam một bàn, nam nhân một bàn.

Trụ Tử xoay đầu nhìn phu lang và hài tử trong lòng, nhất thời không biết nên đáp ứng lời mời của Phó Vọng Niên không, Phó Vọng Niên lại nói: “Sau khi ăn cơm, ta bàn tiếp chuyện măng với người.”

Lần này hẳn lại gặt đầu, Phó Vọng Niên lúc này mới bắt đầu tiếp tục xắt măng, mấy đầu bếp đều đứng bên cạnh nhìn chăm chú động tác của hắn, dầu sao này là măng nha, rất nhiều người đều cảm thấy măng này không gì ngon, không ngờ lão bản lại sẽ mua măng về, nhưng họ cũng tin hẳn khẳng định sẽ làm ra măng ngon, chính là không biết làm thế nào mới ngon.

Phó Vọng Niên định làm món thịt bò xào măng thái sợi, này đều là mấy món ăn gia đình, nên vừa động thủ vừa giảng giải với mấy đầu bếp phía sau.

*thịt bò xào măng thái sợi:

“Măng này có thể làm rất nhiều món ngon, có thể xào, cũng có thể ninh canh, hơn nữa măng này còn có công dụng thanh nhiệt tan đờm, lợi khí dưỡng dạ dày v.v, các người đều học theo chút.”

Mấy đầu bếp không ngừng gặt đầu, sau đó lại giao lưu một lát, không bao lâu liền bay đến một luồng mùi thơm, một đầu bếp nói: “Mùi này thật thơm.”

Chờ đến thịt bò xào măng ra lò, mấy đầu bếp khấn cấp sấp đến bên cạnh Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên đành chịu nói: “Đừng gấp, được rồi, bắt đầu ăn cơm đi, mọi người đều nếm thử.”

Vì măng tính hàn, Phó Vọng Niên trước khi ăn cũng nói với mọi người mấy người không thích hợp ăn măng, lời hắn vừa nói xong, liền thấy mấy đầu bếp đã bắt đầu ăn.

“Măng này thật giòn, vị rất không tệ, không ngờ lại có thể xào ra mùi vị như vậy, thật là nhìn không ra.” Một đầu bếp rất nhanh liền phát biểu ý kiến của hắn, sau đó lại có mấy đầu bếp phát biểu ý kiến.

Về bàn của á nam cũng là rất không tin, không ngờ măng mọi người luôn tưởng không ngon lại có thể làm ra mùi vị ngon như thế.

Sau bữa cơm, Phó Vọng Niên và Trụ Tử nói chuyện về măng, sau đó phân phó một đầu bếp đi dán tờ thông báo.

Lúc cơm trưa, Tri Vị Lâu lục tục bắt đầu đến rất nhiều người chuẩn bị ăn trưa, lúc vào cửa, nhìn thấy bên ngoài treo giới thiệu hôm nay: Thịt bò xào măng, chỉ làm 50 đĩa, gọi trước có trước.

Nhìn thấy cái này, người đến trước nhanh chóng vào trong gọi món, nếu nói Tri Vị Lâu này vì sao thu hút người như thế, trừ giá tiền công bằng, quan trọng hơn chính là món ăn thật sự đáng tiền.

Tri Vị Lâu này lại mỗi ngày đều sẽ dán một tờ giới thiệu món hôm nay ngoài cửa, hoặc là tin hôm nay ưu đãi gì đó, này rất là mới lạ, mỗi ngày đến ăn món tươi mới cũng thành một loại thích thú.

Nếu nói hôm nay, thịt bò xào măng này, món ngon ra đời, nhưng măng này lại quen thuộc, chỉ là không ngờ Tri Vị Lâu này lại sẽ dùng măng làm món ăn, hơn nữa chỉ có 50 đĩa, không nếm thử sẽ bỏ lỡ.

Chỉ một buổi trưa, khách của Tri Vị Lâu đều thảo luận hương vị của món mới, người may mắn ăn được món này không ngừng nói với người chưa ăn qua món này ngon, làm cho mấy người tay chân chậm một bước kia chỉ có thể nghe đỡ thèm.

Mà trong bếp sân sau, Phó Vọng Niên cởi tạp dề ra, duỗi cánh tay, cuối cùng hoàn thành phân lượng hôm nay, xem ra còn phải để họ học được món này sớm chút mới được.

Vừa ra khỏi sân sau, liền nhìn thấy Bạch Nhưỡng theo bên cạnh Bạch Lạc, nhướng mày, đi tới đón.

Bạch Nhưỡng lễ độ gặt đầu, nói: “Phó công tử, chủ tử nói có chuyện thương lượng.”

Phó Vọng Niên nói: “Được, giờ đi thôi!”

Lúc Phó Vọng Niên đến phòng bao, Bạch Lạc vừa uống một ly trà, trông có vẻ như vừa ăn cơm ở đây xong.

Bạch Lạc chờ hắn ngồi xuống, liền nói: “Món thịt bò xào măng kia, mùi vị không tệ.”

“Vây thì tốt.”

“Người nói với ta người không hiểu kinh doanh, nhưng mấy ưu đãi hoặc giới thiệu gì đó của người đề ra, xem ra không giống như không hiểu.” Bạch Lạc cũng không vòng vo, tựa hồ không như là cách của người không hiểu kinh doanh có thể nghĩ ra.

Phó Vọng Niên khẽ nhủ mày, nhàn nhạt nói: “Mấy cái đó đều chỉ là nhìn từ góc độ của khách, có những lúc muốn ăn mấy món mới, có ưu đãi cũng tất nhiên là đỡ tốn mấy phân tiền hơn so với bình thường, nói thật, ta cũng chỉ biết mấy điểm như vậy, nếu nói đến kinh doanh, ta là thật không hiểu.”

Bạch Lạc thấy hắn không giống gạt người, trong lòng cũng không biết nên hình dung người này thế nào, nếu nói từ khi hợp tác đến nay, họ cũng xem như biết nhau đã lâu, chỉ là hắn không hiểu được người này, cả tư liệu Bạch Nhường tìm về cũng không có thiếu sót gì, thật là không biết một người như vậy sao đột nhiên liền thay đổi triệt để như thế.

Bạch Lạc và Phó Vọng Niên, có thể gọi là tám lạng nửa cân, ai cũng không hiểu rõ ai, ai cũng ở bên cạnh im lặng quan sát đối phương, đương nhiên họ cũng hiểu chút ít tâm tư của đối phương.

Tầng quan hệ này, chỉ quy về lập trường của thương nghiệp, phá vỡ rồi ngược lại sẽ ảnh hưởng quan hệ hợp tác của họ.

43. Chương 43

Sau khi Tri Vị Lâu khai trương một tháng, liền ngày càng áp sát Kim Ngọc Đường như thiên hựu (*được trời phù hộ*) kia.

Đôi mày thô rậm của Kim Tiến nhăn chặt, rồi rầm nhìn sổ sách trong tay, đôi tay nắm chặt sổ sách nổi gân xanh không bình thường.

Kết toán tháng này là lần đầu thấp như vậy sau khi Kim Ngọc Đường thành tửu lâu có tiếng Vinh Đô. Nói thật, ông rất không hài lòng, nhất là trong hai lão bản có một người là nam nhân nhìn thấy lần trước kia.

Nghĩ đến nam nhân lúc đó liền cảm thấy có chút chướng mắt, tuy ông cũng không phải rất rõ vì sao đơn độc có ý kiến với hắn. Nghe nói hắn là phu quân của Thanh Dao cháu của Phượng Điệp, không ngờ lại sẽ là con rể của Thanh Linh Phong, tên này là đến cướp việc kinh doanh với ông sao?

Không biết vì sao, sau 18 năm, lại nghĩ đến Phượng Liên luôn nhớ trong lòng kia, trong lòng đột nhiên không còn tim đập nhanh lúc đó. Mới đầu cũng tưởng là bởi vì ông đã bước vào tuổi trung niên, đã mất xung động lúc tuổi trẻ, nhưng dạo này trong đầu luôn sẽ nhớ đến Phượng Điệp.

Thật là say rượu loạn tính, bởi vì lần say rượu đó mà có quan hệ với y, luôn cảm thấy trong lòng có chút tâm tư đang lên men. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không rõ rốt cuộc là vì sao, chẳng lẽ ông một nam nhân gần 50 còn sẽ thích tú ông kia?

Nhưng sau lần đó luôn sẽ trong vô ý nhớ đến Phượng Điệp tối đó, mọi người đều nói uống say liền sẽ quên sạch sẽ, nhưng ông lại là nhớ rõ mồn một, đến nỗi ông cũng không biết ông lúc đó là say thật hay say giả.

Tiếng gõ cửa không ngừng truyền đến, Kim Tiến không dễ dàng mới thu hồi tâm tư có chút bay xa, giọng nói như tiếng chuông vang khắp thư phòng: “Mời vào.”

Cửa mở ra, là lão quản gia của Kim phủ, lão quản gia này có thể nói là nhìn Kim Tiến lớn lên, mấy năm này đối với chuyện ông luôn không thành thân rất là sốt ruột, nhưng lão gia luôn đùn đẩy hôn sự, lão quản gia cũng không áp ủ phần tâm tư kia nữa, chỉ là hổ thẹn với lão gia và phu nhân dưới cửu tuyền.

Lão quản gia nhìn Kim Tiến, nói: “Lão gia, có vị công tử họ Phó nói có chuyện muốn bàn bạc với lão gia.”

Phó công tử? Không phải là Phó Vọng Niên kia sao? Hắn đến làm gì?

Trong lòng Kim Tiến rất là kỳ quái, lại nói: “Người bảo hắn chờ ở phòng khách trước, nhớ chuẩn bị trà.”

“Vâng.”

Kim Tiến buông sổ sách trong tay xuống, sắc mặt nghiêm túc nghĩ một phen, sau đó đứng lên đi ra khỏi thư phòng.

Phó Vọng Niên im lặng uống một ngụm trà, nghĩ đến vài chuyện thú vị lúc trước khi hắn cùng Thanh Dao uống trà liền cảm thấy có chút buồn cười. Cười khẽ lắc đầu, sao lúc này nhớ đến chuyện đó, thật là, hắn cũng có chút hoài nghi hắn có phải một nam nhân đã qua 30 không. Lúc nuốt ngụm trà tiếp theo, Kim Tiến cuối cùng đến phòng khách, thân là văn bồi, Phó Vọng Niên tất nhiên đứng lên.

“Kim lão gia, văn bồi hữu lễ.”

“Ngồi đi, có chuyện gì, người cứ nói thẳng đi!” Kim Tiến sau khi ngồi xuống liền đi thẳng vào vấn đề.

Ông biết Phó Vọng Niên này là không chuyện không đăng điện tam bảo (*ý là không có chuyện không tìm đến cửa*), lại không biết họ khi nào có giao thiệp qua.

Khóe miệng Phó Vọng Niên có chút giật giật, Kim Tiến này thật là trực tiếp, trầm giọng nói: “Kim lão gia đã sáng khoái như vậy, vậy văn bồi cũng liền nói thẳng.” Nhìn chăm chăm đôi con ngươi đen không chút vì lớn tuổi mà đục ngầu, hồ hững nói: “Thức thức của Thanh Dao Phượng Điệp có thai rồi.”

Theo âm đuôi mà đến là một tiếng “xoảng”, ly trà trong tay Kim Tiến rơi thẳng trên mặt đất, nhảy mất vỡ thành mảnh vụn, có vẻ vô cùng thô lương và bi thảm.

“Người nói là thật.....” Kim Tiến run giọng, trên mặt còn mang theo thần sắc xao động.

Phó Vọng Niên nhìn thẳng con ngươi đen kia, nói: “Ta nghĩ đứa bé trong bụng này, Kim lão gia tất nhiên biết rõ là của ai.”

Chuyện sáng hôm đó hắn đã biết sự thật trong đó, tuy không biết thức thức sao sẽ phát sinh quan hệ với Kim Tiến, nhưng này cũng là sự thật không thể chối cãi.

Kim Tiến tất nhiên biết rõ đứa bé trong bụng kia từ đâu đến, ông chỉ là không ngờ lại sẽ vì tình một đêm liền làm Phượng Điệp có thai. Nhưng, vì sao trong lòng ông xuất hiện không phải thất kinh mà là ẩn ẩn vui vẻ.

Quần gia vừa vào muốn thu dọn mảnh vỡ liền nghe thấy lời của hai người, lại nhìn lão gia vẻ mặt kinh hỉ rồi ren liền biết đứa bé trong bụng kia là của lão gia.

Lão quần gia vui vẻ rơi nhiệt lệ vẫn đục, lão phu nhân, lão gia cuối cùng có hậu rồi, Kim gia cũng không cần lo nữa.

Mấy năm nay, lão nhìn Kim Tiến từ một thanh niên trẻ tuổi mạnh mẽ đến nam nhân trung niên bây giờ,

lão luôn tưởng trong nhà sẽ không còn có một phu nhân, cũng sẽ không còn có một tiểu hài tử, không ngờ lão gia lại là trung niên có con.

“Lão gia, ngài có con rồi!” Lão quản gia đôi mắt chứa xúc động nói không hết, cơ thể tuổi già gầy yếu khẽ run, nước mắt trong mắt lão càng lau càng nhiều.

Kim Tiến hơn nửa buổi nói không nên lời, Phó Vọng Niên nhìn ông, hờ hững nói: “Thúc thúc là khăng khăng muốn sinh đứa bé ra, bọn ta cũng sẽ ủng hộ y. Ta nói chuyện này cho Kim lão gia biết, là bởi vì Kim lão gia có tư cách biết chuyện này, về phần Kim lão gia sẽ có dự định gì, đó không phải chuyện bọn ta có thể quyết định. Có điều, nếu Kim lão gia là muốn cướp lại đứa bé, ta nghĩ, bọn ta sẽ ra sức ngăn cản Kim lão gia làm việc này.”

Kim Tiến còn chưa mở miệng nói, lão quản gia lại vội vàng nói: “Sẽ không, sẽ không, lão gia của chúng ta sẽ cho kiện lớn tám người khiêng đón phu nhân vào cửa, Phó công tử xin yên tâm.”

Dù sao trong bụng người ta đều có con của lão gia, chuyện này còn có thể kéo dài sao? Lão quản gia trong lòng thầm vui vẻ, tiểu chủ tử lão mong chờ lâu như thế cuối cùng đến rồi, sao còn có thể để chạy mất.

Đôi mắt như đại bàng của Kim Tiến đánh giá Phó Vọng Niên một phen, sau đó gật đầu nói: “Ta biết nên làm thế nào, ta sẽ cho người đi cầu hôn.”

“Vậy thì tốt, vậy văn bồi cáo từ trước.” Phó Vọng Niên hai tay chấp lại cúi chào, sau đó liền chuẩn bị rời đi.

“Quản gia, tiễn khách.”

“Phó công tử mời bên này.” Lão quản gia tiễn Phó Vọng Niên ra cửa, có điều trên mặt lại vẫn mang theo vệt nước mắt xúc động.

“Lão gia, ngài xem chuyện này hiện tại nên làm thế nào?” Lão quản gia sau khi tiễn khách quay lại, nhìn thấy Kim Tiến đang trầm tư, tuy nói lão rất muốn kêu lão gia trực tiếp lấy người về, nhưng chuyện này vẫn là phải xem ý của lão gia.

Kim Tiến nhìn lão quản gia, nói: “Quản gia, Phượng Điệp là tú ông của Lương Phượng lâu, người cảm thấy chuyện này thế nào?”

Lão quản gia nhíu mày, nói: “Lão gia, ta là người đã sống hơn nửa đời người, người và việc gặp qua cũng nhiều, ta gặp qua Phượng Điệp kia, tuy nói là lưu lạc đến nơi đó, nhưng nhìn ra được là người giữ mình trong sạch, nếu lão gia chỉ là bởi vì thân phận của y mà làm ra chuyện không hợp, này e rằng làm trái phong phạm quân tử.”

Lão tuy không thích nhìn thấy người đối xử với người khác vì sắc, nhưng cũng sẽ vì người mà định, Phượng Điệp kia lão cũng xem như là người đã nhìn nhiều, này vẫn để lão nhìn hơn nửa đời, nếu nói lão gia thật

bởi vì thân phận mà đối xử tệ với người kia, lão thật cảm thấy lão gia không nên rồi.

Trong đầu Kim Tiến dần dần tái hiện chuyện tối đó, động tác ngây ngô, lời nói trách mắng, Phượng Điệp lúc đó còn không cam lòng cắn vai ông một cái, hiện tại vẫn còn dấu răng nhọt, không biết sao, trong lòng liền cảm thấy y lúc đó rất là đáng yêu, không ngờ một á nam hơn 30 cũng sẽ có hành động như thế.

“Cho người đi cầu hôn đi!” Lần này lúc nói ra câu này, trong lòng lại là thoải mái rất nhiều, còn mang theo ỉn ỉn vui mừng.

“Chuyện này lão gia cứ giao cho ta đi.” Lão quản gia bảo đảm đầy tự tin, này là chuyện liên quan đến tiểu chủ tử, lão sẽ rất dụng tâm.

“Ừ.” Kim Tiến nhàn nhạt đáp một tiếng, sau đó lại rơi vào trầm tư, lão quản gia thấy ông như vậy, im lặng rời đi bắt đầu chuẩn bị chuyện hôn sự.

Phó Vọng Niên sau khi đội gió rét trở về, Thanh Dao ân cần rót một ly trà nóng cho hắn, nói: “Uống chút trà nóng cho ấm trước.”

Phó Vọng Niên vội vàng đón lấy trà nóng cẩn thận uống một ngụm, nhìn thấy ánh mắt đợi chờ của Thanh Dao, nói: “Kim lão bản muốn lấy thúc thúc.”

“Thật sao? Vậy thì tốt.” Thanh Dao nghe thấy Kim lão bản nguyện ý lấy Phượng Điệp, lo lắng trong lòng cũng vơi đi.

Khoảng thời gian trước thân thể thúc thúc có chút khó chịu, họ liền tìm đại phu đến khám, không ngờ lại là có thai. Cả nhà đều có chút rối ren, cuối cùng quyết định chuyện này vẫn là phải nói rõ với Kim lão bản, dấu sao ông là chiếm trong sạch của thúc thúc, còn làm thúc thúc mang thai. Tuy họ cũng không hi vọng Kim lão bản kia có thể có câu trả lời tốt, nhưng cũng hi vọng có thể có giải thích tốt mới được.

Thanh Dao thấy Phó Vọng Niên vẻ mặt nghiêm túc, không vui vẻ như y, kỳ quái hỏi: “Phu quân, Kim lão bản muốn lấy thúc thúc không phải rất tốt sao?”

Phó Vọng Niên lắc đầu, than nói: “Tuy ông ấy nguyện ý lấy thúc thúc, nhưng ông ấy lại bởi vì hài tử mới đáp ứng chuyện này, hơn nữa thúc thúc cũng không nhất định sẽ muốn gả cho ông ấy.”

Đêm đó họ vốn là một sai lầm, nếu cứ vậy bắt họ sống chung, cũng không biết cuộc sống về sau sẽ hạnh phúc hay không.

Thanh Dao lại không có nghĩ phức tạp như hắn, chớp chớp mắt với hắn, sau đó nói: “Nhưng ta cảm thấy đây cũng là một quyết định không tệ a. Người xem, hai người họ đều đã tuổi này vẫn sống một mình, để họ bởi vì một liên hệ quần chân đến với nhau, nói không chừng sẽ có kết quả khác a.”

Thanh Dao cảm thấy này giống như phu phu bọn y, y tưởng đời này y sẽ không có hạnh phúc nữa, lại không ngờ gặp được hân đến từ dĩ thế, mà bây giờ y rất hạnh phúc.

Phó Vọng Niên cười tự giễu một cái, có những lúc hân thật không nghĩ thoáng bằng Thanh Dao, lời Thanh Dao vừa nói nghe ra có chút ngây thơ, nhưng lại là một hi vọng bất diệt, hơn nữa hân vừa rồi cũng nhìn thấy vẻ mặt của Kim Tiến xác thực có chút vi diệu.

“Tiểu Dao, người nói thật hay!” Phó Vọng Niên bế Thanh Dao lên ngồi trên đùi hân, tuy bụng ngày càng lớn, y lại vẫn nhẹ như thế.

“Thật ư? Ta chỉ là cảm thấy này hân là một cơ hội.” Trên mặt Thanh Dao nhuộm lên một mặt đỏ, y chưa từng nghĩ Phó Vọng Niên sẽ khen y, y vừa nãy nói mấy lời đó đều chỉ là lời trong lòng y mà thôi.

“Ừ, có cơ hội thì có khả năng, nên chúng ta phải thuyết phục thúc thúc gả cho Kim lão bản.”

“Vậy chuyện này liền giao cho ta và cha là được, chúng ta nhất định sẽ thuyết phục thúc thúc.”

“Được, liền giao cho hai người, hôm nay vì phu đã làm một chuyện lớn như thế, tiểu Dao có phải nên khen thưởng vì phu một chút không!”

Thanh Dao xoay đầu nhìn cửa phòng đang đóng, sau đó cẩn thận dán lên đôi môi mỏng kia, còn chưa bắt đầu động tác liền bị Phó Vọng Niên cướp lấy quyền chủ động. Môi trơn mềm mại làm Phó Vọng Niên yêu thích không thôi, đầu lưỡi quấy lấy đầu lưỡi ngọt kia mút không ngừng, thẳng đến Thanh Dao cảm thấy khoang ngực có luồng hơi không ra được, mới đỏ mặt đẩy đẩy Phó Vọng Niên. Phó Vọng Niên bắt đắc dĩ rời khỏi môi đỏ mê người, hừ, ban ngày thật là không tiện, bụng lớn cũng thật là không tiện.

Hôn lễ của Kim Tiến và Phượng Diệp cuối cùng vẫn được định, về Thanh Dao bọn họ là làm sao làm Phượng Diệp gật đầu, Phó Vọng Niên cũng không có hỏi. Như Thanh Dao nói, có những lúc á nam cũng có chút bí mật là không muốn cho nam nhân biết, nên hân cũng không để ý. Có điều hôn lễ này lại có chút gấp, sau hôn lễ lại qua hơn nửa tháng chính là ngày tết của thời không này.

Lúc gần cuối năm, Phó Vọng Niên cũng đột nhiên bận rộn, Bạch Lạc tìm hân thương lượng chuyện Tri Vị Lâu một chút, chuẩn bị lúc qua năm mới đưa ra vài món mới, bảo hân hảo hảo suy nghĩ trước.

Phó Vọng Niên cũng rất tán đồng đề nghị của Bạch Lạc, nói thật, món ăn hân biết tuy rất nhiều, nhưng đó hầu như là được hoan nghênh ở hoàn cảnh kiếp trước, cũng không biết người nơi này sẽ thích hương vị như thế không.

44. Chương 44

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi có quyết định, Phó Vọng Niên liền bắt đầu ở trong bếp chuẩn bị thử làm mấy món, sau đó lại để mấy người trong nhà nếm thử, cũng dễ cho hắn chút ý kiến.

Lúc này chính là chạng vạng, Thanh Dực và Thanh Linh Phong cũng hiếm khi làm xong về sớm, nhìn thấy mấy á nam và hai đứa nhỏ trong nhà đều ngồi trong phòng, vẻ mặt mong đợi, liền cảm thấy có chút nghi hoặc.

“Mọi người đều tụ họp ở đây là có chuyện gì muốn công bố sao?” Thanh Linh Phong mỉm cười hỏi.

“Ồ, hai người về rồi, là tiểu Phó nói muốn nghiên cứu vài món ăn, bảo bọn ta giúp nếm thử.” Phượng Liên đứng lên, thuận tay rót ly trà cho hai người.

Thanh Linh Phong có lẽ là bởi vì vừa về khát nước, bưng ly trà lên liền uống cạn, sau đó nói: “Là như vậy à, vừa vặn về tới, vậy ta cũng nếm thử!”

Thanh Dực không nói chuyện, có điều cũng là có ý định quyết định ở lại nếm thử, đi đến bên người Lan Hiên thấp giọng hỏi: “Hôm nay hài tử tốt chứ!”

“Ừm, hôm nay rất ngoan.” Lan Hiên cúi đầu nhìn bụng lớn năm tháng, cười đầy mặt thỏa mãn.

“Ca ca, người vừa về liền hỏi câu này, thật là xem như bọn ta không tồn tại a!” Thanh Dao ngồi kế bên Lan Hiên cười vui vẻ nhìn hai người.

“Đệ phu không phải cũng thường xuyên xem bọn ta như không tồn tại làm thế với người sao?” Thanh Dực nhướn mày, nói rất là đương nhiên.

Thanh Dao bị gã nói không biết nên nói gì mới tốt, nhất thời trầm mặc nửa buổi, mấy người khác lại nhìn không được cười ra, Thanh Dao đây thật là tự tìm khổ. Thanh Dao thấy mấy người đều đang cười ý, lườm Thanh Dực một cái, ý không phải chỉ tùy tiện nói thôi sao? Ca ca liền đối xử y như vậy, thật là có ca phu liền quên đệ đệ.

Vào lúc này, một mùi thơm thức ăn ngào ngạt theo cửa phòng mở bay vào trong phòng, người cả phòng động tác nhất trí nhìn chăm chăm hướng cửa. Chỉ thấy Phó Vọng Niên bưng hai món ăn vào phòng, sau đó dùng lưng đóng cửa lại, tiếp đó bưng hai món ăn đi đến.

Thanh Dực nhường chỗ để Phó Vọng Niên đặt hai món ăn trên bàn, Phượng Điệp vừa nhìn hai món kia liền nói: “Thật thơm, này xem ra không tệ.”

Từ sau tối đó, Phượng Điệp liền giao Lương Phượng lâu cho người mới, sau đó thì y luôn ở biệt viện Thanh phủ. Mỗi khi nghĩ đến đây y liền cảm thấy may mắn, nếu không phải hồi trẻ kết nghĩa huynh đệ với Phượng Liên, y hiện giờ cũng sẽ không có nhiều người nhà như vậy.

Tay phải từ từ phủ lên bụng bằng phẳng, không ngờ y đến tuổi này còn có thể mang thai, vốn tưởng y đời này sẽ cứ vậy yên bình trải qua cùng cả nhà ca ca, lại để y có hỉ sự như vậy.

Nghĩ đến không bao lâu nữa y sắp giao cho Kim Tiến, trong lòng luôn cảm thấy có chút bất an, nhưng ca ca bọn họ nói cũng không sai, nếu không cho bản thân một cơ hội, thì sao có thể biết sẽ bởi vậy có được hạnh phúc hay không, hơn nữa hài tử cũng thật sự là cần một phụ thân mới được.

Tuổi y đã không nhỏ, nếu muốn dựa vào chính y nuôi dưỡng bảo bảo với y, vậy luôn có chút khó, tuy y biết cả nhà ca ca khẳng định sẽ chiều cố họ, nhưng y cũng cảm thấy ngại. Gả cho Kim Tiến, ít nhất y không cần lo lắng chuyện về sau của hài tử, này đối với y mà nói đã là một lựa chọn không tệ.

“Mọi người mau nếm thử, sau đó cho ta chút ý kiến.” Phó Vọng Niên đứng bên cạnh, bắt đầu kêu mọi người nếm thử hai món này.

Hai món này là cá quế lăn bột sốt cay và đùi gà rút xương nướng sốt tương hắc đã đổi chút phối liệu, ăn nhiều thịt cá có ích với dựng phu, mấy ngày nay hắc đều đổi cách lắp mùi tanh của thịt cá, làm ba dựng phu trong nhà có thể ăn chút thịt cá.

*cá quế lăn bột chiên sốt cay:

*đùi gà rút xương nướng sốt tương:

Hôm nay muốn chiên cá quế lăn bột sốt cay này nói ra cũng là bởi vì trong nhà có ba dựng phu, có điều đó không phải quan trọng nhất, dầu sao cá này vẫn là thật được mọi người thích.

Cá quế này là cá nước ngọt, chứa nhiều nguyên tố dinh dưỡng protein, chất béo, còn có lượng ít vitamin, hơn nữa thịt cá quế này mềm mịn, rất dễ tiêu hóa, trong thịt cũng không có xương dăm ăn cũng dễ.

Phó Vọng Niên vươn tay gấp một miếng thịt cá tươi bỏ vào trong chén Thanh Dao, nói: “Tiểu Dao, nếm thử nào, xem xem thích không.”

Thanh Dao nghe lời vươn đưa ra gấp thịt cá cho vào miệng, nhai kỹ, lại phát hiện thịt cá này thật sự rất tươi, hơn nữa cũng không có xương dăm.

“Cái này rất ngon, có chút cay, nhưng vừa vặn, thịt cá cũng không có xương, cái này là cá gì a?” Y đều chưa từng ăn loại cá này.

“Cái này là cá quế, thích thì ăn nhiều chút.” Phó Vọng Niên nói xong lại gấp một miếng cho Thanh Dao, nhìn thấy người khác đều không động thủ, liền nói: “Mọi người sao không thử, ca phu và thúc thúc, ăn thịt cá có ích với hài tử, hai người cũng ăn nhiều chút.”

Phượng Diệp và Lan Hiên hai người nhìn nhau một cái, sau đó không hện mà cùng bắt đầu gấp một miếng thịt cá bỏ vào chén. Vừa nãy nhìn thấy thịt cá này họ đều lo lắng sẽ có mùi tanh không ăn được, không ngờ Thanh Dao lại thích ăn, lại nghe Phó Vọng Niên nói ăn có ích cho hài tử, liền cũng không lo nhiều như thế.

Còn hai đứa nhỏ đương nhiên là ồn ào đòi ăn đùi gà, có điều đùi gà này Phó Vọng Niên đã rút xương, nhưng nó vẫn là đùi gà, Phượng Liên cười gấp cho mỗi đứa một miếng thịt gà.

“Được được, tối nay chưa đùi gà lớn cho tiểu Trúc tiểu Yên, bây giờ ăn chút thịt gà trước được không?”

Tiểu Trúc tiểu Yên nhìn thấy tuy không có đùi gà yêu thích, nhưng còn có thịt gà thơm phức, cũng bắt đầu cầm đũa chọt miếng gà đưa vào trong miệng.

“Cá quế? Này quả thật là cá ngon!” Thanh Linh Phong nghe nói này lại là cá quế không khỏi khen ngợi một phen, vừa nãy nhìn thịt cá này luôn cảm thấy có chút quen mắt, lại cũng không dám nhận định, không ngờ đây thật là cá quế.

“A cha vì sao nói cá quế này là cá ngon.” Thanh Dao có chút hiếu kỳ, y đạo này là ăn qua rất nhiều thịt cá, có điều vẫn là lần đầu ăn cá quế này.

Thanh Linh Phong gấp một miếng thịt cá bỏ vào chén, nói: “Cá quế này là cá nước ngọt, giá tiền không nhỏ, đến mùa đông càng là mắc lên chút.”

Nhà nông bình thường rất ít sẽ có gia đình mua cá quế này, nhất là cuộc sống trước kia của Thanh Dao, cho dù là cả nhà Thanh Dục cũng chưa từng mua cá quế này, lúc này nghe thấy Thanh Linh Phong nói như vậy, thật là có chút không dám tin họ hiện tại ăn lại chính là cá quế.

Thanh Linh Phong là một đầu bếp đó là chuyện trước kia, hiện giờ ông chỉ là một người thưởng thức món ăn, nếm ra được món này ngon hay không, nhưng bởi vì chuyện năm đó làm ông buông bỏ việc đầu bếp.

Gấp thịt cá cho vào miệng, thịt cá tươi vào miệng hơi cay, còn mang theo ngon miệng rung động lòng người, này đối với người biếng ăn mà nói xác thực là món ngon.

“Mùi vị rất tốt, có điều vị cay này hắc có thể thêm chút.” Ông cảm thấy vị cay này thêm chút, nói không chừng sẽ càng thêm mỹ vị.

“Con cũng cảm thấy như vậy, nhưng quá cay có thể sẽ có người không thích, nên con nghĩ món này có thể cần cứ khẩu vị mỗi người mà thêm ớt.” Phó Vọng Niên mới đầu cũng cảm thấy vị cay này có chút không đủ, nhưng mấy đưng phu trong nhà ăn quá cay không tốt, liền bỏ ít ớt.

Thanh Linh Phong nhìn mấy đưng phu trong phòng, rất là hài lòng gật đầu, đưa con rể này quả thật là hiểu nắm bắt tâm lý người ăn.

“Này trái lại tốt, món này hình như chưa từng thấy, là mới nghiên cứu ra sao?” Thanh Linh Phong nhìn thịt cá kia, nhớ là chưa từng ăn loại thịt cá mùi vị này ở đâu.

“Cái này là cá quế lăn bột sốt cay, bởi vì Tri Vị Lâu muốn đưa ra vài món mới, nên muốn thử xem.” Kỳ thật Phó Vọng Niên nói cũng không sai, này xác thực là cá quế lăn bột cay hắc sau khi trải qua cải thiện nghiên cứu ra.

“Thì ra là vậy, tiểu Dao, mọi người ăn nhiều chút, thịt cá này thật là tốt cho đưng phu.”

“Gia gia, còn có thịt thịt.” Giọng trẻ con non nớt truyền tới, mọi người nhìn tiểu Trúc.

Nhất thời có chút không ngờ tiểu Trúc luôn ngoan hơn tiểu Yên rất nhiều lại sẽ ồn ào đòi ăn thịt, lại nhìn tiểu Yên, không ngừng gặm thịt gà trong tay, đầy tay đều là dầu mỡ.

Phượng Liên vội vàng gấp một miếng thịt gà bỏ vào trong chén tiểu Trúc, liền thấy tiểu Trúc cũng theo dùng tay bóc thịt gà lên ăn, tiểu Yên thấy ca ca ăn xong một miếng, trên miệng mơ hồ không rõ nói: “Tiểu Yên cũng muốn, còn muốn.”

Thấy tiểu Yên cũng thích ăn thịt gà này như thế, Phượng Liên lại vươn tay gấp cho nó một miếng, về Thanh Linh Phong, sớm đã bắt đầu gấp một miếng ném thử.

“Đùi gà này ăn cũng rất khác, chẳng lẽ đây cũng là món mới?” Thanh Linh Phong không thể tưởng tượng nổi nhìn món đùi gà kia, có chút nghĩ không ra con rể này lại sẽ một lần liền nghĩ ra hai món mỹ vị như vậy.

Phó Vọng Niên gật đầu, nói: “Món này là đùi gà rút xương nướng sốt tương.” Nước sốt này là hắc tự chế, cũng không biết hợp khẩu vị họ không.

“Đùi gà rút xương nướng sốt tương? Tên này cũng có chút thú vị, nước sốt này là cho những gì?” Thanh Linh Phong đối với nước sốt kia rất hiếu kỳ.

Ông đi qua nhiều nơi như thế, thật chưa từng nghe loại nước sốt này, nghe ra cũng rất khác.

Quả thật vẫn là hỏi vấn đề này, trong lòng Phó Vọng Niên khẽ thở dài, nếu hắc có thể đặt một cái tên không sinh nghi cũng không cần đối mặt với vấn đề như vậy, hắc thật là muốn sửa tên cho món này, đáng tiếc hắc bế tắc với mấy cái này.

“Nước sốt này là một loại tương, dùng chút nước tương, đường, rượu ngọt (rum) và rượu gạo (sake) pha chế thành.” Nơi này không có dấm, đành phải đổi phối liệu chút.

“Hóa ra như vậy.” Thanh Linh Phong gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa, đối với đầu bếp mà nói, đều có những phương pháp chế biến không muốn công khai.

Thanh Dực ăn một miếng thịt gà nói: “Phụ thân, người nói trong nhà chúng ta trước kia là mở tửu lâu, hiện tại sao con chỉ biết ăn, lại một chút đều không biết nấu ăn? Không phải đều nói con kế nghiệp cha sao? A cha, người lúc trước thật sự biết nấu ăn sao?”

Phượng Liên nghe thấy lời này, lo lắng nhìn Thanh Linh Phong, người khác lại nhìn đều không dám nhìn Thanh Linh Phong, chỉ sợ lời vừa nãy của Thanh Dực chọc đến Thanh Linh Phong, Lan Hiên còn hung hăng véo một cái trên cánh tay Thanh Dực, Thanh Dực có chút đau, thấp giọng hỏi: “Tiểu Hiên, sao người véo ta?”

Phượng Điệp ngồi bên cạnh Thanh Dực đỡ khóc đỡ cười, đứa cháu lớn này của y bình thường không phải một người rất bình tĩnh ổn trọng sao? Sao lúc này lại không thông suốt!

Kỳ thật họ đều nghĩ quá nhiều, Thanh Linh Phong sớm đã không để ý chuyện trước kia, ông tuy từng nói với Phượng Liên rất nhiều lần, nhưng Phượng Liên vẫn tưởng đó cũng chỉ là ông nói vậy mà thôi, nên lúc này Phượng Liên xem ra cũng có vẻ rất lo lắng.

Thanh Linh Phong cười sang sảng một tiếng, nói: “Các người đều làm gì vậy, sẽ không tưởng ta sẽ vì chuyện trước kia khó chịu chứ, ta không phải sớm đã nói sao? Ta bây giờ đã không để ý chuyện trước kia nữa, hơn nữa Dực nhi và tiểu Dao xa cách bọn ta nhiều năm như thế, nào có thể học được trù nghệ kia, cho dù là mỗi ngày theo ta cũng chưa chắc sẽ học được a.”

Nói xong nhìn Phó Vọng Niên một cái, lại nói: “Lần trước lúc tiểu Phó nói chuyện tửu lâu, các người cho rằng hắn vì sao muốn tìm ta đơn độc bàn bạc, hẳn lúc đó đã hỏi ta có ý trù kiến tửu lâu lần nữa không, nếu có, hẳn liền không cùng Bạch công tử kia mở tửu lâu, lúc đó ta đã cho hắn đáp án rất rõ ràng, nếu không thì, tiểu Phó cũng sẽ không cùng Bạch công tử mở tửu lâu a!”

Thanh Dao và Phượng Liên bọn họ không hẹn mà cùng nhìn Phó Vọng Niên, trong mắt mang theo nghi hoặc sâu sắc, Phó Vọng Niên thờ ơ nói: “Phụ thân nói đều là thật, ta mới đầu có nghĩ qua nếu phụ thân muốn trù kiến tửu lâu, vậy ta làm cho trong nhà là được, nhưng phụ thân nói đó đã là quá khứ, nên ta mới sẽ xác định quan hệ hợp tác với Bạch Lạc.”

Không ngờ lúc đầu lại còn có chuyện như thế, tuy nói lúc đó nghe Phó Vọng Niên muốn cùng Bạch Lạc mở tửu lâu, mọi người cũng rất ủng hộ, nhưng sau khi biết trong đó còn trải qua chuyện như vậy, lại cảm thấy Phó Vọng Niên càng thêm đáng để họ ủng hộ.

Trong lòng Thanh Dao càng là xúc động, y không ngờ Phó Vọng Niên lại còn nói qua chuyện như vậy với a cha, sau khi biết y mới biết Phó Vọng Niên lẳng lặng vì y bỏ ra bao nhiêu, không ngờ nhiều chuyện y chưa nhìn thấy như thế đều lặng lẽ tiến hành, y sao sẽ gặp được một phu quân tốt như thế.

45. Chương 45

Chờ lúc trời tối, Phó Vọng Niên sau khi đổ nước thùng tắm ra ngoài, ở ngoài phòng im lặng nhìn trời đêm một lát, tuy không có sao, nhưng hẳn lại cảm thấy cuộc sống nơi này thú vị hơn trước kia nhiều.

Hắn hiện tại bồn ba vì phu lang, vì hài tử, vì trong nhà, luôn cảm thấy trong lòng chính là đầy đủ như thế, hạnh phúc tràn đầy lấp khoảng trống trước kia của hắn đến không có khe hở, đây là chuyện hắn chưa từng nghĩ, nhưng hiện tại lại thật sự phát sinh trên người hắn.

Đột nhiên một cơn gió lạnh thổi qua, Phó Vọng Niên bọc kín áo ngoài, nghĩ đến Thanh Dao sợ lạnh, buổi tối luôn ôm hắn như lò sưởi liền vội vàng về trong phòng.

Vừa nằm xuống liền nhìn thấy Thanh Dao lặn vào, Phó Vọng Niên tự nhiên vòng lên thắt lưng nở nang của y, lại chạm đến nơi mềm mại của Thanh Dao, Thanh Dao hơi rên khẽ một tiếng, Phó Vọng Niên liền thấy một luồng khí nóng xông thẳng lên bụng, dạo này hắn đã cảm dục cảm đến đủ vất vả, Thanh Dao còn mê hoặc hắn như vậy, tuy biết y không phải cố ý, nhưng lửa này phải làm sao a!

Nhìn cái bụng gồ lên kia, lại nhìn mắt đang nhắm, liền thấy lông mi dài nhẹ nhàng run, Phó Vọng Niên nhẹ nhàng cười nói: “Tiểu Dao, ta biết ngươi chưa ngủ nha.”

Thanh Dao nhẹ nhàng mở mắt ra, đôi mắt chứa hơi nước nhàn nhạt, Phó Vọng Niên nhất thời khó hiểu

đây là làm sao, liền vội nói: “Tiểu Dao, ngươi đây là làm sao, có chuyện gì không vui sao?”

Thanh Dao không lên tiếng, lại vùi đầu vào trước ngực hắn, hai tay ôm chặt thắt lưng cường tráng của Phó Vọng Niên, tuy hai tay kia vẫn là không có lực đạo gì, nhưng Phó Vọng Niên cũng biết Thanh Dao đang dùng sức ôm thắt lưng hắn, nhỏ giọng hỏi: “Ngoan, có chuyện thì nói, vì phu ta sẽ lắng nghe.”

Thanh Dao mở miệng, Phó Vọng Niên lại không nghe rõ y nói gì, nhưng hơi nóng cách lớp áo trong mỏng phả đến trên người hắn lại làm hắn hít một hơi, Phó Vọng Niên cưỡng ép chính mình phải bình tĩnh bình tĩnh, hiện tại không phải lúc xung động.

“Phu quân thật tốt!” Thanh Dao cuối cùng nói lớn tiếng chút, lại cũng xông thẳng vào trong đầu Phó Vọng Niên.

Thanh Dao sao đang yên lành nói câu này với hắn, chẳng lẽ là vì chuyện buổi chiều, nếu không thì hắn thật không nghĩ ra còn có chuyện gì sẽ làm Thanh Dao đột nhiên biến thành như vậy.

“Tiểu Dao, ngươi là người ta yêu nhất, ta không tốt với ngươi, còn có thể tốt với ai.” Phó Vọng Niên cúi đầu nhìn người vùi trong lòng hắn, trong mắt đều là nhu tình.

Thanh Dao ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, trên mặt như là nhuộm lên một tầng son, trên môi còn mang theo lấp lánh ánh nước, Phó Vọng Niên cẩn thận nuốt nước miếng, chỉ nhìn thấy môi bóng mẩy vị kia nhẹ nhàng nói: “Vậy nhi tử thì sao, ngươi không yêu nó sao?”

Phó Vọng Niên không trả lời, lại ngậm lấy môi mỏng bóng loáng, vừa gặm vừa cắn trên môi kia, Thanh Dao mất kiểm soát rên nhẹ một tiếng, Phó Vọng Niên liền thừa cơ quần lấy lưỡi hồng mềm ngọt kia, sau đó lại là một đợt hút mút, mặc kệ bao nhiêu lần, Thanh Dao luôn sẽ vì cảm giác như vậy mềm nhũn toàn thân vô lực, chỉ có thể mặc Phó Vọng Niên hấp thu ngọt ngào trong miệng y.

Phó Vọng Niên nhẹ lật mình một cái, lại không dám đặt trọng lượng của hắn trên người Thanh Dao, hai tay vuốt ve da thịt mềm mượt như tơ lụa, một bàn tay nhẹ vỗ về bảo bảo trong bụng, một bàn tay men theo đốt sống cột của Thanh Dao từ từ di chuyển đến sống lưng xinh đẹp, cơ thể Thanh Dao nhẹ run, rên khẽ không kiềm nén được theo động tác của Phó Vọng Niên tràn ra.

Sau khi cởi hết áo, Phó Vọng Niên quỳ lễ hôn cái bụng như núi nhỏ, sau đó chậm rãi hướng xuống, Thanh Dao rú rít một tiếng, phu quân hắn lại.....

Nhưng kích thích như vậy làm y chỉ có thể tiếp tục lẩm bẩm: “Phu.....quân.....”

Tuy lúc trước Phó Vọng Niên cũng giúp y như vậy, nhưng cơ thể y hiện tại mãi cảm dị thường, không bao lâu thì tiết ra trong khoang miệng ẩm áp của Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên mỉm cười nuốt bạch trọc mang theo vị tanh kia xuống bụng, sau đó nhìn Thanh Dao thất thần.

Thanh Dao nhìn ít bạch trọc còn lại bên môi hấn, thẹn đỏ mặt, bởi vì lần cao trào vừa rồi mà thở dốc nói: “Phu.....quân.....sao.....có thể ăn cái đó.....”

Phó Vọng Niên cười nhẹ một tiếng, nói: “Cái nào?” Hường Thanh Dao cười mỉ hoặc sau đó chặn môi đỏ muốn nói lại thôi kia, Thanh Dao nhìn hấn một cái, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Phó Vọng Niên biết Thanh Dao hiện tại rất là miễn cảm, nhưng hấn cũng rất có kiên nhẫn nhìn dục vọng của mình làm đủ chuẩn bị, chờ sau khi hết thấy đều chuẩn bị, Phó Vọng Niên nhẹ nói bên tai Thanh Dao: “Tiểu Dao, ta đi vào, nếu không thoải mái thì nói.” Có được đồng ý của Thanh Dao, Phó Vọng Niên chậm rãi tiến vào trong cơ thể khít chặt kia.

“Ừ....a....” Thanh Dao bởi vì kích thích đột ngột không khỏi kêu ra tiếng, Phó Vọng Niên nhìn y mặt mày đỏ ửng, thấy bộ dáng muốn kêu lại không dám kêu của y rất là đáng yêu.

“Tiểu Dao, vì phu thích nghe tiếng của ngươi, đừng nhịn, ngoan.” Trên eo đột nhiên một đợt lao tới, Thanh Dao không khống chế được kêu ra tiếng: “A....chậm chút....”

.....

Cân nhắc đến tình huống hiện tại của Thanh Dao, Phó Vọng Niên cũng không dám quá điên cuồng, tuy hấn chỉ là làm một lần lại vừa lòng thỏa ý, Thanh Dao bởi vì vận động kịch liệt vừa rồi sớm đã ngủ say sưa, hấn nhìn thụy nhan một mỗi của Thanh Dao, yêu thương hôn trán sáng bóng, sau đó ôm Thanh Dao cùng ngủ.

Sáng hôm sau, Phượng Liên vừa sáng sớm liền nhìn thấy Phó Vọng Niên nấu nước nóng, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, có điều nhìn thấy bộ dáng hấn thần thanh khí爽, tâm tình rất tốt liền sáng tỏ cười cười.

Phượng Liên nghĩ thấy một mùi thơm ngào ngạt, hỏi: “Tiểu Phó, bữa sáng là cháo sao?”

Phó Vọng Niên đáp: “Vâng, con còn chưa rửa hành, cha giúp con rửa chút hành, con nấu ít nước nóng trước.” Hấn lát nữa còn phải tẩy rửa người giúp Thanh Dao mới được, tối qua sau khi làm xong chỉ lo ngủ.

Phượng Liên nhìn bộ dáng xốt xa ân hận của hấn, cười nói: “Ta biết rồi, cháo này cũng để ta trông cho, con có việc thì làm trước đi!”

Phó Vọng Niên gạt đầu, nháy mắt vươn tay mở nắp nồi mang theo một đoàn sương mù, thử độ nước, nóng rồi, sau đó cầm gáo bắt đầu múc nước.

Phượng Liên thì ở góc cầm ít hành lột xong, sau đó rửa sạch, lúc này Phó Vọng Niên đã múc nước xong, nhìn hấn xách thùng gỗ về phòng, không khỏi cười cười.

Phó Vọng Niên tới lui mấy lần thì đổ đầy nửa thùng tắm, lúc này mới nhẹ nhàng đi đến bên giường bế Thanh Dao lên, nhìn cơ thể trần truồng, bên trên còn lưu lại dấu vết kích tình tối qua, bụng dưới có xu thế ửng ửng thức tỉnh, Phó Vọng Niên cưỡng ép mình hồi thần, sau đó bế Thanh Dao đi đến bên cạnh thùng tắm.

Tuy lúc trước biết làn da Thanh Dao tốt, cũng không biết có phải bởi vì mang thai không, Phó Vọng Niên lại cũng cảm thấy làn da của Thanh Dao là ngày càng tốt. Có điều nhìn thấy bụng đã lộ ra độ cong xinh đẹp, trong lòng hắn liền cảm thấy có chút lo lắng, về sau lúc sinh con hắn sẽ rất đau đi!

Bởi vì Thanh Dao còn đang ngủ say, Phó Vọng Niên một tay vững vàng ôm Thanh Dao, một tay tùy ý cời y phục của chính mình, sau đó bế Thanh Dao lên đi vào thùng tắm, có thể là vừa tiếp xúc đến nước nóng, Thanh Dao không khỏi rụt người, sau đó lại dựa trước ngực Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên nhìn phu lang ngủ đến say sưa, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Đều nói dựng phu ham ngủ, bên người mình có một dựng phu hẳn cũng mới có thể thể nghiệm được dựng phu chân chính ham ngủ là dạng gì, bình thường Thanh Dao đã rất thích ngủ, hưởng chi tối qua còn làm vận động kịch liệt như thế với hắn, cũng thật là làm khó y.

Đôi tay Phó Vọng Niên từ từ trượt trên da thịt mềm mượt tinh tế kia, xúc cảm như tơ lụa làm hắn lưu luyến quên về, càng sờ chính là càng không khống chế được, không khỏi vươn tay vòng đến sau lưng Thanh Dao, theo đốt sống cột nhẹ nhàng trượt đến cánh mông tính đàn hồi rất tốt, có lẽ động tác của hắn quá mức mập mờ, Thanh Dao dùng tay gạt cái tay đang hưởng thụ xúc cảm mềm mượt.

Phó Vọng Niên vì cái gạt vô ý thức như vậy của y hồi thần, ông trời, hắn vừa nãy lại là nghĩ đến đâu? Vợ vàng thu liễm nghiêm túc tẩy cơ thể cho Thanh Dao, hắn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tẩy cơ thể cho Thanh Dao là hưởng thụ, cũng là giày vò.

Chờ lúc hắn hoàn thành mấy chuyện này xong, cháo trong bếp cũng nấu xong, Phượng Liên thấy hắn đi ra, nói: “Muốn kêu họ thức dậy ăn sáng sao?”

Phó Vọng Niên lắc đầu, nói: “Cha đi xem phụ thân và bọn đại ca là được, tiểu Dao thì để y ngủ lát nữa.” Hắn không nỡ kêu Thanh Dao dậy, dù sao hiện tại cũng sớm, vẫn là để y ngủ nhiều chút mới được.

Phượng Liên gạt đầu, vừa ra khỏi bếp lại nhìn thấy Thanh Linh Phong nôn nóng đi ra ngoài, hỏi: “Phu quân, gấp như vậy là muốn đi đâu?”

Thanh Linh Phong không quay đầu, lại nhanh chóng nói một tiếng: “Đi mời đại phu.” Sau đó thì vợ vàng chạy ra khỏi sân.

Phó Vọng Niên cũng nhìn thấy Thanh Linh Phong nôn nóng, nói: “Sẽ không phải ca phu xảy ra chuyện gì hay không?”

Phượng Liên nghe liền vợ vàng đi đến hướng Thanh Dực ở, Phó Vọng Niên nhìn bếp, mấy cái này đều đã làm xong, vẫn là qua xem thử có thể giúp gì không.

Chờ hẩn đến trước cửa phòng Thanh Dực, lại nghe thấy tiếng khóc của hai đứa nhỏ, Phượng Liên vội vàng đi vào trong phòng, này dẫu sao vẫn là buổi sáng, Phó Vọng Niên cũng không dám tùy tiện xông vào, đành phải canh bên ngoài.

Phượng Liên nhìn thấy hai đứa nhỏ khóc đến nước mắt ràn rụa, lại nhìn Thanh Dực đang lo lắng nhìn Lan Hiên trên giường, Lan Hiên lúc này chính là mồ hôi đầy đầu, gương mặt càng là nhợt nhạt, Thanh Dực đau lòng nói: “Tiểu Hiên, không sao, đừng lo.”

Lan Hiên nước mắt mờ mờ nhìn Thanh Dực, từng cơn từng hồi nói: “Phu quân.....hài tử... thật đau.....”

Thanh Dực đau lòng nhìn Lan Hiên, hoàn toàn không đi xem hai đứa nhỏ khóc thành một đoàn, Phượng Liên cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này, chỉ có thể nôn nóng hỏi: “Này rốt cuộc là sao vậy?”

Thanh Dực không trả lời y, lại nắm chặt tay Lan Hiên, hận không thể dùng thân gã chịu đựng thống khổ trên người Lan Hiên, một đại nam nhân bất giác đỏ hốc mắt.

Lan Hiên đối với gã mà nói, đó là cả đời của gã a, cuộc đời của gã bởi vì có y mới sẽ hạnh phúc như thế, gã không biết nếu Lan Hiên xảy ra chuyện gì, gã sẽ thống khổ bao nhiêu, cũng không biết gã còn có thể có hạnh phúc không.

Phó Vọng Niên ở bên ngoài gấp đến xoay vòng vòng, thẳng đến Thanh Linh Phong dẫn theo đại phu về, Phó Vọng Niên nhìn Thanh Linh Phong một cái, Thanh Linh Phong gật đầu với hắn, sau đó hai người cùng theo đại phu đi vào.

“Dực nhi, đại phu đến rồi, nhanh chút.” Thanh Linh Phong vội vàng gọi Thanh Dực đang ngồi bên giường, nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Thanh Dực, ông cũng biết này không dễ chịu.

Thanh Dực cầu xin nhìn đại phu, nói: “Đại phu, người mau xem cho phu lang ta.”

Đại phu là một nam nhân trung niên y thuật rất cao, ông nhìn Thanh Dực, nói: “Yên tâm đi.” Sau đó bắt đầu bắt mạch cho Lan Hiên, nhanh chóng mở ra kim châm cứu tùy thân mang theo, nhanh chóng hạ mấy châm ở mấy huyệt vị trên người Lan Hiên.

Thanh Dao thấy sắc mặt Lan Hiên tuy vẫn nhợt nhạt như thế nhưng không thống khổ như mới nãy, hơn nữa y còn mê man, có điều nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của đại phu, gã cũng không dám quấy rầy ông.

Thẳng đến đại phu thu châm, Thanh Dực mới vội vàng hỏi: “Đại phu, phu lang ta thế nào rồi?”

“Không sao, yên tâm đi, mấy ngày nay phải chú ý chút, phải nghỉ ngơi nhiều, phải uống chút thuốc an thai mới được.”

Thanh Dực nghe thấy Lan Hiên không sao, cũng quên nói cảm tạ đại phu, chỉ ngây ngốc nhìn gương mặt trắng bệch của Lan Hiên, đại phu thấy bộ dáng này của gã cũng không nói gì, chỉ là im lặng thu dọn kim châm cứu của ông.

Thanh Linh Phong tiến lên nói: “Lần này thật là cảm ơn đại phu, nếu không thì thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Đây là chuyện y thầy thuốc nên làm, các người cũng đừng để trong lòng, ta viết đơn thuốc trước, các người nhớ phải sắc cho dụng phu uống.”

Thanh Linh Phong gật đầu, sau đó im lặng chờ đại phu viết đơn thuốc, sau khi tiễn đại phu đi, họ mới biết nguyên nhân Lan Hiên sẽ xảy ra chuyện.

Hóa ra, tối qua tiểu Yên làm sao cũng không chịu ngủ cùng Phượng Liên, ồn ào đòi ngủ cùng Lan Hiên, Lan Hiên mềm lòng liền cho nó ngủ ở bên cạnh, lại không ngờ tiểu Yên mơ hồ đá bụng Lan Hiên một cái, Lan Hiên tại chỗ đau la lên, mà Thanh Dực càng là bị dọa trực tiếp bế con lên thả ở ghế bên cạnh, chỉ khoác một cái áo khoác trên người y, liền vội vàng kêu Thanh Linh Phong tìm đại phu, chuyện sau đó mọi người cũng đều nhìn thấy.

Chuyện lần này làm tiểu Yên cũng không dám nháo ngủ cùng cha nữa, nó tuy không phải rất rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng nó biết là bởi vì nó đá bụng cha, cha mới sẽ đau thành như thế. Mà Phó Vọng Niên lại nhớ kỹ chuyện này, về sau cũng phải trông con cho tốt mới được.

46. Chương 46

Thanh Dao và Phượng Điệp là lúc ăn sáng mới biết chuyện buổi sáng, họ đều có chút quái lạ mình ngủ quá say, trong nhà xảy ra chuyện lớn như thế đều không cảm giác.

Phó Vọng Niên vẻ mặt dở khóc dở cười, nói với họ: “Hai dụng phu các người biết e rằng chỉ sẽ làm hại cơ thể thôi, còn muốn đi xem thử là chuyện gì?”

Thanh Dao và Phượng Điệp hai mặt nhìn nhau, sau đó rất ăn ý cúi đầu nhìn bụng mình, họ lại xem chút quên chuyện này, Phó Vọng Niên thấy vẻ mặt của hai người họ quả thật là không có cách nào, hai dụng phu này sao cứ không tự giác như thế!

Bởi vì chuyện buổi sáng, Thanh Dực hiện tại vẫn ở trong phòng chiếu cố Lan Hiên, mà tiểu Trúc tiểu Yên hiện tại theo bên người Phượng Liên, trẻ nhỏ mà, hiện tại cũng chỉ lo vui vẻ ăn bữa sáng.

Thanh Linh Phong tay phải gõ mấy cái trên bàn, làm cả nhà đều khó hiểu nhìn ông, Thanh Linh Phong sau khi chú ý đến ánh mắt của họ, thờ ơ nói: “Hôm nay là ngày tốt, ta xin nghỉ ở tửu lâu.”

Ông hiện tại vẫn là làm quản sự ở một tửu lâu nhỏ, hôm qua nghỉ hôm nay có thể sẽ có chút chuyện phải chuẩn bị, liền nói với chương quỹ trước cả ngày hôm nay không đến tửu lâu, có điều đã đến lúc này, người sao còn chưa đến?

Phó Vọng Niên hôm nay cũng không định đến Tri Vị Lâu, có điều xác thực rất hiếu kỳ Thanh Linh Phong bởi vì chuyện gì mà xin nghỉ, nhìn dáng vẻ của ông như là đoán được hôm nay sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng mà hẳn lại thật không biết có chuyện gì sẽ phát sinh.

Thanh Dao kéo kéo tay áo Phó Vọng Niên, chỉ cháo thịt ở giữa bàn, Phó Vọng Niên động tác nhanh chóng múc một chén cháo cho y, nhìn thấy cháo trong chén Phượng Điệp đã hết, nói: “Thức còn muốn cháo không?”

“Ừm, cho ta chén nữa.” Phượng Điệp đưa chén cho Phó Vọng Niên, từ sau khi mang thai y liền phát hiện y thêm ăn rất nhiều.

“Lão gia, người Kim phủ đến.” Giọng trầm ổn vang lên ngoài phòng, người đến là Văn thúc.

Thanh Linh Phong đứng lên, bộ dáng đó nhìn như chờ đã lâu, Phó Vọng Niên lần này cũng biết ông rốt cuộc là xin nghỉ vì chuyện gì, tuy hôn sự của Kim Tiến và thúc thúc sớm đã định, nhưng kia dấu sao chỉ là ước định ngoài miệng của họ, xem ra hôm nay là cầu hôn chính thức, có điều phụ thân sao sẽ biết người Kim phủ hôm nay đến?

Phượng Liên nhìn mấy người trong phòng nghi hoặc, nói: “Hôm nay, ừm, là ngày tốt.”

Kỳ thật Thanh Linh Phong và Phượng Liên chỉ là cảm thấy hôm nay có thể sẽ là ngày Kim phủ cầu hôn, mới sẽ làm tốt chuẩn bị trước, Phó Vọng Niên chỉ có thể than nói mấy cổ nhân này quả thật là chú ý mấy ngày hoàng đạo kia.

Chính là lúc này, người Kim phủ đến thế trận lớn mạnh, đi đầu chính là lão quản gia của Kim phủ, theo bên cạnh lão quản gia chính là ông mai Trần có tiếng Vinh Đô, phía sau hai người càng là có người liên tiếp không dứt khiêng từng rương sinh lễ vào cửa.

Lão quản gia để hạ nhân khiêng sinh lễ phía sau đặt sinh lễ xong, sau đó mới cùng ông mai Trần đi đến Thanh Linh Phong.

Ông mai Trần chỉnh quần áo, sau đó nói: “Thanh lão gia, đây là quản gia của Kim phủ, đây là đến cầu hôn, người được cầu hôn chính là Phượng Điệp Phượng tiểu công tử trong phủ.”

Tuy ông mai Trần rất là hiếu kỳ Kim lão gia này sao sẽ cầu mối hôn sự này, Phượng cha của Lương Phượng lâu kia sao lại sẽ là đệ đệ của Thanh lão gia, nhưng ông vẫn là tuân theo chuyện mai mối nên làm, có những chuyện không phải ông nên hỏi, ông vẫn là biết.

Lão quản gia tuy là đứng bên cạnh ông mai Trần, nhưng đôi mắt lão lại sắc bén nhìn chăm chăm bụng của Phượng Điệp, lúc Phượng Điệp chú ý đến tầm mắt này, rất không tự nhiên né một cái.

Phượng Liên nhìn đến đây, nói với Kim quản gia: “Vị này là quản gia của Kim phủ đi! Bởi vì đệ đệ ta cơ thể không thoải mái, ta dẫn y về phòng trước.”

Lão quản gia nghe thấy y nói cơ thể Phượng Điệp không thoải mái, vội vàng gật đầu, không thoải mái thì nên nghỉ ngơi nhiều, đây là tiểu chủ tử của họ a, đây đều là tiểu chủ tử mong bao nhiêu năm mới đến, không nghỉ ngơi tốt sao có thể được.

Sau đó, Thanh Linh Phong và lão quản gia bàn chuyện hôn sự, chuyện hôm nay cũng xem như hoàn thành, có điều lão quản gia lúc về vẫn là nhìn trong phòng một cái, chỉ là không thể như nguyện nhìn thấy tiểu chủ tử của họ.

Sau khi hôn sự bàn xong, người biết Kim Tiến và Phượng Điệp đều thảo luận hai người này sao sẽ kết thành phu phu, người tộc mạch còn diễn lại lần nữa tranh chấp ngày đó của họ.

Lúc lời này truyền đến trong tai Kim Tiến, ông chỉ là chẳng ừ hử gì cả cười cười, chuyện cười, ông muốn lấy ai lại liên quan gì họ, này quản khó tránh quá nhiều.

Cả nhà Thanh Linh Phong lúc nghe thấy chuyện này đồng ý là không để chuyện này trong lòng, chuyện tin vệt này, người càng muốn dẹp yên cái gì càng không dẹp yên được, còn không bằng để nó cứ vậy từ từ phai nhạt đi là được.

Phượng Điệp không hổ là sống ở nơi nhiều người phức tạp như Lương Phượng lâu thời gian dài, lúc Thanh Dao và Lan Hiên đều lo lắng cho y, y ngược lại vẻ mặt bình tĩnh, đến mức Thanh Dao và Lan Hiên cảm thấy đều là chính họ quá để ý mấy tin vệt kia mà thôi.

Ngày hôn sự, Thanh Dao khác thường dậy rất sớm, y vừa dậy liền lay lay Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên còn tưởng y là muốn đi tiểu, lại nhìn thấy Thanh Dao muốn đứng lên mặc đồ.

Phó Vọng Niên ôm y vào trong lòng, bắt lực cười nói: “Tiểu Dao, ngươi lại không cần làm gì, ngươi dậy sớm như thế làm gì? Nếu hiện tại không ngủ một giấc ngon, lát nữa lúc thật sự phải có tinh thần ngươi ngược lại muốn ngủ đáng sao?”

Thanh Dao vui đầu vào trong lòng hắn, nhỏ giọng nói: “Ta muốn xem thử thúc thúc có cần ta giúp không.”

“Cần người giúp? Người như vậy có thể giúp cái gì, yên tâm đi, hôm qua cha đã mời rất nhiều người về giúp đỡ, chúng ta ngủ lát nữa, sau khi dậy lúc đó liền vừa vặn.”

“Vậy được rồi, vậy lúc phu quân dậy nhớ gọi ta dậy nha.” Thanh Dao khẽ lẩm bẩm, chờ Phó Vọng Niên đáp một tiếng, thấy y không có phản ứng gì, mới biết y đã ngủ.

Phó Vọng Niên nhét chặn kỹ, như vậy còn muốn ra ngoài giúp đỡ, quả thật là không biết nên nói chuyện này thế nào, có điều cơ thể của Thanh Dao đúng là mềm, ôm thơm thơm ấm áp, thật thích hợp ngủ giấc nữa.

Chờ lúc Thanh Dao cuối cùng thanh tỉnh, đã là lúc họ chuẩn bị ăn sáng, bởi vì hôm nay là ngày Phượng Điệp gả đi, Phó Vọng Niên bọn họ ở trong nhà sau khi qua quýt ăn xong liền bắt đầu chuẩn bị tiễn Phượng Điệp lên kiệu.

Sau khi tất cả chuẩn bị xong, người một nhà Thanh Linh Phong ngồi ở phòng khách chờ kiệu đón dâu tới, Phượng Liên ở trong phòng cùng Phượng Điệp, nhìn Phượng Điệp mặt mày đầy mặt, Phượng Liên nhỏ giọng hỏi: “Muốn chớp mắt một lúc trước không?”

Y hiện tại cũng không thể ngủ trên giường, chỉ có thể chớp mắt một lúc như vậy, Phượng Điệp lắc đầu, nhẹ nói: “Không sao.”

Phượng Liên im lặng bởi Phượng Điệp, có rất nhiều lời y đều đã nói qua với Phượng Điệp, hiện tại chỉ có thể ở bên cạnh như vậy, y tin tưởng Phượng Điệp sẽ được hạnh phúc, dẫu sao Phượng Điệp là một người đáng được người hảo hảo quý trọng.

Lúc kiệu hoa đến cửa Thanh phủ, nhi tử của Văn thúc rất sốt ruột đến thông báo Thanh Linh Phong, mà Văn thúc lại ở cửa chiều đãi Kim Tiến.

Thanh Linh Phong bảo Văn phu lang đến trong phòng Phượng Điệp, mà ông thì đi xem thử người đón dâu trước, Phó Vọng Niên và Thanh Dục không đi theo, dẫu sao phu lang của họ hiện tại đều ưỡn bụng lớn như thế, nếu rời khỏi họ sẽ không yên tâm.

Chờ sau khi Phượng Liên đưa Phượng Điệp ra ngoài, Kim Tiến cũng đã đến sảnh trước, lúc này ông một thân áo cưới gấm đỏ, nhìn thoáng qua thật không giống một nam nhân trung niên hơn 40, mà Phượng Điệp cũng không giống á nam hơn 30.

Kim Tiến và Thanh Linh Phong có thể là sớm đã nói xong chuyện, sau khi nhìn thấy Phượng Điệp, trực tiếp nắm tay Phượng Điệp, sau đó gạt đầu với Thanh Linh Phong, liền bắt đầu đi ra ngoài.

Người một nhà Thanh Linh Phong theo sau ra khỏi sân, Phó Vọng Niên lúc này mới nhìn thấy đội ngũ đón dâu lớn mạnh này, thêtrận sính lễ lần trước hắn đã cảm thấy đủ đồ sộ, không ngờ đội ngũ đón dâu này càng là làm hắn cảm thán.

Một cỗ kiệu lớn tám người khiêng trang trí giản dị lại khí phách, theo sau hai hàng á nam mặc áo đỏ, tiếp phía sau là nam nhân, Phó Vọng Niên lúc trước chưa nhìn thấy đội ngũ đón dâu của nơi này, nhưng hắn dám khẳng định, thế trận này khẳng định là rất đồ sộ.

Có lẽ mối hôn sự này quá mức làm mọi người kinh ngạc, hai bên đường phố lúc này vốn nên là vắng vẻ vậy đây người, đám người đó sau khi nhìn thấy hai người thành thân chính là lão bản Kim Tiến của Kim Ngọc

Đường và Phượng cha của Lương Phượng lâu, tiếng nghị luận theo đến.

Kim Tiến tự nhiên dìu Phượng Điệp vào kiệu, Phượng Điệp cũng vẻ mặt tự nhiên, y sớm biết sẽ có loại tình hình này, nhưng y cũng không để ý mấy cái này, y là sống cho chính y, lại không phải cho người khác xem, lại hà tất để ý nhiều như thế.

Sân của Kim phủ tuy là rất lớn, nhưng cũng không bày được nhiều bàn như thế, cho nên Kim Ngọc Đường hôm nay tất nhiên là dùng để đãi tiệc.

Trước cửa Kim phủ lúc này chen đầy người, mọi người đều trông ngóng mong đợi hai tân nhân, một đợt kèn hân hoan vang lên, mọi người không hẹn mà cùng nhìn hướng đó.

Một nam nhân trung niên đang ngồi trên con ngựa đen cường tráng kia, không chút giống người lớn tuổi, ngược lại như là nam nhân thành thực đã trải qua đủ loại khảo nghiệm.

Phía sau nam nhân là một cỗ kiệu hoa đỏ, tuy nhìn không rõ tân nhân trong kiệu hoa, nhưng mọi người cũng sớm biết người bên trong chính là tú ông Phượng cha của Lương Phượng lâu.

Tuy có chút hiếu kỳ hai người này sao đây đưa đến chung chỗ, ngày trước cũng truyền ra mấy tin vệt như thế, có điều truyền thể nào nữa, chuyện này cũng là chuyện của người ta.

Hôn sự của vương triều Vinh Hoa này có chút khác hôn sự cổ đại, á nam nơi này lúc xuất giá không cần đội khăn đỏ trùm đầu.

Cho nên, khi Kim Tiến đến trước kiệu dắt Phượng Điệp ra, gương mặt có vô hạn phong tình kia liền làm người chung quanh nhìn ngơ ngác.

Quả thật không hổ là hồng bài năm đó, tuy đã lớn tuổi, nhưng ý vị không kém xưa kia càng không che đậy được, Phượng Điệp này cũng thật là trẻ mãi.

Thanh Dao và Lan Hiên đều nhìn có chút thất thần, không ngờ sau khi thúc thúc trang điểm lại lóa mắt như vậy, nhìn qua như là ca ca của họ, nào giống người bị họ gọi thúc thúc.

“Tiểu Dao, mệt không, chúng ta đi tìm ghế ngồi nghỉ lát trước được không?” Phó Vọng Niên săn sóc hỏi.

Còn Lan Hiên sớm bị Thanh Dực kéo đi nghỉ ngơi, y dấu sao có thai sớm hơn Thanh Dao một tháng, bụng cũng lớn hơn y rất nhiều.

“Ừm, được!” Vừa nãy luôn không phát hiện chân có chút nhũn ra, nghe Phó Vọng Niên nói như vậy, Thanh Dao cũng thật cảm thấy có chút mệt.

Phó Vọng Niên đi theo Thanh Dao theo sau tân nhân, hẳn vốn không muốn cho Thanh Dao theo đến, nhưng Thanh Dao luôn mong đợi xem hôn sự của người thân, dưới sự không biết làm sao đành phải đáp ứng y.

Thanh Linh Phong và Phượng Liên cũng cùng theo đến, Phó Vọng Niên cũng phát hiện hôn sự nơi này không có nhiều quy củ, có điều hẳn cũng không để ý gì.

Mọi người theo bước tân nhân một đường đi đến đại sảnh của Kim phủ, sợ chậm một bước thì bị người khác cướp vị trí tốt, không ngờ hai người này xem ra thật là rất xứng.

Có thể là trước đó đã nghe qua Kim Tiến và Phượng Điệp muốn thành thân, lúc này họ ngược lại cảm thấy rất là bình thường, cũng không ai nói mấy lời tầm phào vô vị, chỉ còn mấy người nhàn rỗi nhai lại.

Vào Kim phủ, hôn sự của Phượng Điệp và Kim Tiến cũng làm cả nhà Phó Vọng Niên bất ngờ, không nói thể trận đón dâu vừa rồi, chỉ gần trăm bàn tiệc bày trong Kim phủ cũng đủ làm họ kinh ngạc, có điều kinh ngạc nhất vẫn là Thanh Dao và Lan Hiên.

Phó Vọng Niên tuy chưa từng thấy hôn lễ nơi này, nhưng kiếp trước cũng đi qua mấy tiệc cưới bày hơn trăm bàn, hiện giờ nhìn thấy tiệc cưới này hẳn cũng không kỳ quái lắm.

Thanh Linh Phong và Phượng Liên lúc trẻ ở Vinh Đô này lâu như thế, tiệc cưới của họ lúc đó tuy không so được với tiệc cưới này, nhưng cũng xem như vẻ vang, cho nên cũng không phản ứng bao nhiêu.

Còn Thanh Dực, tâm tư gã chỉ ở trên người Lan Hiên phu lang gã, mấy chuyện này đối với gã mà nói thật là không quan trọng lắm. Lúc này chỉ Thanh Dao và Lan Hiên mở mắt nhìn chằm chằm tiệc rượu này.

47. Chương 47

Hôm nay, Phó Vọng Niên là chân chính nhìn thấy một lần hôn lễ hoàn chỉnh, nghĩ đến hẳn và Thanh Dao cũng trải qua hôn sự như vậy, mà người kia lại không phải hẳn, trong lòng rất khó chịu.

Bởi vậy, nam nhân nhân lúc buổi tối bực dọc nhìn phu lang trên giường, lại nhìn cái bụng kia, cuối cùng quyết định vẫn là phải đưa vào hành động, đại phu cũng đã nói, lúc này làm ít chuyện đó đối với sinh sản về sau cũng có chút bổ ích.

Thanh Dao nhìn nam nhân đứng trước giường, hẳn đã đứng lâu như thế, chỉ mặc một cái áo trong, tuy trong phòng có lò sưởi, nhưng hẳn thật không lạnh sao? Vừa muốn mở miệng hỏi, lại nhìn thấy nam nhân chui vào chăn ấm áp, y còn chưa bắt đầu nói gì liền cảm nhận được đôi tay của nam nhân nhóm lửa mấy nơi mẫn cảm trên người y.

“Ừ...” Cơ thể mẫn cảm không chịu nổi khiêu khích của Phó Vọng Niên, Thanh Dao không tự giác rên khẽ

một tiếng.

Làn da mịn màng tinh tế, mặt ửng đỏ, làm yết hầu của Phó Vọng Niên không khỏi trượt hai cái, cúi đầu phủ lên môi đỏ ấm áp mềm mại. Thanh Dao nhẹ mở môi đỏ, hần liền thừa cơ chui vào, linh hoạt trượt qua chân răng, chạm đến mềm mượt trốn tránh, liền một trận hút mút, tư vị ngọt ngào làm hần không khỏi luyến tiếc buông ra, thẳng đến nhìn thấy phu lang trước mắt nghẹn đỏ mặt, lúc này mới đành chịu cười, sau đó rời khỏi, sợi chỉ bạc kéo đến có chút dính nhau theo hai môi tách rời.

Thanh Dao thẹn đỏ mặt, nhưng vẫn nhân cơ hội này hít không khí có chút mát lạnh, lại thấy Phó Vọng Niên vươn ngón trở ra gạt sợi chỉ bên môi y, sau đó dời đến trên môi hần, Phó Vọng Niên liếm nhẹ sợi chỉ mang theo hơi thở của hai người trên tay, cười đến mập mờ, làm Thanh Dao không khỏi mặt đỏ tai hồng.

Sao y cảm thấy phu quân trước mắt sẽ gọi cảm như thế, động tác kia lại cảm giác có chút mê hoặc, Thanh Dao chưa từng thấy cảnh này không khỏi nhìn ngây ngốc rất lâu.

Phó Vọng Niên thì nhân lúc Thanh Dao ngẩn người, cởi quần áo trên người hai người, tay to vung một cái, quần áo nhẹ bay rơi vào bên trong giường, Phó Vọng Niên say mê nhìn da thịt hồng, hồng anh (*hai đầu vú*) trên ngực trắng nõn vì mang thai mà mẫn cảm rất nhiều rất là đáng yêu.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng trượt qua một điểm, liền thấy cơ thể xinh đẹp trước mắt nhẹ nhàng run một cái, đây quả thật là nơi mẫn cảm của Thanh Dao, lại nhẹ nhàng hút mút, “ừm ừm...” tình triêu xa lạ lại quen thuộc từ trước ngực xông vào trong đầu, Thanh Dao bất giác uốn éo cơ thể. Uốn éo như vậy lại chạm đến bụng dưới nóng bỏng của Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên không khỏi hít một hơi, đùi trắng mịn thỉnh thoảng quét qua dựng đứng sớm đã sẵn sàng chờ phát của hần, Thanh Dao đây là cảm dỗ hần sao?

Tuy hần nhện đến chỉ muốn cứ vậy yêu thương phu lang yêu dấu, nhưng nhìn thấy cái bụng gồ lên kia, đành phải thâm ép dục hỏa dồi dào trong bụng dưới xuống, vẫn là nhanh giúp Thanh Dao làm chuẩn bị tốt rồi nói.

.....

Ôn nhu chuẩn bị xong, hảo hảo yêu thương phu lang mê người một phen, nhìn thấy thủy nhan mệt nhọc, Phó Vọng Niên thỏa mãn ôm chặt cơ thể ấm áp trong lòng.

Hôm sau không có chuyện gì, liền bồi y ngủ ngon một giấc thật ngon.

Mấy ngày sau, Tri Vị Lâu đưa ra mấy món mới, người ăn qua đều biết, mấy món mới kia quả thật là mùi vị mới lạ, một lần lại một lần, liền cũng truyền ra.

Về chuyện Tri Vị Lâu lúc này đang bận tối mảy tối mặt Phó Vọng Niên tất nhiên không biết, bởi vì hần hiện tại đang thương lượng chuyện tấu lâu với Bạch Lạc.

Từ sau lần trước, Thanh Dao và Phượng Miên liền thành hảo hữu không gì không nói, cho nên họ lúc này đang trò chuyện ở đình ngoài sân.

Bạch Lạc xem kỹ tư liệu trong tay một lượt, mày hơi nhíu thành một đoàn, có điều lại rất nhanh giãn ra, sau đó lại khẽ chau.

Tửu phương (*cách làm rượu*) này xem ra rất tốt, nhưng lại chưa từng có người ủ qua, không ngờ hẳn không những là trù nghệ tốt, cả rượu đều hiểu nhiều như thế.

“Rượu nho này xem ra rất là khác, nhưng cách này có thể được sao?” Không phải hẳn xem thường Phó Vọng Niên, mà là hẳn tuy đã từng uống qua rượu nho, nhưng ở nơi này lại chưa từng thấy có người dùng nho ủ rượu, ở nơi này, rượu nho này chính là một cách làm rượu mới, chỉ là cách này của hẳn có thể được sao?

Phó Vọng Niên nhướng mày, thờ ơ nói: “Rượu này không phải trải qua nhiều lần ủ ra, mới biết rượu này thành hay không sao?” Nhìn Bạch Lạc, lại tiếp tục nói: “Rượu hoa mộc cũng là trải qua nhiều lần ủ mà thành, rượu nho này có thể thành hay không, chỉ cần trải qua thử nghiệm mới có thể biết kết quả.”

Bạch Lạc trầm tư chốc lát, hẳn trái lại nói không sai, rượu nho này lại có mỹ vị của nó, đáng tiếc hẳn chưa từng nghĩ tửu phương này làm sao, hiện giờ có cách này, thêm một phen nghiên cứu, nếu ủ thành rượu nho này, trái lại là một đột phá.

“Được, vậy chúng ta xem rượu nho này thành thời cơ mới, vậy chia phần....” Bạch Lạc nhướng mày, nói thật, hẳn thật chưa từng nghĩ họ còn bởi vì chuyện tửu phương này lại thành lập quan hệ hợp tác.

“3:7, vẫn là ta ba người bảy.” Phó Vọng Niên nhàn nhạt nói, hẳn ra tửu phương nhìn như rất đơn giản, nhưng hẳn tin sau khi rượu nho ủ thành, rượu này nhất định sẽ có hiệu quả không tệ.

“Sảng khoái, vậy chuyện này quyết định vậy đi, đúng rồi, chúng ta cũng thuận tiện ký hợp đồng này đi!” Bạch Lạc nhớ lần Tri Vị Lâu lúc trước, Phó Vọng Niên lấy ra một xấp hợp đồng.

Tuy hẳn lúc trước làm ăn cũng là phải ký vài quy định, nhưng còn chưa nhìn thấy mấy cái hợp đồng khác biệt đó, nhưng xem nội dung trên hợp đồng đó lại rất đương nhiên, nên hẳn cũng bằng lòng ký hợp đồng đó, như vậy mới có thể bảo đảm lợi ích của hai người.

“Phượng ca ca, hài tử của ngươi có phải được bảy tháng rồi không?” Thanh Dao nhìn bụng Phượng Miên rõ ràng lớn hơn y nhiều, lại cúi đầu nhìn bụng của mình.

“Không phải, hơn năm tháng.” Phượng Miên có chút e thẹn, y cũng cảm thấy bụng y hình như lớn hơn người khác nhiều.

“A, ta cũng năm tháng a, vì sao của ngươi lớn như thế.” Nói xong liền muốn tiến lên sờ bụng Phượng Miên

một cái, tay lại dừng ở giữa không trung.

Bạch Lạc nâng mắt nhìn Thanh Dao một cái, sau đó ngồi xuống bên người Phượng Miên, hỏi: “Hài tử không quậy người chứ!”

“Không sao, nó rất ngoan.” Phượng Miên thấp giọng nói, dạo này Bạch Lạc luôn thích động tí hỏi y hài tử có quậy y không.

Phó Vọng Niên có chút ngạc nhiên nhìn nhu tình lóe qua trong mắt Bạch Lạc, sau đó cười liền xoay đầu nhìn Thanh Dao, nói: “Tiểu Dao, chúng ta về trước thôi, nên ngủ trưa rồi.”

Bồi Thanh Dao ngủ trưa gần như đã thành thói quen của hắn, trừ khi phải đến Tri Vị Lâu hoặc có việc không bồi y được, thời gian còn lại phần lớn đều sẽ bồi y.

Thanh Dao cũng có chút buồn ngủ, liền nói với Phượng Miên: “Vậy Phượng ca ca, ta về trước, có rảnh chúng ta lại trò chuyện.”

Nhìn Bạch Lạc, thấy trên mặt hắn không có bất cứ biểu cảm gì, cũng không nói gì nữa.

Phó Vọng Niên chào Bạch Lạc một tiếng, liền mang theo Thanh Dao rời đi, Phượng Miên nhìn bóng lưng hai người đi xa, nói với Bạch Lạc: “Phu quân, các người là đang nói chuyện của Tri Vị Lâu sao?”

“Ừ, cũng có chút chuyện của tửu trang, người cũng về phòng ngủ chút đi!” Bạch Lạc dìu Phượng Miên đứng lên.

Phượng Miên nghĩ đến lời Thanh Dao nói, lén lút nhìn Bạch Lạc một cái, mặt có chút đỏ, có điều vẫn là khẽ nói: “Thanh Dao nói lúc ngủ trưa phu quân y luôn sẽ bồi y, phu quân người cũng có thể ngủ cùng ta một lần không?”

Tuy nhẹ như muỗi kêu, Bạch Lạc lại nghe một chữ đều không sót, hắn nhìn gương mặt cúi thấp của Phượng Miên, vành tai ửng đỏ, không khỏi nhẹ nhàng đáp ứng.

Phượng Miên lại bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Bạch Lạc, y vừa nãy nói nhỏ tiếng như thế, chính là không dám để hắn nghe thấy, nhưng trong lòng lại tồn tại hi vọng, không ngờ Bạch Lạc lại sẽ đáp ứng thỉnh cầu của y.

“Cẩn thận chút, đi thôi.” Bạch Lạc nhìn y vô thức, nhẹ nhàng nhếch khóe môi.

Năm mới như hẹn mà đến, mỗi nhà mỗi hộ vào đêm trừ tịch đều bắt đầu chuẩn bị nghênh đón một năm mới.

Trong biệt viện Thanh phủ, hai đưng phu ở trong sân nhìn mấy người trong nhà bận tới lui, lại nhìn chính mình lại là ngồi nhàn rỗi, luôn cảm thấy trong lòng rất là không tự nhiên, nhưng nhìn bụng lớn của mình, đành phải đành chịu tiếp nhận an bài như vậy.

Tuy là bận, cũng chỉ là bận chuyện buổi tối, trong sân sớm được cả nhà Văn thúc quét dọn sạch sẽ, tối nay là đêm giao thừa, nên cả nhà Văn thúc cũng cùng ăn cơm.

Mới đầu họ còn không nguyện ý, nhưng chịu không nổi Phượng Liên quăn lầy, liền đều đến, hiện tại bắt đầu ở bên cạnh giúp chuẩn bị cơm tối.

Tiểu nhi tử của Văn gia Văn Lịch nhìn bụng của Thanh Dao, lại nhìn bụng của Lan Hiên, hiếu kỳ hỏi: “Sinh con có phải rất đau không?”

Thanh Dao cũng hiếu kỳ nhìn Lan Hiên, y tuy đã có thai, nhưng y còn chưa từng sinh, cũng không biết có đau không, hiện tại có kinh nghiệm chính là Lan Hiên.

Lan Hiên nhìn thấy vẻ mặt mong đợi của hai người, chậm rãi nói: “Cái này chờ lúc các người sinh thì biết, cũng không dễ nói.”

Y tuy từng sinh hai đứa con, nhưng y thật không biết nên hình dung cảm giác đau lúc đó thế nào, nếu nói rất đau, cũng không biết sẽ làm Thanh Dao cảm thấy sợ không.

Lúc đêm khuya tĩnh lặng, Thanh Dao nhớ mãi vấn đề sinh con có đau không, trần trọc đều không ngủ được, Phó Vọng Niên vừa thu dọn đồ xong trở về, liền thấy Thanh Dao ngơ ngác nhìn đỉnh giường.

“Không ngủ được?” Chui vào chăn ôm lấy phu lang.

“Ừm, phu quân nói sinh con có thể rất đau không?” Thanh Dao ngẩng đầu nhìn Phó Vọng Niên, hắn luôn biết rất nhiều chuyện, hắn hắc sẽ biết đi!

Phó Vọng Niên nhìn thấy Thanh Dao như vậy, không khỏi cười ha hả, câu hỏi này của Thanh Dao thật là đáng yêu, hắc lại chưa từng sinh, sao hắc biết!

“Tiểu Dao, sinh con là người, không phải ta.”

“Đúng ha.” Thanh Dao nghĩ ngợi, vẫn là nói: “Không sợ đau, sẽ sinh thêm mấy đứa cho phu quân.”

Thanh Dao biết Phó Vọng Niên thích con nít, xem tiểu Trúc tiểu Yên, lúc hắc về luôn sẽ mua ít đồ cho hai đứa chơi, người không biết còn tưởng đó là con họ!

“Được được được, tiểu Dao muốn sinh mấy đứa thì sinh, lúc đó chúng ta tiếp tục cố gắng.” Phó Vọng Niên tuy nói như vậy, nhưng hẳn lại không quên chuyện khi họ lần đầu hoan ái Thanh Dao kêu đau.

Thanh Dao xấu hổ trừng Phó Vọng Niên một cái, mặt như hoa đào, đáng tiếc Phó Vọng Niên chỉ có thể nhìn không thể ăn, tối qua mới thỏa thích một đêm, tối nay chỉ có thể ôm ôm là được.

Đêm trừ tịch, đối với người ngoài mà nói, lúc này vừa bắt đầu, mà đối với họ mà nói đã là đêm khuya, vẫn là nghỉ ngơi sớm chút thôi, đừng phụ không thể chịu được giày vò bên ngoài kia.

Tuy Phó Vọng Niên là lo lắng bụng Thanh Dao không muốn để y ra cửa, nhưng hôm sau vẫn là như ý nguyện của y bởi y ra ngoài đi dạo, đầu sao đây là ngày đầu năm hiếm có.

Phó Vọng Niên chưa từng trải qua tân xuân của cổ đại, có điều tân xuân nơi này lại có rất nhiều tiết mục, người phiêu bạt giang hồ làm xiếc hôm nay vẫn là theo lệ cũ làm xiếc trên phố, có điều hôm nay lại lợi nhuận nhiều hơn dĩ vãng.

Đầu năm, mọi người cũng không tiếc cho mấy đồng tiền đó, xem như là lì xì năm mới, hiếm khi họ vào ngày lành này ra ngoài làm xiếc để mọi người xem, trước kia công việc bọn bề cũng hiếm có khi rảnh như vậy.

Phó Vọng Niên dịu Thanh Dao rời đi, cười hỏi: “Hay không?”

Thanh Dao vẻ mặt khen ngợi, nói: “Hay, không ngờ lại có thể phun ra lửa từ trong miệng, có điều cảm giác thật là nguy hiểm.”

Phó Vọng Niên cười không nói, hẳn vừa nãy luôn chú ý xung quanh, chỉ sợ bị người đụng trúng Thanh Dao, cũng không xem kỹ màn biểu diễn kia, có điều lại cũng biết là biểu diễn thế nào.

Đi rồi đi, Thanh Dao đột nhiên nhìn thấy Phượng Miên, lại kinh hỉ kéo kéo tay áo Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên nhìn theo tầm mắt của y, đúng là hai phụ phụ Phượng Miên.

Hắn chỉ là hơi nhìn Phượng Miên một cái, sau đó nhìn Bạch Lạc, không ngờ Bạch Lạc lại sẽ mang Phượng Miên ra ngoài dạo, hơn nữa đôi tay kia còn rất tự nhiên ôm thắt lưng nở nang của Phượng Miên.

Phó Vọng Niên lại nhìn Bạch Nhượng phía sau Bạch Lạc, không khỏi than thở một tiếng, người có tiền đúng là ra ngoài đều có bảo tiêu, hẳn thật là xem như kiến thức sự khác biệt của người có tiền.

Bạch Lạc lúc này cũng nhìn thấy Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên chỉ thấy hắn nói mấy câu, cũng không biết là nói gì, có điều nhìn dáng vẻ đó hẳn là nói với Bạch Nhượng phía sau.

Sau đó liền thấy Bạch Nhượng sải bước lớn đi đến hướng họ, Phó Vọng Niên nhướng mày, trong nháy mắt, Bạch Nhượng liền đến trước mắt.

“Phó công tử, chủ tử nhà ta nói muốn mời công tử đi Cúc Nguyệt Các uống ly trà, không biết công tử có bằng lòng không.” Bạch Nhưỡng cung kính nói.

Phó VọngNiên nhìn Thanh Dao, sau đó nói: “Vậy cảm ơn lời mời chủ tử nhà người trước.”

48. Chương 48

Cúc Nguyệt Các là trà lâu có tiếng Vinh Đô, không chỉ là bởi vì trà nghệ nổi danh của trà lâu này, càng bởi vì đến bên trong uống trà phần lớn đều là những văn nhân cư sĩ, uống trà ngâm thơ nghe nhạc chính là chuyện thường của Cúc Nguyệt Các.

Nhóm người Phó Vọng Niên vừa vào cửa, tiểu nhị liền đón tiếp nhìn hai người, sau đó lại nhìn đưng phu ưỡn bụng lớn bên cạnh hai người, tuy nhóm người này xem ra là bất đồng chút, nhưng cậu vẫn là nhiệt tình dẫn mấy người lên lầu hai.

Bạch Nhưỡng sớm trước đó đã bị Bạch Lạc điều đi, họ ở lầu hai tìm một chỗ trang nhã, Thanh Dao và Phượng Miên hiếm khi gặp, tất nhiên dính cùng một chỗ, sau đó lại bắt đầu tiếp tục chuyện chưa xong của họ, có điều Phó Vọng Niên nghe nhiều nhất vẫn là chuyện về hài tử.

Thanh Dao nhìn bụng Phượng Miên, kinh hô một tiếng: “Phượng ca ca, bụng người lại lớn hơn, như bóng da.”

Phượng Miên cúi đầu nhìn bụng mình, lại nhìn bụng Thanh Dao, bụng hai người tháng xấp xỉ, y chẳng qua là sớm hơn mười ngày thôi, này đúng là khác thật nhiều.

“Người nói, có thể ta ăn quá nhiều không, hài tử quá lớn?” Y cũng hỏi qua Bạch Lạc, nhưng hần nói đây là rất bình thường, nghe Thanh Dao nói như vậy, y cũng cảm thấy là thật sự lớn rất nhiều.

Thanh Dao nhìn bụng lớn của Phượng Miên, sau đó lại nhìn của mình, chẳng lẽ thật sự là y ăn ít, bảo bảo tương đối nhỏ, vậy không được, nếu về sau bảo bảo nhỏ con hơn người khác, khẳng định sẽ bị cười nhạo.

Phó Vọng Niên nhìn sắc mặt Thanh Dao liền biết y là nghĩ đến cái gì, cười nói: “Nói không chừng bảo bảo trong bụng Thanh Dao là một tiểu á nam, bảo bảo trong bụng Bạch phu nhân là một tiểu nam nhân!”

Hai người nghe hần nói như vậy, lại cũng cảm thấy có chút đạo lý, liền không thảo luận vấn đề bụng lớn hay không này, sau đó lại bắt đầu thảo luận phải mua những đồ gì cho hài tử.

Bạch Lạc nhìn thấy Phượng Miên và Thanh Dao trò chuyện hăng say, sau đó nhìn Phó Vọng Niên, dè dặt giọng nói: “Chuyện của Tri Vị Lâu đã truyền đến triều đình.”

Phó Vọng Niên nhướng mày, xoay đầu nhìn Thanh Dao đang nghiêm túc trò chuyện với Phượng Miên, đồng dạng đề thấp giọng: “Ta không cần mấy thứ sẽ trói buộc ta đó.”

Hắn hiện giờ tính ra cũng đã sống hai kiếp, kia không phải sống vô ích, gần vua như gần hổ, hắn chưa từng nghĩ muốn đi vào nơi đó, có những lúc trèo có chút cao, thì té có chút thảm.

Bạch Lạc theo ánh mắt của hắn nhìn Thanh Dao bên cạnh, sau đó lại nhìn Phượng Miên, hờ hững nói: “Không ngờ người đứng là đáp án như vậy.”

Từ tình huống mấy tháng này mà xem, Bạch Lạc mới đầu cũng cảm thấy Phó Vọng Niên có lẽ sẽ là đáp án như vậy, có điều lúc thật sự nghe được đáp án từ trong miệng hắn, vẫn thật có chút bất ngờ.

“Người sống một đời, chỉ cần vui vẻ, có người nhà kề bên, có công việc ổn định, này chính là truy cầu của ta.”

“Được, vì câu này của người, ta lấy trà thay rượu, kính người một ly.” Bạch Lạc bưng ly trà lên uống cạn.

Phó Vọng Niên cũng bưng ly trà lên đồng dạng uống cạn, Thanh Dao và Phượng Miên trò chuyện đang vui khó hiểu nhìn hai người, sau đó xoay đầu lại tiếp tục trò chuyện của họ.

“Vậy chuyện này hiện tại nên làm sao?” Phó Vọng Niên tuy không muốn đi trêu chọc, nhưng nếu triều đình hạ lệnh, có những chuyện e rằng không dễ thương lượng như thế.

“Cái này người yên tâm, ta tự có diệu kế.” Bạch Lạc nhẹ nhàng nhướng mày, hắn năm đó có thể trở thành bá chủ một phương, đó không phải đơn giản như thế, những chuyện này thật không làm khó được hắn.

Nghe thấy lời này, Phó Vọng Niên cũng liền yên tâm, thủ đoạn Bạch Lạc làm ăn hắn vẫn là có chút nghe nói, hơn nữa Bạch phủ cũng thường nắm mạch máu kinh tế của triều đình, liền im lặng uống trà, mà Thanh Dao và Phượng Miên còn đang hăng say thảo luận chuyện hài tử, bất tri bất giác, hai người Phó Vọng Niên cũng đôi khi xen vào một câu.

Thanh Dao và Phượng Miên vốn là hai người trò chuyện, nhìn thấy họ như là bàn xong chính sự, cũng liền thương lượng chuyện hài tử với họ.

Thanh Dao nhìn bụng của Phượng Miên, nói với Phó Vọng Niên: “Phu quân, về sau chúng ta cho con mình và hài tử của Phượng ca ca kết nghĩa huynh đệ được không? Giống như cha và thúc.”

Phó Vọng Niên nhìn Bạch Lạc, lại thấy Phượng Miên cũng đang nói chuyện này với hắn, Phó Vọng Niên thấy hắn khẽ nhướn mày, mở miệng nói: “Chuyện này chúng ta vẫn là để các hài tử tự mình quyết định đi!”

Hắn không biết nên nói Thanh Dao và Phượng Miên là muốn để chúng kết nghĩa huynh đệ, mà không phải

chỉ phúc vi hôn không, nếu không thì đúng là cảm thấy thật là đã đáp ứng chuyện thường có của cổ đại.

Bạch Lạc nghe thấy lời của hắn cũng gật đầu, nói với Phượng Miên: “Phó huynh nói không sai, chuyện về sau vẫn là do hài tử tự mình làm chủ thì hơn, nếu chúng ta hiện tại đều làm chủ rồi, nếu chúng tương lai không thích làm sao đây?”

Thanh Dao và Phượng Miên nhìn nhau hai cái, sau đó cũng gật đầu theo.

Vào lúc này, mấy nam nhân bàn phía trước bắt đầu đối thơ, Phó Vọng Niên trước kia không thích thơ từ, cho dù là lúc đi học, cũng là bị bắt buộc học thuộc lòng mấy bài, đương nhiên đây cũng là mấy bài ít ỏi hắn có thể nhớ.

Có điều nghe thơ đối của mấy người đó, lại nghe không hiểu nửa câu, thàn than này đúng là thời không bất đồng cũng có phong cách bất đồng.

Đột nhiên một nam nhân mặc áo xanh đi đến, lúc giơ tay nhắc chân quả thật có chút phong độ của văn nhân nhâ sĩ, Phó Vọng Niên lúc này trái lại rất muốn biết thi nhân cổ đại này là lấy gì làm chủ, không biết là bán thơ hay bán chữ.

Nam nhân áo xanh lễ độ chấp tay chào hướng Bạch Lạc và Phó Vọng Niên, sau đó nói: “Nghe danh hai vị công tử đã lâu, không biết hai vị công tử có thể làm thơ tại chỗ không, để bọn ta cũng hảo hảo học tập.”

Gã nói đến nhẹ nhàng, nhưng Phó Vọng Niên vẫn cảm nhận được chút khinh thường, lại nhìn trong mắt người nọ đều là giễu cợt, mấy nam nhân phía sau cũng là ánh mắt đồng dạng, Phó Vọng Niên nhún vai, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là văn nhân đều thích chế giễu mấy thương nhân bảo thủ?

Phó Vọng Niên hắn thật là may, lại bị họ liệt vào loại thương nhân bảo thủ, có điều họ không phải cũng muốn ăn mặc chơi bời sao? Loại nào đều không trải qua tay thương nhân!

Bạch Lạc nhàn nhạt liếc nam nhân áo xanh một cái, sau đó nói: “Ồ, công tử muốn lấy gì làm đề?”

Nam nhân áo xanh tiêu sái phất cây quạt trong tay một cái, sau đó nói: “Đã là ở Cúc Nguyệt Các, vậy thì lấy ”Nguyệt” làm đề.”

Trong lòng Phó Vọng Niên thầm mắng, muốn làm thơ thì làm thơ, mắc gì còn kéo hắn xuống nước, hắn đối với mấy cái này là không chút cảm giác a.

Lông mày Bạch Lạc nhướng nhẹ, dùng giọng trầm thấp nói: “Cử bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân.” *(nâng ly mời trăng sáng, cùng với bóng thành ba người)*

Một sợi dây trong đầu Phó Vọng Niên “bật” đứt rồi, này không phải thơ của Lý Bạch sao? Tuy hắn không

phải rất nhớ mấy thơ cổ kia, nhưng câu này hẳn là nhớ rõ ràng a!

Nhưng vì sao Bạch Lạc sẽ biết? Hắn đột nhiên cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, tình hình quái dị này rốt cuộc là nên nói rõ thế nào.

Đám nam nhân kia nghe thấy câu thơ này của Bạch Lạc, không nén nổi thâm bội phục, từ khinh thường ban đầu đến kính phục, xem ra họ đúng là xem thường thương nhân.

“Thơ hay, thơ này của Bạch công tử quả thật là hay, Lưu mỗ vì bất kính lúc trước nhận lỗi.” Nam nhân áo xanh tự xưng Lưu mỗ lễ độ chấp tay, sau đó lại vẻ mặt mong đợi nhìn Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên lại bởi vì câu thơ vừa rồi thất thần thật lâu, Thanh Dao thấy hắn thất thần thật lâu, nhẹ nhàng kéo tay áo hắn một cái, Phó Vọng Niên hồi thần, im lặng nhìn Bạch Lạc đối diện một cái, đọc thơ cổ hắn có thể nhớ ra: “Minh nguyệt kỷ thời hữu? Bả tửu vấn thanh thiên. *(Trăng sáng có từ bao giờ, cầm chén rượu hỏi trời xanh.)*”

Hắn có thể nhớ câu này, cũng nhờ đó còn có thể đọc ra được.

Hắn quan sát thần sắc của Bạch Lạc, lại không có chút dị sắc, chỉ có bội phục nhàn nhạt, Phó Vọng Niên thâm nghĩ một phen, tuy hắn không phải rất rõ lịch sử triều đại, nhưng hắn cũng biết hai nhà thơ này là ở vào thời đại bất đồng, cũng chính là nói Bạch Lạc là thuộc về thời hoàng kim kia sao?

“Minh nguyệt kỷ thời hữu? Bả tửu vấn thanh thiên.” Nam nhân áo xanh lú lú nhỏ nhỏ một phen, cung kính nói: “Lưu mỗ bội phục, thơ của Phó công tử quả thật là làm Lưu mỗ tự hổ thẹn không bằng.”

Thanh Dao cũng là vẻ mặt sùng bái, y chưa từng nghĩ phu quân y trừ nấu ăn rất tài giỏi, cả làm thơ lại cũng sẽ lợi hại như thế, Phó Vọng Niên bị sùng bái trong mắt y dán mắt tới mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hèn là họ đều không biết hắn đây là mượn dùng thơ từ của cổ nhân, có điều Bạch Lạc kia sao mượn dùng trấn định như thế?

Bạch Lạc nhướng nhẹ mày nhìn Phó Vọng Niên, sau đó bưng ly trà uống, nam nhân áo xanh nọ tự cảm thấy xem thường người, chấp tay hướng mấy người, liền tự động rời đi.

Phó Vọng Niên ngó mấy nam nhân kia, sau đó lại nhìn Bạch Lạc, than nói: “Thì ra Cúc Nguyệt Các này lại là phong nhã như vậy, ta xem như lĩnh hội được loại cảm giác phong nhã này.”

Hắn quả thật không cảm thấy hắn là một người hiểu mấy cái phong nhã này, lúc hắn đi học, sợ nhất chính là mấy lời văn nhã nhặn kia, còn tưởng vương triều Vinh Hoa này hẳn sẽ không có chuyện quá phong nhã gì, hiện giờ xem ra cũng quả thật là hắn nghĩ quá đơn giản.

Bạch Lạc nhẹ nhếch khóe môi, thờ ơ nói: “Phó huynh nói đùa, chuyện phong nhã này chỉ là chuyện giả dối người đời ham muốn mà thôi, đâu ra phong nhã mà nói.”

Mày Phó Vọng khê chau, hấn phát hiện hấn nói chuyện với Bạch Lạc, ừm, có những lúc luôn có cảm giác không biết nên đáp thế nào, như là lời Bạch Lạc nói chính là loại cảm giác nhả nhận kia, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân Bạch Lạc khác với xã hội này?

Phượng Miên xoay đầu nhìn Bạch Lạc, lại nhìn Phó Vọng Niên, sau đó nói với Thanh Dao: “Tiểu Dao, người biết thúc thúc dạo này thế nào không?” Từ sau khi Phượng Điệp rời khỏi Lương Phượng lâu, Phượng Miên liền giống Thanh Dao gọi y thúc thúc.

“Không biết nữa, dạo này đều chưa đi thăm thúc thúc, nếu không thì chúng ta lát nữa đi xem thử?” Thanh Dao nghĩ đến từ sau khi thúc thúc gả đi, y là thật chưa gặp qua thúc thúc.

Phượng Miên đầy mặt mong đợi nhìn Bạch Lạc, Bạch Lạc cứng họng gật đầu, sau đó Thanh Dao đồng dạng chờ đợi nhìn Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên tất nhiên là đồng ý yêu cầu của y.

Dù sao cũng không có việc gì, Phó Vọng Niên cảm thấy vẫn là tức thì có thể đi xem thử, nói: “Nếu không chúng ta bây giờ liền đi thôi?”

Mấy người cũng tán đồng lời của hấn, liền dắt nhau rời đi, mà mấy người còn đang làm thơ kia nhìn hướng họ rời đi, rất là cảm thán không ngờ hai người thương nhân này còn phong nhã hơn họ.

Ban đêm, trời đêm đen kịt chỉ còn tiếng gió thỉnh thoảng thổi qua, bóng cây trong sân mờ mờ ảo ảo, chạc cây trụi lủi có vẻ rất là thê lương.

Phó Vọng Niên cúi đầu nhìn Thanh Dao vùi trước ngực hấn, vươn tay mò đến sau lưng Thanh Dao, lúc chưa mang thai khi Thanh Dao ngủ cơ bản là sẽ không có động tác gì, nhưng sau khi mang thai, y luôn sẽ không tự giác cự mình muốn tìm một thế ngủ thoải mái, mà như vậy thì luôn sẽ không cẩn thận cuốn chần đến một bên, một bên khác thì chỉ đắp chút ít.

Sau khi biết y có thói quen này, Phó Vọng Niên luôn sẽ thò tay thử xem sau lưng Thanh Dao có chần không, Thanh Dao lúc này đã ngủ rất lâu, Phó Vọng Niên lại vẫn nghĩ chuyện ban ngày, câu thơ của Bạch Lạc người nơi này đều không biết, như thế chỉ có một khả năng.

Bạch Lạc giống hấn, đều là cô hồn đến từ dị thế, nếu giả thuyết này thành lập, vậy lúc trước Bạch Lạc đột nhiên khôi phục thần trí, bày ra thủ đoạn kinh thương sắc bén, hiện giờ đã có thuyết pháp rất tốt.

Không ngờ hấn lại sẽ gặp được lão tổ tông, Phó Vọng Niên thật không biết nên đi nói một tiếng với lão tổ tông hay không, xoay đầu nhìn Thanh Dao ngủ say sưa, Phó Vọng Niên quyết định chuyện này xem như bí mật trong lòng hấn là được rồi.

Bạch Lạc và hấn dường như không phải cùng một loại người, Bạch Lạc có thể vì làm ăn không từ một thủ đoạn nào, nhưng hấn không làm như vậy được, nếu bất cẩn xảy ra sai lầm gì, hấn lo lắng sẽ làm hại đến người thương yêu.

49. Chương 49

Mùa xuân tháng ba, chính là mùa tốt cỏ mọc chim bay.

Phó Vọng Niên sau khi ăn sáng xong, liền bồi Thanh Dao đi một hồi trong sân, cúi đầu nhìn cái bụng đã trở nên rất lớn kia, nói không lo lắng là không thể, nhưng hắn cũng chỉ có thể tìm đập dồn dập chờ hải tử sinh ra sớm chút, như vậy hắn cũng tương đối an tâm.

Thanh Dao một tay đỡ bụng mình, một tay đặt trên lòng bàn tay ấm nóng của Phó Vọng Niên, lộ ra một nụ cười ấm áp với Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên cười đáp lại: “Tiểu Dao, sao vậy, có phải mệt không?”

Thanh Dao lắc đầu, hỏi: “Phu quân, người hôm nay không cần đi tẩu lâu sao?” Hắn đã rất nhiều ngày không ra ngoài.

“Bồi tiểu Dao đi chút nữa liền đi, đúng rồi, tiểu Dao có thứ muốn ăn không, lúc ta về mua cho người.” Phó Vọng Niên dìu Thanh Dao đi đến đình.

Thanh Dao nghĩ ngợi, nói: “Ta muốn ăn bánh hoa quế của Quê Phương Các.” Y nhớ bánh hoa quế kia thật sự rất ngon, hại y ăn rồi còn muốn ăn.

“Được, bánh hoa quế, còn gì nữa không?”

“Hết rồi, chỉ cái này thôi.”

Phó Vọng Niên cười điểm chớp mũi y, Thanh Dao lại e thẹn xoay mặt qua một bên, chờ Phó Vọng Niên nhìn thấy có người đi đến hướng họ, lúc này mới biết hành động vừa nãy của họ thì ra là đã vào trong mắt người đến.

“Cha, người sao đến đây?” Phó Vọng Niên nhìn Phượng Liên cười vui vẻ.

Phượng Liên gật đầu với hắn, sau đó nói: “Dực nhi mời đại phu về xem cho tiểu Hiên, ta đến nói hai đứa biết một tiếng.”

Phó Vọng Niên nói: “Bọn con qua liền.”

Kiếp trước đều nói phụ nữ mang thai phải đi khám định kỳ, nơi này tuy không có máy khám hoàn thiện

như kiếp trước, nhưng hần cũng từng nói với người trong nhà, mỗi tháng bảo đại phu đến kiểm tra một chút.

Lúc mới đầu họ vẫn là rất khó hiểu, hần mới biết hóa ra nơi này là rất ít có dượng phu mỗi tháng đều kiểm tra một lần, hần liền nói với họ vài chuyện hần biết, lúc này mới bắt đầu mỗi tháng mời đại phu đến khám một lần.

“Thế nào, không có gì chứ?” Phượng Liên vừa vào đến sảnh chính liền hỏi Thanh Dực ở một bên, Thanh Dực lắc đầu, nhẹ nói: “Không có gì, hài tử rất khỏe mạnh.”

Kỳ thật mới đầu Thanh Dực cũng chưa từng nghĩ phải mỗi tháng mời đại phu đến khám, nhưng nghĩ đến lúc trước Lan Hiên mang thai cũng sẽ thỉnh thoảng khó chịu, gã mới vội vàng đi mời đại phu về.

Hiện tại mỗi lần khám như vậy, cũng có thể kịp thời biết hài tử trong bụng thế nào, hơn nữa Lan Hiên hiện tại cũng gần 25, vẫn là phải cẩn thận tốt hơn.

Phó Vọng Niên dìu Thanh Dao ngồi xuống, sau đó nói với đại phu: “Đại phu, ngài xem cho phu lang ta.”

Lão đại phu cũng không nói gì, đặt lên mạch đập của Thanh Dao, khẽ nhíu mày một cái, sau đó nói: “Lúc buổi tối ngủ tốt nhất ngủ nghiêng bên trái, như vậy tương đối tốt cho thai nhi.”

Sắc mặt Thanh Dao đột nhiên rất là lo lắng, bởi vì y đạo này ngủ luôn sẽ động tới động lui, theo như đại phu nói, đây là bởi vì y ngủ không an ổn ảnh hưởng đến hài tử sao?”

“Đại phu, vậy đứa bé hiện tại không sao chứ?” Phó Vọng Niên nhẹ nhàng vỗ bàn tay kia của Thanh Dao, tỏ ý y đừng quá lo lắng.

“Đứa bé hiện tại không có gì, có điều về sau phải nhớ chút, tư thế ngủ sẽ có ảnh hưởng đến thai vị của đứa bé, nếu thai vị không ngay, khi sinh sẽ rất nguy hiểm.”

Phó Vọng Niên gật đầu, Thanh Dực nghe thấy lời của đại phu cũng gật đầu, bởi vì hần nhớ khi Lan Hiên sinh tiểu Yên cũng là thai vị không ngay, lúc đó Lan Hiên xem chút sẽ bỏ hần mà đi, không ngờ tư thế ngủ cũng sẽ có ảnh hưởng với thai nhi.

Lần này gã càng là kiên định lời của Phó Vọng Niên, phải mỗi tháng đều mời đại phu về khám mới tốt, nếu một tháng không sao, đó không bảo đảm tháng nào cũng không chút chuyện như thế a.

Phượng Liên tuy đã là người bậc ông, nhưng y cũng không phải rất rõ chuyện này, hiện giờ nghe đại phu nói như thế, mới biết y năm đó cũng lơ là thật nhiều vấn đề.

Lát nữa y nên đi Kim phủ nói với đệ đệ một tiếng mới được, thuận tiện cũng đi trò chuyện chút, hiện tại

Kim phủ kia chỉ một mình Phụng Điệp cũng không một người trò chuyện, khẳng định sẽ cảm thấy sầu muộn.

Phó Vọng Niên chờ sau khi đại phu kiểm tra cho Thanh Dao xong, liền nói với Thanh Dao: “Vậy tiểu Dao lúc ngủ buổi trưa cũng phải nhớ ngủ nghiêng bên trái nha.”

Thanh Dao gật đầu, sau đó nói: “Yên tâm đi, ta sẽ nhớ kỹ, lúc trước đều không biết chuyện này, giờ ta nhất định sẽ không động tới động lui nữa.”

Phó Vọng Niên nghĩ đến Thanh Dao ngủ thường động tới động lui, không khỏi nhẹ nhàng cười một cái: “Giống như sâu lông, xoắn qua xoắn lại.”

“Đâu có?” Hai má Thanh Thanh Dao không khỏi đỏ lên, bởi vì y biết đó là sự thật.

“Tiểu Dao nói không có thì không có đi, vậy ta đi tẩu lâu xem thử trước, buổi trưa ăn cơm không cần chờ ta.”

“Ừm, phu quân đi đi.”

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dục, Thanh Dục gật đầu, gã hôm nay không cần đi làm, chuyện trong nhà gã tất nhiên sẽ hảo hảo chiếu cố, Phó Vọng Niên lúc này mới yên tâm đi đến Tri Vị Lâu.

Phó Vọng Niên sau khi ra khỏi nhà đi thẳng đến Tri Vị Lâu, có điều khi đi đến nửa đường, nhìn thấy một cậu bé 11 12t bị người từ tẩu lâu đuổi ra ngoài.

Phó Vọng Niên nhíu mày nhìn cậu bé đứng ở cửa tẩu lâu, chung quanh cũng vây ngày càng nhiều người, chỉ nghe chuông quỳ tẩu lâu kia nói: “Đã nói tẩu lâu bọn ta không thiếu người, người vẫn là đi sớm chút đi!”

“Ta chỉ cần có một nơi ăn ở là được, không cần tính tiền lương cho ta cũng được.” Cậu bé nói với chuông quỳ.

“Người đi đi, nếu không thì, đừng trách ta không khách khí.” Chuông quỳ phất tay áo về đến sau quây.

Người bốn phía nhìn chuyện này cũng không nói gì, dần dần cũng tản ra.

Phó Vọng Niên nhìn cậu bé kia thất thần rời khỏi tẩu lâu kia, sau đó lại đi vào một cửa hàng khác, đồng dạng bị người đuổi ra ngoài.

Giả như thật phải nói thật, cậu bé nhỏ như thế tìm việc bị người đuổi ra ngoài, trái lại là chuyện rất bình thường, nhưng thần sắc không chút vì vậy mà từ bỏ của cậu bé lại làm Phó Vọng Niên rất là bội phục.

“Người muốn tìm việc?” Phó Vọng Niên đi đến trước mặt cậu bé, nhìn cậu bé cao đến ngực hắn.

Cậu bé nhìn hắn, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

“Đến từ lâu bọn ta đi.”

Cậu bé không dám tin nhìn Phó Vọng Niên, chỉ sợ đó là nó nghe lầm, sau đó lại gật đầu.

Phó Vọng Niên khẽ nhướng mày, dễ như vậy liền đáp ứng, nó không sợ hắn là người xấu sao?

“Người không sợ ta là người xấu sao?”

Cậu bé lắc đầu, nó có thể cảm giác được nam nhân trước mắt này có phải người xấu không, mà cảm giác của nó nói nó biết, nam nhân này đáng để nó tin tưởng.

“Không ngờ người thật là gan dạ, được rồi, theo ta!”

Cậu bé nhìn bóng lưng của Phó Vọng Niên, sau đó cất bước đi theo hắn, nó biết hắn không phải người xấu, bởi vì trong mắt hắn không có loại thần sắc sẽ làm nó cảm thấy khó chịu kia.

Phó Vọng Niên về đến Tri Vị Lâu liền đi thẳng tới nhà bếp, cũng là lúc này, cậu bé mới biết đây lại là Tri Vị Lâu có tiếng của Vinh Đô, nó vừa đến đây không lâu, nghe thấy nhiều nhất chính là từ lâu này, nhưng nó biết nó càng không có khả năng vào từ lâu này làm việc, nên nó chưa từng nghĩ muốn đến đây xem thử, không ngờ lần này lại là trực tiếp đi đến trong bếp.

“Phó đại ca, đây là?” Tiểu Lương vừa từ nhà bếp đi ra liền nhìn thấy cậu bé theo sau Phó Vọng Niên, trên mặt mang theo nghi hoặc.

“Đến, giới thiệu cho các người, người tên gì?” Phó Vọng Niên nhìn cậu bé, hắn phát hiện hắn còn chưa biết tên của cậu bé này.

Cậu bé uốn thẳng lưng, lễ phép đáp: “Tiêu Trình.”

Phó Vọng Niên nhìn ánh mắt của nó, tuy là một cậu bé, lại còn rất đúng mực, hèn gì hắn có thể sau khi ăn nhiều canh bẻ môn (*từ chối không cho khách vào nhà*), lại lần nữa phần chấn.

“Tiểu Lương, quãng thời gian này người liền mang theo tiểu Tiêu ra ngoài mua nguyên liệu trước, chuyện thẳng bé làm được, người liền giao cho thẳng bé làm, làm không được người liền chỉ dẫn chút.”

Tiểu Lương gật đầu: “Phó đại ca, tiểu Tiêu này là bao nhiêu tuổi a?”

Phó Vọng Niên cũng nhớ đến chuyện này, hỏi: “Các người có phải không thể thuê lao động trẻ em không?”

“Lao động trẻ em? Hạ nhân trong phủ mấy người có tiền kia cũng có rất nhiều đứa nhỏ khoảng 10t a, ta sao chưa từng nghe nói lao động trẻ em?” Tiểu Lương rất là ngạc nhiên.

Phó Vọng Niên càng là ngạc nhiên, hắn còn tưởng tiểu Lương hỏi hắn Tiêu Trình bao nhiêu tuổi, là muốn nhắc nhở hắn đừng thuê lao động trẻ em, không ngờ còn căn bản không nói lao động trẻ em này.

Xem ra xã hội của cổ nhân thật không có luật như thế, đoán chừng luật lao động đó còn chưa đưa vào sử sách của quốc gia này đi, đương nhiên đó không liên quan tới hắn.

“Tiểu Tiêu, người mấy tuổi?” Tiểu Lương thấy Phó Vọng Niên cũng không biết, đành phải hỏi chính người đó.

“12.” Tiêu Trình trả lời nhanh gọn dứt khoát.

Phó Vọng Niên gật đầu, không ngờ nó thật là 12, có điều luôn cảm thấy người nơi này 12t đúng là đủ thành thực a, nghĩ đến người tuổi này của kiếp trước vẫn chỉ là một đứa nhóc choai choai.

“Đúng rồi, tiểu Lương người bảo chương quỹ an bài một chỗ ngủ cho thằng bé, về tiền lương, ta xem thử thằng bé có thể làm những việc gì lại tính chuyện này!”

“Được, chuyện này cứ giao cho ta! Tiểu Tiêu, người trước theo ta đi xử lý nguyên liệu hôm nay xong rồi nói.”

Tiêu Trình nhìn Phó Vọng Niên, sau đó đi theo tiểu Lương, nó căn bản không ngờ Phó Vọng Niên còn sẽ tính tiền lương cho nó, vốn đã cảm thấy có thể có nơi ở và ăn là được, không ngờ còn có thể có tiền lương.

Tuy Phó Vọng Niên vừa nãy chỉ là nói đến lúc đó lại tính, nhưng nó biết Phó Vọng Niên nhất định sẽ thực hiện lời hắn nói vừa rồi.

Phó Vọng Niên chờ sau khi họ đi, liền vào bếp xem thử việc hôm nay, thuận tiện cũng giúp làm mấy món, làm rồi làm, một buổi trưa cứ vậy trôi qua.

Chờ sau khi qua giờ Ngọ, Phó Vọng Niên và mấy đầu bếp mới rảnh nghỉ ngơi, mà họ cũng là lúc này mới bắt đầu ăn cơm, nhưng mấy đầu bếp là ăn vui vẻ, này là món lẩu bản đích thân xuống bếp làm nha, hiếm khi họ có cơ hội ăn được món này.

Tiêu Trình tuy còn chưa thành niên, nhưng nó dẫu sao vẫn là một nam nhân, nên nó liền ngồi cùng bàn với bọn Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên thấy nó hồi lâu không động thủ gấp đồ ăn, liền gấp ít thịt gà cho nó, nói: “Ăn đi, nhà bếp là vậy, không cần gò bó.”

Tiểu Lương cũng đẩy đẩy Tiêu Trình, cười nói: “Đúng vậy, tiểu Tiêu hôm nay làm việc lâu như thế, tuy trước đó có ăn mấy cái bánh bao, nhưng hiện tại cũng sớm đói rồi, mau ăn đi, món Phó đại ca làm rất ngon, chậm nữa liền không còn để ăn.”

Nghĩ đến cậu vừa mang theo Tiêu Trình đi đến sân chuẩn bị mang nguyên liệu xuống liền nghe thấy bụng Tiêu Trình kêu ọt ọt, cậu lấy ít bánh bao cho nó, lại nhìn thấy nó ăn cả mấy cái, đoán chừng nó là mấy ngày chưa ăn rồi!

Tiêu Trình gật đầu, gấp thịt gà Phó Vọng Niên gấp cho nó từ từ cho vào trong miệng, nó đã bao lâu không ăn thịt rồi, hình như là từ sau khi gia gia luôn chăm sóc nó chết bệnh nó đều không hảo hảo ăn qua một bữa cơm, huống chi là thịt!

Mấy đầu bếp nhìn Tiêu Trình, hỏi Phó Vọng Niên: “Tiểu Phó, thằng bé này hẳn không phải là đồ đệ của người chứ?”

Phó Vọng Niên nhướn mày, đồ đệ? Vậy cũng phải xem cậu bé có năng lực này không mới được!

“Nếu thằng bé có năng lực và phần tâm kia, thu thằng bé làm đồ đệ cũng không có gì.”

Tiêu Trình bỏ đĩa xuống, nhớ lời của Phó Vọng Niên trong đầu, nó muốn trở thành đồ đệ của hắn, nên nó nhất định sẽ hảo hảo cố gắng.

Lúc buổi tối ngủ, Thanh Dao liền nhắc mãi với Phó Vọng Niên: “Phu quân, lát nữa nếu ta lại muốn động tới động lui, ngươi nhớ phải ôm chặt ta, đừng để ta động lung tung a.”

Thanh Dao tìm một tư thế nghiêng trái thoải mái, sau đó kéo tay Phó Vọng Niên đặt đến trên eo y, một bàn tay của y thì rất tự nhiên đặt trên ngực Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao chậm rãi nhắm mắt, lại nhìn cái tay đặt trên ngực hắn, còn có cái tay đặt ở thắt lưng Thanh Dao, hắn nên nói thật vui mừng hai người họ đều mặc quần áo ngủ sao?”

Có điều nhìn thấy Thanh Dao mỉm cười ngọt ngào, hắn cũng chỉ có thể nhẹ nhàng cười một cái, kỳ thật như vậy cũng rất không tệ, Thanh Dao thật là ngày càng chủ động, tuy chủ động này khác với chủ động hắn muốn, nhưng tốt xấu cũng là một tiến bộ a.

Một bàn tay khác của Phó Vọng Niên lặng lẽ phủ trên bàn tay Thanh Dao đặt trên ngực hắn nhắm mắt ngủ, Thanh Dao lúc này chậm rãi mở mắt ra, sau đó lại ngọt ngào nhắm lại.

50. Chương 50

Thời gian này qua cũng nhanh, trong nháy mắt, Phó Vọng Niên đã ở thế giới này trải qua một năm, hắn hiện giờ sớm đã quen tất cả của nơi này, cũng rất ít nhớ đến chuyện trước kia nữa.

Nếu nói còn có chuyện gì khiến hắn để ý, đó chính là hắn với Thanh Dao vẫn luôn ở biệt viện của Thanh phủ, tuy người một nhà là rất tốt, nhưng dấu sao cũng không phải một cách, chỉ nói về sau đi, con cháu của hắn dù sao cũng phải có một căn nhà của chính mình mới được!

Con cháu, Phó Vọng Niên nghĩ đến cách nói này trong lòng liền rất là vui vẻ, không ngờ hắn cũng có thể làm một a cha tốt, không biết con của hắn có phải đáng yêu giống Thanh Dao không.

“Tiểu Dao, ta muốn chờ sau khi người sinh con, chúng ta liền dọn ra ngoài ở được không?” Phó Vọng Niên nhìn cái bụng nhô lên rất cao của Thanh Dao, chuyện này đã suy xét rất lâu.

Bởi vì vừa bắt đầu cũng không có tiền bạc gì, nên hắn phải kiếm chút bạc trước mới được, hiện giờ bạc cũng có rồi, cũng quyết định định cư ở Vinh Đô này, vậy vẫn là nên mua một căn nhà của chính mình mới được, chỉ là chuyện này không biết Thanh Dao đồng ý không.

Thanh Dao vươn tay kéo bàn tay to của Phó Vọng Niên, nhẹ nhàng cọ trên mặt: “Ừm, ta cũng cảm thấy chúng ta vẫn là nên có một căn nhà của chính mình mới được, tuy ở đây rất tốt, nhưng con chúng ta sau này cũng cần một căn nhà.”

Phó Vọng Niên khẽ cười một tiếng, Thanh Dao ngẩng đầu khó hiểu nhìn hắn, Phó Vọng Niên nhẹ nhàng nói bên tai y: “Ta đang nghĩ, chúng ta thật không hổ là phu phu, cả cái này đều nghĩ giống nhau.”

“Huyền thuyên.” Thanh Dao ngây thơ nói một tiếng, sau đó tiếp tục cọ bàn tay Phó Vọng Niên.

Một bàn tay Phó Vọng Niên nhẹ nhàng phủ lên bụng lớn của Thanh Dao, sau đó thấp giọng nói: “Bụng này thật lớn, xem ra thật có chút lo lắng.”

“Phu quân không cần lo lắng như thế, người xem ca ca đầu có khăn trương như người, ca phu còn không phải đã an toàn sinh một nhi tử mập mạp.” Thanh Dao muốn vươn tay lấy chút bánh ngọt, Phó Vọng Niên cầm đĩa lên gấp một khối bỏ vào trong miệng cho y.

“Ca phu đều sinh qua ba đứa rồi, đại ca khẳng định sẽ tương đối trấn định, chúng ta vẫn là lần đầu tiên gặp chuyện này, nào có thể không khăn trương?”

Thanh Dao sau khi ăn bánh ngọt xong, bên môi còn dính chút vụn bánh, Phó Vọng Niên vươn tay nhẹ nhàng phủ đi, Thanh Dao cũng không để ý, y hiện tại đối với mấy niềm vui giữa phu phu này đã thích ứng

rất nhiều.

Hai tháng này, Phó Vọng Niên cũng không dám để Thanh Dao ở nhà một mình, cha phải giúp ca phu chiếu cố mấy hài tử, nếu hần còn ra ngoài, vậy Thanh Dao liền không ai chiếu cố, nếu bình thường còn dễ nói, nhưng gần tới tháng sinh hần nào có thể yên tâm!

Tuy mấy tháng này, cơ thể Thanh Dao là dưỡng tốt rất nhiều, nhưng sinh con vẫn thật là một cửa ải. Kiếp trước bệnh viện nơi phát triển như thế, còn không phải không thể bảo đảm mọi chuyện thuận lợi, huống chi nam tử không như nữ tử, sinh con tất nhiên là sẽ khó hơn nữ tử nhiều.

Thanh Dao cũng biết lời y nói không thể làm Phó Vọng Niên yên tâm, dẫu sao thời gian này hần luôn theo bên cạnh y, chính là vì muốn hảo hảo chiếu cố y, hiện giờ gần đến lúc sắp sinh, càng là có thể nhận ra lo lắng của hần, đành phải đổi đề tài nói: “Con của chúng ta muốn đặt tên gì?”

Sợi tóc trên mặt Thanh Dao theo một cơn gió thổi qua mà có chút rối, Phó Vọng Niên vươn tay vuốt lại giúp y, dịu giọng nói: “Phó Noãn Thu, nhũ danh Noãn Noãn, được không?”

Thanh Dao nghiền ngẫm nho nhỏ tên đó trong miệng một phen, cười gật đầu, lại đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Tên này nghe qua như là của tiểu á nam!”

“Này vốn chính là của tiểu á nam a, ta muốn một tiểu á nam khiến người thích giống Thanh Dao.”

“Vậy nếu là tiểu nam hài làm sao đây?” Thanh Dao cúi đầu nhìn bụng mình, nếu thật sinh một tiểu nam hài, vậy phu quân há không phải rất thất vọng?

“Tiểu nam hài cũng không sao, vậy thì chờ con ra đời, tiểu Dao lại đặt một cái tên cho con là được.”

“Phu quân sao không đặt cho con, người đều đặt cho tiểu á nam rồi.”

“Kỳ thật, ta không biết đặt tên, tiểu Dao nếu cảm thấy tên vừa nãy không hay, cũng có thể lần nữa đặt tên khác, chúng ta phải đặt một cái tên thật hay.”

“Ta cảm thấy Noãn Thu rất hay, Noãn Noãn, nghe qua liền cảm thấy trong lòng ấm áp.”

(Noãn Noãn : nghĩa là ấm áp.)

Phó Vọng Niên khẽ cười, kỳ thật hần chính là cảm thấy Thanh Dao đã cho hần loại cảm giác ấm áp này, nên hần cũng hi vọng nhi tử của họ cũng có thể ấm áp, vui vẻ trưởng thành.

Lúc hai người đều cho rằng tên này hay, Thanh Dao cảm thấy trong bụng đột nhiên một trận đau đốn, tay

thon dài trắng nõn vội vàng kéo tay áo của Phó Vọng Niên, gân xanh trên tay cũng bởi vì động tác của y nhìn càng thêm rõ ràng.

Phó Vọng Niên chú ý thấy Thanh Dao không đứng lắm, cúi đầu nhìn Thanh Dao, lại thấy trên trán y toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch không tia huyết sắc, một tay gắt gao ôm bụng gồ lên.

“Tiểu Dao, có phải bụng đau không?” Trán Phó Vọng Niên vì lo âu mà toát mồ hôi lạnh, nhất thời hoảng đến không biết nên thế nào mới tốt.

“Ta....ta có thể....là sắp sinh.” Thanh Dao cắn răng đau đớn nói, cảm giác trĩu xuống đau đớn trong bụng làm y đau đến khó mà hít thở.

“VẬY....vẬY làm sao đây?” Phó Vọng Niên vội vàng hỏi, lại quên lúc này nên đi tìm ông đỡ để trước, chỉ là luống cuống lau mồ hôi lạnh giúp Thanh Dao.

“Đây là sao vậy, tiểu Phó, con còn không mau bế tiểu Dao về phòng, tiểu Dao đây là sắp sinh a!” Phượng Liên vừa vào sân liền nhìn thấy cảnh hỗn loạn này.

Dừng phu ở đó đỡ bụng kêu đau, trượng phu lại hoảng đến đầu óc rối mù, thật là không nhìn ra con rể ổn trọng ngày thường lại sẽ có màn hoang mang như vậy, xem làm y đều khẩn trương theo.

Phó Vọng Niên nghe thấy lời của Phượng Liên, mới hơi bình tĩnh lại, chặn ngang vững vàng bế Thanh Dao lên, sau đó vội vàng đi vào trong phòng, mà Phượng Liên vội vàng đi tìm Thanh Linh Phong bảo ông đi kêu ông đỡ để, thuận tiện đi chuẩn bị chút nước nóng, sau khi dọn xong chuyện này, y cũng sốt ruột đến trong phòng chuẩn bị tốt thứ cần dùng.

Phó Vọng Niên nhìn Thanh Dao luôn kêu đau, trên trán còn không ngừng tuôn mồ hôi lạnh, lau thế nào cũng không lau hết, hần chỉ có thể thấp giọng an ủi Thanh Dao: “Tiểu Dao, đừng lo, ông đỡ để lập tức liền đến.”

Thanh Dao đau đến nước mắt chảy không ngừng, nhưng y lại không muốn làm Phó Vọng Niên lo lắng, luôn chịu đựng không kêu ra tiếng, chỉ có thể cắn chặt môi mỏng của mình, muốn dùng này để đẩy kín thống khổ của y.

“Tiểu Dao, đừng cắn chính mình, đau thì kêu ra, ngoan, ta sẽ luôn ở bên người.” Phó Vọng Niên đau lòng dỗ Thanh Dao, chỉ sợ y như vậy làm chính mình bị thương.

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên lo lắng đầy mặt, khàn giọng, khó khăn nói: “Phu quân, ta....thật đau....” Nước mắt trong mắt chảy không ngừng.

“Đau thì kêu ra, chờ sau khi hài tử ra đời, chúng ta lại hảo hảo phạt bé, lại làm tiểu Dao đau như thế.” Hốc mắt Phó Vọng Niên hơi đỏ, gương mặt nhợt nhạt của Thanh Dao làm hần nhìn đến trong lòng từng trận

đau nhói.

Thanh Dao híp mắt, sau đó nhìn chăm chăm Phó Vọng Niên: “Người không thương..... hài tử, còn muốn.....phạt bé con....”

“Hài tử ngoan ngoãn, ta liền sẽ rất thương, nên tiểu Dao người phải êm đẹp, nếu không thì ta sẽ đánh mông hài tử.” Phó Vọng Niên nói đến rất là không nỡ, nhưng hẳn hi vọng như vậy có thể làm Thanh Dao xua đi chút đau đớn.

Lúc ông đỡ để vào phòng, liền nhìn thấy Phó Vọng Niên ngồi bên giường lo lắng nhìn Thanh Dao, mồ hôi trên trán còn muốn nhiều hơn dựng phu, nam nhân này, thật là còn gấp hơn phu lang hẳn, vội vàng tiến lên nói: “Công tử ra ngoài trước đi! Ở đây không may.”

Phó Vọng Niên đầu cũng không ngẩng nói: “Ta sẽ ở lại đây bồi y, người mau bắt đầu đi!”

Ông đỡ để thấy hẳn vẻ mặt kiên quyết, biết ông nói nhiều nữa cũng là vô dụng, liền bắt đầu phân phó Phụng Liên bưng nước nóng vào làm tốt chuẩn bị, trong mắt còn mang theo một chút tán thưởng.

“Người ôm phu nhân đi, như vậy sẽ làm y thoải mái chút.” Ông đỡ để nhìn Phó Vọng Niên chỉ biết lau mồ hôi giúp y và nắm chặt tay y, liền cho hẳn một chút kiến nghị.

Phó Vọng Niên nhận được chỉ thị, vội vàng để cơ thể Thanh Dao dựa trong lòng hẳn, còn không ngừng nói bên tai y: “Tiểu Dao đừng sợ, chúng ta cùng chờ hài tử ra đời, về sau bé con sẽ biết chúng ta có bao nhiêu thương nó.”

Thanh Dao dựa trong lòng hẳn, nhịn đau nói: “Người không được đánh bé con.”

“Ừ, ta sẽ không đánh bé con, thương còn không kịp.”

.....

Chờ ngoài phòng trừ Thanh Linh Phong, còn có phu phu Thanh Dực nghe tin chạy đến, trên mặt ba người đều mang theo lo lắng, tiếng kêu gào thảm thiết kia làm Lan Hiên nghe đến cả người đổ mồ hôi lạnh, hiện tại nghe thấy người khác sinh con kêu lớn tiếng như thế, cũng thật có thể thể hội được lo lắng của người trong nhà lúc mình sinh con.

Thẳng đến hai canh giờ sau, một tiếng khóc vang dội kinh phá sân yên tĩnh, ba người mới nhẹ nhàng thở phào, nhìn đến Thanh Linh Phong luôn rất trầm ổn cũng là vẻ mặt nhu hòa.

Thanh Dao lúc này một đầu tóc đen ướt đầm, sắc mặt không có một tia huyết sắc, tay hai người đan nhau còn đổ mồ hôi lạnh, Phó Vọng Niên hiện tại còn nhớ kỹ bộ dáng thống khổ vừa nãy của Thanh Dao, hẳn

không ngờ hóa ra sinh con khó như thế.

“Tiểu Dao, vất vả người rồi.” Phó Vọng Niên khàn giọng dịu giọng nói với Thanh Dao, Thanh Dao chớp chớp mắt với hắn, y hiện tại mệt đến toàn thân vô lực.

“Nào, công tử xem, là một tiểu á nam, nhìn ra được tương lai sẽ là một mỹ nhân trời sinh.” Ông đỡ để đặt hài nhi đã tẩy đi vết máu vào trong lòng Phó Vọng Niên.

“Này, hãy bế như vậy.” Ông đỡ để sau khi dạy Phó Vọng Niên bế bảo bảo thế nào xong, nhìn Phượng Liên đứng bên cạnh, sau đó lặng lẽ rời khỏi phòng.

Phó Vọng Niên hai tay bế bảo bảo, hài tử vừa ra đời hai má có chút nhăn, lại có thể nhìn ra được mắt phượng và miệng giống Thanh Dao, Phó Vọng Niên bế hài tử để xuống trước mắt Thanh Dao.

“Tiểu Dao, nhìn xem, đây là con của chúng ta!” Lời này nói đến rất tự hào.

Thanh Dao nhìn bảo bảo vừa ra đời trước mắt, lại nhìn nụ cười thỏa mãn của Phó Vọng Niên, cơ thể trải qua một phen đau đớn từ từ mềm, cơn buồn ngủ cũng từ từ theo đến.

Phó Vọng Niên thấy y cố chống mí mắt, dịu giọng nói: “Tiểu Dao mệt rồi, ngủ một lát trước, chờ tiểu Dao tỉnh dậy liền có thể nhìn thấy bảo bảo.”

Thanh Dao nhẹ nhàng đáp một tiếng, liền an tâm nhắm mắt ngủ say, Phó Vọng Niên lại vẫn bảo trì động tác này rất lâu, sau đó mới cúi đầu cười nhìn nhi tử trong lòng.

Phượng Liên nhẹ tay nhẹ chân đi đến bên cạnh Phó Vọng Niên, ra hiệu hắn giao đứa bé cho y, Phó Vọng Niên nhìn nhi tử trong lòng, sau đó nhẹ nhàng giao cho Phượng Liên.

Cha biết làm sao chiếu cố hài tử hơn hắn, hơn nữa hắn hiện tại cũng không có tâm tư chiếu cố hài tử, hắn còn phải giúp Thanh Dao lau cơ thể mới được.

Phó Vọng Niên đứng lên đi bưng nước nóng Phượng Liên chuẩn bị xong đến bên giường, sau đó thấm ướt khăn mềm, lại nhẹ nhàng ngồi bên giường, nâng tay Thanh Dao lên, mỗi ngón tay đều tỉ mỉ lau một lượt, thẳng đến lau xong cả người, mới hơi yên tâm.

Nhìn thấy ra giường trên giường nhẵn thành một nhúm, Phó Vọng Niên nhíu mày, sau đó đi đến trước tủ quần áo tìm một bộ chăn đệm sạch sẽ mềm mại ra, đổi chăn đệm trên giường, lúc này mới yên tâm nhìn thụ nhạn say sưa của Thanh Dao.

Lúc Phượng Liên bế đứa bé đến phòng ngoài, mấy người Thanh Linh Phong đã chờ rất lâu, nhìn thấy bảo bảo trong lòng y liền trực tiếp đi tới, thấp giọng hỏi: “Tiểu Dao không sao chứ?”

“Không sao, có thể vừa ngủ rồi, tiểu Phó ở bên trong bồi thành bé.” Phượng Liên nói rất nhỏ tiếng, bởi vì sợ làm ồn đến cháu ngoại nhỏ trong lòng.

“Hài tử này bộ dáng thật giống tiểu Dao.” Lan Hiên nhìn hài nhi còn nhỏ nhỏ kia, cảm thấy bé thật rất giống Thanh Dao.

“Đúng vậy, ta cũng nói đứa bé này giống tiểu Dao, trong nhà lần này lại thêm một tiểu á nam, về sau là sẽ càng thêm náo nhiệt!”

Mấy người tưởng tượng tình hình mấy đứa nhỏ trong nhà cùng la to muốn ăn cơm, không khỏi khẽ cười ra tiếng, này đúng là rất náo nhiệt, náo đến không biết nên dỗ đứa nào trước!

Tác giả có lời muốn nói: Mẹ ruột, nên không dẫn vật tiểu Dao nhà ta được.

51. Chương 51

Làm chồng làm cha, đó sẽ khiến người bạn không thể dứt, nhưng Phó Vọng Niên cũng là làm hăng say.

Vừa giúp Noãn Noãn thay tã, sau khi dỗ Noãn Noãn ngủ, liền bưng một chén canh gà nóng hổi đi đến bên giường.

Hắn còn chưa đến gần, Thanh Dao đã nhú mày, lại là canh gà, mấy ngày nay uống canh gà đã uống đến y nghĩ thấy mùi này liền cảm thấy buồn nôn muốn ói, lúc nào đã bị hắn dưỡng thành khẩu vị kén như vậy!

Nhìn nam nhân sắc mặt mệt mỏi kia, trong lòng cảm thấy rất là không nỡ, mấy ngày nay hắn phải chiều cố Noãn Noãn, lại phải chiều cố y, cả người đều đã gầy, trái lại chính y thì sắc mặt tốt đến không thể tốt hơn.

“Phu quân, người gầy rồi.” Thanh Dao vươn tay xoa lên má Phó Vọng Niên, trong mắt đều là không nỡ.

Phó Vọng Niên nhàn nhạt cười một cái, có câu này của Thanh Dao, vất vả thêm nữa cũng là đáng, huống chi Thanh Dao còn nhìn đau đớn như thể sinh một nhi tử cho hắn, so ra, hắn có vất vả bao nhiêu!

“Ngốc, người sinh một nhi tử mập mạp trắng trẻo cho ta, mấy cái này cũng là chuyện ta nên làm.” Phó Vọng Niên cười ngồi xuống bên giường, sau đó đưa chén cho Thanh Dao.

“Ngon.” Thanh Dao uống một ngụm canh gà, nghĩ đến đây là canh gà hắn vất vả nấu cho y, cũng không

cảm thấy ngán nữa.

Phó Vọng Niên đành chịu cười cười, Thanh Dao thật tưởng hắn không biết tâm tư y sao, ra tháng làm ít đồ ngon để y hảo hảo ăn một bữa ngon.

Dưới sự chiếu cố chu đáo của Phó Vọng Niên, Noãn Noãn là càng thêm phần nộn (*da hồng thịt mềm*), Phượng Liên mỗi lần vừa vào trong phòng liền bế Noãn Noãn không muốn buông tay, Thanh Dục mỗi lần thấy đều cười nói y từ nhỏ đã thương Thanh Dao, hiện tại chỉ thương hài tử của Thanh Dao, cũng mặc kệ tiểu nhi tử ra đời sớm hơn một tháng của gã.

“Tiểu nhi tử kia của con sao so được với tiểu á nam này, da mỏng thịt mềm, ta phải hảo hảo chăm mới được, để tránh lớn lên sợ người lạ.” Nghĩ đến Thanh Dao nói qua và họ sau khi nhi tử đầy tháng thì sẽ dọn ra ngoài ở, trong lòng Phượng Liên liền có chút chua.

Nhưng cũng biết lời hai đứa nói có lý, may mà căn nhà Phó Vọng Niên coi được cách biệt viện này không xa, chỉ cần đi một đoạn là có thể đến thăm bọn Thanh Dao, trong lòng y cũng liền cảm thấy dễ chịu.

“Tiểu Phó a, nếu con với Thanh Dao nhất thời bận không chiếu cố được Noãn Noãn, con liền mang hài tử về cho ta chiếu cố, con xem ta ở nhà cũng là nhàn rồi, trông hài tử giúp mấy đứa tụi con cũng rất tốt.”

“Cha yên tâm đi, nếu thật quá bận, bọn con sẽ mang bảo bảo về cho người trông.”

“Vậy còn tạm được.” Phượng Liên hài lòng gật đầu, sau đó lại cười ha hả với Noãn Noãn trong lòng.

Thanh Dục lắc đầu, cha gã chiếu cố thêm một bảo bảo như thế đều không than phiền, ba đứa trong nhà gã đã đủ làm gã đau đầu, đứa út hiện tại gần như cả ngày dính Lan Hiên, buổi tối ngủ đều phải ở trong phòng họ mới được.

Nghĩ đến mấy ngày trước nhờ cha giúp chiếu cố cả đêm, ai biết cha là cả đêm không ngủ, bị bảo bảo ồn ào không ngủ được, ngày thứ hai lại về đến trong phòng gã, Lan Hiên lại chỉ lo chiếu cố hài tử quên luôn gã.

“Đúng rồi, tiệc đầy tháng của Noãn Noãn muốn đãi ở đâu?” Thanh Dục nhìn đứa bé trong lòng cha, sau đó hỏi Phó Vọng Niên.

“Tri Vị Lâu, đã sớm nói xong, hiện tại cũng bắt đầu chuẩn bị.”

“Cần bọn ta giúp gì không?”

“Không cần, trong lâu nhiều người như thế, đại ca chỉ cần chiếu cố tốt ca phụ là được.”

Cuối cùng chờ đến ngày bảo bảo đầy tháng, vui vẻ nhất không ai khác ngoài Thanh Dao, bởi vì y cuối cùng có thể không cần mỗi ngày uống mấy thứ canh đại bổ kia nữa.

Trải qua tu dưỡng một tháng này Thanh Dao cũng nở nang một chút, có điều Phó Vọng Niên lại vẫn cảm thấy y có chút gầy, có lẽ thể chất của Thanh Dao chính là như vậy. Nhìn người trải qua một tháng tu dưỡng vẫn không khác biệt lắm, hẳn cũng đành phải từ bỏ ý nghĩ muốn dưỡng béo Thanh Dao, có điều vẫn là rất chú ý bồi bổ cơ thể cho y.

Lão bản của Tri Vị Lâu đãi tiệc đầy tháng tất nhiên dẫn đến không ít khách, hướng chi lần trước ở đây còn đãi qua tiệc đầy tháng của hài tử Bạch lão bản kia, mọi người đều đối với lão bản đãi tiệc lần này cảm thấy hiếu kỳ.

Bạch lão bản còn dễ nói, đó là không ai không biết, không ai không rõ, có điều Phó lão bản này lại chỉ có hỏa kế trong Tri Vị Lâu và ngày đó lúc khai trương người gặp qua hẳn mới biết, ngoài ra không người nào biết hẳn là vị nào.

Hiện giờ có cơ hội này nhìn thử Phó lão bản, tất nhiên phải nhân cơ hội này hảo hảo quen biết một phen, vào lúc mọi người thảo luận Phó lão bản là người thế nào, liền nhìn thấy Thanh Linh Phong đương gia Phẩm Thanh Uyển năm đó đi vào trong lầu.

Tuy có vài năm không gặp, nhưng Thanh Linh Phong vẫn là phong thái hiên ngang không kém năm đó, giữa trán càng là thêm mấy phần thành thực, trên đầu cũng chỉ có vài sợi tóc bạc.

Người quen thuộc với Thanh Linh Phong năm đó đứng lên, bưng ly rượu lên nói: “Thanh huynh, nhiều năm không gặp, Thanh huynh vẫn là phong độ không kém năm đó, Lưu mỗ bên này cạn trước.”

Thanh Linh Phong bưng rượu tiểu nhị tửu lâu đưa tới, cúi mở nói: “Mời.” Nâng ly uống cạn.

Mọi người một trận hoan hô, thật là đủ hào khí, lục tục có người kính rượu Thanh Linh Phong, Thanh Linh Phong nháy mắt với Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên lúc này tiến lên nói với khách của tửu lâu: “Nhận được các vị nể mặt, hôm nay đến tham gia tiệc đầy tháng của tiểu nhi tử, Phó mỗ ở bên này cạn trước.”

Mọi người bình tĩnh, hóa ra người này chính là lão bản, đúng thật là giang sơn đại hữu nhân tài xuất (trên đất nước đời nào cũng có nhân tài xuất hiện), lại thấy hẳn hào sảng một hơi uống cạn rượu trong ly, trong lòng thâm bội phục, liền cũng cạn theo.

Trong sảnh Tri Vị Lâu lúc này là náo nhiệt lạ thường, mà trong một phòng bao lại là mấy người ngồi im lặng, đây chính là mấy người Thanh Dao, Lan Hiên và Phượng Liên, cả Phượng Điệp cũng có mặt.

Phượng Điệp cúi đầu nhìn bụng mình, lại nhìn hai người Thanh Dao và Phượng Liên đang chọc hai đứa bé

vừa ra đời, trong lòng rất là thỏa mãn. Y mới đầu gả cho Kim Tiến vốn tưởng đó chỉ là một kế tạm thời, không ngờ cuối cùng lại trao ra cơ thể còn trao luôn tâm, nghĩ đến Kim Tiến cũng đối xử y như vậy, trong lòng cũng càng thêm cảm thấy ngọt ngào.

“Thức thức, đây là nghĩ đến gì?” Lan Hiên nhìn thấy Phượng Điệp mỉm cười, cười hỏi một câu.

Nghe thấy lời này của Lan Hiên, Thanh Dao và Phượng Liên luôn lo chơi đùa cùng bảo bảo không khỏi ngẩng đầu nhìn Phượng Điệp, cả hai đứa bé đều xoay xoay nhãn cầu đen.

“Không gì, ta chỉ nghĩ, cuộc sống hiện tại rất tốt.” Phượng Điệp khẽ cười, sau đó gấp một cái đuôi gà bỏ vào trong chén tiểu Yên.

“Con cũng muốn, Phượng gia gia.” Tiểu Trúc nhìn thấy Phượng Điệp gấp đuôi gà cho tiểu Yên, khôn ngoan gọi y một tiếng gia gia.

Phượng Điệp lộ ra một cái mỉm cười rất hài lòng, sau đó vươn tay gấp một cái đuôi gà cho tiểu Trúc, tiểu Trúc lại lanh lợi nói tiếng “Cảm ơn” liền bắt đầu gặm đuôi gà.

Mấy người Thanh Dao cũng là lúc này mới ý thức được một vấn đề, về sau mấy đứa nhỏ trong nhà không phải đều phải gọi hài tử của Phượng Điệp là thức thức? Ba người nhìn chăm chăm bụng Phượng Điệp hồi lâu không dời tầm mắt.

Phượng Điệp nghi hoặc nhìn họ mấy cái, hỏi: “Sao vậy, các người sao đều nhìn bụng ta như vậy?”

“Thức thức, về sau con của người có thật nhiều cháu ngoại.” Lan Hiên khẽ cười một tiếng, muốn hai nhi tử của y gọi một đứa bé nhỏ hơn chúng 5t là thức thức, không biết chúng sẽ nhường tiểu thức thức này không.

Phượng Điệp có chút lúng túng cười cười, y hơn 30t mới sinh con đã đủ làm y cảm thấy lúng túng, hiện tại còn đến một vấn đề vai vế, này thật là một chuyện không dễ thảo luận.

“Người nhìn xem, đáng yêu biết bao, còn biết thối bong bóng!” Phượng Liên cũng không nhìn Phượng Điệp nữa, cười ha hả nhìn Noãn Noãn thối bong bóng nho nhỏ.

Thanh Dao cũng cúi đầu nhìn Noãn Noãn đáng yêu, hai má phấn nộn lộ ra màu hồng rực rỡ, không khỏi vươn tay nhẹ nhàng chạm má hồng của bé, mềm mềm, thật đáng yêu.

“Cha, bé con này thật mềm a.” Cẩm giác vừa chạm đến liền giống như sẽ chạm hồng.

“Con lúc nhỏ cũng như vậy, thật là càng nhìn càng giống con.” Phượng Liên dịu giọng cười, từ sau khi người cả nhà đoàn viên, cuộc sống này là trải qua ngày càng làm y thỏa mãn.

“Bảo bảo trong lòng ca phu cũng giống a, về sau còn có bảo bảo của thúc thúc, vậy không phải là thật nhiều bảo bảo sao?” Thanh Dao đột nhiên kinh ngạc nhìn mấy người trong phòng.

Hai đứa nhỏ đang gặm đùi gà, trong lòng y một đứa, trong lòng ca phu một đứa, trong bụng thúc thúc một đứa, thật sự là thiệt nhiều bảo bảo!

Phượng Liên nói: “Trẻ con nhiều mới tốt a, náo nhiệt.” Nhớ lại sau khi y cùng hai huynh đệ Thanh Dao thất tán, bên người chỉ có một phu quân, nào có thể thể hội được loại náo nhiệt này.

Thanh Dao và Lan Hiên nhìn nhau một cái, biết cha có thể là nhớ đến chuyện lúc trước, rất có ăn ý tiếp tục chọc bảo bảo trong lòng, tiếp tục nghe tiếng cười vui hồn nhiên ngây thơ của chúng.

Mấy ngày sau, cả nhà Phó Vọng Niên dọn vào nhà mới, nhà mới này không phải rất lớn, nhưng lại là một ngôi nhà Thanh Dao luôn kỳ vọng, từ sau khi gặp được cha ở Vinh Đô, họ đã định an cư ở đây, hiện giờ cuối cùng là thực hiện được nguyện vọng này.

“Đúng rồi, con rể đâu?” Phượng Liên hôm nay đến trong nhà này thăm Thanh Dao, nửa ngày qua đi, lại còn chưa thấy con rể khấn trương kia.

Nghĩ ngợi đúng là cảm thấy có chút buồn cười, con rể y từ sau khi Noãn Noãn ra đời liền luôn dính Thanh Dao, sợ Thanh Dao chỉ biết Noãn Noãn mà quên hẳn, chưa bao giờ thấy phụ thân ghen với hài tử.

“Đi Tri Vị Lâu rồi, nói là hôm nay phải chuẩn bị dạy mọi người vài món mới.”

“Không ngờ con rể còn không tiếc.” Phượng Liên vừa nói xong, liền nhìn thấy Phó Vọng Niên không gặp hơn nửa ngày đang đi đến hướng họ, còn có một cậu bé 12 13t theo phía sau.

Phó Vọng Niên rất nhanh liền đến bên người Thanh Dao, sau đó có chút hâm mộ nhìn Noãn Noãn trong nôi, Thanh Dao hiện tại đều chỉ biết bảo bảo.

“Cha đến rồi, tiểu Dao, đây chính là Tiêu Trình đồ đệ lúc trước ta nói.” Phó Vọng Niên gật đầu với đứa nhỏ phía sau, tỏ ý nó tiến lên một bước.

Phượng Liên gật đầu với hắn, sau đó hiếu kỳ nhìn cậu bé sau lưng Phó Vọng Niên, đồ đệ? Chẳng lẽ con rể thu đồ đệ, muốn dạy nó nấu ăn?

Tiêu Trình nhận được ánh mắt của sư phụ tất cung tất kính đi đến bên cạnh Thanh Dao, lễ phép nói: “Phó phu nhân hữu lễ, văn bối là Tiêu Trình.” Lại nhìn Phượng Liên, nói tiếp: “Vị phu nhân này cũng hữu lễ.”

Phượng Liên thấy Tiêu Trình tuy chỉ 12 13t, nhưng mặt mũi mang theo thành thực không phù hợp tuổi tác, y trải qua hơn nửa đời người cũng nhìn ra được Tiêu Trình này là một người thật thà chất phác, cười

nói: “Phu nhân hay không phu nhân cái gì, người liền giống Noãn Noãn gọi ta gia gia được rồi.”

Phó Vọng Niên nghe thấy Phượng Liên nói Noãn Noãn, sau đó ngồi xổm xuống nhìn bảo bảo trong nôi, có chút oán trách nói: “Tiểu Dao, người dạo này chỉ biết bảo bảo.”

Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên vẻ mặt ai oán, khoe môi khê nhếch: “Bảo bảo còn nhỏ, qua ít thời gian nữa, ta không chỉ chú ý đến bảo bảo nữa.”

Hết cách, ai kêu bảo bảo là thịt trong tim Thanh Dao, có điều nhìn thấy bảo bảo phần nộn đáng yêu, Phó Vọng Niên không khỏi khoe khoang với Tiêu Trình một phen: “Tiểu Tiêu đến xem tiểu bảo bảo của sư phụ.”

Tiêu Trình nghe thấy sư phụ gọi nó, liền cung kính đi đến bên cạnh Phó Vọng Niên, sau đó cúi đầu nhìn bảo bảo phần nộn kia, đôi mắt tròn của bảo bảo nhìn Tiêu Trình một hồi, sau đó lại chuyển đi.

Ý nghĩ đầu tiên của Tiêu Trình khi thấy tiểu bảo bảo là, tiểu bảo bảo thật đáng yêu thật xinh đẹp, sau đó liền quyết định nó nhất định sẽ dốc sức bảo vệ tiểu bảo bảo của sư phụ, sư phụ là người đầu tiên đối xử nó tốt như vậy.

Nhớ mấy tháng trước, nó muốn đi tìm việc, lại bởi vì tuổi quá nhỏ không ai nguyện ý thuê nó, là sư phụ hảo tâm mang nó đến Tri Vị Lâu tìm một công việc. Trưa ngày đó sư phụ còn đích thân xuống bếp, bữa ăn đó là một lần ăn no nhất tốt nhất của nó từ trước đến nay, trải qua cố gắng nó đã trở thành đồ đệ của sư phụ.

Mấy ngày trước, sư phụ nói với nó, muốn nó vào Phó phủ ở, trong nhà cũng có vài hạ nhân phụ trách quét dọn, nhưng vẫn có chút quanh quẽ, liền bảo nó đến ở, như vậy cũng có thể dạy thêm cho nó vài chuyện về nấu ăn.

Kỳ thật nó từ nhỏ không có cảm nhận được ấm áp của người thân, nhưng nó cảm nhận được loại ấm áp đó trên người sư phụ, nên nó đáp ứng đề nghị của sư phụ, nó muốn hảo hảo cảm nhận ấm áp của gia đình. Nhìn phu phu Phó Vọng Niên đang vui vẻ đùa bảo bảo, nó quyết định nó cũng phải giúp họ bảo vệ bảo bảo, nhìn bé khỏe mạnh lớn lên.

52. Chương 52

Thanh Dao đặt bảo bảo đang ngủ vào trong nôi bên cạnh, sau đó lại đắp chăn nhỏ cho bé, lúc này mới nhẹ nhàng đi, vừa đi đến bên giường, liền bị Phó Vọng Niên ôm lấy.

“Phu quân, bảo bảo vừa ngủ.” Thanh Dao thẹn đỏ mặt chỉ cái nôi cách đó không xa.

Cơ thể ấm áp mềm mại ở ngay trong lòng, Phó Vọng Niên nào còn quản được nhiều như thế, không cho phân trần in lên môi đỏ mềm mại, hôn người còn muốn lên tiếng chống cự kia đến mềm nhũn thở dốc.

Nhẹ nhàng đặt phu lang thân ái trên giường, Phó Vọng Niên cúi đầu cắn lên lỗ tai trắng nõn kia, thổi hơi lạnh: “Ai bảo người chỉ nhớ bảo bảo, xem người tối nay còn có thể gạt ta sang một bên không?”

Tiếng nhỏ vụn từ trong màn trướng truyền ra, thảng đến một tiếng “chờ lát” của Phó Vọng Niên, Thanh Dao mới đầy mặt thẹn thùng lại có chút oán trách nhìn hắn, như vậy y còn có thể mang thai nữa sao?

Phó Vọng Niên nhanh chóng đeo bao tránh thai (*aka bao cao su*) hắn dùng da cừu tự chế, lúc này mới yên tâm ôm phu lang mây mưa một phen, thảng đến hai người đều cực kỳ mệt mỏi thôi.

Nhìn Thanh Dao sau khi mây mưa đầy mặt ửng đỏ, tóc đen tán loạn, Phó Vọng Niên rất là hài lòng cười cười, sau đó lại ôm y gặm gặm cổ y.

Thanh Dao vươn tay đẩy đẩy hắn, Phó Vọng Niên bất mãn lắm bấm một tiếng: “Chỉ là hôn tí, không dễ dàng mới có thể ôm người chút, người cũng không cho ta hôn nhiều chút.”

Nghĩ đến từ khi Noãn Noãn ra đời đến giờ, Thanh Dao phần lớn thời gian đều đặt trên người bé con, địa vị trượng phu của hắn nhanh chóng hạ xuống, hắn đều sắp thành oán phu, mong đợi phu lang thân ái của hắn có thể bớt chút thời gian yêu đương với hắn, làm những việc thích làm.

Càng nghĩ thì càng cảm thấy Thanh Dao đối xử với hắn không công bằng, lại ôm y gặm mấy lần, thảng đến Thanh Dao nghẹn đỏ mặt, mới lưu luyến không rời buông môi đỏ của y ra, hai tay lại gắt gao ôm eo y.

Thanh Dao thẹn đỏ mặt véo thịt bắp rắn chắc trên eo Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên nhẹ nhàng rên một tiếng, xem ra rất là hưởng thụ, chút lực này đối với hắn mà nói thật chỉ là một chút ngứa ngáy nhỏ.

Thấy hành động này không hiệu quả, Thanh Dao cũng mặc Phó Vọng Niên luôn ôm thắt lưng y, chờ hô hấp bình ổn chút, đề thấp giọng nói: “Phu quân, người hiện tại phần lớn thời gian đều ở nhà nghiên cứu món ăn, ta muốn chờ bảo bảo qua mấy tháng nữa, ta sẽ đi hiệu sách tìm công việc thu chi, được không?”

“Được, tiểu Dao thích thì đi thôi! Ta sẽ chăm sóc bảo bảo.” Hắn trước giờ không cảm thấy Thanh Dao nên là người ở trong nhà chiếu cố bảo bảo, y cũng có lý tưởng của y.

Hắn cũng hi vọng Thanh Dao có thể làm những việc y thích, có thể nói ra nguyện vọng trong lòng y như vậy, như vậy liên hệ của Thanh Dao với hắn càng chặt hơn.

“Thật sao? Tốt quá, ta còn sợ phu quân không đồng ý!” Thanh Dao kinh hỉ nhìn Phó Vọng Niên, một bàn tay còn rất kích động bắt lấy tay Phó Vọng Niên đặt trên eo y.

“Đồ ngốc, người có công việc yêu thích, ta cao hứng còn không kịp, sao sẽ phản đối.” Đôi mắt đen mang theo nhu tình nói không hết, im lặng nhìn vui vẻ trên mặt Thanh Dao.

“Ừm, thật mệt, eo thật mỏi.” Có được đáp án vừa ý, Thanh Dao cũng phát hiện cơ thể y toàn thân mỏi nhừ, có chút oán trách trừng Phó Vọng Niên một cái.

“Ta xoa cho người.” Tay ấm áp sờ đến da thịt mềm mịn tinh tế kia, nhẹ nhàng mát xa cho người trong lòng.

Phó Vọng Niên và Bạch Lạc sớm đã thỏa thuận chuyện ủ rượu nho vào lúc nho còn chưa chín muồi đã lặng lẽ tiến hành. Mà đến mùa thu hoạch nho cũng chính là lúc có thể chân chính bắt đầu ủ rượu nho, lúc này, việc ủ rượu này đang tiến hành bùng bùng khí thế.

Phó Vọng Niên và Bạch Lạc dạo này thường sẽ chạy đến tửu phường của tửu trang Bạch gia, bởi vậy khi hắt về luôn sẽ mang theo toàn thân mùi rượu.

Người không biết còn có thể sẽ cho rằng hắt là ra ngoài chơi bởi, đương nhiên này không bao gồm Thanh Dao, Thanh Dao sớm đã từ chỗ Phượng Miên biết được chuyện họ ủ rượu, nhưng y chính là hỏi thể nào đều không hỏi ra được chút tin tức về rượu kia.

Lại hỏi Phượng Miên, y cũng chỉ biết Phó Vọng Niên và Bạch Lạc là bạn ủ rượu, ủ là rượu gì, lại không thể biết, hai người nói bóng nói gió, cuối cùng chỉ có thể trở mặt nhìn phu quân nhà mình.

“Phu quân, các người ủ là rượu gì a, thần bí như thế, cả ta cũng không thể nói?” Trong mắt Thanh Dao mang theo một chút vô tội nhìn chằm chằm Phó Vọng Niên, trong mắt còn mang theo hơi nước nhàn nhạt.

Y với Phượng Miên đến chỗ thúc thúc thỉnh giáo chút thuật ngự phu (*quản chồng*), thúc thúc đã nói, mang theo ánh mắt vô tội lại hồn nhiên như vậy đi khảo tra một nam nhân, hiệu quả sẽ rất tốt, y tuy không tin, nhưng cũng muốn thử xem.

Phó Vọng Niên nhìn phu lang khôn khéo ngồi trên đùi mình, sau đó nhìn con người ướm át lại vô tội của y, y khi nào học được kỹ thuật câu nhân này.

Nghĩ đến Thanh Dao mấy ngày trước đi Kim phủ thăm thúc thúc, sau đó lại nghĩ đến nơi thúc thúc ở trước kia, Phó Vọng Niên mồ hôi lạnh nhễ nhại, thúc thúc chắc sẽ không phải đã dạy Thanh Dao vài chiêu nào đó dùng để đối phó hắt đi!

Nhưng, nói thể nào nhỉ, cảm giác Thanh Dao làm nũng với hắt như vậy quả thật là rất không tệ, liền vươn hai tay gắt gao ôm lấy eo thon của y.

“Tiểu Dao sao muốn biết như thế? Tiểu Dao thích uống rượu sao?” Lời này Phó Vọng Niên hỏi đến có một chút ý tứ hàm xúc không rõ, đáng tiếc Thanh Dao lúc này một mực muốn moi ra chút tin tức ủ rượu, cũng không phát hiện ý tứ không rõ này.

Y lắc đầu, lại gật đầu, sau đó lại lắc đầu, bởi vì y nhớ đến y đã từng bởi vì cảm thấy rượu hoa mộc ngon, không cần thận liên uống say, sau đó tối đó y hình như rất chủ động mời phu quân làm chuyện ấy.

Phó Vọng Niên yên lặng nhìn trên mặt Thanh Dao nổi lên vầng đỏ, không khỏi cũng nhớ đến chuyện tối đó, hắn không thể nói ra chuyện rượu nho với Thanh Dao, hắn còn chờ cảm giác ôn lại một lần kia!

“Tiểu Dao, ngươi vừa gật đầu, vừa lắc đầu, rốt cuộc là thích, hay không thích?” Phó Vọng Niên giả vờ rất khó hiểu hỏi.

Thanh Dao thẹn đỏ mặt trừng hắn một cái, sau đó mang theo ngữ khí có chút ép hỏi nói: “Ngươi quản ta thích hay không, ngươi rốt cuộc nói hay không?”

Phó Vọng Niên vui đầu vào trong ngực y, cười ha hả nói: “Nếu ta không nói? Ngươi có thể làm gì vi phu, trối vi phu đến trên giường hảo hảo nghiêm phạt một phen sao?”

Ý cười không thềm che đậy từ trong miệng Phó Vọng Niên truyền ra, Thanh Dao đột nhiên lòng nảy sinh một kế, vươn tay bưng mặt Phó Vọng Niên, sau đó đưa môi mình lên, Phó Vọng Niên ngạc nhiên nhìn y một cái, sau đó cười đáp lại y.

Thanh Dao thấy hắn bị y gợi lên tình dục, một bàn tay lặng lẽ mò xuống nơi dưới bụng Phó Vọng Niên, sau đó lại cắn trái tai Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên sao chịu được kích thích như vậy, trong bụng rất nhanh bốc lên một đốm lửa nóng.

Thanh Dao còn không ngừng cạ đùi hắn, lửa nóng càng cấp tốc chạy xuống bụng, sau đó cự long (*cái ấy ấy*) ở bụng dưới bắt đầu hung mãnh đỉnh cánh móng Thanh Dao, nơi mẫn cảm chạm đến vật cứng nóng như lửa kia, Thanh Dao bởi vậy mà thẹn đỏ mặt.

Y tránh né đôi mắt của Phó Vọng Niên lặng lẽ nhếch lên một nụ cười đạt được ý đồ, sau đó vội vàng rời khỏi đùi Phó Vọng Niên, xoay người muốn chạy ra ngoài phòng.

Đáng tiếc tay chân y vẫn không bằng Phó Vọng Niên, Phó Vọng Niên đứng lên nhanh chóng bế ngang y lên, Thanh Dao vội vàng vòng lấy sau cổ hắn, sau đó lúng túng nói: “Phu quân, hiện tại là ban ngày.”

“Ngươi còn biết giờ là ban ngày sao? Vừa nãy lúc khiêu khích ta ngươi có nghĩ qua giờ là ban ngày không?” Phó Vọng Niên cười nhìn biểu cảm mưu kế thất bại của Thanh Dao.

Y quả thật tưởng hắn là không biết chút mảnh khoe nhỏ kia của y sao? Đã châm lửa, vậy đương nhiên là phải phụ trách dập lửa, nói xong liền thả Thanh Dao trên giường, sau đó cũng không cho y cơ hội phản đối liền phủ lên người y.

Màn trướng hạ xuống, chỉ có thở gấp nhỏ vun và thở dốc nặng nề từ màn trướng truyền ra, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy một giọng khàn oán giận chiều này một chút cũng không hiệu nghiệm.

Phó Vọng Niên sau khi ăn uống no đủ, liền nhìn thấy Thanh Dao mệt mỏi trờng hần, nhếch môi cười: “Thế nào, không cam lòng hả? Người lại thỉnh giáo thúc thúc vài cách, nói không chừng hôm nào vi phu ta sẽ trúng chiêu.”

Thanh Dao không vui lòng trờng hần một cái, y cũng không muốn đi xin thúc thúc giúp đỡ nữa, vốn tưởng y khẳng định sẽ tẩu thoát hoàn mỹ, không ngờ cuối cùng vẫn là bị người ăn sạch sẽ.

“Sư phụ, sư thúc các người có ở trong đó không?” Giọng của Tiêu Trình từ ngoài phòng truyền tới, Thanh Dao vội vàng kéo chăn mỏng lên đắp trên người mình.

Phó Vọng Niên vỗ vỗ y, sau đó đứng lên mặc y phục xong đi đến phòng ngoài, lại mở ra một khe cửa chen ra khỏi phòng, nhìn Tiêu Trình đang bế Noãn Noãn, Noãn Noãn lúc này đang khóc thật thảm thương.

Phó Vọng Niên nhẹ nhàng đón lấy Noãn Noãn, ôn nhu dỗ bé: “Ngoan nha, không khóc, a cha xem thử có phải tiểu rồi không.”

Sau khi xác định bảo bảo là tiểu, Phó Vọng Niên về trong phòng tìm cái tã lót sạch thay cho bảo bảo, sau đó nhìn thấy Thanh Dao muốn đứng lên mặc quần áo.

“Tiểu Dao, người ngủ một lát trước đi, Noãn Noãn ta chăm là được.” Người này thật là thích cậy mạnh.

Thanh Dao nghĩ ngợi, cuối cùng quyết định vẫn là nghỉ ngơi một lát trước tốt hơn, nhìn nam nhân vẻ mặt ôn nhu kia, khóe miệng Thanh Dao nhếch lên một nụ cười ngọt.

“Phu quân.”

“Ừ.” Phó Vọng Niên ngẩng đầu nhìn Thanh Dao, nhìn thấy bên môi y mang theo nụ cười ngọt.

“Ta quyết định vẫn là không hỏi người chuyện ủ rượu nữa, chờ người cảm thấy đến lúc, người tự nhiên sẽ nói ta biết, đúng không?”

“Ừ, người lẽ ra nên biết.”

Thanh Dao động môi, lại không nói gì, chỉ là im lặng nhìn hai phụ tử kia, sau đó nhắm mắt chuẩn bị hảo nghỉ ngơi một lát.

Phó Vọng Niên thấy y là thật đã ngủ, nhìn Noãn Noãn rất có tinh thần trong lòng, sau đó cười với bé, bế bé ra khỏi phòng, nhìn thấy Tiêu Trình còn bên ngoài, liền phân phó nó luyện tập kỹ thuật xất.

Tiêu Trình nhận được chỉ thị của sư phụ, liền về bếp chuẩn bị luyện tập, Phó Vọng Niên lúc này nói: “Người

chuyển thốt ra sân, đến trong sân luyện.”

Tiêu Trình nghi hoặc nhìn Phó Vọng Niên, sau đó thì về bếp chuyển thốt đến trong sân, sau đó đặt trên một cái bàn đá, sau khi lại đem hết thứ cần dùng ra, Phó Vọng Niên đã ngồi trên ghế đá cách đó không xa.

Phó Vọng Niên cúi đầu nhìn Noãn Noãn trong lòng không ngừng cười khúc khích, vươn tay nhẹ chọt hai má mềm mại của bé, cười nói: “Cha con a, hôm nay là muốn làm nũng với a cha đi, nói với con nhiều như thế cũng vô dụng, nào, xem kỹ thuật xất của ca ca.”

Phó Vọng Niên nhìn thấy Tiêu Trình đã bắt đầu động thủ, cậu bé tuổi này có thể làm được bước này xem như rất tốt rồi! Hắn hồi đó vẫn chỉ là một học sinh cấp 2.

“Tiểu Tiêu, độ linh hoạt của cổ tay không đủ.”

Tiêu Trình dừng tay, lúc muốn tiếp tục luyện tập thì nghe thấy tiếng khóc của Noãn Noãn.

“Đi pha chút sữa bột trước đi!” Phó Vọng Niên nói với Tiêu Trình.

Tiêu Trình gật đầu, sau đó nhanh chóng đi vào trong phòng, trong thời gian ngắn ngủi, nó đã làm tốt mấy chuyện này, sau đó cầm bình sữa đến bên cạnh Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên nhận lấy bình sữa, sau đó dán bình sữa trên mặt mình thử nhiệt độ, Tiêu Trình lúc này hỏi: “Sư phụ, vì sao mỗi lần dứt Noãn Noãn uống sữa đều phải làm như vậy?”

“Ồ, cái này là dùng để thử nhiệt độ, không thể nóng quá, cũng không thể nguội quá, cha nói ta biết.” Hắn lúc trước cũng không biết mấy cái này, có điều may mà trong nhà có cha và ca phụ từng sinh hài tử.

Kỳ thật làm hắn thấy bất ngờ nhất là, không ngờ người nơi này lại sẽ làm ra bình tương tự mấy cái bình sữa kiếp trước, tuy là không bằng mấy cái bình sữa kia, nhưng dùng để dứt hài tử uống sữa cũng lại vừa vặn.

Tiêu Trình ghi nhớ toàn bộ lời của hắn trong lòng, sau này lúc Phó Vọng Niên không ở nhà, Thanh Dao lại bận việc khác, chuyện dứt bảo bảo uống sữa liền rơi đến trên người nó.

53. Chương 53

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Phó Vọng Niên tỉnh dậy, Thanh Dao còn đang ngủ say, hần nhẹ nhàng hôn một cái trên trán Thanh Dao, sau đó nhẹ tay nhẹ chân đứng lên mặc quần áo.

Hần vừa đi vào bếp, liền nhìn thấy Tiêu Trình sớm đã dậy, Tiêu Trình thấy là hắn, lễ phép nói: “Sư phụ, người dậy rồi.”

“Ừ, đang chuẩn bị bữa sáng sao?”

“Vâng, cháo thịt hột vịt bắc thảo và bánh bao thịt.” Tiêu Trình bưng cháo nó nấu xong đến trên bàn, sau đó lại lấy đĩa đựng mấy cái bánh bao đặt trên mặt bàn.

*Cháo thịt hột vịt bắc thảo:

*Bánh bao thịt:

Phó Vọng Niên sau khi rửa mặt xúc miệng xong, ngồi xuống bên bàn, Tiêu Trình theo sau ngồi xuống, vẻ mặt mong đợi nhìn Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên cười cười, sau đó múc một chén cháo, chờ thổi nguội chút mới cho vào trong miệng, nếm kỹ mùi vị của cháo, nướng mảy, nói: “Cháo này đã đạt được yêu cầu của ta.”

Tiêu Trình kinh hỉ nhìn Phó Vọng Niên, mấy tháng này nó đều là dựa theo yêu cầu của sư phụ làm vài món hoặc nấu ít cháo, mỗi lần lúc không hợp yêu cầu của sư phụ, sư phụ đều sẽ nói ra những chỗ chưa đủ trong đó, cháo này cũng trải qua mấy lần mới đạt được yêu cầu của sư phụ, trong lòng lại dị thường vui vẻ.

“Lát nữa ta phải đi tẩu trang Bạch gia một chuyến, người ở trong nhà giúp thúc thúc người làm mấy việc người có thể giúp.” Kỳ thật mới đầu Phó Vọng Niên cũng không biết Tiêu Trình nên gọi Thanh Dao thế nào, cuối cùng vẫn là để nó gọi Thanh Dao thúc thúc, dù sao không thể gọi sư mẫu!

“Vâng, sư phụ yên tâm, việc trong nhà cứ giao cho con đi!” Tiêu Trình gật đầu, mấy tháng này nó đã thích ứng cái nhà này, thúc thúc đối với nó cũng rất tốt, nên nó hi vọng có thể vì họ làm những việc khả năng cho phép.

Lúc Phó Vọng Niên đến tẩu trang Bạch gia, Bạch Lạc đã chờ một lúc, hai người chào hỏi lẫn nhau một tiếng, sau đó liền cùng đi đến tẩu phùng.

Ủ rượu nho đã đến bước cuối cùng, bây giờ chỉ thiếu xem thử hương vị này rốt cuộc có đạt được hiệu quả họ cần không, thời gian này, Phó Vọng Niên và Bạch Lạc luôn sẽ bớt thì giờ đến giám sát quá trình ủ rượu nho này.

Hỏa kế của tẩu trang Bạch gia cũng phát hiện trang chủ rất là quan tâm rượu nho này, có điều họ cũng rất hiếu kỳ rượu từ nho ủ ra sẽ là thế nào.

Phó Vọng Niên và Bạch Lạc nhìn nhau một cái, sau đó Bạch Lạc lại nhìn Bạch Nhưỡng, Bạch Nhưỡng từ trong túi vải luôn mang theo lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, mọi người hiếu kỳ nhìn cái hộp nhỏ đó, chờ sau khi mở hộp ra, mới biết trong hộp lại là ly dạ quang.

*Ly dạ quang:

Phó Vọng Niên nhìn thấy hai cái ly dạ quang tinh xảo kia, hơi nướng mảy, có chút bất ngờ nhìn Bạch Lạc, lại rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Hắn kiếp trước thích uống rượu nho, liên đới lại có thể đem câu thơ về bồ đào mỹ tửu____Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi (rượu nho ngon phối cùng ly dạ quang), nhớ kỹ trong đầu.

Bạch Lạc ra hiệu thầy ủ rượu rót hai ly rượu nho ra, thầy ủ rượu được lệnh, trong lòng lại vô hạn cảm kích, này vẫn là lần đầu tiên gã nhìn thấy trang chủ thận trọng như thế, có lẽ cũng biết rượu nho này quả thật là không thể coi thường. Đối với thầy ủ rượu mà nói, ủ ra một loại rượu ngon là chuyện họ mơ ước.

Mọi người đều rất mong đợi nhìn rượu nho này, nhìn tẩu sư mở niêm phong chậm rãi mở vỏ rượu kia, yết hầu không tự chủ lẫn mảy cái. Chờ sau khi vỏ rượu kia cuối cùng mở niêm phong, một luồng hương rượu ngào ngạt chậm rãi tràn ra, hương rượu chưa từng ngửi không nên nổi làm họ ngây ngất nhắm mắt lại, trong không khí chỉ có hương rượu ngào ngạt im lặng quanh quẩn cả tẩu phùng.

Mỹ tửu chậm rãi chảy vào trong ly dạ quang hiện màu hồng ngọc của thiên nhiên, mà hương rượu trong không khí cũng vì mỹ tửu chảy ra càng thêm làm người đắm say.

Chờ hai cái ly dạ quang đều rót bảy phần rượu nho, Phó Vọng Niên và Bạch Lạc mỗi người lấy một ly, Bạch Lạc nhìn thấy Phó Vọng Niên lắc nhẹ ly một cái, không tự chủ lắc theo, sau đó lại nhìn thấy Phó Vọng Niên ném thử một ngụm nhỏ.

Vị ngọt ngào tinh tế từng chút tràn ngập cả khoang miệng, mang theo mùi nho tươi mát xông thẳng vào chóp mũi, yết hầu Phó Vọng Niên lăn hai cái, hương rượu tinh tế kia chậm rãi trượt vào trong bụng.

Tửu sư theo dõi màn này không khỏi tự chủ nuốt nước miếng, có vài tửu sư còn kìm lòng không đậu dùng tay áo chùi khóe miệng.

Bạch Lạc theo sau cũng nhấp một ngụm, kinh ngạc nhìn Phó Vọng Niên, hẳn chưa từng nghĩ rượu nho này lại khác với số đông như vậy, so với rượu nho hẳn đã từng uống quả thật là khác nhau một trời một vực.

“Thành rồi?” Bạch Lạc kinh hãi nhìn Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên trả lời: “Thành rồi.” Nói đến như vân đạm phong khinh, nhưng Bạch Lạc lại cảm giác vui vẻ của Phó Vọng Niên không thấp hơn hẳn.

Các tửu sư nghe thấy lời này, không khỏi hoan hô cười lớn, thành rồi, cuối cùng thành rồi, rượu này đã hao tốn nhiều tinh lực và tâm tư của họ như thế thật là đã thành công.

Bạch Lạc nhìn tửu sư hoan hô không ngừng, gật đầu với sư phụ phụ trách tửu phường này, liền thấy sư phụ kia hô: “Trang chủ đã nói, rượu này mỗi người tặng một vò, ngày mai và ngày mốt nghỉ ngơi hai ngày.”

Lời này của sư phụ vừa ra, mấy tửu sư kia càng nhảy nhót không thôi, này càng làm họ biết trang chủ là có bao nhiêu coi trọng rượu nho này, đồng thời cũng biết trang chủ là một đại lão bản không tệ.

Phó Vọng Niên đương nhiên cũng mang hai vò rượu nho về, một vò cho bên nhà Thanh Linh Phong, một vò tất nhiên là để dành cho hắn và Thanh Dao, rượu này nên chính họ từ từ hưởng thụ mới được.

Thanh Dao nhìn rượu nho hiện màu hồng ngọc thiên nhiên, vẻ mặt kinh ngạc: “Phu quân, màu sắc của rượu này thật đẹp!”

“Đoán xem đây là rượu gì?” Phó Vọng Niên ngồi đối diện Thanh Dao, im lặng nhìn vẻ mặt hiếu kỳ của y.

Thanh Dao ngửi mùi rượu, không ngửi ra cái gì, nhìn thấy Phó Vọng Niên luôn nhìn y, hít thở sâu hai cái, lại ngửi kỹ một cái, sau đó cẩn thận hỏi: “Chẳng lẽ là nho?”

“Thật lợi hại, đây chính là rượu nho.”

“Thật vậy à, hóa ra nho cũng có thể ủ rượu, ta thật là chưa từng nghĩ!”

“Nào, ném thử cái này, rất ngon.”

Phó Vọng Niên đưa cái ly nhỏ cho Thanh Dao, nơi này không có ly uống rượu nho, hắn cũng không có ly dạ quang, chỉ có thể dùng mấy cái ly nhỏ này.

Thanh Dao đón lấy ly kề bên môi, không có mùi rượu đậm đà của rượu gạo, mang theo mùi thơm nho nhàn nhạt, y nhìn Phó Vọng Niên, sau đó từ từ uống một ngụm nhỏ.

Vị tinh tế bất đồng rượu hoa mộc làm Thanh Dao sững sốt một chút, chờ y hồi thần, y đã uống hết ly trong tay, thẹn đỏ mặt nhìn Phó Vọng Niên, y uống hết rượu lúc nào, sao y đều không có ấn tượng!

“Ngon chứ, nếu người thích uống, về sau trong nhà chúng ta liền đặt thêm mấy vò.” Phó Vọng Niên cười nhìn Thanh Dao mặt đỏ tai hồng, này cách kế hoạch của hắn không còn xa!

Thanh Dao gật đầu, rượu nho này thật là rất ngon, Phó Vọng Niên nhìn thấy y luôn nhìn chăm chăm vào rượu, cười rót một ly cho y, dịu giọng nói: “Muốn uống thì uống đi, có điều không thể uống quá nhiều.”

Tuy hẳn là muốn chuốc say Thanh Dao, nhưng cũng là có mức độ, nếu uống nhiều như thế Thanh Dao còn chưa say, vậy hẳn cũng chỉ có thể từ bỏ, hắn không muốn làm Thanh Dao bởi vì say rượu mà cảm thấy không thoải mái.

Đương nhiên, Thanh Dao tối này vẫn là say, Phó Vọng Niên cũng xem như biết tử lượng của Thanh Dao rồi cuộc thấp bao nhiêu, có điều nhìn thấy Thanh Dao như vậy hẳn liền cảm thấy lòng ngứa ngáy.

Phó Vọng Niên bế ngang Thanh Dao lên, Thanh Dao lúc này lẩm bẩm nói: “Ta còn muốn uống, thật ngon,....rượu.....nho.”

“Chờ mấy ngày nữa chúng ta lại uống, hiện tại để vì phu hảo hảo làm mấy việc thích làm trước.” Phó Vọng Niên nhẹ nhàng đặt Thanh Dao trên giường.

Thanh Dao lại vòng lên sau cổ Phó Vọng Niên, kéo hẳn đến trước mặt mình, sau đó vững vàng hôn lên môi mỏng ấm của Phó Vọng Niên.

“Thích, ta thích phu quân, thích phu quân nhất.” Thanh Dao thì thầm nói bên tai hẳn, còn không ngừng lôi kéo y phục chính mình: “Nóng, phu quân, ta nóng....”

“Được, liền cởi giúp người.” Phó Vọng Niên cởi áo ngoài giúp y, lộ ra mảng da thịt trắng nõn mịn màng, xúc cảm thật là ngày càng tốt!

“Tiểu Dao, người nói người có yêu vì phu không!” Phó Vọng Niên cắn lên trái tai của y, nhẹ nhàng thổi một hơi.

Chờ được Thanh Dao lẩm bẩm mấy câu bên tai hẳn, Phó Vọng Niên cười ngốc, sau đó ôm y lăn giường cả mấy lần, hưởng thụ tư vị tuyệt vời lâu ngày không gặp kia.

Lúc Noãn Noãn 2t, luôn sẽ nhìn thấy Phó Vọng Niên mang theo bé chơi trong sân, có điều Noãn Noãn tựa hồ không cho Phó Vọng Niên mặt mũi lắm, luôn thích dính bên người Thanh Dao, không để ý a cha thường chọc bé khóc kia.

“Cha, đi mua kẹo kẹo, con muốn ăn kẹo.” Noãn Noãn ôm đùi Thanh Dao, trên mặt nhỏ đầy mong đợi.

“Được, chúng ta đi mua kẹo, để a cha cùng đi, làm bảo tiêu của chúng ta được không.” Thanh Dao cúi người dỗ Noãn Noãn, nhưng động tác của y có vẻ rất là cẩn thận.

Noãn Noãn nhìn cha dịu dàng, lại nhìn a cha cao to, Trình ca ca đã nói, nam nhân thì nên bảo vệ á nam, a cha tốt cũng nên bảo vệ cha.

“Dạ, vậy thì để a cha làm bảo tiêu của chúng ta.” Noãn Noãn gật đầu, a cha bảo vệ cha, như vậy thì không có nam nhân nào có thể cướp cha đi.

“Được, vậy thì chúng ta đi thôi!” Thanh Dao bế Noãn Noãn lên, sau đó đi ra đường lớn.

Phó Vọng Niên vẻ mặt buồn bực theo phía sau phụ tử họ, từ sau khi Noãn Noãn ra đời, thời gian hẳn ở riêng với Thanh Dao liền ít đi nhiều, không dễ dàng mới đưa Noãn Noãn đến chỗ cha ngủ mấy ngày. Có điều chưa cách mấy ngày, Noãn Noãn liền khóc đòi về nhà, bất đắc dĩ, trên giường lớn của họ lại thêm đứa nhỏ.

Bởi vì phải kiêng dè Noãn Noãn, thân mật của hẳn với Thanh Dao chính là không hưởng thụ được mấy ngày đó, Thanh Dao đều không dám kêu ra tiếng, làm hẳn luôn thích nghe giọng ngọt kia chỉ có thể đành chịu cầu khẩn Noãn Noãn nhanh lớn lên, sau đó trả Thanh Dao của hẳn lại cho hẳn.

Sau khi ba người ra ngoài dạo cả ngày, Noãn Noãn sớm đã mệt nằm bò trên người Phó Vọng Niên, hẳn thả Noãn Noãn trên giường đắp kín chăn, lúc này mới đi đến phía sau Thanh Dao ôm lấy cơ thể thon gầy đó.

“Hên là chúng ta chỉ có một nhi tử, nếu không thì còn không biết chúng ta phải mất bao nhiêu thời gian chiều cổ mấy đứa này.”

Thanh Dao cúi đầu nhìn phần bụng bằng phẳng, mấy ngày trước y cảm thấy cơ thể có chút khác thường, liền đi tìm đại phu, đại phu nói, y có thai rồi. Có điều phu quân luôn tránh làm y mang thai, nhưng chuyện mang thai này, sao có thể nói chính xác!

“Phu quân, ta có chuyện muốn nói với người.”

Phó Vọng Niên xoay người Thanh Dao qua, đứng ngay đôi mắt phượng hơi không tự nhiên, trong lòng thầm nói chẳng lẽ Thanh Dao là muốn nói lời yêu với hắn. Lập tức tiếng tim đập “bịch bịch bịch” vang như trống, Thanh Dao nói lời yêu đều luôn làm hắn rất không tự kiềm chế.

“Ừm, chính là ta mấy ngày trước cảm thấy cơ thể khó chịu, đi gặp đại phu.” Thanh Dao e thẹn nhìn Phó Vọng Niên một cái.

“Vị đại phu nói thế nào, Thanh Dao không có gì chứ!” Phó Vọng Niên gật đầu, gặp đại phu rất bình thường, Thanh Dao hiện tại biết khó chịu thì đi gặp đại phu, này thật là một phu lang tốt.

“Không sao, chính là, đại phu nói ta có rồi.” Sắc mặt đỏ rực không dám nhìn nam nhân trước mặt.

“Có rồi, vậy thì tốt.” Như là nhớ đến gì, Phó Vọng Niên ngơ ngác hỏi: “Tiểu Dao, ngươi là nói bụng ngươi.....”

Cúi đầu nhìn phần bụng bằng phẳng kia, này không phải thật chứ, hắn đều có làm biện pháp tránh thai a!

“Ừm, có lúc mấy đêm Noãn Noãn đến nhà cha.”

Tâm tư Phó Vọng Niên bay a bay, bay đến mấy đêm đó, Thanh Dao mấy đêm đó đặc biệt chủ động, không ngừng mở rộng cơ thể tiếp nhận yêu thương của hắn.

Hắn nhớ hắn lúc đó rất hưng phấn, có một đêm họ còn làm cả đêm, khoái cảm của quan hệ hòa hợp gần bó làm hắn quên chuyện tránh thai, cho đến khi mệt rã rời mới nặng nề thiếp đi.

Một tiếng phiên muộn vang vọng trong phòng, không phải chỉ tham ái một đêm sao, ông trời liền nhìn không quen họ ân ái như vậy, cố tình muốn vứt một tiểu thiên sứ cho họ sao.

Phó Vọng Niên hướng nóc phòng, bắt đắc dĩ trợn trắng mắt, hắn muốn cùng phu lang trải qua cuộc sống hai người, sao khó như thế!

HOÀN CHÍNH VĂN

54. Chương 54: Pn1 Lễ Tình Nhân

Trong lòng Phó Vọng Niên luôn có một nguyện vọng, đó chính là cùng Thanh Dao trải qua ngày 14 tháng 2, năm trước vừa vặn gặp phải Thanh Dao ưỡn bụng lớn, ngày đó hắn cũng vừa vặn quên chuyện này, nên hắn luôn chờ đợi sang năm lại cùng Thanh Dao trải qua lễ này.

Từ sau khi Noãn Noãn ra đời, thời gian của Thanh Dao đều gần như bị bé chiếm cứ, cuối cùng chờ đến ngày lễ tình nhân, Phó Vọng Niên sớm đã giao Noãn Noãn cho cha chiều cổ.

Sau đó mang theo Thanh Dao đi xa nhà, đương nhiên này cũng là vì đề phòng Thanh Dao vừa nghe thấy Noãn Noãn khóc liền mềm lòng, sau đó lại bồi Noãn Noãn gạt hắt qua một bên.

“Phu quân, chúng ta đây là muốn đi đâu?” Thanh Dao nhìn Phó Vọng Niên thần bí, mới sáng liền kêu y dậy, còn không cho y đi xem bảo bảo, sau đó lại kéo y lên xe ngựa.

“Ồ, chúng ta hôm nay ra bên ngoài chơi.” Phó Vọng Niên vừa đánh xe ngựa vừa nói, hắn là đã sớm nhìn trúng một nơi, đó chính là núi hoa đào, nghe nói lúc này đang lúc nở đẹp.

“Đây là muốn đi đâu, không thể mang theo Noãn Noãn sao?” Tuy y cũng rất muốn ở riêng với phu quân, nhưng y chính là không yên tâm Noãn Noãn, thời gian này Noãn Noãn đều thích quần lấy y, nếu không nhìn thấy y, sẽ khóc đến kinh thiên động địa hay không.

“Noãn Noãn còn quá nhỏ, chờ con lớn chút lại mang ra ngoài chơi.” Nếu giờ mang theo bé cùng ra ngoài, vậy họ còn xem như ở riêng sao?”

Môi Thanh Dao động động, lại không nói nữa, nhìn Phó Vọng Niên nghiêm túc đánh xe bên cạnh, đột nhiên nói: “Phu quân, chúng ta vì sao không cưỡi ngựa đi?”

Sắc mặt Phó Vọng Niên có chút cứng đờ, sau đó nói: “Không biết cưỡi ngựa.” Tuy hắn cũng cảm thấy cưỡi ngựa rất soái, nhưng hắn hiện tại còn chưa học a!

“Thì ra phu quân cũng có thứ không biết a!” Thanh Dao nhẹ nhàng lẩm bẩm hai tiếng, này làm Phó Vọng Niên rất là dễ khóc dễ cười.

Hắn lại không phải cái gì cũng biết, sao đến nơi này, không biết cưỡi ngựa cũng thành một chuyện kỳ quái, chẳng lẽ cổ nhân đều cho rằng biết cưỡi ngựa rất lợi hại sao?

“Tiểu Dao, muốn cưỡi ngựa?”

“Không biết cưỡi a, nhưng Phượng ca ca nói Bạch công tử biết cưỡi ngựa, hơn nữa rất lợi hại nha, lần trước Bạch công tử còn mang Phượng ca ca cưỡi ngựa ra ngoài chơi!”

Té ra là như vậy a, Thanh Dao cũng là muốn hắn mang y cưỡi ngựa sao? Phó Vọng Niên lập tức quyết định, hắn phải đi thỉnh giáo Bạch Lạc làm sao cưỡi ngựa, sau đó hắn liền có thể mang Thanh Dao cưỡi ngựa.

Có điều phải nói rằng, võ công của Bạch Lạc hình như cũng rất lợi hại, chẳng lẽ đây chính là bất đồng của cổ nhân và hắn sao? Không ngờ cổ đại này thật là có khinh công, cũng không biết tại sao sau này liền mất hết mấy cái khinh công này.

Phó Vọng Niên hiện tại cũng phát hiện, kỳ thật rất nhiều thứ cổ đại đến sau này đều không còn, hóa ra

khoa học kỹ thuật phát triển cũng sẽ mất đi rất nhiều văn hóa lịch sử, hèn gì đến sau này, rất nhiều thứ đều thành di sản văn hóa.

“Phu quân, còn chưa nói với ta muốn đi đâu đó?” Thanh Dao nghĩ đến vấn đề y hỏi vừa nãy còn chưa có được đáp án, họ nói một hồi cũng không biết đã nói đến đâu.

“Chờ chúng ta đến nơi, liền biết, bây giờ bảo trì chút cảm giác thần bí trước.”

“Được rồi, vậy chúng ta phải về sớm chút nha, muộn thì Noãn Noãn sẽ khóc.” Thanh Dao lại nghĩ đến bảo bảo, trong lòng chính là cảm thấy không yên tâm.

Không ngờ Thanh Dao đã ra ngoài với hần, còn tâm tâm niệm niệm bảo bảo, xem ra hần là thật sự không bằng bảo bảo rồi, hèn là sáng nay đã nói với cha để bảo bảo ngủ với cha, nếu không thì lễ tình nhân của hần liền bị nhỡ.

“Núi hoa đào?” Thanh Dao đột nhiên kinh hỉ nhìn biển hoa không xa, không ngờ họ lại là đi núi hoa đào.

Núi hoa đào này, mỗi khi đến thời kỳ hoa đào nở liền nở trải đầy khắp núi, rất nhiều du khách đều thích đến núi hoa đào này du ngoạn, nghe nói còn có rất nhiều công tử sẽ bày tỏ với tiểu công tử ngưỡng mộ trong lòng.

Phó Vọng Niên cười nhìn Thanh Dao kinh hỉ đầy mặt, kỳ thật hần cảm thấy hoa đào nở của núi hoa đào này vẫn rất sớm, hình như nở sớm hơn hoa đào kiếp trước chừng một tháng.

Sau khi hần biết chuyện này, đúng lúc lại vào 14/2, tuy y chưa từng nghe lễ tình nhân này, nhưng hần lại muốn cùng Thanh Dao hảo hảo trải qua ngày lễ này.

Xe ngựa đến chân núi, Phó Vọng Niên liền nhìn thấy một thanh niên khoảng 10t đi đến, thanh niên kia hỏi: Công tử, cần giúp trông coi xe ngựa không?”

Phó Vọng Niên gật đầu, xoay người xuống xe ngựa, sau đó lại vươn tay ôm Thanh Dao xuống, Thanh Dao thẹn đỏ mặt trừng hần một cái, y tự mình có thể xuống a, sao phải ôm y xuống, còn ở ngay trước mặt người khác.

Phó Vọng Niên cũng không để ý thanh niên bên cạnh, cứ làm việc hần muốn làm, sau khi giao xe ngựa cho thanh niên, liền mang theo Thanh Dao đi lên núi.

Từ khi họ vừa vào núi hoa đào, Thanh Dao liền vội vàng đi đến cây hoa đào, cũng mặc kệ Phó Vọng Niên theo kịp hay không.

Kỳ thật, Phó Vọng Niên đối với hoa này thật là không có cảm giác gì, thuần túy chỉ cảm thấy không khí

rất tự nhiên trong lành, Thanh Dao có thể thích hoa đào này, mới sẽ mang y đến.

Hắn nhìn Thanh Dao vươn tay nhẹ nhàng túm nhánh hoa đào thấp bé, sau đó đưa lên nhẹ nhàng ngửi, nói thế nào nhỉ, cảnh này làm hắn nhìn đến hưởng thụ như thế.

Tuy hắn không biết nên hình dung Thanh Dao và hoa đào kia lúc này thế nào, nhưng chính là nhìn đến tâm tình đặc biệt tốt, cảnh đó nhìn thế nào cũng hài hòa.

Vào núi hoa đào này, Phó Vọng Niên cũng xem như biết đây rốt cuộc là có bao nhiêu người đang ngắm hoa đào, có điều nghĩ chút cũng phải, hoa đào này một năm mới nở chừng hai tháng, nếu bỏ lỡ lúc rực rỡ nhất liền hết, này trái lại đáng để tốn thời gian một hai ngày đến xem thử.

“Phu quân, ta chưa từng thấy nhiều hoa đào như thế, lúc trước ở trấn Hoa Dương cũng chỉ nhìn thấy mấy cây đào, không ngờ bây giờ lại có thể nhìn thấy nhiều hoa đào như vậy.”

Phó Vọng Niên nhìn nụ cười xán lạn kia, bất giác khẽ cười nói: “Tiểu Dao nhớ trấn Hoa Dương sao?”

Thanh Dao đột nhiên im lặng nhìn hắn một hồi, sau đó nói: “Kỳ thật nơi đó cũng có rất nhiều chuyện vui vẻ, nhưng hiện tại mấy chuyện này đều nhớ trong lòng, chỉ cần nhớ từng sống như thế, liền cảm thấy thỏa mãn.”

Y là thật sự cảm thấy cuộc sống hiện tại đã là cuộc sống y cảm thấy hạnh phúc nhất, như thế cuộc sống lúc trước ra sao, cũng không cần thiết nghĩ nhiều nữa.

“Tiểu Dao nói phải, chúng ta mau đi lên, đói không, muốn ăn trước không?” Phó Vọng Niên lắc lắc giỏ trong tay, này là bữa trưa của họ!

“Chúng ta vừa mới đến, sao sẽ nhanh đói như thế!” Thanh Dao tiếp tục tiến về trước, sau đó lại quay đầu nói: “Có phải đồ rất nặng không?”

“Vì sao hỏi như vậy?” Phó Vọng Niên rất cặn lời, chỉ cái giỏ nhỏ như vậy, Thanh Dao lại hỏi hắn là có phải cảm thấy rất nặng không, đây là xem hắn thành con nít sao?”

“Bởi vì phu quân đi rất chậm a?” Thanh Dao trả lời rất đương nhiên.

Phó Vọng Niên im lặng, sau đó tăng nhanh bước chân, lúc đi đến bên người Thanh Dao, đột nhiên nhìn thấy một nụ cười mỉm bên môi Thanh Dao, tức thì biết Thanh Dao là muốn kể vai đi với hắn, không khỏi khẽ cười theo.

Chờ lúc họ leo đến một cái lương đình của núi hoa đào, Thanh Dao mệt thở hồng hộc, lưng tựa vào cột của lương đình, hai tay không ngừng quạt gió trên mặt mình.

Phó Vọng Niên lại là sinh lực đầy mặt, trừ hơi thở dốc nặng nề ra, căn bản không nhìn ra hần là leo cùng Thanh Dao lâu như thế.

Lương đình này nằm ở giữa lưng đồi của núi hoa đào, lên trên nữa ngược lại không còn nhiều cây đào, hoa đào nở rộ nhất cũng chỉ ở nửa lưng đồi này, Phó Vọng Niên từ trong lương đình nhìn ra xa, trong rừng hoa đào sẽ thường nhìn thấy mấy cái bóng, còn có tiếng cười truyền tới từ trong rừng kia.

Phó Vọng Niên quay đầu nhìn thấy Thanh Dao đã bình phục hô hấp, cười nói: “Có phải rất mệt không?”

“Tạm được, có thể là quá ít leo núi, phu quân sao giống như không cảm giác gì?” Thanh Dao đi đến bên người hần, cũng nhìn rừng đào cách đó không xa.

“Trước kia sẽ thường xuyên đi leo núi, sau khi đến nơi này lại có rèn luyện, leo ngọn núi nhỏ như vậy thật chẳng nhằm nhò gì.”

“Vậy ta cũng phải rèn luyện nhiều chút, nếu không thì leo một chút đều mệt thở không ra hơi.”

”Được, lần sau chúng ta lại tìm thời gian đến leo núi, như vậy cũng có thể ngắm phong cảnh đẹp dễ này.

Thanh Dao gật đầu, sau đó liền muốn ngồi xuống ghế đá, Phó Vọng Niên vội vàng kéo y lại, nói: “Ghế đá này lạnh, vừa leo lên thì không nên ngồi.”

“Nhưng thật muốn ngồi, chân đều mỏi.” Thanh Dao nhìn ghế đá, y thật sự rất muốn ngồi a, hơn nữa y hiện tại cũng không nóng a.

Phó Vọng Niên lúc này ngồi xuống ghế đá, sau đó kéo Thanh Dao ngồi đến trên đùi hần, Thanh Dao đột nhiên thẹn đỏ mặt, chung quanh đây là có rất nhiều người!

Phó Vọng Niên nhìn thấy y mặt đỏ tai hồng, cũng biết y lo lắng cái gì, cười nói: “Chúng ta là phu phu, đây là chuyện rất bình thường, lại nói cơ thể này nếu cảm lạnh, vậy khẳng định sẽ khó chịu.”

Lúc Thanh Dao mang thai vốn tưởng có thể dưỡng y béo, nhưng dưỡng thế nào đều là như thế, chỉ là cơ thể tốt chút, làn da tốt chút, sắc mặt cũng tốt chút, nhưng trọng lượng đó lại là sau khi hài tử ra đời lại gần như khôi phục bộ dáng lúc trước.

Như vậy, hần chỉ có thể giúp y bồi bổ cơ thể, nhưng bổ đến đâu, Phó Vọng Niên luôn nghĩ không thấu vấn đề này.

Thanh Dao lần này cũng không để ý nữa, yên lặng ngồi trên đùi hần, sau đó tách ngón tay Phó Vọng Niên, điểm từng ngón chơi, tâm tư Phó Vọng Niên chợt động, chờ sau khi hai người nghỉ ngơi một đoạn thời gian, liền nói: “Tiểu Dao, chúng ta đi rừng hoa đào kia xem thử hoa đào thế nào?”

“Ừm, vậy đi thôi, cũng nghỉ đủ rồi.” Thanh Dao nói xong liền nhảy khỏi đùi Phó Vọng Niên, sau đó nhẹ nhàng kéo tay áo Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên cười cười, sau đó đứng lên, một bàn tay xách giỏ trên ghế đá lên, một bàn tay nắm lấy tay Thanh Dao kéo tay áo hắn, sau đó đi ra khỏi lương đình.

Chờ họ tìm thấy một chỗ đất bằng hoa đào nở rộ, Phó Vọng Niên đặt giỏ xuống, Thanh Dao ngẩng đầu nhìn hoa đào ở đỉnh đầu, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Phó Vọng Niên lúc này vươn tay từ trong ngực lấy ra một cái hộp nhỏ, sau đó dịu giọng nói: “Tiểu Dao, trước đừng mở mắt ra.”

Thanh Dao tuy là rất ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu, y cảm nhận được Phó Vọng Niên nâng tay y lên, ngón vô danh bên tay trái như là chạm đến xúc cảm lạnh băng, lại không biết là thứ gì.

Phó Vọng Niên sau khi đeo nhẫn cho Thanh Dao xong nói: “Được rồi, có thể mở mắt ra.”

Thanh Dao chậm rãi mở mắt ra, sau đó cúi đầu nhìn ngón tay mình, hóa ra thứ lạnh băng vừa nãy kia lại là một chiếc nhẫn tinh xảo, y sững sờ nhìn Phó Vọng Niên, nhất thời không biết nên nói gì.

“Tiểu Dao, chỗ kia của bọn ta, bọn ta đều sẽ vì người yêu dấu đeo chiếc nhẫn vào ngón vô danh, khóa chặt lấy người đó, đây là cặp nhẫn ta đặt làm, nguyện ý đeo vào cho ta không?” Phó Vọng Niên đưa chiếc còn lại trong tay đến trước mặt Thanh Dao.

Thanh Dao vội vàng gật đầu, nhẹ nhàng nhận lấy chiếc nhẫn đó, lại từ từ đeo vào ngón vô danh bên tay trái của Phó Vọng Niên, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn đó.

“Cảm ơn, phu quân.” Thanh Dao có chút ngẹn ngào nói.

“Lúc này nên nói không phải câu này đi!” Phó Vọng Niên nói khẽ một tiếng.

Sắc mặt Thanh Dao đỏ bừng, hơi nhón mũi chân, sau đó đến bên tai hắn nhẹ nhàng nói ba chữ, Phó Vọng Niên liền cười thỏa mãn đầy mặt, sau đó cúi đầu trao đổi một nụ hôn sâu với Thanh Dao.

Đột nhiên một cơn gió xuân nhẹ nhàng thổi qua, cánh hoa đầy khắp núi đồi từ ngọn cây nhẹ nhàng bay xuống, cánh hoa đẹp nữa, lại cũng không kinh động được hai người đang hôn sâu.

55. Chương 55: Pn2 Về Noãn Thu: Noãn Thu Làm Sao Tóm Chồng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Pu: Noãn Thu, Tiêu Trình đều đã lớn mình nên đối xứng hô

Lúc Noãn Thu còn rất nhỏ, y đã biết y thích Tiêu Trình, sau đó liền luôn kỳ vọng nhanh lớn lên chút, nhưng đến lúc y ngày càng lớn, Tiêu Trình ngược lại bắt đầu trốn tránh y.

Đến lúc y đến tuổi có thể xuất giá, Tiêu Trình càng là tránh không gặp y, lúc nhỏ Tiêu Trình còn ở trong nhà, nhưng từ sau khi hắn được Tiêu gia nhận về, đã không ở cùng họ nữa.

Mất thấy ngày càng nhiều ông mai vào Tiêu phủ dặt mối cho Tiêu Trình, Noãn Thu miệng tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại rất sốt ruột, nhưng y lại không biết nên làm sao mới có thể làm Tiêu Trình đối mặt với họ.

“Ca, nếu là thật thích Trình ca, không bằng bảo phụ thân nghĩ cách đi! Trình ca đã 30, có lẽ không lâu nữa, ông mai kia sẽ chọn được phu lang như ý cho hắn!”

Tiểu nhi tử của Phó Vọng Niên Phó Vệ Khuru thấy ca mình mặt ủ mảy ê như thế, cũng muốn giúp y đưa ra chút chủ ý, nghĩ ca từ nhỏ đã thích Trình ca kia, nhưng Trình ca thì sao, cũng không cho ca ca một câu trả lời, thật là có chút nhìn không nổi nữa.

Noãn Thu khẽ nhủ mảy, nhỏ giọng hỏi: “A Khuru, nói xem Trình ca có phải không thích ta không?”

“Cảm thấy hắn là thích đi, nhìn hắn vừa nhắc đến ca liền nhu tình đọng đầy trong mắt, mắt sáng đều nhìn ra được hắn hẳn là thích ca a!” Phó Vệ Khuru bóc một trái nho trong đĩa lên, sau đó nhàn nhã ném lên miệng húng chính xác.

“Đừng chỉ biết ăn a, giúp ta nghĩ cách coi.” Noãn Thu có chút tức giận nhìn đệ đệ, y kéo nó đến là làm quân sư, nó sao chỉ biết ăn a!

Vệ Khuru lại ném một trái nho vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: “Nếu không, ca kêu a cha làm cho một cái đại hội chiêu thân, Trình ca khẳng định sẽ đến tham gia, như vậy chuyện này cũng liền giải quyết.”

“Vậy nếu hắn không đến, không phải bị gả cho người khác sao?” Noãn Thu lo lắng nhìn Vệ Khuru, tuy cách chiêu thân này hình như rất được, nhưng nếu Trình ca không đến, vậy y làm sao đây?

“Cái này yên tâm, Trình ca không đến, cũng không quy định nhất định phải gả người khác a, lúc đó nói không tìm thấy người thích hợp, hoặc là tìm một lý do khác không phải được rồi, chuyện này cứ để ta, ca, không cần lo lắng.”

“Như vậy được không? Sẽ làm người khác nói chúng ta không phải thật lòng muốn chiêu thân không?” Trong lòng Noãn Thu có chút tán đồng lời của Vệ Khuru, nhưng lại lo này sẽ làm người khác cảm thấy a cha nói lời không giữ lời.

“Chính bởi vì là thật lòng chiêu thân, vậy không tìm được người thích hợp cũng là bình thường a, có duyên hay không có duyên, cũng không thể dựa vào một lần chiêu thân liền có thể quyết định a!”

Hai huynh đệ lập tức nhỏ giọng thảo luận tối nay nên thuyết phục a cha và cha thế nào, để họ đáp ứng chuyện này, Vệ Khuru đầu óc linh hoạt, rất nhanh liền nghĩ ra một cách hay.

Hôm sau, trong thành Vinh Đô liền lưu truyền Phó Noãn Thu con của Phó lão bản Tri Vị Lâu muốn tổ chức thi đấu trù nghệ chiêu thân, thanh niên vừa đến tuổi thành hôn mọi nhà sau khi nghe nóng lòng muốn thử, rất mong đợi thi đấu chiêu thân sắp đến đây.

Còn có vài người lên lút hỏi hỏa kế của Tri Vị Lâu, Phó tiểu công tử thích món ăn vị gì, hoặc là thích ăn món nào, hỏa kế bị hỏi đến rất không kiên nhẫn, vậy mà muốn từ trong miệng họ moi ra thông tin, cũng không nhìn xem đó là tiểu công tử nhà ai.

Mấy hỏa kế đó không nói hai lời đập cửa không tiếp, họ sẽ không để mấy kẻ trải qua phương thức như vậy thắng cuộc thi, tiểu công tử là bảo bối của lão bản họ, tuy họ luôn không biết bảo bối quý nhất của lão bản là ai.

Trong thư phòng Tiêu phủ, Tiêu Trình im lặng nghe xong tin tức hạ nhân mang đến, giọng trầm thấp chỉ nói một tiếng “Lui xuống trước đi!” Hạ nhân kia liền cung kính lui ra ngoài.

Tiêu Trình buông bút lông trong tay, im lặng nhìn cái tên viết trên giấy tuyên thành, sau đó siết chặt hai nắm tay, trù nghê chiêu thân sao, sự phụ vậy mà sẽ đáp ứng y làm loại chuyện này?

Năm ngày sau, chính là ngày thi đấu trù nghê chiêu thân, lúc này thật nhiều thanh niên chưa thành thân không có đối tượng, đương nhiên còn có mấy đại thúc lớn tuổi đều muốn nghênh đón thi đấu lần này, lúc này, con đường trước Tri Vị Lâu đã vây đầy quần chúng.

Tiêu Trình mặc một thân áo xám không nổi bật, im lặng trốn trong đám người, nhìn đám đông nhộn nhịp, sắc mặt rất là không tốt, không ngờ sự phụ còn thật đưa ra cách chiêu thân như vậy.

Hắn đột nhiên hung hăng nhìn chằm chằm mấy thanh niên bên cạnh, mấy thanh niên kia như là cảm nhận được tầm mắt của hắn, cũng trừng lại hắn một cái, này là ai cũng đều có thể tham dự a, họ mới sẽ không ngu ngốc bỏ qua cơ hội này.

Chỉ thấy Phó Vọng Niên từ tầng hai to giọng nói hướng mọi người: “Hôm nay tiểu nhi Noãn Thu muốn ở đây cử hành thi đấu chiêu thân, phương pháp rất đơn giản, chỉ cần người so tài có thể nấu ra một món con ta hài lòng, con ta liền sẽ chính miệng đồng ý hôn sự này, nhưng trước đó, Phó mỗ có mấy điểm sau đây muốn nói rõ trước.”

“Phó lão bản, ngài mau nói đi, bọn ta đều đang chờ đây!” Nhóm thanh niên nóng lòng muốn thử đứng trước lâu vôi vàng la to, ai không biết Noãn Thu kia là một tiểu công tử dịu dàng hiền thực, nếu có thể lấy được phu lang như ý như vậy, thật là không còn đòi hỏi gì hơn.

Phó Vọng Niên khề nhứ mày, sau đó mới từ từ nói: “Thứ nhất, tuổi từ 20 đến 23, xin đừng tham dự; thứ hai, trong nhà đã có gia thất, xin đừng tham dự. Hiện tại so tài chiêu thân chính thức bắt đầu, mời theo thứ tự đến chỗ tiểu nhị điền tư liệu, người thích hợp sẽ có người dẫn ra sau bếp.”

Lời vừa nói xong, liền nhìn thấy mấy thanh niên phù hợp điều kiện của Phó Vọng Niên vội vàng đi đến tiểu nhị ở cửa lớn, mà mấy người không phù hợp điều kiện thì không cam lòng chờ dài, nếu sinh muộn hoặc sớm mấy năm, nói không chừng chuyện tốt này cũng sẽ đến trên đầu họ rồi.

Trong phòng bao tầng hai, Thanh Dao lo lắng nhìn Noãn Thu từ sau khi vào liền luôn cúi mặt, hỏi: “Tiểu Noãn, thật sự phải làm như vậy sao?”

Noãn Thu nhẹ nhàng gật đầu, sau đó ngẩng đầu im lặng nhìn ngoài cửa sổ, lại chưa từng nói gì, Bạch Viên nhìn Noãn Thu, sau đó nói với Thanh Dao: “Thức thức yên tâm đi, Trình ca nhất định sẽ đến.”

Y với Noãn Thu là bằng hữu tốt, lúc biết Noãn Thu muốn dùng cách như vậy để xem thử Tiêu Trình có thích mình không, y là có chút lo lắng, nhưng theo y quan sát, Tiêu Trình kia lại là thích Noãn Thu, chỉ là không biết hắn vì sao cứ tránh Noãn Thu.

Nghĩ đến nếu chính y gặp phải chuyện như vậy, nói không chừng y cũng sẽ dùng cách như vậy đi! Cũng không biết ca ca và Vệ Khuư bên kia thế nào.

Vào lúc này, cửa phòng bao mở ra, đi vào chính là ca ca ruột Bạch Huyền của Bạch Viên và Vệ Khuư, Thanh Dao vội vã hỏi: “Thế nào?”

“Cha yên tâm, Trình ca đã báo danh, lúc này đã đến nhà bếp, a cha đang ở nhà bếp thử món, có điều vừa này xem vài món, có vài món tám phần mười là rất khó ăn, may mà lúc đầu chưa nói để con đến thử món.”

Vệ Khuư và Bạch Huyền sau khi vào liền tìm người tìm ghế ngồi xuống, Vệ Khuư nhìn thấy mặt bàn có ly nước, cũng không hỏi là của ai liền cầm lên chuẩn bị uống.

Bạch Viên lúc này vội vã nói: “Ly đó là của ta a!” Đáng tiếc y nói chậm, Vệ Khuư sớm đã uống nước vào trong bụng.

Vệ Khuê không để ý lắm đặt ly về trên bàn, thờ ơ nói: “Không sao, không phải chỉ là một ly nước sao, lúc nhỏ còn ăn qua rất nhiều bánh ngọt và trái cây người ăn thừa lại!”

Lời của cậu nói vô ý, nhưng mấy người trong phòng bao lại là nghe hữu ý, cậu sao còn giống lúc nhỏ không kiêng dè như thế. Thanh Dao đột nhiên nhìn thấy Vệ Khuê đang ôn nhu nhìn chăm chú Bạch Viên, sau đó sáng tỏ cười cười.

Bạch Viên thì bị lời của cậu nói đến mặt đỏ tai hồng, chuyện lúc nhỏ cậu sao còn đem ra nói, còn Bạch Huyền thì tự mình rót ly nước cho mình.

Vệ Khuê lặng lẽ nhìn Bạch Viên then đỏ mặt một cái, sau đó nói với Thanh Dao: “Cha, a cha lát nữa sẽ ăn quá no không, tối nay liền không ăn được nữa, có điều con cảm thấy mấy món kia thật sự không ngon bằng món a cha nấu!”

“Còn nói, vậy mà ra chủ ý như vậy giúp ca ca, làm bọn ta cả lý do phản bác đều không có.” Thanh Dao rất là bất đắc dĩ nhìn tiểu nhi tử Vệ Khuê, từ nhỏ chính là một đứa biết ăn nói, chuyện chiêu thân này cũng nói đến hai phụ phụ họ đều gặt đầu.

“Kỳ thật Vệ Khuê nói cũng không sai, Trình ca bên kia, có lúc nên cho hắn chút áp lực mới được, nếu không thì hắn không biết nên ra tay thế nào.” Bạch Huyền bình thản nói một tiếng.

Thanh Dao nhẹ nhàng lắc đầu, nhẹ nhàng than nói: “Thôi, nói không lại bọn trẻ các người.”

“Thúc thúc nói gì vậy, thúc thúc hiện tại cũng rất trẻ a, cha còn cứ nói với con, hai người chỉ chênh lệch hai tuổi, sao cha nhìn qua lớn hơn rất nhiều!” Bạch Viên cũng không giấu chuyện cha y nói.

Thanh Dao khẽ cười, cũng không để lời của cậu bé trong lòng, có điều lại vẫn có chút vui vẻ, dấu sao y đều đã 40, sau đó lại nhìn Bạch Viên, hôm nào đi tìm Phượng ca ca trò chuyện chút thôi.

Lại nói Phó Vọng Niên lúc này đang nhìn đồ ăn một đĩa tiếp một đĩa bưng đến trước mặt hắn, không thể không đỡ trán than thở, người trẻ tuổi bây giờ chẳng lẽ đều tưởng trừ nghệ là chuyện rất đơn giản sao.

Nhìn xem mấy cái này đều là món gì, đừng nói vị, cả chút hình dạng đều không có, thật không biết họ sao có lòng tin đi vào bếp như thế, hay họ tưởng trừ nghệ chiêu thân này chỉ cần biết nấu ăn là được.

Phó Vọng Niên tùy ý nhìn món vừa bưng lên một cái, liền nói: “Đem xuống đi!”

“Lão bản, ngài còn chưa nếm thử!” Thanh niên nấu ra có chút khó hiểu nhìn Phó Vọng Niên.

Phó Vọng Niên than thở một tiếng: “Món này xào chín quá, mùi thơm đều mất rồi, bảo đầu bếp trong lâu bọn ta tùy tiện nói đều biết món này sẽ là vị gì.”

Thanh niên nọ nhìn món mình làm, lại nhìn mấy đầu bếp phía sau Phó Vọng Niên, liền thấy họ gặt đầu, sau đó chán nản rời khỏi.

Lên tiếp theo chính là Tiêu Trình, chỉ thấy hắn bưng một món Ngư hương cà tử rất thường thấy đến trên bàn, Phó Vọng Niên cũng thử một chút, sau đó gặt đầu, tiếp theo bảo người mang món đó lên tầng hai, Tiêu Trình tất nhiên là được giữ lại.

*Ngư hương cà tử (): món này là cà tím xào thịt sốt lên tương ớt làm từ bong bóng cá nên mình cũng không biết gọi tên thuần việt thế nào

Hắn im lặng đứng phía sau Phó Vọng Niên, khẽ chau mày nhìn một thanh niên bên cạnh, khuôn mặt đoan chính dương cương, thân hình rắn rỏi, lại thêm trẻ tuổi, đột nhiên cảm thấy cậu ta với Noãn Thu hình như thật là rất thích hợp, sự phụ sẽ cảm thấy cậu ta tốt không?

Cuối cùng, Phó Vọng Niên giữ lại năm người hắn cảm thấy khá tốt, lúc hắn lên tầng hai, năm người dưới lầu đều rất khẩn trương chờ kết quả.

Tiêu Trình là khẩn trương Phó Vọng Niên thật sẽ gả Noãn Thu cho người khác, càng đến lúc này, hắn mới càng rõ nỗi đau trong lòng, hắn không muốn giao Noãn Thu cho nam nhân khác, không muốn nhìn thấy nam nhân khác ôm Noãn Thu.

Hắn còn nhớ cảm giác Noãn Thu nho nhỏ im lặng được hắn bế trong lòng kia, ấm áp, thơm thơm, giống như tên của y_____Noãn Noãn.

Năm người không dễ dàng mới chờ được Phó Vọng Niên đi xuống, liền nghe Phó Vọng Niên nói: “Lưu công tử, vị nào?”

Chỉ thấy một thanh niên mặc trường bào xám lo sợ bất an bước lên nói: “Chính là văn bối.”

“Tiểu nhi nói, vị của món sườn sốt chua ngọt rất tốt, nhưng thiếu sót là bỏ nhiều đường, quá ngọt.”

*Sườn sốt chua ngọt:

“Vương công tử, đường trong thủy chữ nhục phiền quá ít, vị không đủ; Lý công tử, giò heo kho tàu, rượu nhiều, mùi rượu quá nồng; Viên công tử, cá chép kho, xì dầu bỏ nhiều, vị quá gắt; Tiêu công tử, ngư hương cà tử, vị vừa phải.”

*Thủy chữ nhục phiền (): món này là thịt nạc xào với hành, gừng, tỏi, rau cải dầu, đậu bắp vỏ, lòng trắng trứng, cây hời, đinh hương, thảo quả v.v, và lớp trên cùng rải ớt và rưới lên dầu ớt...là một món ăn truyền thống của Tứ Xuyên

*Giò heo kho tàu:

*Cá chép kho:

Mấy người nghe xong lời của Phó Vọng Niên hai mặt nhìn nhau, họ đều tự cho rằng món họ làm là hợp khẩu vị nhất a, sao sẽ có chỗ không đủ, họ phần lớn đều là đầu bếp trong tửu lâu có tiếng của Vinh Đô, nên nhất thời cũng không biết món của mình có thật sự như Phó Vọng Niên nói không.

Tiêu Trình lại chỉ là im lặng nhìn một màn này, hắn từ nhỏ đã biết Noãn Thu đối với mùi vị rất nhạy, y có thể ngửi ra trong món ăn cho phối liệu gì, cũng có thể nếm được mùi vị khác biệt nhỏ, mấy năm như vậy, hắn xem như hiểu rõ khẩu vị y nhất, bởi vì sự phụ quan tâm nhất chính là khẩu vị của thức ăn.

Phó Vọng Niên gật đầu với mấy hỏa kế phía sau, chỉ thấy mấy hỏa kế đó bưng mấy món của họ nấu lên trên bàn, Phó Vọng Niên lúc này nói: “Mời các vị công tử nếm bốn món khác, liền có thể biết món này có phải có chút không đủ không.”

Mấy người_____thử qua bốn món khác không phải mình làm, sau đó vẻ mặt bội phục, không ngờ thật là có chút không đủ, xem ra họ thật là bại dưới tay Tiêu công tử này.

Ngày kế, người thắng cuộc thi trù nghệ chiêu thân kia đã truyền sôi sùng sục, không ngờ lại là Tiêu Trình đương gia hiện tại của bố trang Tiêu gia kia, nghe nói hôn sự này không còn lâu nữa.

Người tham gia qua chiêu thân đều nói Phó lão bản kia quả thật là chỉ liếc mắt một cái liền biết món đó ngon hay không, nhưng bốn người còn lại kia lại còn biết Phó tiểu công tử kia cũng là một người sành ăn, thật không hổ là hai phụ tử.

Noãn Thu từ sau khi biết hôn sự của y và Tiêu Trình đã định rất là bất an, chỉ sợ đó chỉ là mình y tình nguyện, y liền bảo Vệ Khư theo y đến Tiêu phủ.

“Trình ca, kỳ thật là muốn nói với ngươi, nếu không thích hôn sự của chúng ta, có thể nói rõ chuyện này với a cha.” Noãn Thu lén lút nhìn Tiêu Trình một cái, trong lòng lại sợ hắn thật sẽ hủy bỏ mối hôn sự này.

Y tuy thích Trình ca, nhưng y không muốn nhìn thấy Trình ca là bởi vì a cha có ơn với hắn, mới sẽ nguyện ý lấy y, này sẽ làm y cảm thấy y rất ích kỷ.

Tiêu Trình nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Tiểu Noãn, nếu không thích, ta sẽ đi tham gia thi đấu trù nghệ chiêu thân kia sao?”

Nếu không thích y, hắn sẽ vội vã tránh né y trở mã càng thêm thanh tú dịu dàng sao? Hắn thích Noãn Thu, đó là chuyện bắt đầu từ rất sớm rất sớm trước kia, sớm đến hắn đều sắp quên là lúc nào.

“Nhưng, ngươi cứ tránh ta, nếu thật thích, vậy thì vì sao phải tránh?” Noãn Thu tuy luôn cho rằng Tiêu Trình hắn cũng là thích y, nhưng thái độ hắn đối với y lại làm y hoài nghi đó đều chỉ là y tự cho là đúng.

“Ban đầu, ta tưởng chỉ cần thấy người hạnh phúc là được, người chỉ mới 18t, mà ta đã qua 30, ta sợ người sẽ cho rằng khoảng cách của chúng ta quá xa.”

Đây là chuyện hần luôn để ý, Noãn Thu như đóa hoa vừa nở rộ, mà hần đã bước vào tuổi 30, đây cũng là nguyên nhân hần luôn tránh né y.

“Cha đã nói, yêu nhau là không phân tuổi tác, không phân thân phận, cảm thấy thích thì là thích thôi?” Trong mắt Noãn Thu chứa hơi nước, giọng nói mang theo chút khàn.

“Tiểu Noãn.....” Tiêu Trình ngây ngốc nhìn người nhào vào trong lòng hần, cơ thể ấm áp trong lòng hần rõ ràng như thế, họ đã bao nhiêu năm không tiếp xúc khoảng cách gần như vậy!

“Ta thích Trình ca, từ nhỏ đã thích, ta hi vọng Trình ca là vì thích mới lấy ta.” Noãn Thu nức nở nói, đôi tay càng là gắt gao ôm lấy thắt lưng rắn chắc của Tiêu Trình không muốn buông tay.

“Ta thích tiểu Noãn, đều luôn thích tiểu Noãn.” Từ lúc nào nhỉ, có lẽ chính là lần đầu gặp mặt kia, liền bị y cười đáng yêu thu hút!

“Khụ khụ....khụ....” Một người không chọn thời điểm xông vào, vừa vặn nhìn thấy màn như vậy, Vệ Khuư ngại ngùng nhìn Tiêu Trình, liền thấy hần chính là vẻ mặt bị người nào đó cắt ngang chuyện tốt.

“Ca, nên về nhà rồi, lát nữa cha lại sốt ruột.” Cậu vẫn là mang ca về sớm chút tốt hơn, dù sao đều sắp thành thân, cũng không vội hiện tại a!

Sắc mặt Noãn Thu có chút đỏ lên, nâng hai tay lên nhẹ nhàng đẩy Tiêu Trình ra, sau đó nhẹ giọng nói: “Vậy Trình ca, ta đi trước.”

Tiêu Trình nhìn Noãn Thu và Vệ Khuư rời khỏi Tiêu phủ, liền thấy cha của hần đang đi đến hướng hần, còn mang theo vẻ mặt tươi cười: “Sớm đã nói thằng bé thích người, cố tình treo đạo lý thằng bé tuổi nhỏ quỷ gì kia trên miệng. Xem xem, này còn phải làm á nam nhà người ta bày tỏ trước, thật là không ra sao.”

Tiêu Trình nhàn nhạt cười, là tiểu Noãn nói trước sao?

Còn nhớ năm đó, hần đã nói gì với Noãn Noãn vừa biết nói nhỉ!

“Noãn Noãn, nào, gọi ca ca.” Tiêu Trình bế Noãn Noãn mập mạp trắng trẻo trong lòng, cười rất là ấm áp với y.

Noãn Noãn mút ngón tay nhỏ, cười khanh khách, sau đó ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Ca ca, ca ca, ha ha ha....”

“Noãn Noãn, ta thích người, sau khi lớn lên gả cho ca làm phu lang được không?” Tiêu Trình khẽ nói, như là sợ bị người khác nghe thấy.

Noãn Noãn không biết hần nói là gì, nghe có vẻ quá sâu xa, y chỉ là cúi đầu nghĩ ngợi, sau đó lại nhẹ nhàng gạt đầu, Tiêu Trình cũng chỉ cho rằng đó chỉ là đứa bé không hiểu hần nói gì, tùy ý gạt đầu mà thôi.

Thế mà, y thật là gả cho hần, Noãn Noãn hần bảo vệ nhiều năm như thế, yêu thương nhiều năm như thế, cuối cùng đã thành phu lang hần bảo vệ cả đời.

Mười ngày sau, Phó Noãn Thu con của Phó lão bản Tri Vị Lâu gả cho Tiêu Trình đương gia hiện tại của bố trang Tiêu gia, mọi người đều nói: Quả thật là có duyên cuối cùng sẽ thành người nhà.

HẾT

Pu: thế là hết rồi, chuyện đầu tiên mình dịch chỗ nào chưa được mọi người góp ý nha, chúc các bạn đọc vui vẻ.....mình tìm hồ mới đây, ai có chuyện nào hay chưa người edit thì giới thiệu mình nha, trọng sinh, xuyên không, hài, ngọt sủng, đừng ngược quá con tim mị yếu đuối chịu không nổi ^^

鱼香茄子

www.foodeology.com

©牧渔美食町

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-co-dai-lam-dau-bep>